๕๖

34

เพชรพระอุมา

มหาสมุทรแห่งเพลิง

2

ณ เช้าตรู่ของวันเดียวกันกับที่รพินทร์ ออกบุกบั่นซอกซอนไปในก้ำลึก เพื่อค้นหาเชิดวุธกับคริสติน่านั้นเอง เป็นเช้าตรู่ทางด้านฝ่ายติดตามหลังมา คือเชษฐากับคณะที่ตื่นกันขึ้นมาพร้อมกันหมดจากการพักแรมที่หมู่บ้านซับบอนของกะเหรี่ยงปี

หมอกจางพอมองเห็นเส้นลายมือได้ถนัด และอาหารเช้ายังไม่สุก เพียงแต่ต้มกาแฟดื่มรองท้องกันก่อนเท่านั้น นายบ้านซับบอนคือกะเหรี่ยงปี กับพวก 7-8 คน ก็ถือปืนแก๊ปเข้ามายังกลุ่มของเชษฐา

“พวกนายจะไปดูตรงที่นายรพินทร์กับพวกนั้นมาพักนอนกันให้ชัดๆ อีกครั้งไหม เช้าวันนี้”

เจ้าปีถามขึ้น

ทุกคนมองหน้ากัน แต่ดารินไม่มีการลังเลเลย ฉวยได้ไรเฟิลประจำมือลุกขึ้น

บอกง่าย ๆ ว่า

“ไป!”

พี่ชายกลางขัดโพล่งขึ้นมาว่า

“จะมีประโยชน์อะไรน้อย ในเมื่อเราก็รู้แล้วว่าเขาพักกันอยู่ที่ตรงนั้น และเมื่อคืนนี้ก็ไปเห็นกันบ้างแล้ว ไปอีกทำไมให้เสียเวลา ประเดี๋ยวกินอาหารเสร็จเตรียมออกเดินทางดีกว่า สำหรับเสือตัวที่น้อยยิงไว้เมื่อคืน กะเหรี่ยงพวกนี้ต้องการก็ให้จัดการเอาเอง”

“ไม่ค่ะ พี่กลาง...”

น้องสาวเล็กบอกอย่างเด็ดเดี่ยว ชนิดจะไม่ยอมให้อะไรมาขัดขวางได้

“ใครไม่ไปก็ไม่ว่าอะไร ทุกคนอยู่ในแค้มป์นี่แหละ น้อยไปกับพวกนี้เองก็ได้ รับรองเดี๋ยวเดียวกลับ เมื่อคืนนี้มันมืดมองเห็นอะไรไม่ถนัดนักหรอก อยากจะไปดูให้ชัด ๆ ในเวลากลางวัน”

ว่าแล้ว หล่อนก็พยักหน้ากับนายบ้านซับบอน และพวกนั้น พูดภาษากะเหรี่ยงว่า

“ไป เราไปด้วยกัน”

พวกกะเหรี่ยงพากันลุกขึ้นจากการนั่งยอง ๆ และดารินก็ก้าวนำออกไปทันที เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา ทนอยู่ต่อไปไม่ได้ จำเป็นต้องคว้าปืนลุกตาม

“เอา! ตามใจเจ๊หน่อย เจ๊จะเอายังไงก็เชิญเถอะ เมื่อคืนนี้ก็ทำเอาพวกเราปวดกะโหลกไปทีหนึ่งแล้ว”

ไชยยันต์บ่น ก้าวเข้ามาประกบเคียงข้าง เชษฐานั้นเดิน

ตามหลังมาโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ส่วนอนุชา หรือพรานชด หันไปดีดนิ้วเป็นสัญญาณกับพรานเก่าแก่คู่ใจคือหนานอิน แล้วตะโกนสั่งคะหยิ่น ให้คุมพวกลูกหาบไว้ดำเนินการหุงหาโดยไม่จำเป็นจะต้องไปด้วยให้เสียเวลาซึ่งเจ้านักเลงโตหล่มช้างก็ปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี

ทั้งกลุ่ม โดยการนำของกะเหรี่ยงปี ซึ่งมีดารินและไชยยันต์เดินตามไปติด ๆ ตัดทางออกจากหมู่บ้าน บ่ายหน้าเลาะลัดลำธารขึ้นไปยังตำแหน่งเดิมกับที่ไปกันเมื่อคืนนี้ แล้วอีกครั้งโดยมีอนุชา เชษฐา และพรานเฒ่าหนานอิน ทอดระยะตามมาเบื้องหลังท่ามกลางอากาศสดใสของป่า และเสียงนก ลิง ค่างระงมไปหมด

ชั่วไม่นาน ท่ามกลางแสงสว่างของอรุณรุ่ง กะเหรี่ยงปีกับพวกก็นำคณะทั้งชุดมาถึงยังตำแหน่งอันเคยเป็นที่วางแค้มป์ของรพินทร์กับนายจ้างอเมริกันอีกครั้ง พร้อมทั้งชี้ให้ดูบริเวณที่ขึงกระโจม อันยังมีร่องรอยเห็นอยู่ชัด เศษเครื่องกระป๋องเรชั่นและเศษวัตถุที่ไม่ต้องการแล้ว ถูกกวาดเข้าไปหมกอยู่ใต้โคนไม้ใหญ่ เมื่อเป็นเวลากลางวันแล้วเช่นนี้ ก็สามารถช่วยให้สำรวจได้อย่างละเอียดลออถนัดชัดเจนทีเดียว

ทุกคนของฝ่ายเชษฐา เดินแยกย้ายกันตรวจหาดูหลักฐานต่าง ๆ ทั้งก้นบุหรี่ก้นซิการ์ ปลอกกระสุนไรเฟิลขนาด.458 และปลอก 5.56 มม. อันเป็นกระสุนของเอ็ม 16 ซึ่งเห็นอยู่ทั่วไป กะเหรี่ยงปีอธิบายให้ทราบว่า ปลอกลูกปืนเหล่านั้น ส่วนมาก

เกิดจากการลองทางปืน ไม่ใช่การปะทะกับฝูงสัตว์ หรือเกิดการสู้รบกับฝ่ายใดทั้งสิ้น

พวกหมู่บ้านซับบอนข้ามฝั่งลำธารตรงไปที่ซากช้างเน่า ซึ่งมีซากเสือใหญ่ที่ดารินยิงฟุบคาซากช้างเมื่อคืน พร้อมกับตะโกนพูดอะไรกันจ้อกแจ้ก เชษฐาชวนทุกคนจะให้ข้ามธารน้ำตรงไปดูยังตำแหน่งนั้นด้วย แต่พอมายืนชิดอีกฝั่งหนึ่ง มองไปเห็นเป้าหมายห่างออกไปไม่เท่าไรนัก ทุกคนก็ทนกลิ่นช้างเน่าไม่ไหว จึงเปลี่ยนความตั้งใจปล่อยให้เป็นเรื่องของกะเหรี่ยงซับบอนตามลำพัง ที่จะจัดการแบกหามเสือตัวนั้นมา คงเดินเกร่ตรวจดูบริเวณอันเป็นแค้มป์พักของรพินทร์เท่านั้น

ที่พูรากไม้ใหญ่ ใกล้ตำแหน่งปักเสาเต็นท์พัก อันมีรอยแกะสลักไว้เป็นตัวอักษร และหล่อนมองเห็นแล้ว ตั้งแต่เมื่อคืนนี้ ดารินทรุดตัวลงนั่งบังไว้เสีย เพื่อไม่ให้คนอื่นๆ เห็น **ข้อความนั้น อีกสักร้อยปี ถ้าไม่มีใครมาถากถางเนื้อไม้บริเวณนั้นออก มันก็คงจะปรากฏอยู่ว่า**

ลาก่อน ดารินยอดรัก
เราจะไม่พบกันอีกแล้ว
และแม้ว่าวิญญาณฉันจะออกจากร่าง
ไม้นี้จงเป็นพยานเถิด ว่าจะขอรักไปทกชาติทกภพ

หล่อนไม่ต้องการให้ใครในบรรดาพี่ๆ หรือเพื่อนเห็นเลย และอยากจะบังซ่อนไว้ให้มิดที่สุด เพื่อที่จะจดจำข้อความนั้นไว้กลางใจเงียบๆ คนเดียว และขณะนี้หญิงสาวกำลังมองหาอะไร

สักอย่างที่จะมาปิดบังพรางตาไว้ เป็นต้นว่ากิ่งหรือใบไม้ขนาดใหญ่โดยไม่มีใครสงสัย...

เชษฐา เข้าไปใช้ไม้เขี่ยดูเศษขยะ ของกลุ่มบุคคลชุด ที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว เพื่อจะสอบถามอะไรบางชนิดตามความละเอียดถี่ถ้วนของเขา ไชยยันต์ก้มๆ เงยๆ ค้นหาปลอกกระสุนที่ตกเรี่ยราดอยู่เป็นหย่อมๆ เพื่อพิจารณาให้แน่ชัดว่า มีปืนกี่ขนาดที่ใช้ยิงกันบ้าง ซึ่งการยิงเหล่านั้น พวกกะเหรี่ยงซับบอนบอกแล้วว่าเป็นการทดสอบทางปืน

ส่วนอนุชา และหนานอินพรานคู่ใจ ไม่ทิ้งนิสัยเดิมอันเป็นพรานโดยเฉพาะอนุชานั้นก็เทียบเท่ากับพรานอาชีพไปแล้ว ได้ออกเดินเกร่ตรวจดูในอาณาบริเวณรอบๆ ห่างที่พักออกไปเล็กน้อย โดยถือหลักว่า หลักฐานร่องรอยใดๆ ก็ตาม ที่จะค้นพบได้นั้น เท่ากับเป็นการบอกรหัสได้อย่างดีที่สุดว่า คนชุดแรกที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วนั้น มีการเคลื่อนไหวหรือกระทำอะไรกันบ้างระหว่างหยุดพัก

ดารินถือโอกาสตอนที่พี่และเพื่อนแยกย้ายกันห่างออกไปนั่นเอง ชะโงกตัวไปลากกิ่งไม้อันประกอบด้วยใบแห้งซึ่งเป็นรอยถูกตัดไว้โดยฝีมือพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์ อาจเอาไว้สุมบนเพิงชั่วคราวกันน้ำค้าง ตกทิ้งอยู่ใกล้ๆ ดึงเข้ามาปิดที่พูของรากไม้ใหญ่อันมีรอยมีดสลักตัวอักษรไว้

เจตนาของหล่อนที่จะปิดบังซ่อนงำไม่ให้ใครเห็นข้อความนั้นก็สำเร็จผล

ครู่ต่อมา เชษฐาผู้แยกไปทางหนึ่ง ไชยยันต์ และอนุชากับหนานอิน อันแยกเดินตรวจไปในรัศมี 20 เมตรรอบแค้มป์พัก ก็เข้ามารวมจดกัน

“มีอะไรน่าสนใจเพิ่มเติมกว่าการที่เรารู้ล่วงหน้าแล้วว่าคืนแรกรพินทร์นำพวกนั้นมาพักนอนอยู่ที่นี่อีกบ้างไหม?”

พี่ชายใหญ่เอ่ยถามขึ้น

อนุชาชี้มือไปยังโขดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ด้านขวาของทางด่านห่างออกไปราว 20 เมตร เห็นโผล่เด่นชัดอยู่ในพงไม้เตี้ยๆ

“มีรอยกระสนไรเฟิลขนาดใหญ่ เข้าใจว่าคงเป็น .458 วิ่งเข้าไปกระทบที่โขดหินก้อนนั้น แตกร่วนไปหมด และมีกระ-ป๋องเรชั่นที่วางเป็นเป้า ถูกกระสุนทะลุยับเยินไป เข้าใจว่ารพินทร์และพวกนั้นคงจะทดลองศูนย์ปืน โดยนำกระป๋องไปวางไว้ตรงนั้น นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไร นอกจากรอยตัดกิ่งไม้มาใช้ประโยชน์ และรพินทร์ก็คือรพินทร์นั่นแหละ เขาแยกตัวมานอนโดดเดี่ยวใกล้ๆ กับพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบของเขา เพราะมีรอยดับก้นบุหรี่อยู่ตรงโน้นหลายก้น ส่วนใต้ต้นไม้นี่ คงเป็นกระโจมพักของนายจ้างฝรั่ง 4 คน กับนายทหารไทยอีกคนหนึ่ง อันแยกต่างหากออกไป ส่วนพวกลูกหาบ กระจายกันนอนล้อมพวกนายจ้างไว้ตรงกลาง พวกนั้นได้รับบริการคุ้มครองป้องภัยอย่างดีที่สุด มีรอยก่อกองไฟไว้บริเวณรอบชั้นที่พักนอนของพวกนายจ้างด้วยสามทิศเลย”

เชษฐาพยักหน้า

“พี่เข้าไปดูเศษวัสดุที่เขากวาดเข้าไปสุมกองทิ้งไว้ที่โคนไม้ตรงโน้น ส่วนใหญ่ก็เป็นของใช้แล้วของพวกฝรั่ง เสบียงอันเป็น

เครื่องกระป๋องล้วนชั้นดีทันสมัยนั้น เกินกว่าที่เราเคยพบเห็น สำหรับผู้หญิงสองคนที่มาด้วยในคณะ ก็กลมกลืนชำนาญในงานชนิดนี้มาก เพราะไม่เห็นทิ้งร่องรอยอะไรไว้ให้จับสังเกตเห็นได้เลยว่า มีผู้หญิงสาวสองคนร่วมมากับคณะด้วย...”

ว่าแล้ว พี่ชายใหญ่ก็ส่งหลอดยาเล็กๆ สองหลอดที่เก็บติดมือมา มีรอยถูกเลื่อยปลายออกดูดใช้แล้ว ส่งไปให้น้องสาวดูแทนคำตอบ ดารินรับมาพิจารณาอึดใจเดียวก็บอกว่า

“อ๋อ ยาฉีดกันบาดทะยัก แล้วก็แก้อักเสบกันหนองค่ะ คงจะมีการปฐมพยาบาลกันที่นี่ จากเหตุการณ์ที่กะเหรี่ยงพวกนี้เล่าให้เราฟังว่า รพินทร์ปะทะกับฝรั่งตัวโตนั่นจนถึงกับชกต่อยกันหน้าตาแหก”

“ภาวนาว่า ให้ไอ้ฝรั่งนั่นเจ็บกว่ารพินทร์ของเธอก็แล้วกันนะ”

ไชยยันต์ว่า ดารินยิ้มซึมๆ ไม่กล่าวเช่นไร ขณะนั้นเองฝั่งตรงข้ามที่กะเหรี่ยงปีกับลูกบ้าน 7-8 คน กำลังตัดไม้ชุลมุนอยู่กับการที่จะแบกเสือขนาดเขื่องซึ่งดารินยิงฟุบคาซากช้างไว้แต่เมื่อคืน เพื่อจะนำข้ามกลับมา ก็มีเสียงร้องลั่นอย่างตื่นตกใจขึ้น เสียงพวกที่แยกเข้าไปตัดไม้วิ่งป่าแตก และตะโกนอะไรลั่นเข้ามาพร้อมกัน ก็มีเสียงคำรามอย่างดุร้าย เกรี้ยวกราดของพยัคฆ์ก้องไปทั้งป่า ดังไม่ห่างออกไปนัก...

ทั้งกลุ่มที่ยืนคุยกันอยู่ฝั่งนี้หันขวับ แม้จะเคยชินกันมาก่อนสักเพียงใดก็ตาม อดที่จะสะดุ้งสุดตัวเสียมิได้ ไรเฟิลในมือของทุกคนอยู่ในท่าเตรียมพร้อม ดารินถลันปราดจะแล่นข้ามลำธารไปยังตำแหน่งที่มาของความชุลมุนโวยวายนั้น แต่เชษฐา

กับไชยยันต์รั้งตัวไว้เสียก่อน อนุชาปากันบุหรี่ในมือทิ้ง บอกเร็วปรื๋อว่า

"อยู่ตรงนี้แหละครับ ไม่ต้องตามผมมา พี่ใหญ่เอาตัวน้อยไว้ก่อนด้วย"

ว่าแล้วเขากับหนานอิน ก็ก้าวยาวๆ ตัดข้ามลำธารตรงไปยังพวกนั้นทันที อีก 3 คน จึงยืนระวังเตรียมพร้อมอยู่ที่เก่า ส่งสายตาค้นหาตามไป ซึ่งก็ไม่พบอะไร นอกจากพวกกะเหรี่ยงซับบอนไปที่ชุมนุมกันอยู่ที่ซากช้าง เตรียมจะเอาเสือที่ถูกยิงดับไปตั้งแต่เมื่อคืนกลับ ซึ่งกำลังยืนรวนเรระส่ำระสายกันอยู่

ทุกคนได้ยินเสียงอนุชาตะโกนถามอะไรพวกนั้นออกไปสองสามประโยค แล้วก็ออกวิ่งตัดหายเข้าไปในป่าพร้อมหนาน-อิน สวนทางกับกะเหรี่ยงที่ทำหน้าที่ไปตัดไม้ในพงทึบของธารฝั่งโน้น หายไปทันที

ชั่วอึดใจใหญ่เท่านั้น มีเสียงไรเฟิลแผดระเบิดกึกก้อง ตูมสนั่นไปทั้งป่า แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบกริบลงตามเดิม ต่อมาอีกไม่นานของการยืนรอฟังข่าวกันอย่างกระสับกระส่าย ทุกคนก็เห็น ม.ร.ว.อนุชา หรือพรานชดโผล่ออกมาจากเงาไม้ พูดอะไรอีกสองสามคำกับกะเหรี่ยงปี อันเป็นหัวหน้าหมู่บ้านซับบอน แล้วเดินกลับมาด้วยอาการปกติ

"เกือบยุ่งแล้ว..."

เขาบอกเรียบๆ เปิดลูกเลื่อนไรเฟิลในมือออก กระชากปลอกเก่าที่ยิงแล้วสลัดทิ้งแล้วบรรจุนัดใหม่เข้าไปในรังเพลิงแทนเพื่อให้เต็มอัตราตามเดิม แล้วลดนกไว้ ตามองไปยังน้องสาว

“ไอ้เสือตัวที่เธอยิงไว้เมื่อคืน โดยบอกว่ายิงผิดนั่นแหละ เตรียมจะขบขมองกะเหรี่ยงที่แยกไปตัดไม้ โชคดีที่ไอ้นั่นเห็นเสียก่อน วิ่งตาแหกหนีมาได้ กระสนของเธอที่ว่าผิด ถูกตะโพกหลังหัก ขาทั้งสองข้างของมันตะกายหนีไปได้ไม่ไกล นอนเป็นเสือเจ็บซุ่มอยู่ในพงรก พอพวกนั้นเข้าไปตัดไม้ใกล้ๆ ก็ทำท่าจะเล่นงาน เพราะจะไปต่อก็ไปไม่ได้ จะตายก็ยังไม่ตาย กลายเป็นเสือลำบากนอนเลียแผลอยู่”

“โอ๊ว...!

ดารินตกใจ ครางออกมา

“แล้วยังไงคะ พี่กลางจัดการเรียบร้อยแล้วหรือ?”

“ก็จัดการให้มันพ้นเวร พ้นทุกข์ไปแล้ว แต่พี่ไม่ชอบเลยที่จะต้องเดินเข้าไปยิงเสือขาหลังสองข้างหัก ทำอะไรใครไม่ได้ถนัด นอกจากหมอบแยกเขี้ยวขู่คำรามอยู่ ก็เป็นอันเรียบร้อยไปเสียทีทั้งสองตัว ไม่ต้องปล่อยให้ชาวบ้านแถวนี้ต้องเดือดร้อนต่อไป”

ทุกคนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

“สิ้นเคราะห์ หมดกังวลไปที เมื่อคืนนี้ ตัวที่สองนั่นน้อยนึกว่ายิงผิดเสียอีก กลายเป็นว่ายิงให้มันเจ็บพิการไป แล้วก็ไม่ไปไหนไกล นอนอยู่ใกล้ๆ นี่เอง ดีที่มันไม่ทันขบขมองพวกเราคนใดคนหนึ่งเข้า”

ดารินครางอ่อยๆ พี่ชายกลางทำเสียงหึๆ ในลำคอ

“พวกที่แยกไปตัดไม้มาทำคานหามไอ้ตัวแรก ไม่ทันรู้ตัวเดินเซ่อซ่าเข้าไปใกล้ตำแหน่งที่มันนอนเลียแผลอยู่พอดี เห็นบอกว่าแทบจะเหยียบลงไปบนหัวมันทีเดียว ถ้ามันไม่คำราม

ลั่นขึ้นมาเสียก่อน เอาละ จะให้มาดูตำแหน่งที่พ่อยอดชายเคยนอนพักอยู่กับพวกนายจ้างก็พามาแล้ว พอใจหรือยัง หรือว่าจะอยากอยู่ตรวจหาอะไรอีกต่อไป”

“โธ่ พี่กลางอย่าดุดันเกรี้ยวกราดกะน้อยมากนักซิคะ”

หล่อนร้องออกมาเบา ๆ อย่างน่าสงสาร

อนุชาถอนใจยาว แล้วเปลี่ยนเป็นยิ้ม เดินเข้ามาจับแขนน้องสาว พยักหน้ากับคนอื่น ๆ

“ไป ถ้างั้นก็กลับไปกินข้าวที่แค้มป์กันเถอะ เสร็จแล้วจะได้ออกเดินทางต่อไป ยิ่งถ่วงเวลาชักช้าโดยไม่จำเป็นเข้าไปเท่าไหร่ โอกาสที่เราจะตามเขาทันก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น เราควรจะรีบเดินทางกันให้เร็วที่สุด ปล่อยกะเหรี่ยงพวกนี้ไว้ที่นี่แหละ คงจัดการแบกเสือสองตัวตามหลังเราไปเอง ไม่ต้องห่วงเขาหรอก”

ทั้งคณะพากันเดินกลับเข้าเขตหมู่บ้าน โดยปล่อยกะ-เหรี่ยงปีและพวกทิ้งไว้ที่เก่า ให้จัดการจับเสือทั้งสองตัวกันเอง หนานอินหันไปตะโกนสั่งความกับพวกนั้นก่อนที่จะผละมาเสียงโหวกเหวก

เมื่อต่างกลับมาถึงเขตหมู่บ้าน การหุงหาเตรียมอา-หารเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยการควบคุมดูแลของคะหยิ่น พอเห็นคณะเจ้านายเดินกลับทางด่านเข้ามาในบริเวณ คะหยิ่นก็ตะโกนถามมาก่อน เรื่องเสียงปืนที่ดังสนั่นได้ยินถนัดมาถึงหมู่บ้าน หนานอินโบกมือ ร้องบอกความสั้น ๆ ให้พอเข้าใจ คะหยิ่นก็เลิกสนใจเพราะไม่ถึงกับเกิดเหตุร้ายเป็นอันตรายกับ

ใคร อีกอย่างหนึ่งคะหยิ่นก็คุ้นเคยกับเหตุการณ์เสียจนชาชินแล้ว ยิงเสือหรือช้างคว่ำไปสักตัวหนึ่ง ก็เหมือนๆ กับยิงกระรอกกระแตเท่านั้น สำหรับยอดนักผจญภัยที่เคยร่วมทางกันมาในอดีตเมื่อไม่นานมานี้นัก

ระหว่างทานอาหาร ทุกคนเห็นดารินซึมๆ ไป ไชยยันต์พยายามชวนพูดเรื่องขบขันปลอบใจอยู่ตลอดเวลา อย่างมากที่สุด หล่อนก็เพียงแต่ฝืนยิ้มเท่านั้น พอทานอาหารเสร็จ เชษฐาก็สั่งให้พวกลูกหาบเตรียมเก็บของทันที ระยะเวลาระหว่างนี้ปรึกษาหารือกันอีกครั้ง

“เอายังไงดีครับพี่ใหญ่ สำหรับวันนี้?...”

อดีตพรานชด หรือพี่ชายกลางของราชสกุลวราฤทธิ์เอ่ยถามขึ้นง่ายๆ ระหว่างดื่มกาแฟ คำถามเขาไม่เจาะจงเฉพาะเชษฐา แต่มันกินความเปรยหารือไปยังไชยยันต์และ ม.ร.ว.หญิงดารินผู้เงียบขรึมด้วย

“เราจะใช้วิธีย่นระยะทาง บ่ายหน้าไปห้วยเสือร้องเลยหรือว่าจะใช้วิธีแกะรอยตามหลังไปเรื่อยๆ ก่อน”

นิ่งคิดอยู่ครู่เดียว เชษฐาก็บอกอย่างระมัดระวังว่า

“พี่คิดว่า เฉพาะวันนี้ เราแกะรอย หรือเดินทับรอยเขาไปก่อนดีกว่า เหตุผลก็คือเราต้องการตรวจสอบเส้นทางเดินของเขา ตลอดจนค้นหาร่องรอยอะไรด้วย ถ้าแยกไปทางอื่นเสียเลย โดยวิธีก้าวสกัดดักหน้า เราจะไม่พบวี่แววของเขาในระหว่างนี้เลย เรายังต้องการสำรวจให้ได้ว่าเขาพักกันที่ไหน มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นอย่างไรหรือไม่ ซึ่งไม่มีอะไรดีไปกว่าเดินทับรอยไป แต่ใช้วิธีเร่งเวลาเอา เพราะถ้ามีการหักหลังปะทะกัน หรือเกิด

เหตุการณ์ร้ายอะไรขึ้นเสียก่อนระหว่างรพินทร์กับพวกนั้น การเดินตรวจทับเส้นทางไปจะช่วยให้เรารู้ได้ทันที”

“ก็ได้ครับ แต่ผมคิดว่า ในระยะทางช่วงต้นๆ ที่ยังค้นไม่พบซากเครื่องบินตกนี่ พวกนั้นต่อให้ตระเตรียมแผนไว้เช่นไร ก็คงยังไม่กล้านำออกมาใช้กับคณะของรพินทร์ก่อนหรอก”

“จากซับบอนที่นี่ เธอคิดว่ารพินทร์จะนำพวกนั้นไปยังจุดไหนต่อไป หมายถึงการพักนอนด้วย?”

พี่ชายใหญ่ถามต่อไปโดยเร็ว

อนชาหันไปซบซิบหารือกับหนานอินและคะหยิ่นครู่เดียวก็บอกว่า

“ผมเข้าใจว่ารพินทร์ควรจะมุ่งไปโป่งน้ำร้อนเป็นจุดหมายถัดไป อาจไปถึงและพักนอนกันที่นั่น หรือมิฉะนั้นก็ในระหว่างเส้นทางระหว่างซับบอนกับโป่งน้ำร้อนนี่แหละ ถ้าค่ำเสียก่อนเพราะระยะทางมันห่างไกลไม่ใช่เล่นเหมือนกัน ถ้าไม่ตัดทางลัดคงไม่ถึงก่อนค่ำ ส่วนถ้าตัดทางลัดต้องปีนไต่หน้าผาสูงชัน เดินเลียบไป ในระหว่างไหล่ผาสูงมีอันตรายมาก ไม่เหมาะสำหรับกองคาราวานใหญ่ ยกเว้นแต่จะไปกันเฉพาะพวกของรพินทร์เองเท่านั้น ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะเลือกเส้นทางอ้อม หรือทางลัดเดาใจไม่ถูก”

“เดี๋ยว นายกลาง ตัวนายเอง หนานอินและคะหยิ่นก็ชำนาญเส้นทางดีอยู่แล้ว ขอถามสักข้อเถอะว่า จากซับบอนนี่จนถึงห้วยเสือร้อง รพินทร์ควรจะนำพวกนั้นไปถึงภายในเวลากี่วัน?”

ไชยยันต์เอ่ยแทรกขึ้น

“ถ้าไม่มีอุปสรรค ไม่มีการเสียเวลากันที่ไหนเลย คือค่ำก็พัก เช้าก็ออกเดิน โดยคำนวณว่าเขาจะต้องผ่อนฝีเท้ารอคอยพวกนายจ้างและลูกหาบที่แบกของหนักด้วย อย่างช้าก็ไม่ควรเกิน 6 วัน แต่ถ้ามีเหตุอื่นใด มาทำให้ต้องเสียเวลาหยุดพักที่ไหนมากกว่า 1 คืน มันก็จะช้าออกไปอีก”

อดีตพรานชด ผู้ชำนาญป่าแถบนี้ทั้งหมด เกือบจะเท่าๆ กับคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ ตอบมาโดยไม่ต้องคิด ตลอดเวลาที่พี่ชายและเพื่อนปรึกษาหารือกัน ดารินได้แต่นั่งมองตาคนโน้นทีคนนี้ที หล่อนทำหน้าที่ฟังอย่างเดียว

ไชยยันต์ ทำปากหมุบหมิบ นับนิ้วมือคำนวณ แล้วว่า

“กว่าพวกเราจะออกติดตามมานี่ รพินทร์ล่วงหน้าไปก่อนประมาณ 7 หรือ 8 วันแล้ว ถ้าไม่มีอุปสรรคอะไรอย่างแกว่า เขาก็ควรจะเลยผ่านห้วยเสือร้องไปแล้ว ถัดจากห้วยเสือร้องไป ก็เข้าเขตป่ามรณะ ที่เราเรียกกันว่า ‘นรกดำ’ เลยไม่ใช่หรือ”

“ถูกต้อง เข้าเขตป่าหลงสำรวจ หรือแดนสนธยาไปเลย สำหรับทางด้านนี้ แบบเดียวกัน พอผ่านหมู่บ้านหล่มช้างของคะหยิ่น ก็จรดเขตนรกดำเหมือนกัน แต่คนละมุมคนละองศาของทิศเท่านั้น”

“มีเขตหมู่บ้านชาวป่าสักอีกกี่หมู่บ้านจึงจะถึงห้วยเสือร้องอย่างว่านี”

เชษฐาถามต่อไป

“นอกจากซับบอนที่นี่แล้ว ก็มีชุมชนของชาวป่าคั่นระยะทางอยู่อีกเพียงหมู่บ้านเดียวเท่านั้น คือหมู่บ้านตะเคียนทองจาก

นั้นก็ห้วยเสือร้อง ซึ่งเป็นหมู่บ้านสุดท้ายก่อนจะเข้าสู่ดงดำ แต่ก่อนจะถึงตะเคียนทอง มันห่างไกลมากนัก เป็นป่าเขาสลับดงดิบโดยตลอด สองวันต่อจากนี้ไป เราจะยังไม่พบหมู่บ้านเลย”

“ก็เอาอย่างที่ว่านี่แหละ วันนี้เราจะเดินทับรอยเขาไปก่อน และพยายามค้นให้พบให้ได้ว่าเขาพักแรมอยู่ที่ไหน หาข้อมูลหลักฐานในการเดินทางของพวกนั้นไปสักระยะต่อไปค่อยตัดสินใจกันใหม่ว่าจะใช้วิธีก้าวสกัด หรือทำอย่างไร แต่ถึงอย่างไรก็ตาม หมู่บ้านตะเคียนทองก็ดี หรือหมู่บ้านห้วยเสือร้องก็ดี เราจะเลี่ยงผ่านพ้นไปเฉยๆ ไม่ได้ เพราะจะต้องหาข่าวจากพวกนั้นด้วย ต้นไม้มันบอกความกับเราไม่ได้ แต่คนบอกได้”

พี่ชายใหญ่สรุป

ทุกคนเก็บของเสร็จและเตรียมพร้อมเมื่อเวลาเพียงแค่ 3 โมงเช้า หรือ 09.00 น. มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่กะเหรี่ยงปีและพวก ช่วยกันหามเสือขนาดใหญ่สองตัวเข้ามาในเขตหมู่บ้าน

พวกซับบอนไม่ขอร้อง หรือพยายามจะถ่วงประวิงเวลาไว้ เมื่อรู้แน่ว่าทั้งคณะกำลังจะเคลื่อนย้าย แต่ชี้ทิศทางให้พร้อมทั้งยืนยันซ้ำสนับสนุนแนวความเห็นของม.ร.ว.อนุชาว่า รพินทร์จะต้องมุ่งโป่งน้ำร้อนเป็นเป้าหมายต่อไปแน่ แล้วก็รับอาสาที่จะนำทางไปช่วงระยะเวลาหนึ่งก่อน โดยให้พบกับเส้นทางที่คณะของรพินทร์บ่ายหน้าไปเป็นจุดเริ่มต้นเมื่อนับจากซับบอน เพราะการเคลื่อนขบวนของคณะที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วนั้น ไม่ได้ตัด

ผ่านหมู่บ้าน หากแต่เดินเฉียดไปทางด้านตะวันออกก่อนแล้วจึงวกขึ้นเหนือ

สิบหกคน อันประกอบด้วยสามพี่น้องสกุลวราฤทธิ์ เพื่อนตายเปรียบเหมือนญาติอีกหนึ่ง พรานเฒ่าหนานอิน คะหยิ่นแห่งหล่มช้าง กับลูกหาบ 5 คู่ 10 คน ก็เคลื่อนขบวนผละจากหมู่บ้านซับบอนไปอย่างง่าย ๆ รวดเร็วฉับไว โดยไม่มีอะไรต้องอืดอาดล่าช้าเสียเวลาเลย

ความคุ้นเคยมาก่อนสมัยบุกเทือกพระศิวะ ทำให้ปัญหาทั้งมวลกลายเป็นเรื่องเล็ก สิ่งที่เชษฐาและไชยยันต์สังเกตเห็นสำหรับน้องสาวคนเล็กของคณะก็คือ หล่อนไม่สนใจว่าจะต้องอาบน้ำชำระกายใด ๆ ทั้งสิ้น ผิดกับสมัยก่อนมาก ผู้ชายคล่องตัวได้แค่ไหน หล่อนก็คล่องได้แค่นั้น เงียบขรึม จะพูดกับใครก็เฉพาะจำเป็นเท่านั้น

พอเริ่มออกเดินทาง ก็คอนไรเฟิลในมือ ก้าวฉับ ๆ ไปในทันที ตาคมเฉียบกวาดมองป่าสองข้างทางผ่านไม่ว่าจะซ้ายขวาสูงต่ำ **ระแวดระวังภัยอยู่ตลอดเวลา ราวกับจะก๊อปปี้แบบตัวรพินทร์ ไพรวัลย์ หรือมีวิญญาณของเขาเข้าสิงอยู่เต็มเปี่ยมฉะนั้น มุมานะ ประกาศแววทรหดสุดใจขาดดิ้น ผิดไปเป็นคนละคนกับ ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ผู้อยู่ท่ามกลางอารยธรรมในเมือง**

พอเข้าสู่เส้นทางเดินของคณะรพินทร์ อันพอจะเหลือร่องรอยให้เห็นอยู่บ้างจากรอยเท้าและก้นบุหรี่ที่ทิ้งไว้ กะเหรี่ยงปีก็แยกตัวกลับ ปล่อยให้คณะไปกันตามลำพัง

"ขอให้โชคดี นาย ขอให้ตามพรานใหญ่ให้พบ!"

นั่นเป็นคำอวยพรประโยคสุดท้ายของนายบ้านซับบอน ผู้ปรารถนาดี ทุกคนโบกมืออำลากะเหรี่ยงปี ผู้ยืนดูอยู่จนเลี้ยวโค้งทางด่านลับตาไป

ดารินนั้นเร่งฝีเท้าเต็มที่ เดินแกะรอยอยู่หน้าขบวน ตลอดเวลา ไม่สนใจว่าพี่ชาย หรือเพื่อนจะร้องเตือนให้ลงมารวมกลุ่มด้วย ผลที่สุดก็กลายเป็นว่า เร่งให้พรานชด หรือ ม.ร.ว. อนุชา พี่ชายกลาง ต้องกวดตามขึ้นไปประกบใกล้ชิด และเร่งขบวนทั้งหมดให้เคลื่อนที่อย่างรีบรุดด้วย ทุกคนอดประหลาดใจไม่ได้ ว่าหล่อนไปเอาพละกำลังเรี่ยวแรงมาจากไหน

การเดินรุดหน้าไปนั้นเป็นการเดินทับรอยของคณะรพินทร์ไปนั่นเอง รอยบากฟันกิ่งไม้ไว้ อันเป็นธรรมชาตินิสัยของพวกพรานลูกน้องคู่ใจของเขา บ่งชี้บอกให้เห็นอยู่เป็นระยะๆ ให้พบได้ หนานอินนั้นได้รับคำสั่งจากอนุชาให้คอยเดินอยู่ใกล้ๆเชษฐาและไชยยันต์ เพื่อคอยเป็นที่ปรึกษาตอบคำถาม ส่วนคะหยิ่นไปคุมอยู่ท้ายขบวน

ไต่ขึ้นเนินสูงตามลำดับ พบด่านช้างขนาดใหญ่ที่ทอดไปในระหว่างลอนเขาสองลูกเชื่อมต่อ ดารินทำหน้าที่เป็นพรานนำทางไปในตัว โดยอาศัยแกะรอยเส้นทางเดินเก่าของรพินทร์ไปทุกระยะ ซึ่งอนุชาผู้เดินเคียงอยู่ใกล้ชิดก็นิ่งเฉย เพื่อที่จะทดลองสอบภูมิของน้องสาวว่าหล่อนจะสามารถแกะรอยได้แค่ไหน ยอมรับอยู่ในใจเงียบๆ ว่าดารินจัดอยู่ในชั้นชำนาญทีเดียว

ไม่มีการลังเล หรือปริปากถามเขาสักคำ บางระยะ หล่อนอาจหยุดพิจารณาใคร่ครวญอยู่บ้าง แค่มองสังเกตสภาพของป่าหลังจากนั้นก็ออกนำต่อ ซึ่งแม่นยำ ไม่มีการคลาดเคลื่อนเลย

อานุภาพของความรักมันเป็นเช่นนี้เอง จากความอ่อนแอปวกเปียกที่สุด กลายมาเป็นความกร้าวแกร่งทรหดขีดสุด...น้องสาวเรา รักเขาจริงแท้แน่นอนเด็ดเดี่ยว และมั่นคงสุดชีวิตเสียแล้ว ชนิดไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้... อนุชา รำพึงอยู่ในใจ

และมันก็เป็นความจริง ถึงแม้ว่าดาริน วราฤทธิ์ โลเลเหลาะแหละ ไม่แสดงความมุ่งมั่นจริงใจในการที่จะออกติดตามรพินทร์เสียคนเดียวเท่านั้น เขาผู้เป็นพี่ชายรวมไปถึงพี่ชายใหญ่เชษฐา และเพื่อนไชยยันต์ ใครจะเป็นคนขันอาสา อย่างมากที่สุดก็คงเฝ้ารอคอยฟังข่าวกันอยู่เท่านั้น แต่การมาในครั้งนี้มันหมายถึงการเอาชีวิตเข้าแลกทีเดียว

จุดบันดาลใจก็มาจากเจตนามุ่งมั่นของน้องสาวเป็นแรงผลักดันสำคัญนั่นแหละ

พอขึ้นด่านช้าง อันเป็นทางราบกว้าง ทอดแนวไต่สูงขึ้นไป อนุชาก็ขยับไรเฟิลด้วยสัญชาตญาณ เมื่อเห็นสิ่งหนึ่งยืนทะมึน โบกวาดหูอยู่บนเนินสูงเบื้องหน้าห่างขึ้นไปแค่ไม่เกิน 30 เมตรเท่านั้น เหมือนจะรอคอยอยู่ก่อนแล้ว แต่ดารินผู้จำได้เหมือนกับว่ามันเป็นเพื่อนสนิทที่สุดคบกันมานานปี เอามือซ้ายตบกระบอกไรเฟิลพี่ชายไว้

“เจ้าด้วนค่ะ จำไม่ได้หรือ”

แล้วหล่อนก็ตะโกนแหลมก้องขึ้นไปว่า

“ด้วน! ไป! นำหน้าไป...พาฉันไปพบกับรพินทร์ให้ได้ ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะสาย ฉันรู้ล่วงหน้าแล้ว ว่าเธอจะต้องมาคอยอยู่!”

พญาคชสาร ผู้ดูเหมือนจะมีสัญชาตญาณหยั่งซึ้งเข้าถึงจิตใจของมนุษย์สาวน้อย ผู้มีนามว่า ‘ดาริน’ มากที่สุด ราวกับว่าชาติปางก่อนเคยอุปถัมภ์เป็นมิตรสนิทกันมา เงยศีรษะสะบัดปลายงวงเป่าลมพรูออกมา แล้วเบนตัวกลับเดินขึ้นเนินนำดุ่มๆ ไปเบื้องหน้าราวกับช้างเลี้ยง ที่เชื่องแสนเชื่องสำหรับหล่อน

หญิงสาวยิ้มออกมาได้ หันมองหน้าที่ชายกลาง ผู้ถอนใจยาว เอามือป้ายเหงื่อที่หน้าผากโคลงหัวช้าๆ

“เกือบไปแล้ว”

เขาพึมพำออกมา น้องสาวหัวเราะออกมาเบาๆ ได้เป็นครั้งแรกสำหรับเช้าวันนี้

“เห็นไหมคะ พี่กลาง มันเชื่องแสนรู้ และจงรักภักดีกับพวกเราจะตายไป”

“กับเธอโดยเฉพาะนะซิ ไม่ใช่พวกเราทุกคนหรอก ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ถ้ามันพบพวกเราคนอื่นๆ โดยไม่มีเธออยู่ด้วย มันจะไล่เหยียบเล่นเอาหรือเปล่า”

“โธ่! พี่กลางทำไมถึงดูเจ้าด้วนในแง่ร้ายงั้นล่ะคะ ช้างเป็นสัตว์แสนรู้กตัญญู ในเมื่อมันเชื่องกับน้อยได้ มันก็ต้องเชื่องและเป็นมิตรกับพวกเราทุกคนที่มานี่ด้วยแน่นอน เพราะรู้อยู่ว่าเป็นพวกเดียวกัน สำคัญใครอย่าไปบุ่มบ่ามยิงมันเข้าก่อนเท่านั้น

เฮ้อ! โล่งอกไปที ที่เห็นเจ้าด้วนมาดักรออยู่ด้วย ยังนึกแปลกใจตั้งแต่ตื่นนอนเช้านี้แล้ว ว่ามันหายไปไหน มองไม่เห็นวี่แววเลย ที่แท้ก็มาดักคอยอยู่ตรงนี้เอง ราวกับจะรู้ว่าเราจะบ่ายหน้าไปไหน”

เสียงพวกเชษฐา และไชยยันต์ตะโกนถามมาว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะคนเหล่านั้นกำลังไต่ทางขึ้นมา และยังมองไม่เห็นภาพนั้น อนุชาจึงร้องบอกสั้นๆ ให้เข้าใจลงไปว่า พบเจ้าด้วนมาดักอยู่ และขณะนี้เดินนำหน้าไปตามเส้นทางที่จะบ่ายหน้าไปอยู่แล้ว พร้อมทั้งเร่งให้ทั้งคณะ กวดฝีเท้ากระชั้นชิดเข้ามาเพื่อจะได้เดินเกาะหมู่ไปด้วยกัน

พี่กลางและน้องสาวเล็กสาวเท้าไปตามเส้นทางด่านอันกว้างใหญ่นั้น พอขึ้นยอดเนินสูง และต่ำลงไปข้างหน้า ก็เห็นเจ้าด้วนเดินเนิบๆ นำอยู่เบื้องหน้าต่ำลงไป ระยะห่างประมาณ 70-80 เมตร ดารินสังเกตดูอาการเดินจากขาหลังของมันในเช้าวันนี้ คล่องขึ้นกว่าเดิมมาก ไม่ปัดเป่กะโผลกกะเผลกเหมือนเมื่อวันแรก แสดงว่าบาดแผลที่เท้าหลังอันเกิดจากขนเม่นตำ และหล่อนเยียวยารักษาให้ เริ่มอาการดีค่อยยังช่วยขึ้นมากแล้ว อนุชาเอง ในฐานะพรานเก่า ก็สังเกตเห็นได้เช่นกัน

“ดูมันสบายขึ้นมากแล้ว น้อย จากการช่วยเหลือของเธอ”

“ขอให้มันหายเร็วๆ เถอะค่ะ น้อยเชื่อมั่นอย่างประหลาดว่า เจ้าด้วนจะเป็นประโยชน์ต่อเราอย่างมากที่สุด ในการเดินทางติดตามรพินทร์ครั้งนี้ มันจะต้องรู้ว่าเขาบ่ายหน้าไปทางไหน”

หล่อนพูดอย่างมั่นใจ แต่พี่ชายสั่นหน้า

“แต่พี่ไม่แน่ใจนัก จริงอยู่ การสำนึกในบุญคุณ การรักสนิทระหว่างเธอกับมัน ทำให้มันมาเดินคลอเคลียอยู่ใกล้ชิดคณะของเรา และไม่ไปไหนห่างไกล โดยเฉพาะถ้ามีเธออยู่ด้วย แต่พี่คิดว่า มันอาจชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ต่อไปสักพัก มันอาจแยกทางของมันไปตามเรื่อง ตามวิสัยช้างป่า”

“ก็ต้องดูกันไปค่ะ แต่น้อยมั่นใจอย่างที่สุด ถึงอย่างไรเสียเจ้าด้วนจะไม่มีวันผละจากเราไป พี่กลางไม่คิดว่ามันจะมีประโยชน์สำหรับเราบ้างหรือคะ ในการมีช้างป่านักสัตว์เท่าตึกคอยใกล้ชิดเป็นหน่วยลาดตระเวนนำหน้าให้เราอยู่แบบนี้”

พรานชดพยักหน้า ตาจับมองดูบั้นท้ายที่เห็นหางด้วนชัดของคชสารใหญ่ที่เดินเนิบ ๆ นำทางอยู่เบื้องหน้า

“ถ้ามันพร้อมที่จะไปกับเราทุกขณะ เราพักที่ไหนมันก็คอยอยู่ใกล้ ๆ ด้วย ก็ต้องนับว่ามีประโยชน์มากทีเดียว เพราะถ้าเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้น มันจะส่งสัญญาณภัยให้เรารู้ตัวก่อนทันที ประสาทสัมผัสของช้างดีกว่าคนมากนัก กลัวอย่างเดียวเวลาพัก ค่ำมืดดึกดื่น เจ้าด้วนเสือกเดินพรวดพราดเข้ามาตรงที่เราพัก พวกลูกหาบหรือคนอื่น ๆ ตกใจเข้าใจผิด ยิงตูมตามออกไป มันจะยุ่งกันใหญ่”

“ไม่หรอกค่ะ น้อยกำชับพวกนั้นไว้ทุกคนแล้ว และเจ้าด้วนก็ฉลาดมาก ก่อนที่มันจะเข้ามาใกล้เรา มันมักจะให้สัญญาณเตือนให้รู้ก่อนเสมอว่าเป็นมัน เป็นต้นว่าเสียงร้องแอ๊ะ ๆ เสียงเคลื่อนไหวเข้ามาช้า ๆ จะไม่กระทำโดยการจู่โจมพรวดพราด ถ้าพวกเราไม่ประสาทกันจนเกินไปนัก เรื่องยิงเพราะเข้าใจผิดก็

จะต้องไม่เกิดขึ้น เรื่องนี้น้อยจะคอยหมั่นตรวจตรา และตักเตือนพวกเราไว้เสมอ”

“ก็แปลกดีเหมือนกันนะ ระหว่างเธอกับเจ้าช้างตัวนั้น ที่มีธรรมชาติเข้ากันได้อย่างดีที่สุด ยิ่งกว่าควาญกับช้างบ้านเสียอีก ทั้งๆ ที่มันก็เป็นช้างป่าโดยกำเนิด มิหนำ สอบดูจากพวกชาวป่าทั้งหลาย ยังจัดอยู่ในประเภทจอมเกเรเสียด้วย”

“แต่มันก็ไม่เคยฆ่าใครสักคนนี่คะ ไอ้ที่ชาวป่ากล่าวหาว่ามันเป็นช้างเกเรนั้น น้อยคิดว่ามันเป็นช้างขี้เล่นเสียมากกว่า ไม่งั้นรพินทร์จะสั่งกำชับพวกนี้ไว้ทำไมว่าไม่ให้ทำอันตรายอะไรมัน แม้ว่าบางขณะมันจะกวดขับพวกพรานป่าหลายต่อหลายคนวิ่งหน้าตั้งมาแล้ว มันเป็นช้างของรพินทร์ค่ะ และมันรู้ความในใจของน้อยด้วย เพราะมันพาน้อยให้ไปพบกับที่พักของรพินทร์กับพวกนั้นมาสองครั้งแล้ว ซ้ำยังช่วยเราทั้งหมดไว้ด้วย ตอนที่ถูกไอ้ช้างร้ายโขลงลึกลับนั่นลอบซุ่มโจมตี ไม่ได้ไอ้ด้วนปะทะไว้ก่อนและส่งสัญญาณเสียงร้องให้พวกเรารู้ตัว ป่านนี้พวกเราไม่คนใดคนหนึ่ง ก็คงจะได้รับอันตรายไปบ้างแล้วเมื่อบ่ายวานนี้”

ไม่อยากจะขัดคออะไรน้องสาว เพราะรู้ว่าจิตใจภายในขณะนี้เป็นอย่างไร ม.ร.ว. อนุชาจึงนิ่งเฉยเสีย ปล่อยให้หล่อนพร่ำเพ้อรำพึงไปคนเดียว

สิบห้านาทีเข้าไปแล้ว ของการขึ้นมาเดินกันอยู่บนด่านช้าง อนุชาเหลียวหลังยังเห็นพวกเชษฐา ไชยยันต์ และลูกหาบทอดระยะทิ้งอยู่ห่างออกไป ตั้งเกือบร่วม 100 เมตร จึง

ปลดวิทยุประจำตัวขึ้นมา ชูให้ทุกคนเบื้องหลังเห็นอันเนื่องจากจะตะโกนพูดกันก็คงไม่ไหว แล้วเปิดเครื่องขึ้นทันที

"ทำเวลาหน่อย ขึ้นมาเดินรวมกลุ่มกันดีกว่า"

เขาพูดลงไปในเครื่อง เสียงไชยยันต์ก็ดังอ้าวตอบมาว่า

"โอเค จะเร่งตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละ ความจริงพวกเราก็ไม่ได้เดินช้ากันเลย แต่แกกับน้อยน่ะ ดูท่าจะเป็นรพินทร์ไพรวัลย์ไปเสียแล้ว เดินเร็วผิดสามัญธรรมดา ไม่ต้องหยุดรอหรอก เพียงแค่ผ่อนฝีเท้าลงนิด และพวกเราจะเร่งขึ้นอีกหน่อยเดี๋ยวก็ทันเอง"

แล้วไชยยันต์ก็เรียกเพื่อนสาว

"น้อย!"

"ว่ายังไง ไชยยันต์?"

"ไม่เหนื่อยบ้างเลยหรือ พรานอาชีพขนาดหนานอินหรือคะหยิ่นยังบอกเลยว่า ไม่เคยเห็นใครเดินเร็วได้เท่ากับนายหญิงนอกจากพรานใหญ่รพินทร์เท่านั้น"

"เหนื่อยน่ะมันก็เหนื่อยหรอก ไชยยันต์ ตอนนี้เหงื่อฉันชุ่มไปหมดทั้งตัว ยังกะอาบน้ำ แต่กำลังยังมี และฉันต้องการทำเวลาอย่างที่สุด ถ้าขืนมัวโอ้เอ้อยู่ละก็ จะทิ้งละนะ ไม่รอแล้ว"

เสียงไชยยันต์หัวเราะมาดังลั่นเครื่องรับ

"อย่าให้ถึงกับอย่างนั้นเลย แม่คุณ แม่ทูนหัว กลัวจะเก่งแต่เฉพาะวันสองวันแรก ตอนที่ 'ไฟ' ยังแรงอยู่เท่านั้น ต่อไปฉันไม่อยากเห็นเธอคลาน"

"ไม่มีวันเสียละ ที่จะคลาน มีแต่จะล้ม และถ้าล้มเมื่อไหร่ก็ขาดใจเมื่อนั้น ฝังฉันได้ทันที"

“ไม่จำเป็นจะต้องหักโหมนักน้อย...”

เสียงพูดในครั้งนี้ เป็นของพี่ชายใหญ่ เต็มไปด้วยความการุณย์และปลอบใจ

“ไปกันตามธรรมดาก็แล้วกัน ไม่ต้องรีบร้อนเกินไป เรามีวิธีการที่จะก้าวสกัด หรือดักหน้าอยู่แล้ว อีกอย่างหนึ่งคำนวณกันดูแล้ว พวกเราก็จะต้องเดินทางได้เร็วกว่าคณะของรพินทร์ไม่ต่ำกว่าเท่าตัว ว่าแต่จะเอายังไงแน่ สำหรับช่วงนี้ เดินตามไอ้ด้วนไปเรื่อย ๆ รึ?”

“มันยังนำเราไปข้างหน้า ตามด่านใหญ่นี่ค่ะ และตลอดเส้นทางที่ผ่านมา ก็ตรวจพบร่องรอยของคณะรพินทร์ที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว มีเศษกระดาษเคมีสำหรับเช็ดหน้าของผู้หญิง ก้นซิการ์ และก้นบุหรี่ ทิ้งไว้ให้เห็นเป็นระยะ ๆ”

“กลางเอายังไง ขณะนี้น้อยกลายเป็นมัคคุเทศก์ไปเสียแล้วหรือ?”

เชษฐาเรียกไปยังน้องชายคนกลาง ปรึกษาทางวิทยุในระยะที่ต่างฝ่ายต่างเดินตามกันมา แต่ห่างกันลิบ ๆ

“ถ้าจะปล่อยตามความคิดเห็นของน้อยก็คือ เจ้าด้วนบ่ายหน้าไปทางไหน เขาก็จะตามไปทางนั้น แต่ผมไม่ยอมหรอก เพราะไม่รู้ว่าเจ้าหางด้วนมันจะพาเราไปไหนกันแน่ ถ้าขืนยึดด่านช้างบนสันเขานี้ไปเรื่อย ๆ มันจะบ่ายหน้าไปโป่งกระทิง ไม่ใช่โป่งน้ำร้อน คนละทิศทางกันเลย อีกสักพัก ผมจะตัดเขาลงป่าไผ่ทางด้านซ้ายมือ มุ่งเหนือแล้ว จะพบทุ่งหญ้าคา และทุ่งแฝกใหญ่ขวางหน้าอยู่ ด้านตะวันออกของทุ่งกว้างนี้ จะเป็นทิวภูเขาหินติดต่อกับโป่งน้ำร้อน เป้าหมายที่เราเชื่อว่ารพินทร์จะ

ไปพักหรือต้องผ่านที่นั่น เพราะในละแวกนี้ มีแหล่งน้ำที่จะหาได้อยู่แหล่งเดียว หากฝนไม่ตก”

เสียง ม.ร.ว. อนชาตอบมา

เชษฐาหันไปหารือกับหนานอิน ผู้เดินอยู่ใกล้ ๆ ก็ได้รับคำตอบว่า **ความคิดเห็นเกี่ยวกับเส้นทางของอดีตพรานชดตรงกับของแก คือจะยึดเส้นทางด่านช้างนี้ตลอดไปไม่ได้**

“นายหญิงมีความมั่นใจอยู่กับเจ้าด้วนตัวนั้น แต่พรานชดกับหนานอินเชื่อตัวเองมากกว่า จะไปไว้ใจเจ้าด้วนมันได้ยังไง มันเห็นพวกเราเดินป่า มันก็เดินไปด้วย เพียงแต่นำข้างหน้าเท่านั้น มันอาจนำเที่ยวไปอย่างไม่มีจุดหมายแน่นอน หรือดีไม่ดี พาไปป่าช้าช้างเสียก็ไม่รู้ ขืนไปมัวหลงตามมันอยู่”

หนานอินว่า ส่วนคะหยิ่นหัวร่อ บอกมาบ้างว่า

“หรือไม่งั้น มันก็อาจพาเราไปหาไอ้แงซาย ที่มรกตนครนั่นเลยก็ได้นะ นายใหญ่ เพราะฉะนั้น เชื่อหนานอิน กะพรานชดเหอะ ดีกว่าเชื่อไอ้เวรหางด้วนตัวนั้น”

อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์พยักหน้า เขาเองก็เชื่อในความสามารถแกะรอยของอนุชา และพรานครูผู้เฒ่า คือหนานอิน มากกว่าที่จะเชื่อคล้อยตามดาริน ผู้มีจิตใจจรดจ่อศรัทธาอยู่กับช้างป่า ที่บังเอิญมาผูกมิตรกันได้

และชั่วไม่นาน เพียงแค่อนุชาผ่อนฝีเท้าลงเล็กน้อย และทางด้านเชษฐา กับขบวนเบื้องหลัง เร่งทำเวลาขึ้นอีกนิดเดียวเท่านั้น 10 นาทีให้หลัง ทั้งหมดก็เดินตามมาทัน โดยไม่

มีอะไรชักช้า แม้แต่พวกลูกหาบ 10 คน ห้าคู่ที่แบกของหนักอยู่ก็ล้วนแต่เป็นนักเดินดงชั้นดีด้วยกันทั้งนั้น

“น้อยต้องเชื่อพี่กลาง และหนานอินเขานะ อย่าเอาแต่ฝากความหวังไว้กับเจ้าด้วนตัวนั้น”

เชษฐาบอกกับน้องสาว ผู้ก้าวรุดไปเบื้องหน้าด้วยฝีเท้าอันมั่นคง ตาก็มองจับสังเกตอยู่เฉพาะช้างป่าที่นำอยู่เบื้องหน้าหล่อนฝีนยิ้มจืดๆ

“ค่ะ พี่ใหญ่ แต่ถึงอย่างไรน้อยก็ยังมั่นใจในเจ้าด้วนของน้อยอยู่เสมอ เอาละ เป็นอันว่าการตัดสินใจเลือกทาง ยอมให้เป็นของพี่กลางกับหนานอิน แต่เราก็คงจะได้รู้กันต่อไปข้างหน้าว่า ระหว่างพี่กลาง หนานอินฝ่ายหนึ่ง กับเจ้าด้วนของน้อยอีกฝ่ายหนึ่ง ใครจะติดตามรอยของรพินทร์ได้แม่นยำกว่ากัน”

“วันนี้ มันอาจเดินเล่นๆ มากับพวกเรา แต่พอพรุ่งนี้ก็คงจะไปตามทิศทางของมันแล้ว คงไม่คิดจะไปกับเราโดยตลอดหรอก”

ไชยยันต์ว่า

หล่อนเฉย ไม่ตอบโต้เช่นไร

ร่างของพญาคชสารป่า ที่เดินดุ่มๆ ไปเบื้องหน้าบางครั้งก็เห็นถนัด บางครั้งก็ลับหายไปจากสายตา เพราะพื้นที่อันลาดต่ำบ้าง ขึ้นสงบ้าง ลักษณะมอและมาบเป็นลอนคลื่น ไม่มีใครสนใจกับมันนัก นอกจากดารินคนเดียว

ประมาณ 10.00 น. แดดที่ส่องลอดกิ่งไม้ทึบบ้างโปร่งบ้างเหนือศีรษะขึ้นไป ทอดลำเหลืองอร่ามลงมาจับที่พื้นเป็น

จุดพราวอยู่ทั่วไป ป่าซีกซ้ายมือ เทราบเอียงลงไปสู่เบื้องล่าง อุดมไปด้วยกอรวกขนาดใหญ่ อนุชาก็ชี้ให้เห็นก่อนที่จะถึงจุดนั้นประมาณ 50 เมตร

"เราจะแยกซ้าย ตัดตรงลงป่าไผ่ที่เห็นนั่นแหละครับโดยไม่ต้องคำนึงถึงว่า จะพบร่องรอยทางลงของฝ่ายรพินทร์ตรงไหนหรือไม่ เป้าหมายถัดไปของเราก็ทุ่งแฝก"

"เอา เอายังไงก็เอากัน สุดแล้วแต่เธอเถอะ"

พี่ชายใหญ่พยักหน้ารับคำ

เมื่อถึงที่หมายชี้กำหนดบอก พรานชดหรืออนชา ก็หันไปโบกมือเป็นสัญญาณกับคะหยิ่นผู้รั้งท้ายไม่ห่างนักทันที ให้ต้อนพวกลูกหาบลงไปก่อน ตนเองและคณะยืนพักเหนื่อยดื่มน้ำสูบบุหรี่เป็นตัวแรก ภายหลังการเดินกันอย่างเร่งรีบมาเป็นเวลา 2 ชั่วโมงเต็มๆ บนด่านช้าง แล้วก็สะกิดให้ไชยยันต์กับเชษฐาดูไปที่ดาริน ผู้ขณะนี้กำลังยืนอยู่บนก้อนหินสูงก้อนหนึ่ง มองตามหลังเจ้าด้วน ซึ่งก็ยังเดินดุ่มๆ ของมันไปตามเส้นทางใหญ่นั้น โดยไม่ได้เหลียวกลับมาเลย

"ด้วน! หยุดก่อน กลับมานี่"

หล่อนป้องปากตะโกนสุดเสียง

ไร้ผล เสียงของ ม.ร.ว.สาวคนสวยสะท้อนก้องไปทั้งความเงียบ เจ้าด้วนมีอาการเหมือนไม่ยินไม่ยลสนใจใดๆ ด้วยทั้งสิ้น มันดุ่มๆ ของมันไปเรื่อย จนกระทั่งลับแนวโค้งของทางด่าน บังลับหายไปกับสายตา

"เลือกเอาได้น้อย..."

ไชยยันต์เย้ามา

“จะแยกทางลงไปกับพวกเรา หรือจะเดินตามเจ้าช้างเกเรเกตงของเธอตัวนั้นไปก็ตามใจ”

“อย่าท้านะ เดี๋ยวฉันเดินตามเจ้าด้วนไปจริงๆ พวกเธอก็จะต้องเดือดร้อน ไล่ตามฉันอีกเท่านั้น...เอาละ ช่างมันเถอะ มันอาจเดินไปหาอาหารของมันก็ได้ แต่พนันกันก็ได้ภายในวันนี้ ไม่ว่าเราจะแยกไปทางไหน มันก็จะต้องโผล่มาให้เห็นอีกนั่นแหละ”

“ถ้าโผล่กลับมาคราวนี้ มีรพินทร์นั่งขี่คอมาด้วยคงจะดีมากนะ”

เพื่อนชายว่า

“อ่อ ฉันจะกราบมันเลย ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง”

แล้วหล่อนก็ทรุดตัวลงนั่งอย่างอ่อนแรง หลับตาพนมมือเหมือนจะเสี่ยงอธิษฐานอะไรอยู่ในใจ เพื่อนและพี่ชายมองเห็นแล้วก็ขบขัน ระคนสังเวชแต่ก็ไม่มีใครพูดอะไร

พักกันประมาณ 5 นาที โดยปล่อยให้คะหยิ่นและหนานอินและพวกลูกหาบตัดทางล่วงหน้าไปก่อน พอให้หายเหนื่อยและกำลังขากลับคืนมา อนุชาก็พยักหน้า บอกให้ทุกคนเคลื่อนต่อ โดยเขาเป็นผู้นำ สภาพของป่าไผ่ที่พวกที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ดูเปลี่ยวเปล่าวิเวกเหลือเกิน เมื่อเหลือเดินกันตามลำพังพี่น้อง 3 คน และเพื่อนอีก 1 คน โดยไม่มีลูกหาบอยู่ด้วย แต่ก็ชั่วไม่นาน อนุชาก็ลัดเลาะตัดทางออกมาบรรจบกับพวกที่

ล่วงหน้ามาก่อนในระยะกระชั้นชิด ห่างกันแค่ไม่เกิน 20 เมตร เท่านั้น ที่พวกนั้นเดินเรียงเข้าขบวนกันอยู่

เชษฐากับไชยยันต์ถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก และเชื่อมั่นในอดีตพรานชดเพิ่มขึ้นอีกเป็นอย่างมากในชั้นเชิงเดินป่า การก้าวสกัด และคำนวณทิศทางของเขา ซึ่งแม่นยำดีที่สุดโดยไม่จำเป็นต้องแกะตามรอยเท้าของพวกนั้นไป

พอบรรจบพบกันได้ หนานอินก็เดินเลี่ยงเข้ามายังคณะเจ้านาย เข้าไปพูดซุบซิบอะไรอยู่กับม.ร.ว.อนุชา เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ก็แวดล้อมตีวงเข้ามาประกบกันทันที

"มีอะไรก็บอกกันให้รู้พร้อมหน้า อย่าทำเป็นรพินทร์กับแงซายในสมัยก่อน มาแอบซุบซิบอะไรกันเองแบบนี้ เตือนหลายครั้งแล้ว"

เชษฐาโพล่งขึ้นด้วยเสียงเรียบ ๆ ไม่เชิงตำหนิ

น้องชายกลาง ยิ้มจืด ๆ

"มีรอยมหิงสา ลงนอนเกลือกฝุ่นในป่ารวกที่พวกนี้เดินผ่านมาครับ ใหญ่มาก และตัวเดียว อย่างที่เรียกกันว่า 'โทน' ซ้ำยังเจอรอยมูลสด ๆ ยังอุ่นอยู่เลย"

"สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายอย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย..."

ไชยยันต์พูดขึ้นลอย ๆ ไม่มีอาการตื่นเต้นใด ๆ ทั้งสิ้น

"เราไม่ได้คิดที่จะมาล่าสัตว์ หรือต้องการอาหารประเภทเนื้อในขณะนี้ก่อน เพราะมีพอเพียงแล้ว อย่างน้อยก็อีกหลายวัน"

"มันไม่ใช่ยังงั้นนะซิ ไชยยันต์..."

พรานชดขัดขึ้นเบา ๆ พร้อมกับหัวเราะเกรียม ๆ ในลำคอ

“เราไม่เบียดเบียนสัตว์ แต่บางทีสัตว์มันก็เบียดเบียนเราเหมือนกัน ถ้าเป็นที่ของมัน แล้วอีกอย่างหนึ่ง ในบรรดาพวกเราทุกคนที่มานี่ ก็ไม่ใช่พระธุดงค์ผู้ทรงศีลบริสุทธิ์อะไร ที่จะแผ่เมตตาให้แก่มันได้ ต่างคนต่างเคยล่าสัตว์ตัดชีวิตมาแล้วทั้งสิ้น กรรมเก่าอาจตามทันเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะฉะนั้นประมาทไม่ได้เลย นี่แกไม่เคยรู้จักควายป่า ที่เรียกกันว่ามหิงสาหรอกหรือ”

ไชยยันต์ยักไหล่

“ก็น้อง ๆ เคป บัฟฟาโล ในอาฟริกานั่นแหละ แต่ดูเหมือนจะดุเดือดไร้เหตุผลกว่าเสียอีก ซ้ำยังว่องไวประเปรียวเกินรูปร่างลักษณะ สมัยก่อนก็เคยตามล่ากันมาแล้ว แทบล้มแทบตายก่อนจะได้ตัว ทำไม แกคิดว่ามันป้วนเปี้ยนอยู่แถวนี้หรือ?”

“หนานอินบอกว่า รอยเท้าทิศทางเดินมันบ่ายหน้าออกทุ่งแฝก ทางเดียวกับที่เราจะไป มันลุกจากที่นอน และล่วงหน้าไปก่อนเราไม่เกินครึ่งชั่วโมงที่แล้วมานี่เอง”

“ทุ่งแฝกที่เราจะตัดออกอยู่ทางด้านไหน?”

เชษฐาถามขึ้นเรียบ ๆ น้องชายกลางชี้มือไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ

“ตัดออกทางด้านนี้แหละครับ เดินในป่าไผ่นี่อีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงก็ทะลุออกแล้ว”

พี่ชายใหญ่ของคณะ ผู้ก็จัดว่าช่ำชองป่ามาแล้วตรวจดูทิศทางลมแล้วว่า

“ถ้างั้นเราก็อยู่ใต้ลมมัน ไม่เป็นไรหรอก เตือนทุกคนให้ระมัดระวังหน่อยก็แล้วกัน มันเองก็คงไม่ทันรู้ตัวว่าพวกเรา

จะเดินไปในเส้นทางเดียวกับมัน และอาจรุดหน้าไปเรื่อยๆ ตามประสา คงไม่หากินอยู่ในบริเวณทุ่งแฝกหรอก ตอนนี้ก็ตะวันสายเต็มทีแล้ว”

“ก็ไม่แน่นะ นายใหญ่...”

หนานอินบอกขรึมๆ ปากแกยังเคี้ยวหมากอยู่หยับๆ

“ในทุ่งโล่งข้างหน้าที่เราจะโผล่ออก มีทั้งเนินหญ้าที่แตกระบัด แล้วบางแห่งก็มีหล่มมีปลักโคลน มันอาจไปหาหญ้าระบัดแล้วลงนอนแช่เย็นในโคลนก็ได้ แหล่งน้ำไม่มีในทุ่งก็จริง แต่หล่มโคลนมี”

“เอาเถอะน่า ปัญหาเล็กแค่นี้เอง ระวังตัวกันหน่อยก็แล้วกัน อย่านำเฉียดเข้าใกล้เนินหญ้าระบัด หรือหล่มโคลน หนานอินน่าจะรู้ดีอยู่แล้วนี่ ว่ามันมีทางเลี่ยงยังไงบ้าง เอาละตัวลุงเอง ไปนำพวกนั้นอยู่ข้างหน้าก็แล้วกัน”

พรานครูหนานอินไม่ว่าอะไรอีก เดินผละไปนำหน้าขบวนทันที อนชากับพี่น้องและเพื่อน ตรวจทิศทางลมเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง แล้วออกเดินรวมหมู่ตามไปติดๆ ไม่มีใครคิดห่วงกังวลอะไรมากนัก แต่ก็เตรียมพร้อม

ชั่วไม่นานของการเดินเลาะลัดไปตามเส้นทางด่านเล็กๆ ในดงรวกอันแห้งผากร้อนระอุอ้าวนั้น ขบวนทั้งหมดก็โผล่ออกมายังบริเวณที่โล่งกว้างใหญ่ มองผิวเผินว่ามันเป็นทุ่งราบเรียบ มีกำแพงภูเขาหินกั้นทะมึนอยู่เป็นทิวเบื้องหน้า และเห็นเป็นฉากหลัง แต่ความจริงบริเวณที่โล่งกว้างนั้น [illegible]ปด้วยหญ้าคาพงเสือหมอบ และทุ่งแฝก บางส่วนก็เป็นป่า[illegible] ค่อยสลับไปกับ

ละเมาะเล็กๆ เป็นไม้ล้มลุกที่ไม่ใช่ไม้ยืนต้น แต่ในระดับสายตาปกติแล้ว มันไม่สามารถจะมองเห็นพื้นที่ในระดับต่ำราบเรียบโปร่งตาตลอดไปได้ เพราะยอดวัชพืชเหล่านั้นสูงท่วมหัว

ลมสงัด ตะวันแฝงตัวเข้ากลีบเมฆ นกต้อยตีวิดตื่นตกใจส่งเสียงร้องและบินพรูขึ้นมาเป็นระยะๆ

หนานอินนำคณะลูกหาบ เดินแหวกพงหญ้าคา และหญ้าขนไปได้ครู่หนึ่ง ก็ตัดออกบริเวณที่โล่งเกลี้ยงขึ้นบ้าง พอจะมองเห็นอะไรในระดับสายตาไปได้ ในทัศนวิสัยที่กว้างไกลคะหยิ่นเดินอยู่ท้ายขบวนลูกหาบ ส่วนคณะของเจ้านายทั้ง 4 เดินตามหลังมาอีกทีหนึ่งเป็นกลุ่ม เว้นระยะไม่ห่างจากขบวนลูกหาบเท่าใดนัก

อากาศยิ่งร้อนระอุขึ้นทุกขณะ เพราะกลางที่โล่งอันมีทิวเขาล้อมรอบ ซ้ำยังไม่มีลมพัดและตะวันก็ลอยสูงเกือบจะอยู่กลางศีรษะ แดดประเดี๋ยวหุบ ประเดี๋ยวจ้าจนแสบผิวหน้า สุดแต่ว่าเมฆจะลอยมาบังหรือเคลื่อนพ้นออก ขีดสีดำเล็กๆที่ลอยคว้างอยู่สูงลิบขึ้นไปประมาณ 10 กว่าขีดเหล่านั้น คือ แร้ง ซึ่งกำลังเล่นลมบน

ระดับของพื้นที่มองเผินๆ ว่าอยู่ในแนวราบก็จริง แต่ถ้าจะวัดหาระดับกันแล้ว ก็จะรู้สึกได้อย่างนักเดินป่าผู้ชำนาญว่าทุ่งกว้างนั้น เริ่มจะเอียงลาดขึ้นไปสู่ส่วนที่สูงขึ้นไป อันหมายถึงตีนเขาหินอันเห็นเป็นโขดเขินเนินไสลอยู่เบื้องหน้านั่นเอง คือจะค่อยๆ ไต่สูงขึ้นไปทีละน้อยโดยไม่รู้สึกตัว

มะขามป้อม และมะหวดยืนต้นเตี้ยๆ อยู่กลางพื้นที่โล่งรอบด้านนั้นเป็นระยะๆ ประปราย ล้วนเป็นอาหารอย่างดีของพวกสัตว์สี่เท้าเสพย์พืชเป็นอาหารทั้งสิ้น ซ้ำยังมีโคกอย่างด้านซ้ายมือห่างออกไปราว 200 เมตร หญ้าอ่อนแตกระบัดขึ้นอยู่เขียวชอุ่ม แต่เดิมนั้นควรจะเป็นโคกของป่าไผ่ และคงเนื่องจากไฟป่าลุกลามเผาผลาญต้นไผ่แห้งกลายเป็นเถ้าไปหมด และทอดเวลาได้ฝนเข้าบ้าง จึงมีหญ้าอ่อนขึ้น หนานอินชี้ให้ทุกคนดูเนินหญ้าระบัดนั้น แต่ไม่พูดอะไร ต่างมองตามไม่เห็นวี่แววของสัตว์อะไรทั้งสิ้น การเดินคงเลือกเดินไปตามเส้นทางที่เรียบ และสะดวกที่สุด

ครึ่งทาง ระหว่างป่าไผ่ที่โผล่กันออกมา ก่อนจะถึงบริเวณเชิงเขา ท่ามกลางความเงียบ นอกจากฝีเท้าเบาๆ ของคณะทั้งหมดที่ย่ำกันไปบนพื้นหญ้าคาเตี้ยขนาดเข่า **ขณะที่ผ่านละเมาะย่อมๆ บริเวณหนึ่งดูเหมือนเกาะอยู่กลางทุ่ง ต่างก็แว่วเสียงอะไรชนิดหนึ่งเคลื่อนไหวดังฟุบฟับออกมาทางด้านนั้น เป็นเสียงน้ำไหวตัวของสิ่งที่มีน้ำหนักมากมายอยู่ในปลักตม**

สี่คนที่เดินอยู่เบื้องหลังหยุดชะงักทันที ส่วนพวกที่เดินอยู่เบื้องหน้า หนานอินผู้นำอยู่หน้าขบวน ก็ก้าวล้ำออกจากหัวแถว หลีกตัวออกมายืนนอกเส้นทาง มือของแกก็โบกเป็นสัญญาณให้คะหยิ่นต้อนพวกลูกหาบให้เดินหน้าต่อไป แต่ชี้ให้เลี่ยงออกไปทางขวา โดยพยายามให้ห่างจากเสียงที่แว่วมานั้นมากที่สุด อย่างพรานผู้ชำนาญต่อเหตุการณ์อันไม่น่าไว้วางใจกลางป่า

ไม่มีอะไรที่เงอะงะ หรือต้องลำบากใจเลย สำหรับคณะเดินทางทั้ง 16 คนที่มาด้วยกันในชุดนี้ เพราะแม้จะเป็นเพียงแค่พวกลูกหาบ โดยแท้ที่จริงพวกนั้นก็ลูกศิษย์ของรพินทร์อยู่แล้วทั้งนั้น เพียงแค่สัญญาณตีมือ อันเป็นรหัสรู้กันเท่านั้น ทั้งชุดก็เบนออกจากทิศทางเดิมด้วยอาการเป็นปกติ เพียงแต่ยิ่งเดินกันอย่างรีบด่วนมากขึ้น คะหยิ่นก็ต้อนไปทันทีอย่างรู้จักหน้าที่ของตน

“มันแน่หรือ กลาง?”

เชษฐากระซิบถาม ‘พรานชด’ หรือ ม.ร.ว. อนุชาน้องชาย

“อาจใช่ หรืออาจไม่ใช่ก็ได้ทั้งสองอย่าง แต่มีอะไรนอนเกลือกอยู่ในปลักที่เรายังมองไม่เห็นอยู่ริมๆ ละเมาะนั้นแน่ ตัวใหญ่ และน้ำหนักมาก...”

อนุชาตอบแผ่ว ค่อยๆ แง้มลูกเลื่อน .458 ที่บรรจุลูกหัวแข็งแบบฟลแพ็ชท์ขึ้นดู แล้วบิดลูกเลื่อนลงตามเดิม นกปืนในลูกเลื่อนก็ขึ้นทันทีที่เขาปิดก้านลูกเลื่อนลง

“ผมว่า พี่ใหญ่ น้อย และไชยยันต์ เลี่ยงจากเส้นทางนี้ตามหลังพวกลูกหาบไปโน่นดีกว่าครับ ผมกับหนานอินจะคุมเชิงไว้ให้เอง เพราะถึงอย่างไร ก่อนที่มันจะถึงขบวนลูกหาบ ก็ต้องผ่านผมหรือหนานอินก่อน”

“พี่ไม่อยากขัดใจเธอหรอก กลาง แต่ปืนหลายกระบอกดีกว่าแค่ 2 กระบอก มิหนำซ้ำขณะนี้เธอกับหนานอินยังยืนกันอยู่คนละด้าน คนละมุม มันอาจวิ่งตัดผ่ากลางมาระหว่างเธอกับหนานอินก็ได้ อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า ถ้ามันผ่านเธอกับ

หนานอินไปได้ พวกลูกหาบป่นแน่ เพราะทุกคน มีแต่เพียงลูกซอง”

“ถ้างั้นเอาอย่างนี้ครับ...”

อดีตพรานชดพูดเร็ว อย่างคนตัดสินใจอะไรง่าย ๆ

“ผมจะยืนคุมเชิงอยู่ตรงนี้แหละ พี่ใหญ่เดินตามรอยเก่าของพวกลูกหาบไปนับจากนี่ได้ 20 ก้าว แล้วหยุดปักหลักตรงนั้น ไชยยันต์เดินถัดต่อไปจากพี่ใหญ่อีก 20 ก้าวแล้วหยุดเช่นกัน จะเป็นแนวของพวกเรา 4 จุด ดักขวางทางมันไว้ไม่ให้มันบุกเข้าใส่ขบวนลูกหาบ ส่วนน้อย...”

พี่ชายกลางหันมาทางน้องสาวคนเล็ก ซึ่งกำลังยืนสงบนิ่งอยู่ ทว่าแววตาเกรียมกร้าน ดวงตาแดงก่ำด้วยประกายแดด

“เชื่ออะไรพี่สักครั้งได้ไหม?”

“จะให้น้อยทำยังไงคะ?”

“คะหยิ่นคุมขบวนลูกหาบ แน่บหลีกทางไปโน่นแล้ว ไม่มีไรเฟิลสักกระบอกเดียวคุม เธอเดินตามหลังพวกลูกหาบแยกไปเสียเถอะ แล้วคอยดูด้วย ถ้านาทีวิกฤติมันเกิดขึ้นจริง ๆ โดย ‘ไอ้นั่น’ ซึ่งเรายังไม่รู้แน่ว่ามันเป็นอะไร ระหว่างมหิงสาตัวที่เราสงสัย หรือแรด ผ่านแนวปืนสี่กระบอกที่วางไว้ไปได้ เธอสกัดไว้เป็นด่านสุดท้าย ก่อนที่มันจะเข้าถึงพวกลูกหาบ”

“ตกลงค่ะ...”

ดารินพูดง่ายเป็นครั้งแรกเหมือนกัน พร้อมกับบอกออกมาเป็นประโยคสุดท้ายว่า

“ถ้ายังไงละก็ ระวังการยิงพลาดถูกกันเองด้วยนะคะ

เพราะยืนดักกันอยู่เป็นแนวแบบนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไชยยันต์เพราะบุ่มบ่ามใจร้อน ไม่ค่อยคำนึงถึงวิถีกระสุนนัก”

กล่าวจบ หล่อนก็เด็ดก้านหญ้าขน ใส่ปากกัดไว้ สาวเท้าผละออกจากกลุ่ม เดินกวดตามขบวนของลูกหาบที่คะหยิ่นนำแยกเลี่ยงห่างจากละเมาะด้านซ้ายมือไปในทันที

เชษฐาตบไหล่น้องชายกลาง แล้วพยักหน้ากับไชย-ยันต์ให้เดินตามเส้นทางเดิมของพวกลูกหาบ พอครบ 20 ก้าว เขาก็หยุด ไชยยันต์นั้น เดินต่อไปอีก 20 ก้าว ก็หยุดเช่นกัน แนวของบุคคลทั้ง 4 คือ อนุชา เชษฐา ไชยยันต์ และพรานครูหนานอิน จึงเป็นแนวหน้ากระดานขวางกั้นระหว่างละเมาะไม้และพวกลูกหาบที่เลี่ยงห่างกันออกไป โดยพวกนั้นมุ่งเข้าหาเชิงเขาโดยเต็มสตรีม การรู้มือกันดีอยู่ก่อนแล้ว ไม่ทำให้ใครต้องห่วงใครนัก ดารินเดินไปพลางก็เหลียวกลับมามองดูบ่อย ๆ บางครั้งหล่อนก็เดินเอาข้าง ๆ ไป โดยสายตามองจับอยู่ที่แนวดักของพี่ชายกับเพื่อน และพรานชั้นครูอยู่ตลอดเวลา เพื่อรอดูว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นหรือไม่ ขณะเดียวกัน ตัวของหล่อนเองก็ห่างออกไปเป็นลำดับ

เสียงดิ้นพลิกตัวอยู่ในปลักดังรุนแรงขึ้นอีกครั้งหนึ่งพร้อมกับลมหายใจสะบัดพรืด ได้ยินมาอย่างถนัดแน่ชัด ทั้งสี่คน มือหนึ่งกำกระโจมปืน อีกมือหนึ่งกำคอปืนไว้ ปากกระบอกยังเงยสูง 45 องศา แต่พานท้ายพร้อมที่จะขึ้นประทับไหล่ได้ทันที

ลมเริ่มโชยแล้ว...อย่างเบาบางที่สุด จากเหนือผ่าน

ไปทางทิศใต้ มนุษย์ทั้งหมดจึงกลายเป็นว่าอยู่เหนือลมของมันไปในบัดนั้น

เสียงพรวดคราวนี้จึงดังสะเทือนไปทั้งท้องท่ง พร้อมกันจากความราบเรียบโปร่งโล่ง ที่มองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากยอดหญ้าและละเมาะไม้ ร่างสีดำชนิดหนึ่งพอกเต็มไปด้วยโคลน ซึ่งจับเป็นก้อนกระบิ โผล่ขึ้นมายืนจังก้า เห็นชัดเกือบเต็มตัว พร้อมด้วยเขาทั้งสองที่งอนโง้งมีปลายแหลมตวัดเข้าหากัน ท่ามกลางแสงตะวันจ้าเกือบเที่ยงเหมือนใครปั้นก้อนดินเละ ๆ ขนาดใหญ่นำมาตั้งไว้

มุมบังของละเมาะไม้ ทำให้ไชยยันต์และหนานอินที่อยู่ห่างออกไปเบื้องหน้า ยังไม่สามารถจะมองเห็นตัวได้ แต่โดยมุมของอนุชากับเชษฐา เห็นได้ถนัดที่สุด ผิดคาดไปถนัด นึกว่ามันจะอยู่ในป่าละเมาะที่ห่างไกลออกไป ที่แท้ ขณะที่มันโผล่ขึ้นมานั้น ไม่เกิน 40 เมตรเท่านั้นเอง โคลนหนาที่เกาะตามตัวยังไหลหล่นลงปลักอยู่เผละ ๆ

แหงนเบิ่ง สะบัดปลายเขา เงยจมูกสูดหากลิ่นเหมือนกับว่ามันไม่แน่ใจในบางสิ่งบางอย่าง แล้วก็เริ่มออกวิ่งเหยาะ ๆ พื้นทุ่งสะเทือนด้วยน้ำหนักร่วม 2 ตัน มาหยุดยืนหันรีหันขวางโดดเด่นอยู่กลางที่โล่ง เมื่อนั้นเองไชยยันต์กับหนานอินผู้ห่างไกลออกไปอีกจึงมองเห็นภาพอันไม่น่าไว้วางใจนั้น

ไม่ใช่แรด...ไม่ใช่กระทิง...แต่ถูกต้องตามข้อสงสัยของหนานอินและอนุชาทุกอย่าง มันคือควายป่า หรือมหิงสาขนาดลูกช้างรุ่น ๆ พ่วงพีกำยำใหญ่เต็มขนาดของมันเตี้ยกว่ากระทิงที่ใหญ่เต็มที่แล้วเล็กน้อย แต่ตัวอวบกำยำกว่าโดยเฉพาะ

อย่างยิ่งที่หนอกคอและแผงอก เขาสวยเหลือประมาณ ไม่มีวอยหักหรือแหว่งวิ่นเลย มีขนาดเท่ากันทั้งสองข้าง รวมทั้งรัศมีความงอนโค้ง ลักษณะท่าทีของมันประกาศชัดว่า จะไม่ยั่นต่อกินทร์พรหมยมราชหน้าไหนทั้งสิ้น

เชษฐา และไชยยันต์ ตวัดปืนขึ้นบ่า จับศูนย์ไว้แล้ว แต่ยังไม่ลั่นไก อนุชา กับหนานอิงถือปืนเฉียง 45 องศา อยู่ในอาการเดิม ทุกคนยืนสงบนิ่ง ไม่เคลื่อนไหวกระดุกกระดิกแม้แต่นิดหนึ่ง คงมีแต่ดาริน และพวกลูกหาบที่ห่างลิบๆ ออกไปเท่านั้นที่ยังรีบรุดเคลื่อนไหวกันไปอย่างเร็วที่สุด

หนึ่งในจำนวนผู้ยิ่งใหญ่ทั้ง 5 แห่งป่าภาคพื้นเอเชีย เริ่มออกเหยาะวิ่งช้าๆ ประเดี๋ยวโขยกไปทางด้านขวา แล้วก็หยุดเบิ่งมอง ประเดี๋ยวก็ย้อนกลับมาทางด้านซ้าย พร้อมทั้งหมุนวนไปมาอยู่เช่นนั้น เชื่อในจมูกมากกว่าสายตา และฆานประสาทของมันยามนี้ ก็ยังไม่สำเหนียกชัดว่าสิ่งแปลกปลอมอยู่ตำแหน่งไหนกันแน่ เพราะจุดยืนของมนุษย์ 4 จุด เป็นแนวขวางกั้นอยู่ทำให้มันไม่แน่ใจเช่นกัน ว่ากลิ่นมาจากไหนแน่นอนลงไป

ถึงอย่างไรก็ตาม ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ ก็ยอมรับอยู่ในใจว่า พรานชดกับหนานอิน ย่อมจะเหนือกว่าตนทั้งสองแน่นอน เมื่อยังไม่มีเสียงปืนจากทั้งสองพราน เขาก็ยังไม่กล้าปล่อยกระสุนออกไปก่อน และอ่านใจพรานชดกับหนานอินออกว่า ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว อาจไม่ต้องเสียกระสุนหรือประหัตประหารกันโดยใช่ที่ เพราะมันอาจเบนหัวแล่นเตลิดไปทางอื่นก็ได้

ลมพัดแรงขึ้น สังเกตได้จากยอดหญ้าที่เริ่มไหวลู่พัดจาก

ฝ่ายมนุษย์ไปทางมัน ซึ่งก็พอดีกับที่ไชยยันต์ ผู้จำเอาวิธีการของรพินทร์มาใช้ (แต่ตัวเองหาใช่รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่) โดยการตบขากางเกงแรง ๆ และตะเพิดไล่ออกไปก้องทุ่งว่า

"โช้ว! ไปให้พ้น ไอ้ทุย!"

มันไม่ใช่ 'ไอ้ทุย' สำหรับไถนา

และตัวไชยยันต์เอง ก็ไม่ใช่รพินทร์ ไพรวัลย์แน่

เพราะฉะนั้น เสียงเอ็ดอึงของไชยยันต์ ที่ตะเพิดไล่เพื่อหวังว่ามันอาจตกใจหนี จะได้ไม่เกิดเวรกรรมกันขึ้น ก็เท่ากับเป็นการฟ้องตำแหน่งแห่งที่ ว่าจุดดำ ๆ ที่ยืนโด่ล่อสายตาของมันอยู่นั้น หาใช่ต้นไม้ หรือตอไม้ไม่

มันก็ควบปรี่อย่างรวดเร็วราวสายฟ้า ซึ่งผิดไปจากลักษณะรูปร่างมาก พุ่งเข้าไปยังต้นเสียงทันที

แม้จะผ่านเหตุการณ์มาเสียนักต่อนัก แต่ 'ชั่วโมงบิน' ยังไม่พอ ไชยยันต์ใจหายวาบตกไปที่ตาตุ่ม เขาเหนี่ยวไกปล่อยกระสุนไรเฟิลสวนหน้าทันที ในขณะที่มันโลดตะบึงเป็นพายุเข้ามา เสียงกระสุนขนาดหนัก ระเบิดบึมม์ สะเทือนทุ่ง

ผิดหรือถูกไม่ทราบได้แต่ไม่เกิดปฏิกิริยาใด ๆกับร่างมหึมานั้นเลย คงพุ่งเข้าใส่ไชยยันต์อย่างรวดเร็ว และบัดนี้มัจจุราชติดเขาโง้งดูเหมือนจะห่างเขาไม่เกิน 20 เมตร เท่านั้น

มันเร็วเสียจนเขาสลัดปลอกลูกเก่าออกไม่ทัน!

ตูมถัดไปเป็นเสียงปืนจากเชษฐา ที่ระวังอยู่ก่อนแล้ว การยิงไรเฟิลไปยังเป้าหมายซึ่งเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว แม้เป้าจะมีร่างกายใหญ่โตเพียงไหนก็ตาม ถ้าไม่ใช่มืออาชีพอย่างแท้จริงแล้วจัดว่าเสี่ยงเป็นอย่างมาก

กระสุนของเชษฐา ซึ่งหมายไปยังรักแร้ดงของมัน จึงพลาดไปวาเศษ ทะลุเข้าท้องคล้อยไปทางเบื้องหลัง ทะลวงตับของเจ้ามหิงสาตัวนั้น ผ่านเลยออกอีกทางหนึ่ง มันกระโจนเตะขาหลังทั้งสอง เศษดินที่อยู่กับพื้นกระจายเป็นฝุ่นขึ้นไปในอากาศราวกับถูกแรงระเบิดดันชะงักไปบ้างเพราะพิษสงของกระสุนนัดนั้น แต่ไม่เปลี่ยนความตั้งใจที่จะเข้าให้ถึงตัวไชยยันต์ผู้กำลังขลุกขลักล่าช้าอยู่กับการป้อนกระสุนนัดใหม่เข้ารังเพลิง

“เผ่นเร็ว ไชยยันต์!”

เสียงอนุชา ตะโกนสุดเสียง เพราะเห็นไชยยันต์ยังปักหลักอยู่กับที่ จะเป็นเพราะความตกตะลึงต่อเหตุการณ์หรือความบ้าระห่ำที่จะยิงนัดที่สองสวนหน้าอย่างเผาขนอย่างใดอย่างหนึ่งก็สุดที่จะเดาได้

พร้อมกับตะโกนดังนั้น .458 ในมือพรานชดหรือ ม.ร.ว. อนุชา ก็ลั่นติดตามไปเป็นนัดที่สาม เขาหมายไปที่ก้านคอ โดยวาดปืนไล่จากบั้นท้ายไปดักหน้าประมาณ 1 ศอก

การเคลื่อนไหวของมันเร็วมาก ตำแหน่งกระทบแทนที่จะเป็นก้านคอตามตั้งใจไว้ กลายเป็นบริเวณท้องอันกว้างใหญ่อวบพีของมัน เสียงกระสุนพุ่งเข้ากระทบ แบะโคลนที่พอกลำตัวของมันกระจายเป็นฝอยเห็นถนัด ก่อนที่จะมุดผิว ผ่านเนื้อชอนเข้าไปข้างใน พร้อมทั้งคว้านทะลุเลยออกอีกด้านหนึ่ง ไม่ถูกกระดูกใหญ่สำคัญ

เจ้ายักษ์ผู้มีเขาโง้ง ไม่ร้องแสดงความเจ็บแม้แต่นิดเดียว แต่มีเสียงฟืดฟาดกระโดดกระแด่วๆ หกหน้าหกหลังหมุนคว้าง

เลือดจากบาดแผลทั้งสองตำแหน่งเริ่มไหลริน เขาทั้งคู่ของมันตักอากาศอยู่วืดวาด หนานอินนั้นได้เป้าหมายสมควรจะยิงแล้ว แต่เนื่องมาจากแกยืนอย่อีกฟากหนึ่ง และควายป่าตัวนั้น อยู่ในแนวเดียวกับเชษฐาและไชยยันต์ ความรอบคอบ ทำให้แกไม่กล้าแตะไกปล่อยกระสุนออกไปได้ เพราะไม่แน่ใจว่า แนวกระสุนจะไปถูกเอาเชษฐาหรือไชยยันต์หรือไม่

แค่ 10 วาเท่านั้น ที่มันคำรามลั่นเข้าใส่ไชยยันต์ โดยไม่เปลี่ยนเป้าหมาย อดีตนายทหารปืนใหญ่เพิ่งจะปิดก้านลูกเลื่อนลงได้ แล้วยกขึ้นไหล่ ยืนจังก้ายิงสวนนัดที่สองซึ่งเขาก็รู้ว่าถ้านัดนี้พลาดอีก เอวังก็เห็นจะมีด้วยประการฉะนี้ สำหรับชีวิตตัวเอง

โครมเข้าไปที่สันหน้าผากอันเป็นบริเวณกระดูกไม่ได้เจอะเข้าช่องสมอง แต่อำนาจผลักดันกว่า 2 ตัน ทำให้มันหน้าแหงนเริด ถล่มลงทั้ง 4 ขา ล้มลงไปกับพื้นหญ้าแหลกเป็นแปลง

ไชยยันต์เข้าใจว่ากระสุนผ่ากะโหลก จบสิ้นเกมลงแล้ว แต่ความจริงไม่ใช่ มันล้มลงแค่พริบตาเดียวเท่านั้น แล้วก็ทะยานขึ้นมาอีกอย่างทรหดสุดฤทธิ์

คราวนี้ ก็เป็นคราวที่เขาจะต้องใส่ตีนหมาโกยแน่บอย่างไม่เหลียวหลัง โดยมีควายป่าซึ่งกำลังเจ็บปวดและอาฆาตเต็มที่ตัวนั้น ควบไล่ตามหลังไปอย่างติดๆ สะบัดเขาขวับ ปลายเขาตักเอาเสื้อเดินป่า เฉียดสีข้างไปแค่ 2-3 นิ้ว เสื้อตัวนั้นขาดควากติดปลายเขา และร่างของไชยยันต์ก็สะดุดหลุมเล็กๆ ที่ดักอยู่ข้างหน้า ล้มกลิ้งลงทันที ปืนกระเด็นหลุดมือไปทางหนึ่ง

ภาวะนั้น มันเป็นภาวะที่ชุลมุนใจหายใจคว่ำสุดขีดของ

หาเนะพรรค แม้แต่ดารินผู้ห่างออกไปแล้ว แต่ก็ยังใช้กล้องส่งทางไกล ส่องสำรวจเหตุการณ์อยู่ หล่อนร้องออกมาสุดเสียงเมื่อเห็นควายป่าตัวนั้น หมนตัวกลับพุ่งเข้าหาไชยยันต์อย่างพลันวัน ในขณะที่เขาล้มกลิ้งเป็นลูกขนุนอยู่กับพื้น

เชษฐาวิ่งเข้าไป

อนุชาวาดปืนตาม แต่ซวยสิ้นดี ศูนย์จับเข้าแผ่นหลังของพี่ชาย ทำให้ไม่อาจเหนี่ยวไกออกไปได้

ดารินตาลีตาเหลือกโยนกล้องส่องทางไกลทิ้งประทับ

:300 เวเธอร์บีขึ้นไหล่ แต่หล่อนจะหยุดมันได้หรือในระยะที่ห่างกันตั้ง 150 เมตรในขณะนี้ ได้แต่ประทับปืนค้าง กระดิกไกไม่ได้เหมือนกันในฉากอันสับสนชุลมุนระคนกับเสียงร้องแซ่ไหวกเหวกฟังไม่ได้ศัพท์ พวกลูกหาบก็ทิ้งของลงกับพื้น วิ่งฮือเข้ามารวมกลุ่มกับหล่อน ป้องแสงแดดยืนเบิกตามองตะลึงพรึงเพริดกันอยู่ทุกคน

“ยิง! นายหญิง ยิงซิ!”

เสียงคะหยิ่นตะโกนก้องอยู่ข้างหูหล่อน พร้อมกับกระโดดอยู่หยอยๆ

ยิงกะผีอะไรเล่า เชษฐา อนุชา และหนานอิน ผู้วิ่งกันไขว่อยู่ใกล้เหตุการณ์ที่สุดในขณะนี้ยังไม่อยู่ฐานะจะยิงได้ แล้วหล่อนจะยิงได้ยังไง ในเมื่อตัวเองห่างออกมาลิบ ดีไม่ดีถูกเอาคมเหล่านั้นเข้าไปอีก

ขณะนี้ ทางด้านหล่อนและลูกหาบทุกคน มองไม่เห็นร่างไชยยันต์ที่ล้มหายแวบไปในกอหญ้าแล้ว เห็นแต่ไอ้ควายยหากาฬที่พุ่งเข้าใส่กลุ่มมนุษย์อย่างไร้เหตุผล นอกจากความดุร้ายตามธรรมชาติของมัน กำลังก้มหัวลงต่ำ สะบัดเขาขวิดอยู่ไปมา เหมือนจะขยี้ไชยยันต์ให้แหลกเป็นผง ใบหญ้า และวัชพืชบริเวณนั้นกระจายว่อนเป็นฝอย ระคนไปกับฝุ่นธุลีที่คลุ้งตลบขึ้น

อย่าว่าแต่ทางด้านดาริน และลูกหาบที่ห่างออกไปเลย ผู้อยู่ใกล้เหตุการณ์ที่สุดอีกสามคน คือเชษฐา อนุชาและหนานอิน

ก็ยังไม่สามารถมองเห็นร่างของไชยยันต์ที่ล้มจมกอหญ้าลงไปต่อหน้าต่อตาได้ คงเห็นแต่ไอ้ควายป่าบ้าเลือดตัวนั้น กระโดดข้ามบริเวณนั้นอยู่ไปมา พร้อมทั้งแว้งสะบัดเขาของมันพยายามตักขวิดลงเบื้องต่ำอย่างเมามัน แผ่นดินบริเวณนั้นสะเทือนไปหมดด้วยเสียงเผ่นโผนกระโจนของมัน แต่ไม่ได้ยินเสียงร้องของไชยยันต์แม้แต่อึดเดียว ตัวก็มองไม่เห็นว่าเหลวแหลกย่อยยับอยู่ตรงไหน

เชษฐาไม่อาจจะรอจุดตายแบบประกาศิตอีกแล้ว ในภาวะเช่นนั้น ได้เป้าส่วนไหนเขาก็ต้องซัดส่วนนั้นแหละ

วิ่งเข้าหาอย่างลืมตัว ลืมตาย เพราะความเป็นห่วงเพื่อนปืนถืออยู่ในระดับเอว อดีตท่านทูตทหารบกก็ลั่นกระสุนสนั่นหวั่นไหวเข้าใส่ ถูกตรงไหนช่างมัน

ขาหลังด้านซ้ายของมัน หักพับลงในทันทีที่กังวานเสียงไรเฟิลของเชษฐานัดนั้นดังขึ้น เขาวิ่งเข้ายิงในระยะเผาขนเช่นกัน

มันพยายามแว้งตัว แต่คราวนี้ช้าเหลือประมาณ ระหว่างที่พี่ชายใหญ่ของตระกูล กำลังเอาลูกขึ้นรังเพลิงเพื่อจะซ้ำนี่เองอนุชากับหนานอินก็ได้เป้า ทั้งสองยิงเกือบจะพร้อมกัน กระสุนทั้ง .458 วินฯ แม็กฯ กับ .375 เอช. แอนด์ เอช. แม็กฯ นัดหนึ่งหักกระดูกก้านคอ อีกนัดหนึ่งทะลวงเข้าไปในรูหู ผ่านช่องสมอง

ในท่าที่กำลังยักแย่ยักยันอยู่ เจ้าควายยักษ์คอพับเหมือนถูกสายฟ้าฟาด แล้วล้มตะแคงตึงลงกับพื้นหญ้าเตี้ยๆ ขาทั้งสี่กระตุกถีบอากาศ และพื้นรอบๆ ตัวในลักษณะชักแด็กๆ ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐา อนุชา และหนานอิน วิ่งกระหืดกระ-หอบเข้ามาถึงอย่างชนิดใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นึกวาดภาพ

ไม่ถูกว่า ไชยยันต์ อนันตรัย จะมีสภาพของร่างกายอยู่ในภาวะไหน

ดาริน และคะหยิ่น ผู้ห่างไกลออกไป ก็วิ่งพรูเข้ามาเช่นกันอย่างเร็วจี๋ รวมทั้งพวกลูกหาบที่ทิ้งข้าวของทั้งหมด กวดไล่หลังตรงเข้ามายังบริเวณที่เกิดเหตุเป็นพรวน...

บุคคลแรกที่เข้าถึงบริเวณเกิดเหตุ คือ เชษฐา ต่อมา ก็หนานอินและอนุชา ในเวลาไล่เลี่ยกันห่างไม่ถึงชั่วอึดใจ

ภาพที่ทั้งสามมองเห็น เหมือนยกภูเขาออกไปจากอกและในที่สุดก็กลายเป็นความขบขันยิ่ง

ไชยยันต์ อนันตรัย ซึ่งแต่แรกทุกคนเข้าใจว่าร่างคงจะแหลกเหลวไปแล้วนั้น นอนหงายเหยียดยาวอยู่ในลำราง อันมีลักษณะเป็นหลุมยาว กว้างขนาดสองฟุต ยาวกว่าสองเมตรและลึกลงไปกว่าระดับพื้นหญ้าทั่วๆไปประมาณครึ่งเมตร ลักษณะของเขานอนเอามือทั้งสองประสานไขว้พาดอกไว้ อาการเหมือนสภาพการนอนของมัมมี่อียิปต์ โดยเฉพาะที่มือขวา กำปืนสั้น .44 แม็กนั่มประจำตัวไว้ด้วย กะพริบตาอยู่ปริบๆ เมื่อทั้งเชษฐา อนุชา และหนานอินมายืนค้อมหลุมดูอยู่

บริเวณปากหลุมทั้งสองด้านที่ปกคลุมไปด้วยหญ้าคา ถูกปลายเขาของไอ้มหิงสาที่ก้มลงขวิด กระจุยกระจายไปหมด เนื้อดินบริเวณขอบหลุมนั้นหลุดออกไปเป็นกระบิและบางส่วนก็หล่นลงไปแทบจะกลบฝังร่างของเขาที่นอนอยู่ จากหลุมยาวขนาดพอเหมาะที่ไชยยันต์กลิ้งลงไปนอนอยู่นั่นเอง ทำให้เขาหลุดรอด

พ้นจากการบดขยี้ไปได้อย่างหวุดหวิด เพราะระดับมันต่ำกว่าที่ไอ้ควายเจ้ากรรมมันใช้เขาอันแหลมโค้งของมันได้ กลายเป็นจุดอันที่กำบังอย่างดี

"เฮ้ย ไชยยันต์!..."

ม.ร.ว. อนุชาตะโกนลั่นขึ้น พร้อมกับหัวเราะก๊าก ส่วนพี่ชายใหญ่ถอนใจยาว หนานอินอุทานว่า

"ธัมมัง สังฆัง นึกว่าขาดเป็นท่อนไปเสียแล้วนายทหาร!"

ไชยยันต์ยิงฟันขาว แล้วบอกเรียบๆ ออกมาว่า

"สี่คน ฝีมือปีนห่วยหมดทกคน รวมทั้งอาตมาเองด้วยน่ากว่าเละไปแล้วเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะกลิ้งลงมาหล่นอยู่ในหลุมนี่ เหมือนคุณพระคุณเจ้าจะช่วยไว้งั้นแหละ...ว่ายังไง มันเปิดหนีไปแล้วรึ?"

เชษฐาหัวเราะกึกๆ ก้มลงไปส่งมือให้จับ แล้วฉุดเพื่อนที่นอนอยู่ในสภาพสบายใจเฉิบ ให้ลุกขึ้นมา แล้วบุ้ยปากไปยังซากควายป่ามหึมา ซึ่งนอนตะแคงคอพับอยู่ห่างจากปากหลุมที่อดีตนายทหารปืนใหญ่ลงไปนอนอยู่แค่ไม่กี่วา ราวกับมีภูเขามากองอยู่ เลือดยังไหลออกจากบาดแผลรูกระสุนปริ่มๆ อยู่เช่นนั้น ไชยยันต์เป่าลมพรูออกจากปาก เดินเข้าไปดูใกล้ๆ แล้วยกเท้าขึ้นถีบศีรษะอันใหญ่โตของมัน

"นี่แน่! ไอ้เปรต ตะโกนไล่ให้ไปดีๆ เสือกพรวดเข้าใส่เลย แล้วหนอย! นัดแรกเสือกผิดเสียอีก..."

แล้วเขาก็หันมาทางเชษฐา กับอนุชา ย่นหน้าเข้าใส่

"แล้วมือสองมือสามก็แย่มาก ฉันเห็นแล้วละตอนที่มันพุ่งเข้ามานัดแรกของฉันผิด แกสองคนช่วยกันซัดคนละตูม...แทน

ที่จะคว่ำไปในทันที มันกลับแค่ชะงักไปนิดหน่อยเท่านั้น แล้วก็กวดไล่ฉันอยู่คนเดียว พรานชดกะพรานเชษฐ์นี่ไม่ได้เรื่องเลย หนานอินตอนนั้นก็ไม่ร้อยตรงไหน เกือบไปแล้วไหมล่ะ เรา เฮ้อ!”

อนุชาคงหัวเราะอยู่เช่นนั้น ตบไหล่ไชยยันต์

“โทษที มันรื้อไปนาน พี่ใหญ่ยิงสกัดก่อนฉันเข้าส่วนท้องเยื้องไปทางด้านหลัง ไอ้ฉันก็กะว่าจะหักก้านคอมันนั่นแหละ แต่มันวิ่งเร็วมาก เลยพลาดไปเข้าพุงเหมือนกัน ตอนนั้นหนานอินยังไม่กล้ายิง เพราะกลัวจะถูกกันเอง ก็มีอย่างที่ไหน ดันตะโกนไล่มันยังกะมันเป็นควายไถนางั้นแหละ ถ้าแกไม่ส่งเสียงเอะอะขึ้น มันอาจวิ่งไปทางอื่นแล้ว ไม่ต้องมาชุลมุนกันเกือบตายแบบนี้”

“ก็จะไปรู้เร้อะ เห็นมันยืนเบิ่ง ทำฟึดฟัด...ฟึดฟัดอยู่ นึกว่าตะเพิดดังๆ คงจะตกใจเผ่นไปน่ะซิ กลับดันเผ่นเข้าใส่ แล้วคนอื่นก็ไม่เข้าหาเสียด้วย เสือกวิ่งเข้าหาฉันคนเดียว ทั้งๆที่ยืนกันอยู่ตั้งสี่คน เรียงเป็นแถวเลย”

“มันโกรธแก ที่แกไปเรียกมันว่า ไอ้ทุยมั้ง...”

เชษฐาพูดพลางหัวเราะพลาง

“แล้วนั่นยังไง ทิ้งไรเฟิลลงไปนอนสบายใจเฉิบอยู่ในหลุมนั่น เปลี่ยนมาถือปืนสั้นแทน ทำท่ายังกับมัมมี่ของฟาโรห์ นอนอยู่ในหีบศพงั้นแหละ”

“อ้าว! ก็ปืนมันหลุดมือน่ะ จะให้ทำยังไง พอหลบลงไปนอนตั้งหลักในหลุมได้ เหลือปืนสั้นติดตัวอยู่กระบอกเดียว ก็กะรอว่า ถ้ามันก้มหัวลงมาให้เห็นถนัด ก็จะยัดมันด้วยไอ้ .44 นี่ แต่เห็นมันตักซ้ายตักขวาอยู่สองสามขวับ เสียงดังสะเทือน

ยังกะใครเอาจอบมาสับปากหลุมแล้วก็กระโจนข้ามหลุมผ่านพ้นไป ฉันก็ไม่กล้าโผล่หัวขึ้นมา จนเห็นพวกแกมายืนหัวเราะกันอยู่นี่แหละ แล้วมันจบลงได้ยังไงนี่?”

“พี่ใหญ่วิ่งกวดตามเข้ามา ยิงตัดขาหลังมันก่อน ฉันก็เลยซ้ำเข้าที่ก้านคอ ส่วนหนานอินทะลวงผ่านรูหูเข้าสมองไปเลย”

ไชยยันต์ถอนใจเฮือก แล้วโคลงหัวดิก

“ฮีโธ่! ควายตัวเดียว สี่คน ซัดกันรวมแล้ว 7 นัด อีแบบนี้ จะตามยอดชายนายรพินทร์ของเราได้ยังไงหว่า อีตอนที่มันขวิดครั้งแรก เฉียดสันหลังไปนิดเดียว เย็นวาบตั้งแต่เส้นผมถึงปลายตีนเลย”

เขาพูดในลักษณะบ่น

ขณะนั้น ดาริน คะหยิ่น และพวกลูกหาบทุกคนวิ่งมาถึง และพอจะมองเห็นเหตุการณ์แล้วว่า ไชยยันต์ลุกขึ้นมาได้โดยไม่ได้รับอันตรายอะไร พอถึงพวกลูกหาบก็พรูเข้าไปรุมล้อมซากมหิงสาตัวนั้น ส่วนดารินร้องลั่นมา

“เป็นไงมั่ง ไชยยันต์?”

แทนคำตอบ ไชยยันต์หันหลังให้ดูรอยเสื้อที่ถูกปลายเขาขวิดขาดกระจุยไป แล้วชี้ให้ดูหลุมที่ตนเองกลิ้งลงไปนอนหลบรอดมฤตยูเขาโง้งได้ ดารินอุทานออกมา แล้วก็โล่งอก หมดห่วงไปได้ พอพี่ชายกลางเล่าให้ฟังว่า ไชยยันต์เป็นคนทำเรื่องขึ้นโดยการตะโกนไล่มันว่า ‘ไอ้ทุย’ มันจึงปราดเข้าใส่ก่อให้เกิดเรื่องขวัญหนีดีฝ่อกันขึ้น ดารินก็จ้องหน้าเพื่อนชาย แล้วจุ๊ปากเบาๆ

“อ้อ! ตะเพิดไล่มหิงสา โดยการตะโกนด่ามันว่า ไอ้ทุย ก็สมแล้วนี่ ดีที่ลูกชายไม่กำพร้าพ่อ มาเรียก็ยังไม่ต้องเป็นหม้าย เห็นครั้งแรก ฉันว่าเธอตายแน่ ไม่มีทางรอดหรอก”

“ก็ ‘ตีนปืน’ กันทั้งนั้นแหละ...”

ไชยยันต์ว่า แล้วชี้กราดไปยังอนุชา เชษฐา หนานอิน รวมมาถึงตัวเองด้วย

“ไม่ใช่ ‘มือปืน’ หรอก ควายตัวเดียว สี่คนรุมยิง รวมกระสุนแล้ว 7 นัด ซ้ำอีกคนหนึ่งยังวิ่งเสียตับแลบเกือบสิ้นชื่อหะแรกก็ไว้ใจเต็มเปี่ยม พรานชดงี้ หนานอินงี้ เอาจริงเข้า เราต้องวิ่งแทบขี้แตก”

ไชยยันต์เอ็ดตะโรโปเกลั่นทุ่ง เพราะเคราะห์ร้ายกว่าทุกคน ทั้งหมดพากันหัวเราะอย่างครื้นเครง ภายหลังจากเหตุร้ายคลี่คลายไปแล้วในทางดี

“ความผิดมันเกิดขึ้นจากแกเองนั่นแหละ ไชยยันต์ ที่ไปทำเสียงเอะอะ ไล่มันขึ้นก่อน ฉันยังนึกไม่ถึงเลยว่าแกจะเห็นมหิงสาเป็นไอ้ทุยไถนา ถึงขนาดตบขากางเกงตะเพิดไล่มันได้ ไอ้ครั้นไล่แล้ว มันวิ่งเข้าใส่ นัดแรก ยังยิงผิดเสียอีก เออ ถ้าพอไล่แล้วมันพรวดเข้าใส่ ก็ซัดตูมเดียวกลิ้งโค่โล่ไป ค่อยดูเหมาะสมหน่อย นี่ไล่แล้วตัวเองก็ไม่แน่จริง มีโอกาสยิงตั้งสองนัดก็ยังล้มมันไม่ได้ ต้องวิ่งแจ้น”

ไชยยันต์บ่นอุบอิบ เอามือไขว้ไปคลำหลังตัวเองที่เสื้อขาดวิ่นเนื้อผ้าหายไป กว้างกว่าฝ่ามือ

“ก็จะไปรู้เร้อะ เห็นรพินทร์เขาเคยทำอย่างนั้น ฉันก็เลยทดลองดูมั่งซิ”

“แล้วแกยิงสั่งได้อย่างรพินทร์ไหมล่ะ ในกรณีที่มันสวนเข้ามา”

“ก็นั่นน่ะซิ คราวหลังไม่เอาแล้วโว้ย! ตอนที่มันวิ่งใส่ฉันน่ะมันพุ่งเข้ามาในแนวตรง เป้าหมายมีเพียงแค่หัวกับบอกเท่านั้น ก็กะว่าจะวางกระสุนกลางแสกหน้า หรือถ้าพลาด ก็ให้เข้าอกซิ ไม่รู้ลอดขาหายไปไหน นัดที่สอง ก็ถูกแนวสูงตรงสันหน้าผากไม่ตัดเข้ากะโหลก”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ปอดแปดหน้ามุ่ย หนานอินเดินไปเก็บไรเฟิลที่ตกอยู่ไม่ห่างนักมาส่งให้ บอกยิ้มๆ ว่า

“คราวหลังเอาใหม่ นายทหาร กะให้ดีๆ อย่ารีบร้อน ความจริงถ้าปล่อยพรานชดกะหนานอินเพียงสองคน โดยนายใหญ่กับนายทหารหลีกทางไปเสีย มันก็คงไม่ยุ่งยากยังงี้หรอก หนานอินจะยิงในตอนนั้น ก็กลัวถูกกันเอง จะว่าหนานอิน ‘ตีนปืน’ ก็ยอมรับ แต่หนานอินยิงแค่นัดเดียวเท่านั้นเองนะ เข้ารูหูตัดกะโหลกเลย กระสุนก็เล็กกว่าเจ้านายทั้งสามคน”

คะหยิ่นยืนฟังพวกนั้นพูดกันหน้าเหรอหราไม่รู้เรื่อง ถามพวกลูกหาบ พอได้ความก็หัวร่อฮ่าๆ เข้ามาบอกกับไชยยันต์เป็นภาษาของตน ซึ่งไชยยันต์พอฟังออกว่า

“นายทหารไล่มันอย่างเดียวมันไม่ไปหรอก คราวหลังต้องเอาก้อนดินไล่ขว้างมันด้วย ถ้าจะทำให้เหมือนนายรพินทร์”

“ทะลึ่ง เดี๋ยวพัดถีบชัก ไอ้นี่” ไชยยันต์ตาเขียวตวาดแวด

คราวนี้ทุกคนหัวเราะกันแทบงอหาย ดารินเข้ามาโอบไหล่กอดเพื่อนชายผู้รักสนิทเหมือนพี่ไว้ แล้วขอตรวจดูบริเวณหลัง

เขา ที่ถูกขวิดเฉี่ยวไป เมื่อเห็นว่าไม่มีบาดแผลหรือรอยช้ำอะไร ก็บอกให้เปลี่ยนเสื้อเสียให้เรียบร้อย แต่ไชยยันต์สั่นหัวปฏิเสธ

"ช่างมันเหอะ ไว้ค่อยเปลี่ยนตอนเย็นเวลาผลัดเสื้อผ้าวันนี้ไปอย่างนี้ก่อนก็ได้"

"ไปกันเถอะ ทิ้งมันไว้นี่แหละไม่ต้องไปเสียเวลาชำแหละเนื้ออะไรทั้งสิ้น"

เชษฐาตัดบท บอกให้เดินต่อทันที แล้วก็เพิ่งจะหันมาพิจารณาเห็นว่า พวกลูกหาบทั้งหมด ที่วิ่งย้อนกลับมารวมกลุ่มอยู่ด้วย มีแต่ปืนติดมือมาเท่านั้น ข้าวของสัมภาระหายไปหมด จึงถามขึ้น นายช้วน หัวหน้าลูกหาบจึงบอกว่า

"ของทิ้งไว้ตรงโน้นแหละครับ นายใหญ่ เดี๋ยวเราเดินไปก็พบกองอยู่เอง ตั๊กกะใจนึกว่านายทหารเสร็จไปแล้ว เลยวิ่งตามนายหญิงมาด้วยทั้งหมด"

หัวหน้าคณะพยักหน้า แล้วทุกคนก็ออกเดินไปตามแนวทางที่พวกลูกหาบผ่านไปก่อนแล้วโดยเร็ว โดยตัดไปกลางทุ่งโล่ง ยกเว้นหนานอินคนเดียว ที่เดินแยกห่างออกไป เหมือนจะสำรวจร่องรอยอะไรไปตามเรื่องของแก แต่ความโปร่งโล่งของสถานที่ทำให้มองเห็นกันได้ จึงไม่มีอะไรต้องกังวล ดารินสังเกตเห็นไชยยันต์อารมณ์ไม่ค่อยดีนัก ก็เลยเดินเคียงชิดคอยพูดเอาใจอยู่ใกล้ๆ ด้วย

"เรื่องขี้ผงน่า ไชยยันต์ เราผ่านเหตุการณ์ยิ่งกว่านี้ร้อยพันเท่ามาแล้ว"

"ใช่! เรื่องขี้ผง แต่ไอ้พวกนี้มันรุมกันแซวฉัน แล้วเห็นหรือยัง เพียงแค่วันที่สองเท่านั้น ฉันก็เกือบจะเอาชีวิตมาสังเวยเสียแล้ว"

"ไม่เป็นไรหรอก คนดีพระคุ้มเสมอ"

ก่อนที่จะถึงสัมภาระ ที่พวกลูกหาบทิ้งกันไว้กลางทาง หนานอิน ผู้แยกเดินตรวจดูรอยอะไรของแกไปตามลำพังห่างทางด้านซ้ายมือของทุกคนออกไปใกล้กับป่าแดงชายเขา ก็ป้องปากกู่โหวกๆ เรียกมา ทั้งหมดเหลียวไปดูเห็นแกกวักมืออยู่

"เดี๋ยวนะครับ หนานอินคงมีอะไรสักอย่างหนึ่ง ผมจะเข้าไปดู พี่ใหญ่กับทุกคนตรงไปที่กองสัมภาระก่อนเถอะ"

ม.ร.ว. อนุชาพูดขึ้นโดยเร็ว เดินผละแยกจากพวกไปในทันที เชษฐาก็บอกว่า

"เราไปที่นั่นด้วยกันทั้งหมดสี่คนนี่ดีกว่า ให้คะหยิ่นกับพวกลูกหาบไปรอตรงโน้นก่อนก็แล้วกัน"

ความเห็นของพี่ชายใหญ่ ตรงกับไชยยันต์ และดารินอยู่แล้ว ต่างก้าวออกเดินตาม 'พรานชด' ไปทั้งหมด ดารินร้องสั่งคะหยิ่นกับพวกลูกหาบให้ตรงไปรอคอยอยู่ที่กองสัมภาระก่อน ซึ่งพวกนั้นก็รับคำ แยกตัดทุ่งไปอีกทางหนึ่ง

อึดใจใหญ่ ทั้งสี่ก็มาถึงบริเวณที่หนานอินยืนรอคอยอยู่นานแล้ว และโดยที่พรานครูเฒ่ายังไม่จำเป็นต้องบอกอะไรทั้งสิ้น พอถึงที่นั่นทุกคนก็มองเห็นสิ่งอันเป็นต้นเหตุให้หนานอินหยุดยืนพิจารณาอยู่

พื้นตรงนั้น เรียบโล่งพอสมควร มีรอยดำไหม้ของกองไฟที่ใครมาก่อไว้ตรงกลาง อาณาบริเวณกว้างประมาณ 3 ตารางเมตร มีรอยฟืนดุ้นเล็กๆ ที่ตัดเอามาจากซุ้มละเมาะใกล้เคียงเหลือทิ้งไว้เป็นรัศมีวงกลม 7-8 ดุ้น ลักษณะถูกพรากออกจากกัน เป็นการ 'ราไฟ' หรือดับให้มอดลง ภายหลังเมื่อไม่ต้องการกองไฟนั้นแล้ว

"เอ๊ะ รอยก่อไฟไว้แฮะ"

เชษฐาอุทานขึ้นอย่างงงๆ ไชยยันต์กับดารินขมวดคิ้ว ส่วนอนุชาหันมองสำรวจบริเวณไปรอบๆ เหมือนจะหาร่องรอยอย่างอื่น

"พวกไหนกันนี่ มาก่อไฟไว้กลางทุ่ง แล้วดับแบบนี้ จะว่าเป็นไปสำหรับหุงหา หรือไฟพักแรมก็ไม่น่าจะเป็นไปได้"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นเบาๆ

"ไม่ใช่ไฟสำหรับหุงหา หรือแรมคืนหรอก..."

อนุชา ผู้ชำนาญต่อร่องรอยเท้าๆ กับพรานอาชีพบอกขรึมๆ

"เป็นกองไฟ ที่ก่อขึ้นเพื่อเจตนาจะให้เกิดควันเท่านั้น ดูให้ดีๆ จะเห็นมีรอยตัดแฝกและหญ้าสดๆ สุมเข้าไปในกอง ส่วนฟืนดุ้นเล็กๆ ที่พรากออกไปจากกันนั่น ใช้เป็นเชื้อเฉพาะครั้งแรกเท่านั้น พอไฟติดกับไม้ก็เอาพวกหญ้าสุมเข้าไปให้เกิดควัน"

"สุมไฟให้เกิดควัน มันหมายถึงเพื่ออะไร?"

ดารินร้องออกมา

พี่ชายกลางหรี่ตาคิด เอามือจับปลายคาง แล้วเหลือบดูพรานคู่ใจซึ่งยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของกองไฟ

หนานอินบุ้ยปากไปทางด้านหลังของแก ซึ่งมีเพิงชะง่อนหินขนาดใหญ่ เป็นเงาร่มห่างออกไปไม่ไกลนัก

“นายรพินทร์ก่อไฟสมควันเพื่ออะไร หนานอินก็ไม่ร้ แต่เป็นคณะของรพินทร์แน่ ๆ ถ้าไปที่ชะง่อนหินตรงนั้น จะเห็นรอยของพวกนั้น มาพักกินอาหารกลางวันกันอยู่ที่นั่น กระป๋องเสบียงของพวกฟารั้ง กับหีบไม้กล่องกระดาษอะไรก็ไม่รู้ กวาดแอบกองรวม ๆ อยู่ใต้เพิงหิน คณะของรพินทร์แน่ ๆ ไม่ใช่ใครอื่น”

สดับคำบอกเล่าของพรานเฒ่าเช่นนั้น ทุกคนตาลุกทันที ไดยังไม่พูดอะไรกันเลย ‘พรานชด’ หรือ อนุชา วราฤทธิ์ สาวเท้าออกเดินตรงไปยังที่หมายซึ่งหนานอินชี้บอกทันที ทุกคนก็พรูตามมาด้วย

มันตรงตามที่ครูพรานผู้เฒ่าบอกไว้ทุกอย่าง กระป๋องของเครื่องเรชั่น ตลอดจนร่องรอยของการมาพักหยุดรับประทานอาหารของคณะล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ปรากฏอยู่ที่นั่นจริง นอกจากนั้น ยังมีกล่องกระดาษแข็งสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดใหญ่คล้าย ๆ บรรจุเค้กหรืออาหารอะไรสักอย่างหนึ่ง พลาสติกห่ออาหารบาง ๆ และที่สำคัญที่สุดก็คือลังไม้ฉำฉา รูปร่างยาว สูงประมาณ 1 ฟุต กว้าง 8 นิ้วฟุต และยาวเมตรเศษ กองรวมอยู่ด้วย

“เอ๊ะ ดูซิ หีบอะไรน่ะ?”

เชษฐาพูดเร็วปรื๋อ หนานอินก็ทรุดตัวลงนั่ง เอื้อมมือลงคลำใต้แง่หินไปเขี่ยออกทันที ไชยยันต์กับดารินโดดเข้าไปชะโงกดู เมื่อแกเปิดฝาที่วางปิดไว้ลวก ๆ ออก

ภายในยังมีกล่องกระดาษลักษณะแบนยาวอยู่อีกสอง

กล่อง วางรอบด้านล่างกันกระเทือนไว้ด้วยโฟม ไชยยันต์คว้ากล่องหนึ่งขึ้นมาทันที พอมองเห็นก็ร้องออกมาดัง ๆ ว่า

“เฮ้ย! กล่องไรเฟิล วินเชสเตอร์ ขนาด .458 แม็กฯ โมเดล 70!”

เชษฐา และอนุชา ก็โดดเข้ามาทันที ไชยยันต์ส่งให้ดูตรายี่ห้อปืนอันติดอยู่กับด้านข้างส่วนหน้าของกล่องแล้วตาลีตาเหลือกฉวยอีกกล่องขึ้นมาดูอีก

“เหมือนกัน 2 กระบอกเลย!”

ทุกคนมองหน้ากันเองนิ่งไปอึดใจ เชษฐากัดริมฝีปากเบา ๆ เอ่ยขึ้นช้า ๆ อย่างใช้ความคิดว่า

“เวลา เข้าใจว่าเที่ยงหรือราว ๆ นั้น ที่รพินทร์พาพวกนั้นมาถึงที่นี่ และหยุดพักกินอาหารกลางวัน...”

แล้วเขาก็ชี้ไปที่กองไฟประหลาดที่พบกลางทุ่ง ถามหนานอินว่า

“ลุงว่า กองไฟนั่นพวกรพินทร์ก่อไว้แน่หรือ สังเกตได้ไหมว่าลักษณะของมันผ่านมากี่วันแล้ว?”

อนุชาตอบแทนมาทันทีว่า

“เชื่อว่าคงไม่ใช่คณะอื่นแน่ ที่ก่อกองไฟไว้ ลักษณะของเถ้าถ่าน และหญ้าอ่อนที่เพิ่งจะแซมขึ้นมาเล็กน้อย กะว่าคงจะไม่เกิน 7-8 วันที่แล้วมานี่เอง”

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ

“เอาละ เป็นอันว่า รพินทร์กับพวกนายจ้าง มาถึงที่นี่พักตรงนี้กินอาหารกลางวัน เวลาเดียวกันก็ก่อกองไฟไว้ตรงโน้นในที่โล่งออกไป ลักษณะของการก่อไฟ ทั้งกลางและลุงอินก็

บอกไว้แล้วว่าไม่ได้หวังความร้อนเพื่อหุงต้ม เพราะคงไม่มีอะไรจะต้องหุงต้มในเมื่อมีเสบียงแห้งพร้อมอยู่แล้ว ส่วนเชื้อเพลิง ก็เป็นพวกหญ้าและใบไม้เพื่อให้เกิดควันอย่างเดียว ก็แปลว่าเขาสุมไฟ เพื่อให้เกิดควันสัญญาณอะไรสักอย่างหนึ่ง...”

เว้นระยะไปอีกครู่ ตาเปลี่ยนมามองจับอยู่ที่กล่องไรเฟิลและกล่องกระดาษสี่เหลี่ยมจัตุรัสอีกครั้ง บุ้ยปาก

“จากการสอบถามของเรา ที่มีต่อคุณอำพลที่หนองน้ำ-แห้ง ว่าฝรั่งพวกนั้นใช้ปืนอะไรประจำตัว ก็ได้รับคำยืนยันว่าอเมริกันทั้งสี่คน อันเป็นชายสองหญิงสอง ล้วนใช้เอ็ม16 แบบคอมมานโดทั้งสิ้น มีนายทหารหนุ่มลูกชายนายพลที่มาด้วยเพียงคนเดียว ที่ใช้ไรเฟิล .375 แม็กฯ คราวนี้เรามาพบหีบไม้ บรรจุกล่องไรเฟิลยี่ห้อวินเชสเตอร์โมเดล 70 กระสุน .458 แม็กนั่มตาฟริกันสองกล่อง มีรอยแกะออกใหม่ๆ แล้วทิ้งไว้ตรงนี้ กับกล่องอาหาร หรือขนมประเภทเค้กขนาดใหญ่นอกเหนือไปจากเศษกระป๋องเรชั่น สิ่งที่เรารู้แน่ๆ ก็คือไรเฟิล ซึ่งบรรจุมาในหีบไม้ฉำฉาและกล่องกระดาษอาหารหรือขนมนั่น คงไม่ได้นำติดตัวมานับตั้งแต่ออกเดินทางมาครั้งแรกแน่ เอาละ กลาง ไชยยันต์น้อย ใครตอบคำถาม หรือตั้งสมมติฐานอะไรได้บ้าง”

ไชยยันต์ดีดนิ้วโดยแรง บอกมาทันทีว่า

“มีการส่งของทั้งสองนั้นมาทางอากาศแน่!”

“วิธีไหน อย่างไร?”

“วิทยุติดต่อ ขอให้ส่งของด่วนกะทันหันที่ต้องการ...กองไฟกลางทุ่งลักษณะสุมควันนั่นคือควันสัญญาณพาหนะที่จะนำมาส่งให้คือ ฮ. อาจเป็นพวกกันชิ้ป ตำแหน่งนัดหมายก็เหมาะ-

สมที่สุดแล้ว คือกลางทุ่งโล่ง ริมภูเขาอันจะช่วยให้บินมองเห็นได้ง่าย”

ครานี้ ‘พรานชด’ บอกมาเร็วปรื๋อ

“แปลว่า คอปเตอร์มาลงที่ทุ่งนี่หรือคะ?”

ดารินร้อง ตื่นเต้น

“ไม่จำเป็นต้องลงแลนด์ดิ้งหรอก...”

ผู้ตอบคือไชยยันต์

“เพียงแค่ลดเพดานต่ำลงมา เมื่อเห็นสัญญาณควันไฟรวมทั้งวิทยุติดต่อ อาจลอยตัวอยู่เหนือท่งหญ้าสงกว่าระดับขึ้นไปนิดหน่อยเท่านั้น แล้วก็หย่อนหีบนี้ลงมาให้ ก็เท่านั้นเอง เป็นการส่งกำลังบำรุงทางอากาศได้แล้วอย่างสะดวกที่สุด!”

“โอ้ว!”

ม.ร.ว. สาวคนสวยครางออกมา เอามือทั้งสองกุมประสานกันไว้ที่อก พี่ชายใหญ่คงพยักหน้าช้า ๆ อย่างพอใจในข้อสันนิษฐานนั้น สรุปท้ายให้ว่า

“และถ้าจะให้พี่ทายต่อไป วินฯ.458 ทั้งสองกระบอก ก็คงเป็นของนายสแตนลีย์ กับนาย คี๊ธ อเมริกันสองคนนั่น ที่ขอให้หน่วยเหนือส่งมาให้ ภายหลังจากที่มารู้ความจริงทีหลังจากประสบการณ์ว่า ไรเฟิลขนาดหนักเท่านั้น จึงจะเหมาะสมในเส้นทางที่เขาจะไป ไม่ใช่มัวแต่บ้าถือปืนประเภทที่พลร่ม หรือพลประจำรถถังใช้อยู่อย่างที่ใช้มาแต่แรก สาเหตุที่ต้องการไรเฟิลขนาดใหญ่ ก็คงเป็นเพราะเคยปะทะกับช้างที่ซับบอนมาแล้ว ในวันก่อนที่จะออกเดินทางผ่านมาที่นี่”

“ถ้างั้นก็ คิวอีดี ได้แล้วครับ พี่ใหญ่ สำหรับหลักฐานที่

เห็นกันอยู่นี่ อเมริกันสองคนที่มากับคณะ ขอไรเฟิลขนาดเดียวที่ห้อเดียวกับที่รพินทร์ใช้อยู่ โดยให้หน่วยเหนือส่งมาให้มีจุดที่ตพบกันที่ทุ่งอันเป็นทางผ่านและหยุดพักกินอาหารกลางวันกันเพอดี เอาละ น้อย ระยะทางมันก็ห่างกันมาไม่ถึง 10 วันนี่แหง พวกเราทายรูปการณ์อื่นๆ ใกล้เคียงความจริงกันได้หมดแล้ว คราวนี้ก็เป็นหน้าที่ของเธอบ้าง ลองใช้ความสามารถพิสูจน์กล่องกระดาษลักษณะใส่อาหารปรุงใหม่ๆหรือขนาดเค้กกล่องนั้นดูซิ ว่ามันควรเป็นอะไรแน่?”

ดาริน วราฤทธิ์ ยังงุนงง ประหลาดใจในสิ่งที่รับทราบที่เยอยู่ไม่หาย พอถูกพี่ชายกลางเตือนมา หล่อนก็ทรุดตัวลงนั่งค่อยๆ หยิบกล่องกระดาษสีขาว ไม่มีตราอะไรทั้งสิ้นกล่องนั้นขึ้นพิจารณาคลี่ดูภายใน แล้วยกขึ้นดม ระยะมันหลายวันมาแล้ว จึงได้แต่กลิ่นหืนจางๆ

“กล่องใส่อาหารประเภทไหนมาก็ไม่รู้ซิ แต่ไม่ใช่เค้กแน่เพราะ! เดี๋ยวๆๆ...”

ประโยคหลังหล่อนร้องเร็วปรื๋อ เมื่อมองเห็นถุงพลาสติกเล็กๆ ทิ้งค้างอยู่ในนั้นสองถุง หยิบขึ้นมาดูโดยเร็ว มีรอยแกะแกะแล้ว และวัตถุที่ยังอยู่ในถุงก็ยังเหลือค้างอยู่ โดยไม่ได้รัดปากไว้อย่างใดทั้งสิ้น แบบเจตนาทิ้งไว้อย่างไม่สนใจอีกต่อไป ถุงหนึ่งมีลักษณะเป็นเหมือนผงของใบไม้ป่น หล่อนเอานิ้วแตะ ขยี้ดม แล้วพิจารณาดูอีกถุงหนึ่ง

“พิซซ่า!”

ม.ร.ว. สาวร้องลั่น

ทุกคนลืมตาโต เว้นหนานอินคนเดียว ซึ่งไม่สู้จะเข้าใจอะไรนัก นอกจากพบร่องรอยอะไร ก็นำมาให้เห็นเท่านั้น

“เธอรู้ได้ยังไงน้อย?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ ดารินคีบเอาถุงพลาสติกทั้งสองส่งให้พี่ชายและเพื่อนดู

“ใบเครื่องเทศป่นบางชนิด กับเนยแข็งผง สำหรับปรุงพิซซ่าโดยตรง เหลือทิ้งอยู่ในกล่องนี่เป็นพยานหลักฐานสำคัญที่สุดว่า ไอ้ที่บรรจุใส่กล่องมานี่จะเป็นอื่นไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด นอกจากอาหารของ ‘ไอ้เลี่ยน’ ที่ ‘ไอ้กัน’ ชอบกิน”

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ส่งเวียนกันดูแล้วผิวปากยาว ส่วนไชยยันต์ทรุดตัวลงนั่งใกล้ๆ กระซิบว่า

“หวังว่า มันคงไม่สั่งกันมากินเฉพาะพวกของมันเองนะ อย่างน้อยก็คงจะสั่งมาเผื่อรพินทร์ของเธอสักแผ่นก็ยังดี ก็คงจะหย่อนลงให้พร้อมๆ กับหืบไรเฟิลนั่นแหละ จาก ฮ. ลำนั้น”

ดารินนิ่งงัน ลมใกล้เที่ยงริมเชิงเขาพัดเส้นผมหล่อนปลิวมาแตะที่ขนตาอันหรี่ซึมด้วยอาการภวังค์...

คำพูดชนิดนั้น เป็นเพียงแค่กระเซ้าเย้าแหย่เล่นของไชย-ยันต์เท่านั้น หรือไม่ก็ประสงค์จะสร้างอารมณ์ขันให้กับเพื่อนสาว ไม่ได้มีเจตนาร้ายอย่างอื่นใดทั้งสิ้น แต่**คนที่มีแผลปวดร้าวอยู่ในใจ เกี่ยวกับความทุกข์ระทมในด้านความ ‘พลัดพรากจากของรัก’ อยู่ก่อนแล้วเช่นดาริน ซึ่งการเหนื่อยหนัก การผจญภัยในวันนี้ได้ทำให้ลืมคิดไปเสียชั่วขณะ ต้องหวนกลับมาระลึกถึงความเจ็บปวดนั้นอีก จึงทำให้หล่อนต้องซึมเซื่อง**

ไปในฉับพลัน แล้วก็คิดอะไรต่ออะไรไปอีกไกลสารพัดอย่าง ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นปมปัญหา

มันก็หนีไม่พ้นคำเพรียกหาอยู่ในใจว่า

'รพินทร์ ป่านนี้เธออยู่ไหน?'

พรรคพวก เดินวนเวียนตรวจดูร่องรอย และพูดจากันอยู่บริเวณนั้นโดยยังไม่มีใครจะทันหันมาสังเกตอาการของหล่อนผู้นั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้ากล่องอาหารมีรอยราขึ้นเป็นจุดดำๆ นั้น เสียงเชษฐา บอกกับพวกว่า

"เอ มันเล่นส่งกำลังบำรุงกันได้ทางอากาศตลอดเวลาแบบนี้ เห็นจะไม่เหมาะแน่"

"ผมคิดว่า อาจเป็นเพียงแค่ระยะแรกๆ นี่เท่านั้นแหละครับ พี่ใหญ่..."

เสียงพี่ชายกลางตอบ

"ต่อไปอีกสักพัก หรือถ้ารพินทร์นำคณะพวกนั้นล่วงผ่านเข้า 'นรกดำ' ไปแล้ว ผมเชื่อว่าทั้งคณะ คงไม่มีโอกาสติดต่อกับหอควบคุมการเดินทางได้อีก ไม่ว่าจะมีเครื่องมือสื่อสารดีเลิศสักขนาดไหน โธ่! ป่าหลงสำรวจในภาคพื้นนี้ พี่ใหญ่ และพวกเราทุกคนก็รู้กันดีอยู่แล้วว่า อำนาจอาถรรพณ์ของมันอยู่เหนือจิตใจ และเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์เช่นไรบ้าง ถ้าเครื่องมือของพวกนั้นดีจริงๆ ก็คงไม่มาจ้างรพินทร์ให้นำทาง โดยวิธีเดินเท้าย่ำดงกันหรอก สำรวจหาทางอากาศไม่สะดวกสบายกว่าหรือ กะอีเพียงแค่จะค้นหาซาก หรือตำแหน่งตกของ บี 52 เครื่องนั้น"

“กะถูกไหมว่า รพินทร์พาพวกนั้นมาถึงที่นี่ เวลาสักขนาดไหน?”

“ผมว่า ไม่เร็วกว่าบ่ายโมงนั่นแหละครับ คือ มาถึงสายกว่าเรามากทีเดียวในเส้นทางเดียวกัน ระหว่างซับบอนกับจุดหมายที่นัดพบ ฮ. ที่นี่ เพื่อให้นำของมาส่งให้ พวกเรามาถึงจุดนี้เร็วกว่าพวกของรพินทร์ในวันนั้นแน่นอน เวลาของพวกเราขณะนี้ เพียงแค่ 11 โมงกว่านิดหน่อยเท่านั้น สรุปก็คือ เราเดินทางได้เร็วกว่ามาก เหตุผลอาจเป็นเพราะสัมภาระน้อยกว่า ทำให้มีความคล่องตัวกว่า ทุกคนฝ่ายเราก็ชำนาญในการเดินทาง ทั้งนั้น ส่วนทางด้านรพินทร์ นอกจากสัมภาระที่หนักกว่าแล้ว ฝรั่งสี่คนอาจเป็นตัวอุปสรรคถ่วงเวลาให้เดินช้าลง มิหนำซ้ำอาจเกี่ยวพันกับระยะเวลานัดหมาย ที่จะต้องมาถึงที่นี่ให้ช้ากว่าเวลาปกติ มิฉะนั้นจะคลาดกับ ฮ. ลำที่จะนำของมาส่ง ผมกับหนานอิน สามารถบอกได้ต่อไปอีกว่า ณ วันที่พวกนั้นมาถึงที่นี่ สภาพอากาศปลอดโปร่ง แดดแรงเหมือนวันที่เรามาถึงนี่แหละ ไม่มีฝน มิฉะนั้นจะก่อไฟกันกลางทุ่งไม่ได้สะดวก และคงไม่นั่งอาศัยบังหลบเงาแดดกันอยู่ตรงนี้ เอาแค่พ้นป่าไผ่ เดินตัดทุ่งแฝกกับทุ่งหญ้าคานี่มากลางแดดเปรี้ยงๆ ถ้าไม่ใช่คนเดินดงอาชีพอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันก็แทบอาเจียนเป็นโลหิตแล้ว”

เชษฐาและไชยยันต์ไม่มีข้อโต้แย้งเหตุผลของอดีต ‘พรานชด’ ได้ เพราะหลักฐานร่องรอยในป่าแล้ว ราชสกุลหนุ่มนักเดินป่าผู้ผ่านประสบการณ์มาอย่างโชกโชน จนเทียบเท่าพรานชั้นยอดคนหนึ่ง ย่อมชำนาญเหนือกว่าทุกคนในคณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีหนานอินมาเป็นคู่คิดประกบอยู่ด้วยเช่นนี้ จึง

เชื่อมั่นได้แน่นอนว่า การมี ม.ร.ว. อนุชา นำทางในครั้งนี้ไม่ผิดหวังเลย **เพียงแค่ 2 วันแรกของการออกสาวรอยทับเส้นทางเดินของรพินทร์ไปเท่านั้น ก็สามารถสืบรู้ได้หมดแทบจะเรียกว่าทุกฝีก้าวย่างไม่ว่าพวกที่ล่วงหน้าไปก่อนจะมีการเคลื่อนไหวอย่างไร**

เขาจึงเปรียบเสมือนนักสืบ และนักสาวรอยชั้นเลิศ แม้จะไม่ใช่ 'รพินทร์ ไพรวัลย์' ด้วยตัวเอง ก็จัดว่าเฉียดๆ เข้าไปแล้วสำหรับเหตุการณ์ในป่าดงพงไพร

"รพินทร์นำทางเราในครั้งก่อนนี้ ไม่ได้ผ่านทุ่งตอนนี้เลย เป็นภูมิประเทศที่เราไม่เคยเห็นกันมาก่อน มีชื่อเรียกไหม ทุ่งอะไร?"

ไชยยันต์หันไปถามขึ้น ขณะที่ยังนั่งพักขา กอดเข่าอยู่ แต่ก็ไม่ได้สนใจกับอาการนั่งซึมนิ่งของเพื่อนสาวใกล้ๆ

"พวกกะเหรี่ยงเรียกชื่อทุ่งนี้ รู้จักกันดีมานานแล้ว แปลเป็นไทยว่า 'ทุ่งแรด' 10 ปีก่อนนี้ ที่ทุ่งนี่แรดชุมมาก ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังพอหลงเหลืออยู่บ้าง นานๆ จะพบสักตัว ก็พ่อยอดชายนายรพินทร์ของเรานั่นแหละ ดักจับให้คุณอำพลส่งออกนอกเสียหลายตัวแล้ว ที่นี่ เวลาหน้าฝนหญ้าสูงท่วมหัว หน้าแล้งหญ้าก็แห้งเกรียมไปหมด ไฟป่าเกิดขึ้นอยู่บ่อยๆ"

ประกายแดดแผดร้อนจนแสบผิวหน้า เชษฐาแหงนมองไปยังทิวเขาหินที่กั้นยาวเหยียดเป็นกำแพงขวางกั้นอยู่เบื้องหน้าหลังป่าแดงเข้าไปเล็กน้อย

"เอากันยังไงต่อไป กลาง"

“ตัดป่าแดงนี่อีกหน่อย เข้าชิดตีนเขาโน้นเลยครับ แล้วผมจะพิจารณาดูอีกครั้งว่ารพินทร์นำพวกนั้นไปทางด้านไหนแน่ ซึ่งมันเป็นปัญหาน่าคิดอย่เหมือนกัน เดี๋ยวให้ถึงที่นั่นเสียก่อนผมจะบอกให้ทราบว่าปัญหาอะไร”

“ไป!”

พี่ชายใหญ่พยักหน้า บอกสั้นๆ แล้วหันมาเห็นน้องสาวเล็กยังนั่งสงบอยู่ ก็เดินเข้ามาเอามือตบหลัง

“ลุกขึ้น น้อย บุกต่อ เราจะพักเที่ยงกันที่เชิงเขานั่น”

หล่อนตื่นจากภวังค์คิด ลุกขึ้นเป็นคนสุดท้าย เชษฐาเพิ่งจะสังเกตเห็นอาการเซื่องซึมนั้น จึงเดินเคียงไปใกล้ๆ โอบไหล่ไว้

“เป็นอะไรไป เหนื่อยมาก หรือไม่สบายกระมัง?”

ดารินฝืนยิ้ม

“เปล่าค่ะ”

“คิดอะไรอยู่? ความจริงควรมีกำลังใจขึ้นมากแล้วนะ ผลการสืบสวนร่องรอยของกลางเป็นที่น่าพอใจ เราพบรอยเขาทุกระยะทีเดียวในสองวันแรกนี่ เชื่อฝีมือกลางกับหนานอินเขาเถอะมีหวังแน่ ทีแรกก็เห็นกระปรี้กระเปร่าแข็งแรงดี แต่ตอนนี้สังเกตดูเธอท้อแท้ซึมไป”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ พี่ใหญ่ น้อยกำลังกังวลถึงเจ้าด้วนมันแยกทางไปจากเราเสียแล้ว”

น้องสาวกลบเกลื่อนอะไรต่ออะไรหลายๆ อย่าง ที่สุมประดังอยู่ในใจ

“ช่างมันเถอะน่า มัวกังวลอะไรอยู่ก็ไม่รู้ น้อยช่วยมัน

แล้ว ก็เป็นกุศลผลบุญสำหรับตัวเอง มันก็ไปตามทางของมัน พะหวังให้มันมาเดินตามต้อยๆ หรือเดินไปกะเราตลอดเวลาได้ ดังไง มันช้างป่า ไม่ใช่ช้างเลี้ยง"

ทั้ง 5 คน เดินเลียบชายป่าแดง ไปบรรจบกับลูกหาบ แลพะคะหยิ่น ที่รอคอยกันอยู่ก่อนแล้ว จากนั้นก็ตัดไปตามเส้นทางด่านในป่าไม้ยืนต้น ขนาดไม่สูงใหญ่อะไรนัก ส่วนมาก ใบว่องแดงปกคลุมพื้นเห็นแต่กิ่งก้านที่ค่อนข้างโกร๋นพื้นเต็มไปด้วยก้อนหินที่งอกโผล่อยู่ทั่วไป แสดงว่า เข้าแนวเชิงเขาแล้วเงียบเชียบ...ไม่มีสัญญาณแห่งชีวิตอะไรสักอย่าง เพราะความแล้งของภูมิประเทศ

เห็นกันอยู่ว่าใกล้ๆ แค่นี้เอง ระหว่างป่าแดง กับเชิงเขา แต่ก็ใช้เวลาเดินชนิดแข่งกับเวลาเกือบครึ่งชั่วโมงจึงเข้าสู่แนวเนินที่เต็มไปด้วยโขดหินน้อยใหญ่ระดับสูงขึ้นมา และเบื้องสูงขึ้นไปอีก ก็เป็นช่อชั้นภูผา ที่สูงชะเง้อมตระหง่านขึ้นไปตามลำดับ

อนุชา ในฐานะมัคคุเทศก์นำทาง สั่งให้ขบวนทั้งหมดแสวงเข้าหาโขดหินบังร่ม โดยใช้ผ้าพลาสติกผืนหนึ่งช่วยขึงกันแดดกันเอ้อนจ้ามุมหนึ่งไว้ พอได้อาศัยเป็นที่พักกินอาหารกลางวันกันชั่วคราว ตนเองกับหนานอิน ออกไปยืนแหงนมองขึ้นไปบนหน้าผาที่ค่อยๆสูงขึ้นไปเป็นลำดับนั้นอย่างพินิจพิจารณาปรึกษาหารืออะไรกันเบาๆ ครู่เดียวก็กลับเข้ามากินอาหารกลางวันกับพะแนะอย่างเร่งรีบเพียงแค่รองท้อง พอดื่มน้ำ จุดบุหรี่ตัวแรก ก็บอกว่า

“หน้าผาที่เราเห็นอยู่นี่...เป็นส่วนหนึ่งของทิวเขาแห้งแล้งยาวเหยียดไปทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วก็ลาดต่ำไปถึงโป่งน้ำร้อน...”

เขาบอกกับทุกคน

“ปัญหาที่ผมพูดค้างไว้กับพี่ใหญ่เมื่อตะกี้นี้ก็คือ เขาจะนำขบวนนายจ้างและลูกหาบทั้งหมดไต่ขึ้นทางหน้าผานี้ เพื่อตัดทางไปโป่งน้ำร้อนหรือเปล่า เพราะหนทางมันลำบากไม่ใช่เล่นเลย ก่อนอื่นจะต้องไต่หน้าผานี้ขึ้นไป จนกระทั่งถึงไหล่เขาชั้นแรก จากนั้นจึงเป็นหนทางเดินเลียบไปตามไหล่”

เชษฐา ไชยยันต์และดาริน มองไปยังหน้าผาสูงชันเป็นผาหินตัด มองไม่เห็นทางจะปีนป่ายขึ้นไปได้นั้น โดยเฉพาะดาริน ใช้กล้องส่องทางไกลขนาด 7 คูณ 50 ของหล่อนส่องสำรวจไปตามแนวของหน้าผา

“พี่ไม่อยากเชื่อว่ารพินทร์จะนำพวกนั้นขึ้นทางด้านนี้ ไหล่เขามีทางเดินไปได้ ที่เธอว่าหมายถึงว่า จะต้องขึ้นไปให้ถึงก้อนหิน ที่มองดูเหมือนรูปสฟิงซ์หมอบอยู่นั่นเสียก่อนใช่ไหม?”

“ครับ ต้องขึ้นไปให้ถึงบนนั้นเสียก่อน”

“คน 20 คน แล้วก็ไม่ใช่ตัวเปล่า โดยเฉพาะสัมภาระ จะลำเลียงขึ้นไปถึงหน้าผาตัดนั่นได้ยังไง อย่าว่าแต่ข้าวของเลย ต่อให้คนตัวเปล่าๆ ก็รู้ว่าจะต้องใช้วิธีไต่เชือกขึ้นไป”

ไชยยันต์ว่า แล้วขอกล้องจากดาริน ไปส่องสำรวจดูบ้าง พร้อมกับสั่นศีรษะอย่างไม่น่าเชื่อ

“นี่คือปัญหา หรือข้อชวนสงสัย...”

อนุชาพูดน้ำเสียงเครง่ ยังไม่กล้าลงความเห็นแน่ชัดลงไป

"ไม่เพียงแต่ความยากลำบากเฉพาะลำเลียงคนหรือของขึ้นไปทางหน้าผานี่เท่านั้น เส้นทางเดินบนไหล่เขานั่นยังมีอยู่ตอนหนึ่งซึ่งเสี่ยงอันตรายที่สุด"

เขาพูด พร้อมกับชักมีดข้างเอวออกมาขีดเป็นแผนที่ให้ทุกคนดูอย่างผู้ที่เคยชำนาญต่อเส้นทางมาก่อน

"ระยะทางบนไหล่เขานั่น จะเดินสะดวกสบายไประยะหนึ่งก่อน แต่เมื่อใกล้ที่จะลงสู่เขตโป่งน้ำร้อน จะต้องไต่เลียบริมไหล่แคบๆ ตอนหนึ่ง แคบมากทีเดียวครับ คือเป็นช่องทางเดินแกว้างอย่างมากไม่เกิน 3-4 ฟต เท่านั้น ด้านหนึ่งเป็นหน้าผาชันเป็นภูเขา อีกด้านหนึ่งเป็นเหวลึกมาก ลึกตั้ง 3-4 ร้อยเมตร เห็นยอดไม้ของป่าเบื้องล่างลิบๆ ถ้าพลาดในระหว่างเส้นทางเลียบไหล่อันเป็นช่วงอันตรายที่สุด ซึ่งมีระยะทางเดินวกเวียนไปตามผนังผานี้ราว 100 เมตรเศษ โดยพลัดหล่นลงไปก็ไม่ต้องหาเศพกันอีกแล้ว"

เชษฐาเอามอลูบคางคิด

"นอกเหนือจากเส้นทางอันตรายนี้ ยังมีทางอื่นอีกไหมที่จะไปให้ถึงโป่งน้ำร้อนได้ก่อนค่ำวันนี้ โดยไม่ต้องไต่หน้าผาเดินไปตามไหล่เขานั่น?"

ราชสกุลอันเป็นพี่ชายใหญ่ของคณะเอ่ยถามขึ้น

"ก็พอจะมีเหมือนกันครับ เดินไปตามป่าแดงนี้โดยขนานไปกับเชิงเขาสัก 2-3 ชั่วโมง ต่อจากนั้นก็มุดเข้าถ้ำ ลอดใต้เขาระยะทางผ่านในถ้ำประมาณ 4 กม.เศษๆ ก็จะทะลุออกป่าหินตีนแนินอีกฟากหนึ่ง ใกล้เคียงกับโป่งน้ำร้อน แต่มันจะต้องใช้เวลาทั้งหมดไม่ต่ำกว่า 6-7 ชั่วโมง โดยฝีเท้าเต็มอัตรา"

“คราวนี้ลองหาเหตุผล ทำไมรพินทร์ถึงไม่เลือกเอาเส้นทางที่แกว่านี้ ทำไมถึงสงสัยว่าเขาจะต้องนำพวกนั้นตัดขึ้นบนไหล่เขาที่เต็มไปด้วยอันตรายในการเดินทางด้วย แทนที่จะเดินทางในเส้นที่สบายกว่า”

ไชยยันต์ถามขึ้นบ้าง ระหว่างการสอบซักหารือ ดารินคงนิ่งอยู่เช่นนั้น หล่อนพิจารณาดูที่หินมหึมารูปคล้ายตัวสฟิงซ์และเหนือขึ้นไป ก็เกือบจะมีเส้นสัณฐานคล้ายพีระมิด

‘พรานชด’ หรือ ม.ร.ว.อนุชาถอดหมวกออกกระพือไล่ความร้อนอ้าวที่อบอยู่ในอกเสื้อ

“เหตุผลรึ? ฮือ มันก็ต้องหาสมมติฐานเดากันไปก่อนละนะ ข้อที่หนึ่ง ก็คือรพินทร์ต้องการย่นระยะทางทำเวลาอย่างที่สุด เพราะเราพบหลักฐานแล้วว่า เขามาถึงที่นี่บ่ายเต็มที ขืนมัวอ้อมล่าช้าอยู่ จะไปไม่ถึงโป่งน้ำร้อนก่อนค่ำ...”

“เดี๋ยว ขัดนิด ถ้าไปไม่ถึงก่อนค่ำก็พักนอนที่ไหนระหว่างทางเสียก่อนก็ได้นี่นะ ทำไมถึงต้องเร่งไปให้ถึงที่นั่นภายในเวลาก่อนค่ำ?”

ผู้แย้งคือพี่ชายใหญ่

“แถวนี้ไม่มีแหล่งน้ำเลยครับ และไม่สะดวกที่จะแรมคืนวางแค้มป์ได้ จนกว่าถึงโป่งน้ำร้อน ซึ่งชัยภูมิเหมาะที่สุด”

“ฮึมม์ก็เข้าเค้า แล้วมีอะไรอีกไหม ที่เธอสงสัยว่ารพินทร์จะใช้เส้นทางอันตรายนี้”

“เหตุผลข้อสองของผม เป็นเหตุผลประกอบเท่านั้น อาจผิดหรือถูกได้ทั้งสองอย่าง นายนั่น อาจใช้วิชานำอย่างหักหาญ

ที่เทางด้านนี้ เพราะต้องการจะลองเชิง ทดสอบสมรรถภาพในการไต่เขาและเดินในเส้นทางอันตรายของฝรั่งพวกนั้นก็ได้ เราต้องอ่านจิตใจเขาต่อไปด้วยว่า ในภาวะเช่นนั้น รพินทร์ตกอยู่ในสภาพเช่นไร อาจเต็มไปด้วยความขุ่นมัว ไม่พอใจ และเจ็บแค้นที่จำเป็นจะต้องมานำทางในครั้งนี้ โดยซ่อนลึกอยู่ในจิตใต้สำนึก ก็เลยหาทางให้พวกนั้นเดินลำบากเสียงั้นเอง”

“รพินทร์เป็นสุภาพบุรุษ...”

ดารินเอ่ยเรียบ ๆ ภายหลังจากนิ่งมาตลอด

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในคณะ มีผู้หญิงมาด้วยถึง 2 คน ทำไมเขาถึงจะต้องแกล้งให้ผู้หญิงสองคนต้องลำบากด้วย ฉันไม่อยากเชื่อว่า รพินทร์จะเหี้ยมเกรียมโหดร้ายถึงเพียงนั้น ดูผู้มีประเทศเห็น ๆ อยู่นี่ ก็รู้แล้วว่า มันสาหัสแค่ไหน ถ้าจะขึ้นไปถึงแหล่ผาโน่น”

พี่ชายกลางชำเลืองมองหน้านิดหนึ่ง หัวเราะหึ ๆ

“ไอ้คนเรานี่ ถ้าลงได้รักและศรัทธากันอย่างแน่นแฟ้นแบบนี้แล้วละก็ ต้องมองกันในแง่ดีเสมอไปแหละนะ ใช่! พี่ไม่เถียงหรอกว่ายอดชายของเธอน่ะสุภาพบุรุษเต็มตัว คนที่เห็นความเป็นสุภาพบุรุษของเขามากกว่าใคร ก็คือน้อยนั่นแหละแต่ไม่คิดบ้างหรือว่า ถ้าเขาเกิดความแค้น หรือเจ็บใจขึ้นมา เขาก็มีสิทธิ์ที่จะลองของ หรือลองดีใครก็ได้ทั้งสิ้น ที่มาบีบบังคับในสิ่งที่เขาไม่เต็มใจ คือเมื่ออยากจะให้ข้าพาบุกบั่นเดินป่า ข้าขัดไม่ได้ก็ต้องนำไป แต่เอ็งควรจะสำนึกเสียบ้างว่า เส้นทางมันลำบากแค่ไหน ผู้หญิงสองคนนั่น ถึงเรายังไม่เห็นตัวจริง แต่ลงซีไอเอเลือกคัดตัวมาแล้วเช่นนี้ รพินทร์ก็คงอยากจะทดลอง

หรือทดสอบดูเหมือนกัน และขอให้รู้ไว้ด้วย ว่าอาจไม่ทดลองเฉพาะ การปีนเขา เดินป่า หรือความสามารถอย่างอื่น ๆ เท่านั้น ดีไม่ดีทดลองบางอย่างเข้าให้อีกด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอหวั่นใจอยู่อย่างที่สุดไม่ใช่หรือ?”

ดารินเกือบสะอึกในคำพูดโผงผางตรงไปตรงมาของพี่ชายกลาง แต่แข็งใจเชิดหน้าตอบว่า

“ผิดถนัด ไม่เคยหวั่นเลยในเรื่องนั้น และถ้าเป็นฉันก็น่าจะ ‘ทดลอง’ เสียด้วย ดีกว่าที่จะปล่อยให้แหม่มสองคนนั่นยิ้มเยาะทีหลัง”

“อย่าปากว่าตาขยิบน่า น้อย ปากว่าจะให้ลอง ส่วนใจแป้วเหลือนิดเดียว”

ไชยยันต์อดกระเซ้าไม่ได้ เอื้อมมือมาลูบหลัง แต่ดารินสะบัดออกไปโดยแรง ปั้นสีหน้าวางเฉย

“โป่งน้ำร้อน ไม่มีหมู่บ้านชาวป่าเลยไม่ใช่หรือ?” เชษฐาถาม

“ไม่มีครับ”

“ภูมิประเทศ?”

“ก็อย่างที่บอกแล้ว เป็นป่าหินเสียส่วนใหญ่ ที่สำคัญที่สุดก็คือแหล่งน้ำ หลักการเดินป่าของมัคคุเทศก์ทุกคน ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แล้ว ก่อนอื่นจะต้องมุ่งเข้าหาแหล่งน้ำก่อนเสมอโดยเฉพาะถ้ามีการพักแรมคืน”

“แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่า รพินทร์ไปทางไหนแน่ระหว่างทางลัด แต่เส้นทางอันตราย กับทางอ้อม แต่ต้องเดินไกล?”

ไชยยันต์ขอความเห็น

อนุชาก็สะกิดหนานอินให้ลุกขึ้นยืนทันที

“ฉันกับหนานอิน จะขึ้นไปสำรวจหาร่องรอยบนไหล่เขาตรงรูปหินที่เหมือนสิงโตหมอบนั่นเดี๋ยวนี้ ทุกคนรออยู่นี่ก่อน”

“น้อยไปด้วยคน”

น้องสาวบอกโดยเร็ว ขยับจะลุกขึ้นตาม แต่ทั้งเชษฐาและไชยยันต์จับแขนไว้คนละข้าง ดึงให้นั่งลงตามเดิม

“อยู่นี่แหละ ไม่ต้องตามเขาขึ้นไปเสียเวลาเหนื่อยเปล่าหรอก ทั้งสองคนจะต้องปีนหน้าผาขึ้นไป และพวกเราก็ยังรอกันอยู่ที่นี่ ระยะพอจะมองเห็นกันด้วยตาเปล่า ธระอะไรที่น้อยจะต้องตามขึ้นไปให้พี่เขาต้องคอยกังวลห่วงอยู่ด้วย ออมแรงไว้ตอนออกเดินทางดีกว่า นั่งอยู่กับพวกเราตรงนี้แหละ”

หล่อนจำนน เพราะถูกทุกคนขัดขวาง จำต้องนั่งลงตามเดิม

อนุชากับหนานอินเตรียมตัวอย่างรวดเร็ว ไม่เอาเครื่องหลังหรือแม้แต่ไรเฟิลติดตัวไปด้วยให้เป็นภาระหนัก สิ่งที่เตรียมก็มีเพียงแค่ปืนพก .44 ติดตัว ส่วนหนานอินก็แค่มีดเหน็บหลัง สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ เชือกประจำตัวสำหรับไต่เขา แล้วก็วิทยุติดตัว แม้แต่คะหยิ่นจะอาสาติดตามขึ้นไปด้วย ก็ยังถูกหนานอินห้ามไว้ เพราะเห็นว่าไม่จำเป็น

“ข้าจะขึ้นไปดูรอยนายรพินทร์เท่านั้น ว่าจะขึ้นทางด้านใดหรือเปล่า ประเดี๋ยวก็ต้องกลับลงมาอีก เอ็งอยู่เป็นเพื่อนเจ้านายที่นี่ก็แล้วกัน”

แกสั่ง แล้วก็หันมาทางกลุ่มเจ้านาย

“ผาตรงนี้ เรียก ‘ผางูเห่า’ เพราะงูเห่าและงูพิษสารพัดชนิดชุมมาก เวลาไต่เขาขึ้นไปต้องระวังเวลาเอามือเกาะตามแง่หิน หรือผ่านโพรงหิน มันฉกเอาง่าย ๆ นายหญิงอยู่ที่นี่ดีแล้ว ลำพังพรานชดกะหนานอินสองคน พอจะระวังตัวเองได้ สมัยก่อน ตอนเดินป่าอยู่แถบนี้ ถ้าผ่านมาหาอาหารกินไม่ได้ ก็ขึ้นไปจับงูกินกันบนโน้น”

ตกลงกันเสร็จสรรพ ทั้งอนุชากับหนานอินก็ผละออกจากที่พักชั่วคราวทันที เสียงเชษฐาตะโกนไล่หลังมาว่า

“ทางด้านนี้จะเปิดวิทยุเตรียมพร้อมไว้นะ ไต่ขึ้นไปบนนั้นแล้ว เราจะใช้วิทยุติดต่อกัน”

อนุชารับคำ แล้วสองคนกับพรานเก่าคู่ใจ ที่เคยร่วมเป็นร่วมตายกันมาเสมือนเพื่อนคู่ชีพ ก็ไต่ตามโขดหินอย่างแคล่วคล่องว่องไว บ่ายหน้าสูงขึ้นไปทุกที โดยที่พรรคพวกเบื้องล่างพากันนั่งมองตามหลังอยู่ ไม่มีอะไรจะต้องห่วง สำหรับคนคู่นั้น เพราะเป็นทีมเวิร์ค หยั่งซึ้งรู้จิตใจ รู้ฝีมือกันมาอย่างดีที่สุดแล้ว ระยะที่แยกไปก็ไม่ไกลนัก มีแต่ระดับความสูงเท่านั้น และจะมองเห็นได้จากเบื้องล่างตลอดเวลา ถ้าวัดเป็นเส้นตรงระหว่างตำแหน่งที่นั่งพักรอกันอยู่ กับหน้าผาหิน ตรงรูปสิงโตหมอบนั้นก็ห่างไม่เกิน 3–4 ร้อยเมตรเท่านั้น การที่อนุชาไม่เอาไรเฟิลติดมือขึ้นไปด้วย ก็บ่งความหมายชัดว่า จะไม่มีอันตรายใด ๆ จากสัตว์ใหญ่ทั้งสิ้น

ขณะนั้น ตะวันเที่ยง ตรงศีรษะพอดี ฟ้าเบื้องบนเป็นปุย

เมฆขาว ดารินใช้กล้องส่องจับการเคลื่อนไหวของพี่ชาย และพวกหนานเผ่าหนานอินทุกระยะ...

อนุชา และหนานอิน ไต่ขึ้นไปตามเนินหินที่ค่อย ๆ สูงขึ้นไปเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงแนวตีนเชิงของหน้าผาตัดด้วยความคล่องตัวสูงสุด เพราะไม่ต้องแบกภาระ หรือมัวกังวลรอคอยใครอยู่อีก ในสายตาของพรรคพวก ที่นั่งพักบังเงาแดดกันอยู่เป็นกลุ่ม และจับตาดูอยู่ตลอดเวลา เห็นคนทั้งคู่เริ่มตัวเล็กลงทุกขณะเท่าที่ระยะเคลื่อนห่างสูงขึ้นไป จนในที่สุดก็มีขนาดเท่าตุ๊กตาเท่านั้น แต่ก็ปรากฏอยู่ในสายตาทุกระยะ

เมื่อเห็นว่าทั้งสองขึ้นไปเดินเลาะ เหมือนจะหาทางขึ้นอยู่ตรงตีนหน้าผาตัดนั้น เชษฐาก็ใช้วิทยุเรียก เป็นการทดสอบสมรรถภาพของการรับส่งไปในตัวด้วย

“เป็นยังไงบ้าง กลาง เท่าที่เห็นผาดๆ อยู่นี่ ก็ดูว่าจะปะดวกดีอยู่หรอกนะ แต่พี่รู้สึกว่ามันจะไม่ง่ายอย่างที่คิดนัก”

“น่าดูครับ พี่ใหญ่...”

เสียงตอบแว่วออกมาจากวิทยุทุกเครื่องของฝ่ายด้านล่าง ซึ่งเปิดพร้อม ‘สแตนด์ บาย’ อยู่ตลอดเวลา ชัดเจนแจ่มใสดีมาก

“วิวของภาพจากมุมที่นั่งดูกันอยู่ มันลวงตา แต่ถ้ามาเป็นกันจริงๆ แล้วถึงจะรู้สึก กว่าจะข้ามโขดหินได้แต่ละลูกเต็มเหงื่อทีเดียว ตอนนี้ผมกับหนานอินเหงื่อชุ่มเต็มตัวยังกะอาบน้ำมาเลยแหละ อากาศก็ร้อนมาก ดีแล้ว ที่ไม่มีใครตามขึ้นมาด้วย ให้เหนื่อยเปล่า”

"แล้วนั่นแกสองคนกำลังทำอะไรอยู่ พยายามอ่านลายแทง ตรงหน้าผาเรียบนั่นหรือยังไง?"

ไชยยันต์กดคีย์พดแทรกไปบ้าง

เสียงหัวเราะตอบมา

"ไม่มีลายแทงอะไรบนผนังหินเรียบของหน้าผานี่หรอก มีแต่เปลวไอร้อนระเหยออกมายังกะแผ่นของเตาอบงั้นแหละ เอามือแตะแทบไม่ได้ เดี๋ยว! กำลังหาลู่ทางที่จะไต่ขึ้นไปบนนั้น"

"มีร่องรอยอะไรของพวกนั้น ที่ผ่านขึ้นทางเส้นทางนี้บ้างไหม ?"

เชษฐาถามไปอีก

"ยังไม่พบอะไรเลยครับ เพราะเป็นโขดหินแข็งล้วนๆ ก็ลองหาดูตามทิศทางผ่านมานี่เหมือนกันว่าจะพบก้นบุหรี่ หรือซิการ์ ที่พวกนั้นทิ้งไว้บ้างหรือเปล่า แต่ยังไม่เห็น เข้าใจว่าถ้าแม้ขบวนจะผ่านขึ้นทางด้านนี้จริง ก็จะต้องออกแรงเหนื่อยกันมาก และคนเราระหว่างออกแรงเหนื่อยจัด คงไม่มีใครคิดสูบบุหรี่หรอก จนกว่าจะขึ้นไปถึงหน้าผาข้างบนแล้ว"

อึดใจหลังจากนั้นทั้งหมดก็สังเกตเห็นอนุชาทำอะไรง่วนอยู่ ดูด้วยสายตาเปล่าเห็นไม่ถนัด แต่จากกล้องส่องทางไกลดารินเห็นว่าพี่ชายกลางจัดการกับเชือกที่คล้องไหล่ติดตัวขึ้นไปด้วย โดยทำเป็นบ่วง มีหนานอินยืนชี้บอกอะไรอยู่ แล้วอนุชาก็ถอยห่างตีนผาออกมาเล็กน้อย แกว่งเชือก โยนสูงขึ้นไป

เขาทำอยู่อย่างนี้ประมาณ 4-5 ครั้ง ปลายบ่วงก็คล้องกับแง่หินที่ยื่นเป็นจะงอยของผาส่วนบนไว้ได้ ทดลองกระชาก

และโหนตัวจนแน่ใจว่าทานน้ำหนักไหว แล้วก็ค่อย ๆ ไต่ขึ้นไปด้วยความชำนาญของนักไต่เขาอาชีพ ครู่เดียวก็บรรลุขึ้นชานของหน้าผาตอนนั้น หนานอินไต่ตามขึ้นไปเป็นคนที่สอง มองจากระยะไกล ๆ เช่นนี้ ดูอะไรต่ออะไรมันง่ายดายดีมาก

สายเชือกที่ใช้ไต่กันขึ้นไป คงทิ้งค้างไว้ก่อนเช่นนั้น แล้วทั้งสองบ่าวนาย ที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมาในอดีต (ซึ่งบัดนี้ก็มาทำงานเคียงคู่กันอีกครั้ง) ก็ออกเดินสำรวจไปยังบริเวณชานหน้าผา หรือไหล่เขาส่วนนั้น ซึ่งอุดมไปด้วยโขดหิน เป็นเหลี่ยมเป็นมุม ภายใต้ชะง่อนเขาใหญ่ที่ทะมึนอย่ ดเหมือนภาพสิงโตหมอบ สัณฐานมองด้วยตาเปล่าระยะใกล้คล้ายตัวสฟิงซ์ของอียิปต์โบราณ ซ้ำด้านบนขึ้นไปยังเป็นเขารูปกรวยยอดแหลมเหมือนพีระมิด ดูลึกลับวังเวงชอบกล

ภาพของคนทั้งสองคนที่ขึ้นไปอยู่บนนั้น บางทีก็โผล่ออกมาให้เห็นในที่โล่ง บางทีก็ลับหายไป เพราะมุมแง่หินบัง

พักใหญ่ต่อมา ของการเฝ้าคอยฟังข่าวกันอยู่อย่างเงบ เสียงของ อนุชา วราฤทธิ์ หรือ ‘พรานชด’ ก็แว่วออกมาจากลำโพงวิทยุเล็กว่า

“ชัดเลย ที่เดาไว้ไม่ผิด รพินทร์พาพวกนั้นตัดทางขึ้นมาบนนี้จริง ๆ นั่นแหละ พบร่องรอยของการขึ้นมาพักเหนื่อยชั่วคราว ร่องรอยของการลำเลียงชักรอกสัมภาระส่วนใหญ่ขึ้นจากด้านล่าง ก้นบุหรี่ และที่สำคัญที่สุดมีปลอกกระสุนปืนสั้น .357 ถูกถอดออกทิ้งอยู่นัดหนึ่ง และแสดงว่ามีการยิงอะไรกันแน่นี้ ระหว่างที่ขึ้นมาพักกันอยู่ที่นี่”

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ไหวตัวด้วยอาการตื่นเต้นในข่าวใหม่นั้นทันที

“ปลอกกระสุนปืนสั้นหรือคะ พี่กลาง...พอมีหลักฐานร่องรอยอะไรไหม ว่าพวกนั้นยิงอะไร?”

ดารินถามโดยเร็ว

“กำลังตรวจหาอยู่นี่ แต่ยังไม่ได้เค้าเงื่อนอะไร ว่ากระสุนนัดนี้ ใครยิง และยิงอะไร มีอยู่ปลอกเดียวเท่านั้น แต่สังเกตดูว่า เมื่อยิงแล้ว ก็ถอดปลอกออกโยนทิ้ง อันหมายถึงว่าจะต้องบรรจุนัดใหม่เข้าไปแทนให้เต็มอัตราในโม่ตามเดิม ก็คิดว่าคงจะไม่ได้ยิงในเรื่องสาหัสสากรรจ์อะไรนัก เพราะฉะนั้น คงไม่มีโอกาสจะถอดปลอกที่ยิงไปเพียงนัดเดียวออกไปโยนทิ้งไว้หรอก และต้องไม่ใช่รพินทร์ด้วย เพราะรพินทร์ไม่ใช้ปืนสั้นขนาด.357 ติดตัว ถ้าจะมีปืนสั้นก็น่าจะเป็น .44 ปลอกกระสุนอันนี้ จึงควรจะเป็นของพวกฝรั่ง หรือนายทหารหนุ่มที่ชื่อเชิดวุธคนนั้นเสียมากกว่า อ้อ!..”

ประโยคหลังพี่ชายกลางหัวเราะออกมาเบา ๆ

“แล้วก็มีหลักฐานทางวัตถุอะไรอีกบางอย่าง ที่น้อยคงจะสนใจเป็นพิเศษ พบโดยบังเอิญ ทิ้งอยู่หลังก้อนหินก้อนหนึ่ง”

“อะไรคะ พี่กลาง?”

หล่อนสวนถามทันที อย่างตื่น ๆ

“อย่าเพิ่งให้บอกตอนนี้เลย ประเดี๋ยวก็ลงไปแล้ว จะเอาไปให้ดูเอง”

ดารินเริ่มกระสับกระส่าย อยากรู้ติดหมัดขึ้นมาทันที

พ้นจะกดคีย์เร่งเร้าสอบถามพี่ชายขึ้นไปอีก แต่ไชยยันต์เอื้อมมือมาคว้าแขนยับยั้งไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่งถามอะไรเขานอกเรื่องก่อนเลยน้อย เขาบอกแล้วว่า เดี๋ยวจะเอาลงมาให้ดู ก็รอก่อน ตอนนี้ปล่อยให้เชษฐาติดต่อกับอนุชาในเรื่องที่สำคัญมากกว่าเสียก่อนดีกว่า”

“กลาง!”

พี่ชายใหญ่พูดทางวิทยุ ชนิดเป็นคำสั่งทางการ

“ตรวจดูให้แน่ใจที่สุด ว่าคนพวกนั้น ได้ขึ้นทางหน้าผาด้านนี้จริง และใช้เส้นทางตามไหล่เขานั้นเดินทางไป”

“รอสักครู่ ขอเวลาอีก 5 นาที ผมจะแน่ใจยิ่งขึ้น ขณะนี้หนานอินกำลังตรวจเส้นทางจากจุดเริ่มต้นตำแหน่งที่พวกนั้นขึ้นมานั่งพักรวมกลุ่มกันอยู่ แต่ก็ไม่น่าจะสงสัยอะไรอีก ลงพวกนั้นได้ตัดสินใจลำบากเสี่ยงไต่กันขึ้นมาตามเส้นทางนี่แล้ว ก็จะต้องใช้เส้นทางไหล่ผานี่แหละตัดเทือกเขาไป”

“ตกลง เราจะรอ แต่อย่าให้ช้านัก ตอนนี้ เที่ยงครึ่งแล้ว ได้ความแน่ชัดอย่างไร เราจะได้ตัดสินใจกันอีกทีหนึ่ง เพื่อจะเร่งเวลาเดินต่อของเราให้เร็วที่สุด”

เสียงรับคำมา แล้วก็เงียบหายไป รวมทั้งภาพของอนุชากับหนานอินที่เห็นๆ หายๆ อยู่บนไหล่เขาตอนนั้น ก็ลับตาไปด้วย

ห้านาที ตามที่ขอเวลาได้ตรงเผ็ง เสียงอนุชาก็บอกลงมาทางวิทยุโดยมองกันไม่เห็นตัวว่า

“พี่ใหญ่ครับ ไม่มีปัญหาให้สงสัยอะไรอีกต่อไปแล้ว รพินทร์พาพวกนั้น เดินไปตามไหล่เขานี่แน่นอน เพื่อมุ่งลงโป่งน้ำร้อน”

“ถ้างั้นทางเราจะเอายังไงดี พี่คิดดูว่า ในเมื่อคณะนั้นยังขึ้นไปทางนั้นได้ ทำไมพวกเราถึงจะขึ้นไปไม่ได้”

เชษฐาพูดกรอกลงไปในวิทยุช้า ๆ อย่างไตร่ตรอง

“ขอทำความเข้าใจอีกครั้ง การไต่หน้าผาตอนนี้ ตลอดจนการลำเลียงสัมภาระขึ้น ไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไรนัก แต่ปัญหาสำคัญมันไปอยู่ที่ตำแหน่งแคบเลียบไหล่ผาอีกด้านเป็นเหวลึก ดังที่ผมได้บอกแล้ว ผมไม่ต้องการให้พวกเราเสี่ยงกันเกินความจำเป็น ในกรณีที่มีทางเลือกอย่างอื่น ถ้าไม่มีทางเลือกก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ระยะเวลาของเราวันนี้ก็ยังมีอยู่เหลือเฟือที่จะไปให้ถึงโป่งน้ำร้อน โดยไม่ต้องลำบากเสี่ยงภัยกันจนเกินไปนัก”

“ความเห็นของหนานอินเป็นยังไง กลาง?”

ไชยยันต์ถามไปบ้าง

“หนานอินก็มีความเห็นตรงกันกับฉันนี่แหละ รับรองว่าจะนำไปถึงโป่งน้ำร้อนได้ภายในเวลาโพล้เพล้ของวันนี้ หรือก่อนตะวันตกดินก็อาจไหว”

“ถ้างั้นทั้งสองคน กลับลงมาได้แล้ว เราจะได้ออกเดินทางเดี๋ยวนี้เลย”

อนุชารับคำ แล้วเงียบไปอีก ต่อมา ทุกคนจึงเห็นคนทั้งสองปรากฏขึ้นที่หน้าผาตำแหน่งที่ไต่เชือกขึ้นไปครั้งแรก แล้วไต่กลับลงมา ต่อจากนั้น ก็ปีนตามโขดหินเชิงผาตรงกลับมายังที่พักรอคอยของทุกคน

ระยะเวลาทั้งหมดนับตั้งแต่ขึ้นไปสำรวจ และกลับลงมาของอนุชากับหนานอิน กินเวลาเพียงไม่เกิน 50 นาทีเท่านั้น

เมื่อกลับเข้ามาถึงพรรคพวกฯ ที่รอคอยอยู่ก่อน ทั้งสองเปียกเหงื่อจนชุ่ม หรุดตัวลงนั่งเหยียดยาวกับพื้น ดื่มน้ำกันอึกคนละอึกใหญ่ ๆ

สิ่งแรกที่อนุชาทำเมื่อหย่อนกายลงนั่ง ก็คือควักกระเป๋าส่งปลอกกระสุน ขนาด .357 แม็กฯ ไปให้ทุกคนดู พร้อมกับก้นชี้การ์ดุ้นขนาดเท่าหัวแม่มือ เหลือสั้นประมาณ 2 นิ้ว กับก้นบุหรี่แบบมีฟิลเตอร์ ผลิตในสหรัฐฯ อีกสามสี่ก้น ซึ่งเป็นหลักฐานอย่างดีที่สุด พิสูจน์ให้ทราบว่า คณะที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ได้ขึ้นไปหยุดพักอยู่บนหน้าผาจริง ก่อนที่จะออกเดินทางต่อไป

เชษฐา ไชยยันต์ตรวจดูก้นซิการ์ และก้นบุหรี่เหล่านั้น ซึ่งมันก็ประเภทเดียวกับที่เคยพบมาก่อนแล้วในแค้มป์พักนอน

ทางชายลำธารใกล้หมู่บ้านซับบอน ลักษณะความเก่าของมันไม่เกิน 10 วันมานี่เอง และมีรอยเปียกน้ำแล้ว (น้ำฝนที่ตกลงมา) และแห้งแล้ว สลับกันอยู่หลายครั้ง แต่ก็ยังพอจะดออกถึงกาลเวลาอันผ่านมาไม่นานนี้นัก ส่วนดารินตรวจดูปลอกกระสุนปืนซึ่งยังอยู่ในสภาพใหม่เอี่ยม รอยเจาะของเข็มแทงชนวนท้ายกระสุนลึก ตัวอักษรบอกยี่ห้อผู้ผลิต และขนาดปรากฏอยู่ชัดเจน

"ยิงอะไรกันนี่?"

หล่อนพึมพำเหมือนจะถามตนเอง ขณะที่พลิกดูปลอกกระสุนนั้นไปมา

"เดายาก ไม่พบซากสัตว์อะไรบนนั้น ใครอาจลองทางปืนสั้นประจำตัว หรืออาจยิงงูเห่าก็ได้ แต่ซากงูไม่มีให้เห็นเวลาฝนล่วงมา 7-8 วันแล้ว ถ้ายิงงู ก็แปลว่ามดหรือแมลงแทะซากหมดแล้ว ไม่ก็สัตว์เล็กอื่นๆ ลากไปกิน"

"นอกจากปลอกกระสุนปืนสั้นนี่แล้ว พบปลอกไรเฟิลหรือกระสุนขนาดอื่นอีกบ้างไหม?"

พี่ชายกลางสั่นศีรษะ ดื่มน้ำอีกครั้ง

"ไม่มี"

"แล้วไหนพี่กลางบอกว่ามีหลักฐานทางวัตถุอะไรอีกอย่างหนึ่ง ที่จะให้น้อยดู?"

หล่อนทวงถามทันทีอย่างไม่ลืม

อนุชาทำท่าเหมือนจะนึกขึ้นมาได้ อุทานออกมาว่า 'อ้อ' แล้วก็ล้วงกระเป๋าย่ามที่ขากางเกงเดินป่า ดึงเอาอะไรชนิดหนึ่งเป็นชิ้นยาวของผ้าต่วน ลักษณะขาดรุ่งริ่งออกมาแกว่งต่อหน้าทุกคนซึ่งจ้องมา จากนั้นก็โยนไปที่ตักของดาริน

“เอ้า ดูเสีย?”

เขาบอกหน้าตาเฉย ในขณะที่ดารินนั่งจ้องตะลึงแล้วฉวยขึ้นมาคลี่ดูโดยเร็ว ส่วนเชษฐา กับไชยยันต์อุทานออกมาเบา ๆ อย่างประหลาดใจพร้อมกันว่า “ฮี้ยย์ บราเซียร์!...”

ดารินหน้าเผือดลงไปนิดหนึ่ง แล้วกลับแดงเข้ม หล่อนแกว่งสิ่งนั้นหลบมือของไชยยันต์ ที่เอื้อมมาเหมือนจะแย่งไปดูบ้าง และกัดริมฝีปากเบา ๆ พิจารณาดูอย่างพินิจพิเคราะห์

ใช่แล้ว บราเซียร์!..

เนื้อผ้าเป็นต่วนมันระยับ ใหม่เอี่ยม และแบบทันสมัยที่สุด ไม่มีสายคล้องไหล่ แต่ใช้ระบบอิลาสติกชั้นดี ยืดหยุ่นรัดไว้ ใช้ขอเกี่ยวด้านหน้า แต่ตัวขอเกี่ยวชำรุดขาดหายไป จึงไม่อยู่ในฐานะที่จะใช้การได้ ส่วนตัวเนื้อผ้ายังดีอยู่ทุกอย่าง เพียงตรงบริเวณที่ห่อหุ้มเต้าด้านหน้าใกล้ ๆ บริเวณขอเกี่ยว มีรอยครูดถลอกขาดบ้างเท่านั้น

“พีกลางพบที่ไหนคะ”

หล่อนถาม บังคับเสียงไม่ให้สั่น

“หลังก้อนหิน ซุกไว้ในโพรงตื้น ๆ เหมือนเจ้าของจะถอดทิ้ง แต่ซ่อนหลบไว้ ความจริงพี่ไม่ได้เห็นเองหรอก หนานอินนั่นแหละไปพบเข้า หยิบมาให้ดู”

อนุชาตอบมาด้วยเสียงธรรมดาที่สุด แต่จ้องหน้าน้องสาวเขม็งเหมือนจะหาร่องรอยแห่งความรู้สึกภายใน

“ไหน ส่งมาให้พี่ดูซิ น้อย”

พี่ชายใหญ่เอ่ยขึ้น พร้อมกับยื่นมือออกมา ดารินส่งไปให้ราชสกุลหนุ่มใหญ่รับไปพิจารณาอย่างถี่ถ้วน

“มีรอยขาดชำรุดด้านหน้า ในลักษณะของอุปัทวเหตุ
หลายๆ กับว่า เจ้าของจะลากตัวครูดไปกับพื้นหินขรุขระเอาอก
พังพาบลง เลยทำให้ขอที่เกี่ยวไว้ด้านหน้ากับเนื้อผ้าบางส่วนขาด
ไป และที่ไปพบซุกอยู่ในโพรงหิน ก็คงเป็นเพราะเจ้าของถอด
ทิ้ง เปลี่ยนใหม่ เนื่องจากเห็นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะนำติดตัวไป
ใช้งานต่อไปได้แล้วนั่นเอง”

กล่าวจบก็โยนบราเซียร์ชำรุดตัวนั้น ไปให้ไชยยันต์ผู้คว้า
เอาไปคลี่ดูอีกคนหนึ่งอย่างสนใจเต็มที่ อดีตนายทหารปืนใหญ่
พูดปากเบาๆ อดไม่ได้ที่จะกระเซ้าเพื่อนสาวด้วยการพูดเปรยๆ

“แม่โว้ย ขนาดไม่ใช่ย่อยเลยนี่ บราเซียร์ตัวนี้ แต่เดาไม่
ถูกว่าของนายคี๊ธ หรือนายสแตนลีย์กันแน่ ฮือม์..กลิ่นสาบก็ไม่
เลว เหมือนยี่หร่า ผสมน้ำมันเนย”

“กลิ่นเหมือนของเมียเธอหรือเปล่า!”

ดารินสวนมาโดยเร็ว แล้วกระชากคืนมาพร้อมกับตวาด
เบาๆ ว่า

“เอามานี่ !”

ไชยยันต์หัวเราะกึกๆ แต่แล้วก็หยุดนิ่งวางเฉยลงเสีย
เมื่อทั้งเชษฐาและอนุชามองหน้าเป็นความหมายไม่ให้พูดอะไร
เป็นที่สะเทือนใจน้องสาวของตนอีก ดารินพิศแล้วพิศอีก แล้ว
นำลงวางกับตักจรดรอยที่ขาดเข้าหากัน เพื่อจะวัดหาขนาดอย่าง
แท้จริง รวมทั้งพิจารณาดูขนาดของกระเปาะส่วนที่ประคองเต้า
เป็นรูปเว้าครึ่งนั่นอย่างประสงค์จะหาส่วนสัดอย่างแท้จริง

เชษฐารู้ใจ ถามเรียบๆ เบาๆ มาว่า

“เท่าไหร่?”

“ไม่มีเบอร์บอกไว้ค่ะ แต่ขนาด 36 ถึง 37 ไม่เกินและไม่น้อยไปกว่านี้”

“ทายถกไหม ว่าควรจะเป็นของใคร ระหว่าง คริสตินา กรูบิล แม่ผมทอง กับอิสซาเบล มูร์ แม่คนผมแดง?”

“น้อยไม่เคยเห็นตัวจริงของทั้งสองคน นอกจากรูปถ่ายที่ได้รับจากคุณอำพลเท่านั้น แต่ก็มีอยู่หลายรูปถ่ายไว้เต็มตัว....”

หล่อนตอบแผ่วเบา หรี่ตาลง

“ถ้าจะให้ทาย ก็ควรจะเป็นของคนชื่อคริสตินา เพราะเพรียวและได้สัดส่วนกว่าอิสซาเบล ถ้าแม่ผมแดงนั่น ควรจะต้องมีขนาดใหญ่กว่านี้ เพราะรูปร่างเบอะบะกว่ามาก”

“ปัญหามันมีอยู่ว่า ทำไมขอเกี่ยวถึงขาดชำรุด และตัวบราเซียร์ส่วนหน้าก็มีรอยฉีกถลอกด้วย จนเจ้าตัวต้องถอดทิ้งแล้วแอบซุกไว้”

เชษฐาพูดเรียบ ๆ

“ลุงอิน...”

ม.ร.ว.สาวคนสวยหันไปทางครูพรานผู้เฒ่า

“ลุงสังเกตบริเวณรอบ ๆ กับที่พบเสื้อชั้นในตัวนี้ไหม พอจะบอกได้ไหมว่า มันอยู่ในที่ลับตาโดยเฉพาะหรือว่าใกล้เคียงกับตำแหน่งที่คนมาก ๆ นั่งพักกันอยู่”

“อยากจะรู้ละซิว่าใครเป็นคนกระชากเสื้อตัวนี้ออก หรือว่าเจ้าของเสื้อถูกใครปลุกปล้ำ?”

ไชยยันต์อดไม่ได้ตามเคย ที่จะกระเซ้ามาอีก

“ถ้าไม่อยากจะถูกชกปากเสียเดี๋ยวนี้ ก็กรุณาหุบปากเสียหน่อยได้ไหม ไชยยันต์”

ดารินหันไปพูดห้วน ๆ อดีตนายทหารปืนใหญ่ยักไหล่แล้วยิ้ม ๆ ไม่พูดอะไรอีก หล่อนหันมาสอบถาม ซักความคาดคั้นหนานอินต่อไป ครูพรานผู้เฒ่า ซึ่งไม่รู้ความนัยอะไรเกี่ยวกับเสื้อชั้นในตัวนี้ ก็บอกตามตรงของแกเท่าที่เห็น

"มันก็อยู่หลังก้อนหิน ที่พวกนั้นไปนั่งพักรวมกลุ่มกันอยู่นั่นแหละ นายหญิง แหม่มคนหนึ่งใส่เสื้อชั้นในตัวที่ขาดนี่ คงจะเลี่ยงไปอยู่ด้านหลังหิน แล้วถอดออกเปลี่ยนใหม่ ทิ้งตัวเก่าไว้ในซอกหินนั่นซุกไว้ ถูกแดดถูกฝน เหลือบไปเห็นครั้งแรกหนานอินนึกว่างู ดูไปอีกที เอ๊ะ! ไม่ใช่ เลยหยิบออกมา พรานชดก็เลยช่วยเอามาด้วย"

"อย่าเต้นไปตามการแหย่ของไชยยันต์หน่อยเลยน่า น้อย" พี่ชายกลางบอกมาเพราะอ่านข้อกังวลในใจของน้องสาวได้ถูก

"บราตัวนี้ที่มันขาดไป ใช้ไม่ได้ จนเจ้าของต้องทิ้ง หลักฐานก็มีอยู่นั่นว่ามันขาดโดยรอยครูดไถกับพื้น ไม่ใช่จากฝีมือการกระชากทิ้งของใครหรอก พี่ทายว่า ระหว่างโหนเชือกไต่หน้าผาขึ้นไป แหม่มคนใดคนหนึ่งระหว่างสอง อันเป็นเจ้าของบราตัวนี้ จะต้องเอาอกครูดกับหิน เพราะอะไรสักอย่างหนึ่ง บรามันก็เลยขาดเพราะแรงครูดนั้น เจ้าของเขาเห็นว่าใช้ไม่ได้แล้ว จะเอาติดตัวไปด้วยก็ไม่มีประโยชน์อะไร เลยทิ้งเสีย มันก็แค่นั้นเอง คิดมาก ๆ ตัวเองจะไม่มีความสุขเสียเปล่า ๆ ไม่มีใครปล้ำหรือกระชากจนขาดหรอก เพราะบริเวณตรงนั้น พวกนั้นไปรวมกลุ่มกันอยู่ทั้งคณะ ไม่ใช่อยู่ลำพังสองต่อสองเมื่อไหร่ ที่พี่เอากลับลงมาให้ดูนี่ ก็เพื่อให้เป็นหลักฐานเท่านั้น ว่าพวก

นั้นผ่านขึ้นทางนี้แน่ ทุลักทุเลกันอย่างใดบ้าง จากหลักฐานที่เราพอจะพบเห็นได้”

ดารินฝืนยิ้มจืดๆ

“น้อยก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่คะ ก็ดีแล้วที่พี่กลางเอาติดมือลงมา ด้วย ทีก้นบุหรี่ ปลอกลูกปืน ยังเอาลงมาได้ บราเซียร์ทั้งตัว ที่ไปพบเข้าก็ควรจะต้องเอาลงมาให้ดูด้วยเหมือนกัน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นหลักฐานที่จะช่วยให้เราอ่านเหตุการณ์ของวันนั้นได้อย่างใกล้เคียงความจริงที่สุด แต่ทำไมพี่กลางถึงไม่ยอมบอกน้อยเสียแต่แรกตอนพดวิทยกันว่าไปพบบราเซียร์ตัวนี้เข้าด้วย”

“พี่ขี้เกียจบอก เอาลงมาให้ดูกันข้างล่างดีกว่า ขืนบอกตอนนั้น ประเดี๋ยวน้อยก็จะตามขึ้นไปดูสถานที่ ตำแหน่งพบเสียเท่านั้น ซึ่งเหนื่อยเปล่า ไม่มีประโยชน์อะไร”

ไชยยันต์ลุกขึ้น เดินผ่านออกไปพ้นรัศมีอันตรายจากดาริน แล้วก็เปรยขึ้นลอยๆ ว่า

“พี่ชายสองคน ช่วยกันปลอบใจน้องสาวดีเหลือเกิน...เจ้าข้าเอ๊ย! คิดดูให้ลึกๆ หน่อยนะ มีปลอกกระสุนปืน 1 นัดทิ้งกลิ้งอยู่ มีบราหนึ่งตัว ขาดตกอยู่ มันเกิดอะไรขึ้นเอ่ย บนหน้าผา เรารู้แต่เราไม่อยากพูด ฮิ! ฮิ!”

แล้วไชยยันต์ก็ร้อง ‘เฮ้ว’ ออกมาเสียงหลงอย่างตกใจ เมื่อดารินกระชากปืนสั้นออกจากซองข้างเอว วิ่งเผ่นไปบังหลังหนานอินไว้ ดารินตาเขียวปัด เอามือชี้หน้า

“ไม่คิดเสียนิดเดียวว่า ตัวเองทิ้งลูกทิ้งเมียตามมาด้วย ฉันจะยิงปากชั่วๆ ของเธอให้แหว่งไปทีเดียว ตาไชยยันต์...”

"โฮ้โฮ น้อย! ใจร้ายจังเลย ล้อเล่นหน่อยเดียว จะเล่นกันด้วยลูกปืนเชียวเร้อ รู้งี้ไม่มาด้วยหรอก!"

ไชยยันต์โวยวายลั่นมา

"ไม่มาก็ไม่ง้ออะไรนี่ เชิญเลย เชิญกลับไปได้!"

"หยุดเล่นกันไม่เป็นประสาแบบนี้เสียเถอะ ชักรำคาญเต็มทีแล้ว ทั้งไชยยันต์ และทั้งน้อยนั่นแหละ ทุกคนพร้อมหรือยัง เราจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้แล้ว"

พี่ใหญ่ของตระกูลพูดขึ้นขรึม ๆ ไชยยันต์ยิ้มแห้ง ๆ ยังบังพลังหนานอินอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งเห็นดารินสอดปืนเข้าซองตามเดิมแล้วจึงค่อย ๆ โผล่ออกมา อนุชาร้องสั่งให้พวกลูกหาบเตรียมตัว ดารินเก็บบราเซียร์ตัวนั้นไว้ในย่ามหลังของตนเองอย่างมิดชิด พี่ใหญ่หันมาเห็นก็ขมวดคิ้วถามว่า

"อ้าว! นั่นจะเก็บไปด้วยทำไม?"

"เก็บไว้เป็นที่ระลึกค่ะ..."

หล่อนบอกราบเรียบ ซ่อนแววอื่นใดไว้มิดชิด

"เผื่อพบเจ้าของเขาเมื่อไหร่ ก็จะได้คืนให้เขาไปเสีย เอามาแอบซุกทิ้งไว้อย่างนี้ไม่ดี"

เชษฐาไม่กล่าวอะไรอีก พอเห็นว่าทุกคนพร้อมก็โบกมือให้อนุชากับหนานอินทำหน้าที่นำทางต่อทันที โดยตัดไปในป่าแดง ขนานกับเชิงเขาที่กั้นเป็นกำแพงอยู่

เกือบสามชั่วโมงเต็ม ๆ ท่ามกลางป่าแดงอันแห้งแล้งและร้อนระอุ คณะเชษฐาทั้งหมด 16 คน บ่ายหน้ากันไปอย่าง

เร่งรุดแข่งกับเวลา หนทางเดินอยู่ในเกณฑ์สะดวก และมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวในวิวกว้างไกลปราศจากจุดอับเพราะสภาพอันเป็นป่าโปร่ง เลียบขนานไปกับทิวเขา อันเป็นกำแพงกั้นฝั่งซ้ายมือโดยตลอด แลเห็นเป็นลอนสูงๆ ต่ำๆ ยาวเหยียดสุดตา

ความที่แต่ละคนผ่านการบุกป่าฝ่าหนามมาแล้วอย่างโชกโชนในอดีตที่ไม่ห่างไกลมานี้นัก และมีประสบการณ์ช่ำชองดีเลิศมาก่อนแล้ว จึงไม่มีอะไรเป็นอุปสรรค โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชษฐา ดาริน และไชยยันต์ มีความคล่องตัวได้ใกล้เคียงพรานป่าอาชีพคนหนึ่ง

สำหรับอนุชานั้น ยกเว้นเสียคนหนึ่ง เมื่อหวนกลับมาเดินดงอีกครั้งเช่นนี้ เขาก็คือ ‘พรานชด’ นั่นเอง และใช้วิธีเดียวกับรพินทร์ คือเมื่อออกเดินทางจะไม่เข้ามาจับกลุ่มเดินอยู่กับคณะส่วนใหญ่ แต่จะรดไปเบื้องหน้าเต็มฝีเท้า เว้นระยะห่างจากขบวนประมาณ 40-50 เมตร ซึ่งนั่นเท่ากับเป็นการเร่งพวกที่เดินตามอยู่เบื้องหลัง ไม่ให้ล่าช้าโอ้เอ้อยู่

หนานอินเสียอีก ได้รับคำสั่งให้ลงมาเดินเป็นเพื่อนของกลุ่มพี่น้องและเพื่อน เพื่อให้คอยตอบคำสอบซักเป็นเพื่อนคุย หากคนเหล่านั้นเกิดปัญหาขึ้น คะหยิ่นนั้นเดินปิดหลังคุมอยู่ท้ายขบวนลกหาบ

มาช่วงบ่ายของการเดินทำเวลากันอย่างจริงจังนี่เอง ดารินจึงเพิ่งจะรู้สึกตัวชัดว่า **แม้หล่อนจะพยายามเร่งฝีเท้าสักเท่าใดก็ไม่อาจกวดพี่ชายกลางได้ทัน แบบเดียวกับที่หล่อนไม่สามารถ**

ตามมรพินทร์ทันเช่นสมัยก่อนโน้น ทั้งๆ ที่ก็ทะนงในฝีเท้าตัวเองว่าไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าใคร หล่อนเหน็ดเหนื่อยจนตาลาย แต่ก็กัดฟันเจาะไปเดินคู่อยู่ในตอนหน้ากับพี่ชายกลางให้ได้อย่างมุมานะ

รูปขบวนการเดินจึงเว้นระยะกันออกเป็นสามช่วง คือ คนุเชาผู้นำลิ่วๆ ไปเบื้องหน้า ถัดมาก็คือดารินผู้โดดเดี่ยว คั่นกลางระหว่างพวกของเชษฐา ไชยยันต์ หนานอิน และลูกหาบที่เข้ากลุ่มไปใกล้ๆ กัน สภาพการเดินเช่นนี้ เริ่มมาตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงแรกของการออกเดินทางแล้ว คือหล่อนไล่อนุชาไม่ทันสักที เท่าๆ กับที่ไม่ยอมผ่อนฝีเท้าลงมารวมกลุ่มด้านหลัง ดูมีเจตนาแน่วแน่ที่จะตามประกบตัว ‘พรานชด’ ให้ได้ แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักขนาดไหน การทอดระยะเว้นห่างระหว่างพี่ชายกลางกับตัวหล่อน ก็คงจะรักษาระดับอยู่เช่นนั้น

ไชยยันต์สังเกตมาแต่แรกตลอดเวลาแล้ว นึกสงสารเต็มที่ หันไปบอกกับเชษฐาว่า

“เรียกน้อยให้กลับมาเดินรวมกลุ่มกับพวกเราดีกว่า เสียเวลาที่จะอวดเก่งตามให้ทันกลาง นายนั่นถึงจะไม่ใช่รพินทร์ก็น้องๆ เข้าไปแล้ว และถ้าไม่หยุดรอให้ละก็ ไม่มีพวกเราคนไหนเดินตามเขาทันหรอก นอกจากลุงอินกับคะหยิ่นเท่านั้น ตอนนี้กลางก็เร่งสปีดเต็มที่แล้ว น้อยขืนบ้าเลือดไปกวดตามเขาโดยไม่หยุดรอละก็ขาดใจตายเปล่าโดยไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา เขานั่นก้าวไปก้าวเดียวเท่ากับน้อยก้าวถึงสามก้าวอยู่แล้ว”

เชษฐายิ้มขันๆ มองดูภาพของน้องสาวคนเล็กที่มีอาการเหมือนคนวิ่งครึ่งเดินอยู่ข้างหน้า

“เฉยๆ เหอะ อย่าไปกระโตกกระตาก หรือเตือนอะไร

เข้า ประเดี๋ยวยิ่งมุหนักเข้าไปอีก ตลอดช่วงเช้าของวันนี้น้อยเดินนำหน้ามาตลอด เขาคิดว่าเขาแน่แล้ว ฝีเท้าเท่าๆ กับพรานอาชีพ ซึ่งเชื่อใจตนเองว่าจะไม่มีวันด้อยกว่าใครในคณะพวกเรา แต่พอนายกลางเริ่มจะใช้ฝีเท้าจริงเข้า น้อยเป็นผู้หญิง จะไปไล่ทันได้อย่างไร แกต้องพยายามอ่านใจน้อยให้เข้าใจไว้ด้วย การมาคราวนี้ น้อยคิดว่าตัวเองถ่ายทอดวิญญาณของรพินทร์เต็มเปี่ยม รพินทร์เคยทำได้อย่างไร เขาก็ต้องทำให้ได้อย่างนั้น ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว แต่อย่าไปทักท้วง หรือพูดอะไรเชิงห้ามเชิงเตือนเขาเลยเชียวนะ มันจะเท่ากับเป็นการย ปล่อยไปก่อนเถอะ ไม่ไหวเข้าจริงๆ ก็เซาสงบลงเองนั่นแหละ กำลังใจของน้อยมีอยู่เต็มเปี่ยม แต่สรีระและขีดความสามารถมันก็มีได้เพียงเท่าที่ควรจะมีเท่านั้น”

ไชยยันต์โคลงหัวอย่างสมเพช

“นี่ตลอดเวลา ในใจน้อยก็คิดถึงแต่แหม่มสองคนนั่น คิดเปรียบเทียบว่าตัวเองจะต้องเหนือกว่าในทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของชั้นเชิงเดินป่า และคงจะสมมุติมองภาพของนายกลางในขณะนี้ เป็นตัวแทนของรพินทร์ เมื่อเห็นว่ากวดไล่ไม่ทันก็จะเอาให้ทันให้ได้ ในฐานะที่แกเป็นพี่ชายใหญ่ที่น้อยนับถือเชื่อฟังมากกว่าใครทั้งหมด แกควรจะให้สติอะไรบ้าง น้อยขณะนี้จิตใจไม่ปกติ บ้าๆ บอๆ อยู่นะ”

สิ่งที่ไชยยันต์กล่าว เป็นจริงหมดทุกอย่าง บนการเร่งฝีเท้าเดินอย่างเต็มที่ และตาจับอยู่เฉพาะเป้าหมายเบื้องหน้า

ด้นเป็นด้านหลังของพี่ชายกลางผู้ก้าวดุ่มๆไปตลอดเวลา **ดาริน วราฤทธิ์ ตกอยู่ในห้วงภวังค์สติสัมปชัญญะขาดๆ หายๆ ความเหนื่อยหนัก ความทุกข์ระทมใจ และสิ่งที่ทรมานอยู่ภายในจิตใต้สำนึกอย่างชนิดไม่มีอะไรมาลบเลือนไปได้... เปลวแดดที่แผดร้อนเหมือนอยู่ในเตานรก ทำให้หล่อนมองเห็นภาพของอนุชา กลายเป็นภาพของรพินทร์ไป...รพินทร์ในยุคที่หล่อนเคยคิดกวดตามไล่หลังเขา**

"รพินทร์! คนใจร้าย รอด้วยซี..."

หล่อนตะโกนก้องขึ้นสุดเสียง ดังลั่นไปทั้งป่า และพร้อมกันนั้นก็สะดุดก้อนหินล้มฟุบลง หน้ามืดเป็นลมหมดสติลงในบัดนั้น

จากเสียงร้องแหลมนั้น อนุชาหยุดชะงัก หันขวับกลับมามองหลัง ขณะเดียวกัน พวกที่เดินตามอยู่เบื้องหลังก็มองเห็นภาพนั้นพร้อมด้วยความตกใจ

"น้อย"

ทุกคนร้องลั่นออกมาเป็นเสียงเดียวกันหมดอย่างตกใจ ร่างนั้นฟุบนิ่ง ไม่ไหวติง...

พี่ชายกลาง วิ่งย้อนกลับมา ในขณะที่พี่ชายใหญ่ ไชยยันต์ หนานอินและคะหยิ่น ก็วิ่งพรูกันเข้าไปรวมจุด

อนุชาเข้าถึงตัวน้องสาวเล็กก่อนทุกคน ทรุดตัวลงประคองเขย่าเรียก แล้วพลิกหงายขึ้น ในขณะเดียวกันพี่ชายใหญ่และพรรคพวกก็เข้ามาถึง ภาพที่ทุกคนเห็น หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ หน้าขาวเผือด ดวงตาปิดสนิท

“เร็วครับ พี่ใหญ่ ช่วยกันหน่อย น้อยเป็นลมไปแล้ว”

อนุชาร้องเร็วปรื๋อ ไชยยันต์โดดเข้ามาเขย่าตัวปลุกเรียกอีกคนหนึ่ง ร่างของ ม.ร.ว.สาวอ่อนปวกเปียก แล้วทั้งสามก็พูดกันล้งเล้งเร็วปรื๋อฟังไม่ได้ศัพท์ไปหมด ช่วยกันหามร่างอันไร้สตินั้น เข้าไปบังเงาร่มที่โขดหินใหญ่ริมทางตอนหนึ่ง เชษฐาเอาน้ำเย็นจากกระติกชุบผ้าขนหนูสะอาดจนชุ่ม แตะเช็ดซับไปตามใบหน้าอันโชกไปด้วยเหงื่อนั้น พร้อมกับใช้สำลีแตะแอม-โมเนียลนอยู่ที่จมูกชุลมุนกันไปหมด เสียงพวกลูกหาบที่หาบของวิ่งเข้ามาถึง ปลดของลงจากบ่าชั่วคราวพรเข้ามารายล้อมถามกันให้แซ่ด ด้วยความตกใจว่า

“นายหญิง...นายหญิงเป็นอะไรไป”

แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบใดๆ จากกลุ่มของเจ้านายที่กำลังกุลีกุจอปฐมพยาบาล ‘นายหญิง’ ของทุกคนอยู่นั้น

“น้อยพยายามเดินกวดตามแกให้ทันกลาง แต่แกไม่ยอมหยุดรอเลย” ไชยยันต์บอกเร็วปรื๋อละล่ำละลัก

อนุชามีความตกใจไม่น้อย หน้าเผือดลง คว้าข้อมือน้องสาวไปคลำชีพจร เห็นเต้นถี่เร็วแรงไม่เป็นจังหวะ อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

“แล้วมันเรื่องอะไรนี่ ที่น้อยพยายามจะวิ่งไล่ตามฉันทำไมถึงไม่ไปรวมกลุ่มอยู่กับพวกพี่ใหญ่ ฉันมีหน้าที่นำทาง ฉันก็นำไปข้างหน้านะซิ เรื่องอะไรจะต้องกวดตามด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอก ใจเย็นๆ...”

พี่ชายใหญ่บอกเรียบๆ ขยายเข็มขัดของน้องสาวออกเพื่อให้หลวม หายใจได้คล่องสะดวกขึ้น

“น้อยออกแรงมาก หักโหมเกินไป เลยหน้ามืดเป็นลม ให้นอนพักนิ่งๆ สักประเดี๋ยวก็จะดีขึ้นเอง อากาศมันอบอ้าว ฝนคงจะตกเสียด้วย”

“ถ้าเกิดไม่สบายขึ้นตอนนี้ละก็ยุ่งกันใหญ่ ฉันบอกแก ตะกี้นี้แล้ว เชษฐา บอกให้เรียกน้อยลงมา ปล่อยให้กวดตามแกอยู่ได้”

ไชยยันต์บ่น ช่วยปฐมพยาบาลนวดเฟ้นตามแขนขา เพื่อให้เลือดลมเดินสะดวกขึ้น แพทย์ประจำคณะล้มลงเพียงคนเดียว ทั้งคณะก็อดไม่ได้ที่จะใจคอไม่ส้ดีเหมือนกัน ถ้าเป็นคนอื่นก็ยังพอทำเนา

“เชื่อว่าไม่มีอะไรมากไปกว่าหน้ามืดเป็นลมธรรมดาหรอก คงไม่ถึงกับเจ็บป่วยหรือมีไข้แทรกซ้อนอย่างอื่น เฮ้อ! น้อยเอ๊ย ๆๆ ไป ก็น่าสงสารจนบอกไม่ถูก” ประโยคหลัง เชษฐาพึมพำออกมาอย่างสังเวชใจ

“ถ้าเป็นความผิดของผม ที่เดินเร็วไปหน่อย ผมก็เสียใจด้วย พี่ใหญ่”

‘พรานชด’ บอกมาเบาๆ ทรุดตัวลงนั่งเหยียดยาว มือเท้าศีรษะของน้องสาวอย่างเวทนา

“อย่ากังวลไปเลย กลาง เธอมีหน้าที่นำทาง เธอก็นำไปแล้วละ มันไม่ใช่ความผิดของเธอเลย และก็ไม่ใช่หน้าที่ของน้อยด้วย ที่จะต้องกวดตามเธอให้ทัน เพราะไม่จำเป็นอะไรสักนิด ถึงอย่างไรเธอก็ต้องไปรออยู่ข้างหน้าอยู่แล้ว และก็ไม่ได้ทิ้งห่างสะไรนัก ระยะก็มองเห็นหลังกันอยู่ทุกขณะ น้อยอยากจะเดิน

ไปให้ทันเธอเอง จิตใจของเขาร้อนรุ่ม อยากจะประกบเคียงคู่เคียงบ่าเคียงไหล่ไปทุกขณะ ซึ่งไม่จำเป็น”

แต่ไชยยันต์ต่อว่ามาว่า

“ก็เห็นอยู่แล้วว่าน้อยใจร้อน อยากจะเดินตามแกให้ทัน แกก็เดินยังกะตามควายหาย มันก็น่าขัดใจเหมือนกัน ที่เร่งฝีเท้าเท่าไหร่ก็ไม่ทันแกสักที ก่อนจะเป็นลมล้มฟุบลงไป ฉันได้ยินเสียงน้อยตะโกนเรียกรพินทร์บอกให้หยุดรอ พอขาดเสียงก็ล้มคว่ำเลย แสดงว่าขณะนั้นเขาไม่ได้มีสติเป็นของตัวเองแล้ว แต่มองเห็นแกเป็นรพินทร์ไป”

อนุชา และ เชษฐา นิ่งงันไปด้วยคำพูดของไชยยันต์

“ถ้างั้นก็แปลว่า ในสมัยที่เคยเดินป่าอยู่ด้วยกันสมัยก่อน รพินทร์ เคยเดินทิ้งน้อยให้อยู่ข้างหลังแบบนี้”

ในที่สุดอนุชาก็กล่าวขึ้นเบา ๆ

“ก็ใช่น่ะซิ!...”

ไชยยันต์กระแทกเสียง ถอดหมวกออกพัดให้ดารินผู้นอนหลับตาหายใจรวย ๆ อยู่

“ถึงเดี๋ยวนี้ก็ทิ้งไว้ข้างหลังเหมือนกัน แต่ทิ้งเสียห่างไกลลิบเลย จนเจ้าตัวมีจิตใต้สำนึกอยู่ตลอดเวลาว่า จะเดินตามไม่ทัน ให้ตายเถอะ! ฉันอยากเตะนายนั่นเหลือเกินถ้าพบหน้าอีกครั้ง”

จากการช่วยกันปฐมพยาบาลอยู่ครู่ใหญ่ สติสัมป-ชัญญะที่ขาดหายวับไปเหมือนไฟบนปลายเทียนที่ถูกเป่าดับลงชั่วขณะ ก็ค่อย ๆ กลับคืนมา...

ดาริน วราฤทธิ์ เปิดเปลือกตาสว่างโพลงขึ้น สิ่งแรกที่เห็นก็คือ ใบหน้าของพรรคพวกทุกคนลอยสลอนกำลังจับจ้องมองมาที่หล่อนเป็นตาเดียว ใกล้บ้าง ไกลบ้าง ศีรษะของหล่อนรู้สึกว่าจะพาดอยู่บนตักของพี่ชายใหญ่

หล่อนขยับจะลุกขึ้นอย่างรวดเร็วพรวดพราด แต่เชษฐาเอามือกดไหล่ไว้

“นอนพักอีกสักเดี๋ยว น้อย! อย่าเพิ่งลุกขึ้นมาก่อน”

หญิงสาวกะพริบตาอย่างงงๆ มองไปรอบกายอีกครั้งเหมือนจะทบทวน

“เอ๊ะ!... ”

หล่อนอุทานแหบๆ เพียงแค่นั้น ไชยยันต์บอกขรึมๆ ว่า

“เธอเหนื่อยมาก เป็นลมไปชั่วขณะ สำรวจตัวเองตอนนี้รู้สึกเป็นยังไงบ้าง”

“มัน...ปวดหัว...”

ดารินบอกงายๆ สั้นๆ เอามือทั้งสองข้างกุมขมับ

“เอายาแก้ไข้สกัดไว้ก่อนดีไหม”

“คงไม่ต้องหรอก ขอน้ำสักนิดดีกว่า”

ไชยยันต์ส่งกระติกน้ำให้ หล่อนรับมากรอกใส่ปากดื่มเข้าไปสองสามอึกแล้วส่งคืน สีหน้ามีสีเลือดขึ้นมาก แต่ยังอิดโรยอยู่

“ฉันเป็นลมรึ? ฮือม์...ถ้าจะจริงแหละ ความรู้สึกครั้งสุดท้าย ฉันเห็นรพินร์ยืนอยู่ข้างหน้า จะกวดตามยังไงก็ตามเขาไม่ทัน ต่อจากนั้นก็หน้ามืด”

“เธอไม่ได้เดินตามหลังรพินร์หรอกแต่ตามหลังนายกลาง

ความเหนื่อยหนัก ความคิดฟุ้งซ่านก่อนจะเป็นลมไปเพราะออกแรงมาก เลยทำให้เห็นเป็นรพินทร์ไป พักอีกสักประเดี๋ยว อะไรก็จะดีขึ้นเอง สำคัญว่าอย่าหักโหมเหมือนอย่างตะกี้ก็แล้วกัน”

“นี่ฉันหมดสติไปนานไหม?”

หล่อนถามเบา ๆ ปลดมือพี่ชายใหญ่ที่กดไหล่ไว้ออกแล้วดึงกายขึ้นนั่ง

“ก็ไม่นานหรอก แค่ 8-9 นาทีเท่านั้น โชคดีมาก ที่ตอนล้มหน้าไม่ฟาดลงไปกระทบแง่หิน”

ดารินฝืนยิ้ม ดนาฬิกาข้อมือ แล้วถอนใจยาว

“ขอโทษทุกคน ที่ทำให้ต้องเสียเวลา เอาละ ฉันรู้สึกหายเหนื่อย และปกติเรียบร้อยดีขึ้นแล้ว เราเดินต่อกันเถอะ”

ว่าแล้ว หล่อนก็ลุกขึ้นยืนทันที ด้วยความทรหดสุดใจขาดดิ้น พยายามทรงกายตรง ทุกคนที่นั่งแวดล้อมอยู่พากันลุกขึ้นด้วย เชษฐาส่งไรเฟิลประจำมือของหล่อนไปให้

“มาสัญญากันก่อน น้อย ก่อนจะเดินทางต่อ เธอจะต้องเดินร่วมกลุ่มไปกับพี่ ไชยยันต์ และพวกพรานลูกหาบทั้งหลาย ไปกันตามสบาย ไม่ต้องรีบร้อนอะไรนัก ไม่ต้องไปพะวงอยู่อีกว่า จะต้องเดินตามให้ทันพี่กลางเขา”

หล่อนหันไปมองดูหน้าพี่ชายกลาง ผู้พี่ตลอดเวลามองมาเงียบ ๆ โดยยังไม่พูดอะไรสักคำแล้วต่อว่า

“พี่กลางไม่ยอมรอน้อยเลยนะคะ ปล่อยให้น้อยกวดตามจนล้มทั้งเดิน”

“ไม่ใช่ล้มทั้งเดินหรอก แต่ล้มหกคะเมนเคนเค้ขณะที่วิ่งเลย...”

อนุชาบอก แล้วเดินเข้ามาโอบไหล่ไว้ ตบเบาๆ ที่ไหล่

"คราวหลังพี่จะเดินให้ช้าลง พอให้น้อยตามทัน วันนี้ล้มไม่เป็นไร พร่งนี้พอกำลังเริ่มอย่ตัว จะดีขึ้นตามลำดับ ไปเราจะเดินไปพร้อมๆ กันโดยพี่ไม่ทิ้งระยะให้ห่างอีกแล้ว น้อยจะได้สบายใจ"

ดารินหัวเราะ รู้ทันในการเอาใจของพี่ชาย

"ไม่ต้องมาห่วงน้อยในเรื่องนี้หรอกค่ะ พี่กลางมีหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ ก็นำทางไปตามถนัดเถอะ ดีเหมือนกัน จะได้เป็นการเร่งให้พวกเราเดินให้เร็วขึ้นด้วย ถ้าพี่กลางช้า พวกเราก็จะช้าด้วย สำหรับตัวน้อยต้องการฝึกฝีเท้าตัวเองเท่านั้น บ่ายนี้น้อยอมรับว่าอวดดีไปหน่อย โดยไม่ประมาณกำลังของตัวเอง ที่มีในป่าของน้อย และพวกเราทุกคน แม้จะโชกโชนสักขนาดไหนก็ตาม ยังเทียบไม่ได้ 1 ใน 10 ของพี่กลาง"

"ใช่ซิ แล้ว 10 พี่กลาง ก็ยังไม่ได้ 1 รพินทร์ เพราะฉะนั้นเราจะมามัวเสียเวลาล่าช้ากันอยู่ไม่ได้เลย บางเวลาพี่อาจล่วงหน้าหายลับตาไปก่อน ก็จะทิ้งลุงอินไว้ให้อยู่ร่วมคณะด้วย ลุงอินแกะรอยพี่ได้เสมอ รับรองไม่พาหลงไปทางอื่นหรอก"

อนุชาบอกกับน้องสาว แล้วประคองให้ออกเดินต่อ คราวนี้ทั้งคณะเดินเกาะหมู่ไปด้วยกัน **ทุกคนสังเกตเห็นดารินกะปลกกะเปลี้ยอ่อนเพลียไปมาก แต่เจ้าตัวพยายามกลบเกลื่อนซ่อนไว้ภายใต้อาการอันเข้มแข็ง**

จากป่าแดงอันแห้งเกรียมที่ผ่านมาโดยตลอด เริ่มผ่านเข้าไปในดงรวก สลับไปกับพุ่มไม้ ซึ่งค่อยๆ รกชัฏขึ้นเป็น

ลำดับ และเลียบชิดชายเขาใกล้เข้าไปทุกทีจนรู้สึกได้ว่า มาเดินกันอยู่บนไหล่เขาตีนเนินชั้นแรก สูงกว่าระดับพื้นราบที่เดินผ่านกันมาแล้ว เส้นทางเงียบสงบ ไม่มีสิ่งใดกระโตกกระตาก นกหรือกิ้งก่าสักตัวก็มองไม่เห็น และไม่มีรอยสัตว์ใดอาศัยเป็นเส้นทางด่านเลย

กว่าทุกคนจะรู้ตัว ม.ร.ว.อนุชา หรือ 'พรานชด' ก็นำมาหยุดยืนอยู่หน้าเวิ้งกว้างใหญ่ ใต้ชะง่อนผาตอนหนึ่ง มองเห็นได้ชัดว่าเป็นปากถ้ำขนาดเขื่อง ซึ่งส่วนหน้าถูกอำพรางไว้ด้วยหมู่หินที่งอกเป็นฉากบังอยู่

ณ ที่นี้ เขาเรียกนายช้วน หัวหน้าลูกหาบเข้ามาส่งไรเฟิล .458 ประจำมือไปให้ถือไว้ แล้วแลกเอาปืนลูกซอง เอฟ.เอน. กึ่งอัตโนมัติ บรรจุ 5 นัด มาตรวจดูสภาพของปืน แล้วสอบถามว่าบรรจุลูกชนิดใดไว้บ้างทั้ง 5 นัด

"ลูก 9 เม็ด ครับนาย"

หัวหน้าลูกหาบตอบ

อนุชากระชากลูกปรายขนาดใหญ่แบบเอส.จี.หรือดับเบิ้ลโอ-บั๊ค ทั้ง 5 นัดออก บอกให้เจ้าของปืนเก็บลูกที่หล่นเหลืออยู่ แล้วเรียกเอาลูกปรายเม็ดละเอียดลงไปอีกคือเบอร์ 2 ของเรมิงตันบรรจุเข้าหลอดแม็กกาซีนแทน ป้อนนัดหนึ่งขึ้นลำพร้อมล้วงมือลงไปในกล่องกระสุนลูกซองที่ลูกหาบยื่นส่งมาให้ คลำเอากระสุนสำรองใส่กระเป๋าเสื้อไว้อีก 7-8 นัด ขณะนั้น คณะทั้งหมดยกเว้นพวกลูกหาบกับคะหยิ่น และหนานอิน ต่างพากันมองดูเขาเงียบ ๆ

"เราจะตัดทางมุดถ้ำลอดใต้เขานี่ไปอย่างที่บอกไว้แล้ว..."

เขาบอกกับทุกคน ดีดก้นบุหรี่ลงกับพื้นแล้วเหยียบดับ

“ก็ไม่ใกล้ และไม่ไกลจนเกินไปนัก พอโผล่ออกตีนเชิงเขาเฝ้าฝั่งตรงข้าม เดินลงอีกนิดเดียวก็จะถึงโป่งน้ำร้อน เวลาเหลือเฟือ เราได้ตั้งแค้มป์พักก่อนตะวันตกดินแน่...ทุกคนพร้อมหรือยังครับ?”

“เดี๋ยว! กลาง ขอรู้สภาพและเส้นทางเดินในถ้ำนี่ก่อน”

พี่ชายใหญ่เอ่ยถามขึ้นต่ำๆ เขารู้สึกว่าน้องชายกลางจะง่ายต่อทุกสิ่งทุกอย่าง และไม่ค่อยจะให้ข่าวอะไรที่ละเอียดนัก

“ก็ถ้ำทั่วๆ ไปนั่นแหละครับ พี่ใหญ่ ปากทางนี่กว้างหน่อย พอเข้าไปลึกสักหน่อยทางก็จะสอบแคบเข้า แต่ก็เดินกันได้อย่างสะดวกพอสมควร มีทางแยกหลายสาย เราจะยึดเส้นทางใหญ่ไปตลอด ไม่มีเหว ไม่ต้องถึงกับคลาน แต่ให้ระวังแง่หินที่โผล่งอกอยู่ทั่วๆ ไปด้วย อาจชนกระทบ หากไม่ระวังให้ดี ขอให้ทุกคนเตรียมไฟฉายให้พร้อม อากาศถ่ายเทได้ดี ออกซิเจนเพียงพอ”

“ไม่อยากถามเลย แต่ก็อดถามไม่ได้...”

ไชยยันต์พูดอ่อยๆ เอาแขนเสื้อยกขึ้นป้ายเช็ดเหงื่อ

“จะถามอะไร?”

“แกเคยผ่านเข้าออก ชำนาญทางดีมาก่อนหรือ?”

“ก็ไม่มากนักหรอก แค่สองสามเที่ยวเท่านั้น แต่คนใช้เส้นทางนี้ตั้งแต่หนุ่มจนแก่อยู่โน่น...”

อนุชาบุ้ยปากไปทางหนานอิน ผู้ซึ่งบัดนี้ กำลังเปลี่ยนไวเฟิลของแกกับลูกซองพวกลูกหาบอยู่เช่นกัน หักคอปืน หยิบฝาที่บรรจุออกมาตรวจดู

“เอาละ ถ้างั้นก็สบายใจได้ แต่ช่วยบอกให้หายกังขาอีกสักนิด ทำไมแกกับหนานอินถึงต้องเปลี่ยนไรเฟิลมาเป็นลูกซองด้วย มิหนำซ้ำ เมื่อกี้นี้ฉันเห็นแกถอดเอาลูกปรายยิงสัตว์ใหญ่ออกหมด ใส่ลูกปรายเล็กๆ สำหรับยิงสัตว์ปีกเข้าไปแทน”

ไชยยันต์ตั้งปุจฉามาอีก อย่างคนไม่ประมาท

อนุชาหัวเราะ

“ในถ้ำนี่ รับรองว่าเราจะไม่เจอะเสือช้างกวางแรดอะไรทั้งสิ้น ถ้าจะเจอ ก็พวกไม่มีตีนเท่านั้น ใหญ่ที่สุด ก็แค่ไม่เกินหน้าแข้ง เล็กที่สุดที่เคยพบมาแล้ว ก็แค่นิ้วก้อย แต่ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่แค่ไหน กัดตายทั้งนั้น ตายช้าตายเร็ว ก็สุดแล้วแต่ปริมาณของน้ำพิษตามขนาดตัวและชนิดของมัน ระยะที่พบมักจะห่างไม่เกิน 4-5 วา ซึ่งระยะเผาขนใกล้ๆ แบบนี้ ลูกปรายเล็กๆ ขนาดเบอร์ 2 จะทำงานได้ดีกว่าลูกปรายเม็ดเขื่องๆ เพราะมันยังไม่ทันบานตูมเดียวขาดกระจุยเลย และลูกปรายเล็กๆ ก็ไม่แฉลบด้วย สองกระบอกก็เหลือพอแล้ว สำหรับฉันกับหนานอินที่จะนำหน้าพี่ใหญ่ แกหรือน้อย ไม่จำเป็นจะต้องเปลี่ยนปืนด้วยหรอก คอยเดินตามหลังให้ดีก็แล้วกัน อาจพบหรืออาจไม่พบเลยก็ได้ เพียงแค่ป้องกันไว้ก่อนเท่านั้น ความจริงเรื่องพิษงูเราไม่กลัว เมื่อมีหนานอินมาด้วยเช่นนี้ แต่เราไม่อยากเสียเวลา ถ้าใครโดนกัดเข้า”

“ทางนี้พร้อมแล้ว กลาง นำต่อได้”

เชษฐาบอก

อนุชาร้องสั่งความอะไรกับพวกลูกหาบ และคะหยิ่นอีกสองสามประโยค แล้วโบกมือ ตนเองกับหนานอินนำเข้าเวิ้ง

เข้าเข้าไปก่อน เชษฐา ไชยยันต์ และดารินเดินรวมกลุ่มไปด้วยกัน ไฟฉายพร้อมอยู่ในมือ ถัดไปก็เป็นพวกลูกหาบ และเจ้านักเลงไตแห่งหล่มช้าง คุมท้ายขบวนตามเคย

จากปากเวิ้งถ้ำกว้างใหญ่ ลึกเข้าไปประมาณ 15 เมตร เท่านั้น ก็มองเห็นโพรงดำมืดรอคอยอยู่เบื้องหน้า อากาศอันอบอุ่นอ้าวเบื้องนอก เปลี่ยนมาเป็นความเย็นทันที และยิ่งเย็นเพิ่มขึ้นตามลำดับ เมื่อห่างจากปากทางใหญ่ลึกเข้ามา...

หนทางเคลื่อนกันไปได้อย่างสะดวกพอประมาณตาม ที่อนุชาบอกไว้แต่แรก เพราะจัดว่าเป็นโพรงลอดใต้ภูเขาขนาดเขื่องๆ และไม่มีอะไรลี้ลับนัก นอกจากเมื่อไกลปากทางเข้าเข้าไป ก็เริ่มต้องใช้ไฟฉายส่องสัตว์ และตะเกียงแบตเตอรี่ให้มองเห็นเส้นทางเดินเท่านั้น แม้แต่บริเวณที่สอบแคบมากที่สุดก็ยังพอมารถเดินผ่านกันไปได้ในลักษณะเรียงสอง

การเดินอาจประสบความยุ่งยากบ้างเล็กน้อยที่บางตอนจะต้องปีนไต่ไปตามหมู่โขดหิน ที่งอกสูงๆ ต่ำๆ อยู่ตามพื้นถ้ำบ้างเท่านั้น กับคอยระมัดระวังงูพิษ ซึ่งอนุชากับหนานอินทำหน้าที่เป็นกองสำรวจเคลียร์ทางล่วงหน้าไปก่อน ห่างประมาณ 4-5 วา

นอกจากปืนลูกซองสำหรับยามจำเป็นแล้ว ก่อนจะผ่านเข้าปากทางมา หนานอินตัดเรียวไผ่อันขนาด เหมาะมือยาวประมาณวาเศษติดมือมาด้วย สำหรับตีงูเล็กๆ ในกรณีที่หลีก-เลี่ยงไม่ได้ และกรณีที่เกินความจำเป็นที่ถึงกับจะต้องใช้ปืน

ลูกซองยิง หน้าที่ของคนเดินตามหลัง เพียงแต่คอยระวังไม่ให้ศีรษะของตนเองที่เดินผ่านไปกระทบเข้ากับแง่หินงอก ที่โผล่ล้ำออกมาอยู่ทั่วไปเท่านั้น นอกจากสัตว์ประเภทเลื้อยคลานแล้วก็อาจมีสัตว์สี่เท้าขนาดย่อมๆ อาศัยเป็นเส้นทางผ่านหรือหลบซ่อนตัวของมันยามเมื่อเกิดภัยเฉพาะหน้าเท่านั้น และก็ไม่น่าจะมีอะไรเกินไปกว่าพวกเสือดาว

ทั้งคณะเดินกันไปตามสบาย ไม่เร่งร้อนนัก และถ้าจะเปรียบเทียบกับการเดินผ่านป่าแดงมาแล้วในบรรยากาศที่แสนจะระอุอ้าว การอาศัยเดินลอดไปในถ้ำใต้ภูเขานี้ จัดว่าสบายกว่ามากนัก และมันก็ไม่เป็นสิ่งใหม่หรือแปลก สำหรับคณะเดินทางที่เคยผ่านเทือกเขาพระศิวะมาแล้วชุดนี้

ดารินเงียบขรึม ซึมเซื่องอยู่เช่นนั้น แต่ก็ตามติดไปกับคณะอย่างทรหด ชนิดไม่ยอมเป็นภาระให้ใครต้องคอยประคับ-ประคอง หรือฉุดดึงทั้งสิ้น หล่อนพยายามเรียกประสบการณ์ความชำนาญแต่เก่าก่อนขึ้นมาใช้ และเจ็บใจตัวเองที่หน้ามืดเป็นลมลงในบ่ายวันนี้ ขณะเมื่อพยายามจะติดตามพี่ชายกลางให้ทัน และบอกกับตัวเองว่า **มันจะไม่เกิดขึ้นอีกซ้ำสอง หล่อนเป็นผู้หญิงคนเดียวในคณะ แต่จะไม่ยอมให้ตัวเองอ่อนแอไปกว่าทุกคนอย่างเด็ดขาด**

ขอให้ได้ 'อุ่นเครื่อง' เรียกความเคยชินเก่าๆ กลับมาให้ได้เสียก่อนเถอะ...หญิงสาวพร่ำบอกกับตัวเอง...แล้วเมื่อนั้น ถึงไหนถึงกัน ตายเป็นตาย ไม่เสียดายแล้วชีวิตนี้ ถ้าปราศจากเขาผู้นั้น

คิดไปพลาง เดินลอดถ้ำไปพลาง ดารินซ่อนน้ำตาที่ซึมคลอเบ้าไว้ มันเป็นความผิดของหล่อนเอง...ความผิดที่มัวชะล่าใจ ปล่อยทิ้งเขาไว้เดียวดาย แม้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพราะคาดการณ์ไม่ถึงมาก่อน ถ้ารู้ล่วงหน้า ณ วันที่หล่อนจะออกจากหนองน้ำแห้งวันนั้น หล่อนดึงตัวเขาเข้ากรุงเทพฯ ไปเสียด้วยกัน มันก็จะไม่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น มัวแต่ไว้ศักดิ์ศรีเอาชั้นเอาเชิงเกินไป มัวแต่เกรงครหาจากพี่ชายสองคน ก็เลยต้องทุกข์ยากระทมใจกายอยู่เช่นนี้

ไชยยันต์เองก็เงียบซึมไปเหมือนกัน เขาคงกำลังคิดถึงเมียและลูกอ่อนที่เพิ่งเกิด เห็นหน้าลูกได้วันเดียวก็ต้องผละทิ้งมาด้วยความรักห่วงใยต่อเพื่อนน้ำมิตร ความจริงไชยยันต์ไม่จำเป็นจะต้องมาพลอยลำบากเสี่ยงชีวิตในครั้งนี้เลย แต่เขาผู้นั้นยอมเสียสละแล้วเช่นกันอย่างคนใจถึง

ตลอดเส้นทาง จึงมีแต่เพียงเชษฐา อนุชา และหนานอินเท่านั้น ที่พูดคุยหรือซักถามอะไรกันอยู่เบา ๆ ตลอดเวลา เพราะโอกาสที่เดินจับกลุ่มกันไปใกล้ ๆ

ประมาณเกือบชั่วโมง ที่งมกันอยู่ในโพรงมืดสนิท

มีเพียงไฟฉายของผู้ที่ส่องนำอยู่เบื้องหน้า และพรรคพวกของคนอื่น ๆที่อาศัยส่องดูแนวทางผ่านเป็นระยะ ๆไปชั่วแวบวาบ กลุ่มของเชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ซึ่งเดินกันอยู่ตรงกลางรู้สึกผิดปกติบางอย่าง เพราะได้ยินเสียงคะหยิ่นผู้คุมอยู่หลังขบวนพูด พูดอะไรจ้อกแจ้กจ้อกแจ้กอยู่กับพวกลูกหาบ หางเสียงแสดง

ความตื่นรน และขบวนลูกหาบทั้งห้าคู่ก็หยุดชะงักจับกลุ่มกันอยู่ พยายามส่องไฟทางด้านหลังที่เดินกันมาแล้ว

"เอ๊ะ! พวกนั้นมีอะไรนะ หยุดกันทำไม"

เชษฐาเอ่ยขึ้นดังๆ ชะงักเหลียวกลับไปดู จากเสียงของเขานั่นเอง ทำให้อนุชา และหนานอินผู้นำอยู่เบื้องหน้าพลอยหยุดไปด้วย เสียง 'พรานชด' ร้องถามมาว่า

"อะไรหรือครับพี่ใหญ่"

"ไม่รู้ซิ คะหยิ่นมันพูดอะไรอยู่กับพวกนั้นก็ไม่รู้ ลองตะโกนถามมันดซิ แต่หวังว่าคงไม่ใช่มีใครถกงกัดเข้านะ"

อนุชาร้องตะโกนถามไปทางด้านหลัง ซึ่งถ้านับจากหัวขบวน ก็ห่างแค่ไม่เกิน 10 เมตร ที่พวกลูกหาบกับคะหยิ่นรวมกลุ่มนิ่งกันอยู่

"เฮ้ย! มีอะไรหรือ คะหยิ่น?"

"นาย!...นายชด...นายลงมานี่หน่อยเถอะ"

เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้าง บอกมาเสียงสั่นๆ ได้ยินกันหมดทุกคน อนุชาจุ๊ปากเบาๆ อย่างหัวเสีย เดินสวนทางย้อนกลับมาโดยเร็ว เชษฐา ไชยยันต์ และดารินจึงย้อนตามลงมาด้วย ถึงบริเวณที่พวกนั้นหยุดกันอยู่เป็นกลุ่ม

ในความมืดสลัว จากลำแสงไฟฉายของอนุชา สีหน้าของคะหยิ่นไม่เป็นสุขนัก เห็นตาขาวเหลือกอยู่ลอกแลก และมองย้อนกลับไปทางด้านหลังที่เดินผ่านกันมาแล้ว ซึ่งเป็นมุมหักคดเคี้ยว ไม่อาจแลเห็นตลอดเส้นทางไปได้ไกลนักเนื่องจากมีมุมบัง

พออนุชาเข้ามาถึง คะหยิ่นก็ยิ้มแหยๆ บอกแผ่วต่ำว่า

"หูคะหยิ่นไม่ฝาด นายชด...คะหยิ่นเดินหลัง ได้ยินเหม๋อน คนเดินตามหลังมาทุกระยะ สักพักใหญ่แล้ว นับตั้งแต่เราผ่านช่องโพรงแยกที่มีช่องทางตัดผ่านกันหลายๆสายน่ะ"

อนุชาร้อง 'เฟ้ย' ลั่น แทบจะเอามือตบหัวคะหยิ่นด้วยความโมโหอุทานออกมา

"ไอ้บ้า! ทำเสียเส้นแล้วไง เวรตะไลนี่ คนที่ไหนวะ มันจะมาเดินตามหลังเอ็ง ในเมื่อเรามากันแค่นี้ และเอ็งก็เป็นคนเดินคุมอยู่หลังสุด"

สีหน้าของคะหยิ่นปั้นยากที่สด เอามือเกาหัว บ่นอะไรพึมพำอิบงึมงำ อนุชาเกรงว่าพรรคพวกจะฟังภาษากะเหรี่ยงไม่ปรุ-โปร่งนัก ก็อธิบายให้ทุกคนฟัง พอเชษฐา ไชยยันต์ และดารินรู้เรื่อง ก็มีอาการงง ประหลาดใจกันไปหมด ขณะนั้น ทุกคนหยุดยืนนิ่งอยู่กับที่ ไม่มีใครเคลื่อนไหวเลย เห็นคะหยิ่นทรุดตัวลงกับพื้นถ้ำ แล้วเอาหูฟังอยู่กับพื้นพักใหญ่ ระหว่างนั้นทุกคนเงียบกริบ มองดูอาการของมันเงียบๆ เพราะเป็นที่รู้กันดีแล้วว่า **ระบบโสตสัมผัส โดยเฉพาะ ถ้าได้เอาหูลงแนบฟังกับแผ่นดินแบบนี้ คะหยิ่นแม่นยำต่อเสียงที่สุด แม้แต่หนาน-อินก็ยังต้องยอมรับคุณสมบัติพิเศษของมันชนิดนี้ไม่มีใครเหมือน**

อึดใจเดียว คะหยิ่นก็บอกมาด้วยเสียงกระซิบ

"ตอนนี้เราหยุด มันก็หยุด...เดี๋ยว ใครอย่าเพิ่งเดินหรือทำอะไร ให้คะหยิ่นฟังต่อไปอีกนิด...นั่น! มันเริ่มเคลื่อนที่อีกแล้ว คราวนี้ถอยห่างออกไป...ห่างออกไป ดูเหมือนจะหลบเข้าไปตามโพรงแยก อ้อ! หยุดแล้ว"

“เหลวไหลไร้สาระ ปอดแหกไม่เป็นเรื่องเองนี่”

อนุชาขยี้จมูกบ่นอย่างหงุดหงิด เชษฐาก็จับไหล่น้องชายทันที เอ่ยแผ่วต่ำจริงจัง

“กลาง! เธออย่ามองผ่านเสีย เธออาจเคยร่วมเดินทางมากับคะหยิ่นน้อยนัก แต่พวกพี่รู้ในสมรรถภาพด้านโสตสัมผัสของมันดีที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้ามันลงทุนนอนเอาหูแนบพื้นแบบนี้ละก็ ไม่มีวันผิดหรอก”

“แล้วพี่ใหญ่ว่าจะมีอะไรมาเดินตามหลังเราละครับ โธ่! ไอ้เปรตนี่นะมันเก่งได้สารพัดอย่าง แต่กลัวผีขึ้นขมอง ประสาทมันหลอน”

‘พรานชด’ พูดด้วยเสียงขุ่นๆ อย่างไม่เห็นด้วย แล้วก้าวออกเดินโดยเร็ว ย้อนหลังไปยังมุมโค้งที่บังตาอยู่ พร้อมกับส่องไฟฉายกราดไปมาทั่วๆ ตามรูโพรงถ้ำ ที่แยกไปหลายสาขาช่องทาง บอกต่อมาว่า

“ไม่เห็นมีอะไร แม้แต่แมลงสักตัว!”

ดารินหย่อนกายลงนั่งข้างๆ คะหยิ่น เอื้อมมือไปตบไหล่พยายามใช้ภาษากะเหรี่ยงแบบงูๆ ปลาๆ ของหล่อน แต่อดีตนายบ้านหล่มช้างก็พอฟังรู้เรื่อง

“คะหยิ่น เจ้าบอกว่าอะไรนะ เจ้าได้ยินเสียงมีอะไรเดินตามหลังเจ้ามางั้นหรือ?”

“คะหยิ่นสาบานได้ นายหญิง มันเดินตามหลังพวกเรามาจริงๆ สาบานได้ เชื่อหูคะหยิ่นเถอะ”

คะหยิ่นยืนยันด้วยน้ำเสียงสั่นแหบอยู่เช่นเดิม

“อาการเดินของมันเป็นยังไง สัตว์ชนิดไหน?”

สีหน้าของนายบ้านหล่มช้างในอดีต ซึ่งมาร่วมขบวนอยู่ด้วยในครั้งนี้พิพักพิพ่วนไปหมด

“มันเดินสองตีนทอดระยะ ย่องตามหลังคะหยิ่นมา แต่ฝีตีนไม่เบานักหรอก ถ้าเป็นสัตว์ต้องสัตว์สองตีนตัวโตๆ ขนาดคะหยิ่นนี่แหละ แต่ที่ลงนอนฟังกับพื้นนี่มันเป็นเสียงตีนคน”

“คน?”

ทั้งเชษฐา ไชยยันต์ และดาริน อุทานออกมาเป็นเสียงเดียว

“มันจะเป็นไปได้ยังไง คนที่ไหนจะมาเดินตามหลังพวกเราในถ้ำนี่ และเพื่ออะไร?”

“คะหยิ่นไม่รู้เหมือนกัน ว่ามีคนที่ไหนมาเดินตามเรา ย่องเท้า-ฉีบตามหลังมาเรื่อย เราหยุดมันก็หยุด เราเดินมันเดิน พอเราหยุดกันทั้งหมด เตรียมจะจับเสียงมันให้แน่ๆ มันก็แอบเข้าหลังหินรโพรงด้านหลังไปแล้ว”

ทุกคนมีความรู้สึกที่ไม่อาจกล่าวถูก มองหน้ากันเอง ไชยยันต์ผิวปากยาวแต่ไม่เป็นเพลง เชษฐาขมวดคิ้ว ดารินสีหน้าเป็นกังวล ส่วนอนุชาคงไม่ยอมเชื่อสั่นหัวดิกๆ อยู่เช่นนั้น

“ไอ้คะหยิ่นทำพิษเสียแล้ว นี่! ถ้าเอ็งประสาทไม่ดีละโน่นไปเดินอยู่ข้างหน้ากับข้าโน่น ข้าจะเรียกหนานอินให้ลงมาคุมท้ายแถวเอง”

ว่าแล้ว อนุชาก็ชูมือขึ้น ดีดนิ้วเรียกหนานอิน ครูพรานให้เดินลงมา แล้วเล่าให้ฟังคร่าวๆ หนานอินมองหน้าคะหยิ่นด้วยสายตาค้นหา แล้วตบไหล่ผลักให้ไปข้างหน้า

"ไป! เอ็งไปเดินอยู่ข้างหน้าก๊ะพรานชดนั่น ข้าจะเดินหลังเอง"

คะหยิ่นได้ยินดังนั้นก็ไม่พดอะไรอีก จ้ำอ้าวออกจากที่ไปอยู่ทางหน้าขบวนทันที

พรานครูเฒ่าก็โบกมือพยักหน้ากับทุกคน

"ไปต่อเหอะ นายๆ ทั้งหลาย หนานอินจะอยู่หลังให้แล้วดูซิว่า จะมีอะไรมันเดินตามอย่างไอ้คะหยิ่นมันว่าอีกไหม ถ้านี้หนานอินเดินเข้าออกมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่แล้ว"

ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนไหวต่อ โดยเฉพาะอนุชา ซึ่งไม่สนใจกับอะไรอีก เร่งฝีเท้าไปนำอยู่ด้านหน้าตามเดิม โดยมีคะหยิ่นมาคู่กับเขาแทนหนานอิน ทุกคนเคลื่อนไหวกันไปหมดเว้นเชษฐาคนเดียว ซึ่งยังยืนมองหน้าหนานอินอยู่จนกระทั่งคนอื่นๆ ห่างกันออกไป

"ลุงอิน"

"คะรับ นายใหญ่"

หนานอินตอบรับปกติธรรมดาที่สุด ผิดกับอาการจริงจังของเชษฐาในขณะนี้

"ฉันว่าคะหยิ่นไม่ได้โกหกหรือหูฝาดนะ ไอ้เรื่องฟังเสียงนี่ฉันเชื่อหูคะหยิ่นมานานแล้ว มันแม่นยำมาก มันจะต้องมีอะไรสักอย่างคอยตามเราอยู่ข้างหลังแน่ๆ"

"เดินต่อเหอะ นายใหญ่ อะไรมันตาม เดี๋ยวรู้เอง"

"ระวังตัวหน่อยนะลุง อย่าประมาท ถ้ายังไงแล้วให้เสียงบอกให้พวกเรารู้กันทันที หากมันไม่ชอบมาพากลขึ้นมา"

พรานครูเฒ่ายิ้มเห็นเหงือก

“นายใหญ่ไม่ต้องห่วง หนานอินรู้จักป่า เขา เหว ถ้ำ มา ตั้งแต่เกิดจนแก่”

ราชสกุลอันเป็นพี่ใหญ่ของคณะ ตบไหล่อันบอบบางแต่แข็งแกร่งแกเบา ๆ แล้วผละเดินไปรวมกลุ่มกับเพื่อนและน้องสาว ทิ้งแกไว้ให้อยู่เบื้องหลัง ทำหน้าที่แทนคะหยิ่น

การเดินในถ้ำเริ่มต่อไป ไม่มีอะไรกระโตกกระตาก แต่ทั้งเชษฐา ไชยยันต์และดาริน หันมองด้านหลังบ่อยครั้ง จับสังเกตหนานอินอยู่แทบตลอดเวลา เห็นแกเดิน ๆ หยุด ๆ เหมือนจะพยายามสำเหนียกอะไรบางสิ่งบางอย่าง โดยเฉพาะเมื่อลับให้ทั้งเหลี่ยมมุม ซึ่งไม่อาจมองย้อนหลังทางเดินเก่าไปได้ไกล บางขณะ แกก็จะหยุดยืนนิ่ง ๆ อยู่สักพัก แล้วก็ฉายไฟดูไปทางด้านหลังเป็นระยะ ๆ ส่วน ‘พรานชด’ กับคะหยิ่น ก็คงนำลิ่ว ๆ ไปเบื้องหน้าโดยไม่หันกลับมาเลย

สังหรณ์อะไรบางอย่าง หรือมิฉะนั้นก็จากความรอบคอบของเชษฐา ทำให้เขาเดินจับหมู่ไปกับเพื่อนและน้องสาวได้พักใหญ่ ก็ทอดระยะห่างผ่อนฝีเท้าลง ปล่อยให้ไชยยันต์กับดารินตามหลังอนุชา ส่วนตนชะลอฝีเท้าให้กลุ่มลูกหาบทั้ง 5 คู่ผ่านพ้น ถ่วงเวลาคอยหนานอินอยู่ด้านหลัง

จนกระทั่งหนานอินผู้เดินอยู่ช้า ๆ ทิ้งห่างหลังพวกลูกหาบออกไปมาก เดินเข้ามาถึง แกไม่ได้หยุด แต่แตะแขนเจ้านายใหญ่ให้เดินไปด้วยกัน ในเงาสลัวนั้น เชษฐาจ้องหน้าแกเขม็ง

“คะหยิ่นหูไม่ได้ฝาดไปใช่ไหม ลุงอิน”

เขากระซิบเบาที่สุด

“นายใหญ่อย่าเพิ่งกระโตกกระตากอะไรไปนะ หนานอินยังไม่อยากให้ใครรู้ ยกเว้นนายชดเพียงคนเดียวเท่านั้น จนกว่าพวกเราจะพ้นเส้นทางในถ้ำนี่เสียก่อน”

พรานเฒ่าผู้คร่ำหวอดมาตลอดชีวิตของแก ซึ่งจัดเป็นมือชั้นบรมครูอาวุโสที่สุดในบรรดาพรานป่าทั้งหลาย รุ่นเดียวกับหนานไพร อาจารย์ของรพินทร์ ผู้ล่วงลับไปแล้ว กระซิบแผ่วเช่นกันพอได้ยินสองต่อสอง

“รับรอง ฉันจะยังไม่บอกใครหรอก”

“พรานชดรอบคอบที่สุดแล้ว ที่ให้คะหยิ่นคุมหลังพวกลูกหาบขณะที่เรามุดถ้ำนี่ เพราะมันรับสัญญาณภัยได้ดีที่สุด ถ้าให้มือดีๆ ไปเดินข้างหน้ากันหมด ปล่อยพวกลูกหาบทิ้งท้ายไว้ให้ตามหลังตามลำพัง หนานอินว่าท่ามันจะไม่ชอบกล”

“หมายความว่า...?”

“ใช่แล้ว นายใหญ่ ‘มีอะไรสักอย่างหนึ่ง’ เดินด้วยสองตีนย่องตามหลังขบวนพวกเรามาจริงๆ อย่างมีเล่ห์กลลึกลับพิลึก มีเล่ห์อุบายยิ่งกว่าเสือเสียอีก เพราะมันเว้นระยะตามมาห่างๆ และจะไม่ยอมให้อยู่ในแนวทาง ซึ่งเราจะฉายไฟย้อนหลังไปเห็น แต่ถ้าเราหยุดสังเกต มันก็จะหยุดตาม ถ้าถอยหลัง...ไปคอยดักดู มันก็เบี่ยงหลบเข้าซอกโพรงที่มีอยู่หลายครั้งแล้ว แต่มันก็ฉลาดมาก ไม่ยอมโผล่ให้เห็นเลยแม้แต่เงา มันซ่อนตัวของมันได้ แต่มันซ่อนเสียงฝีตีนมันไม่ได้ แม้พยายามให้เบาที่สุด”

เชษฐาลืมตาโพลง อึ้งไปครู่ เขาจะหยุด แต่หนานอินห้ามแขนให้เดินช้าๆ คู่ไปกับแกตามเดิม กระซิบต่อมาว่า

“อย่าหยุด นาย เราเดินเรื่อยๆ ไปตามธรรมดาอย่างนี้แหละ หนานอินแน่ใจว่ามันยังไม่เข้าใกล้ชิดเรานักหรอก”

“เอ แปลกมาก มันเป็นอะไรกันแน่ พอบอกได้ไหม?”

แกสั่นศีรษะช้าๆ

“หนานอินก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกัน ว่า ‘มัน’ เป็นอะไร แต่สังเกตดูการสะกดตามมาทางด้านหลังของเรา ฉลาดกว่าเสือมาก”

“คน?”

“ใครจะบอกได้ นอกจากมองเห็นเสียก่อน แต่ลักษณะการเดินของมันน่าจะเป็นคน”

“แล้วมีคนที่ไหน ในถ้ำนี้ นับตั้งแต่เราผ่านทางเข้ามา หรือจะว่าเป็นคนป่าเผ่าใดเผ่าหนึ่ง พยายามตามหลังเราเข้ามา เขาก็น่าจะมองเห็นแล้ว ตั้งแต่เดินกันมาในป่าแดง นี่ก็เห็นอยู่ว่า มีแต่พวกเราล้วนๆ สัตว์เล็กๆ สักตัวยังมองไม่เห็น”

“นั่นซิ นายใหญ่ มันเป็นเรื่องน่าคิด หนานอินก็กำลังคิดอยู่ขณะนี้ นายใหญ่ไปรวมกลุ่มกับพรรคพวกเสียเถอะ ปล่อยหนานอินคนเดียวดีกว่า รับรองว่า เกิดอะไรขึ้นจะยังไม่ถึงตัวพวกเจ้านายหรือลูกหาบหรอก หนานอินจะรับหน้ามันไว้เอง”

เชษฐาจบต้นแขนของหนานอินบีบแน่น

“สองคนดีกว่าคนเดียวนะ ลุงอิน ตอนนี้จะทำยังไง ถึงให้นายชดของหนานอินรู้ได้ล่ะ”

“ยังไม่จำเป็นต้องให้นายชดรู้เสียตอนนี้หรอก เราเดินกัน

ไปเรื่อยๆ อย่างนี้แหละ เราจะทอดระยะห่างจากพวกนั้น เดินดักมันไว้ แต่มันรู้เหลือเกิน เราหยุดครั้งไร มันก็หยุดตามทุกที ไม่ยอมเดินโผล่พ้นมมออกมาให้เห็น”

พี่ชายใหญ่ของคณะเริ่มอึดอัดใจ ครั้งแรก ได้รับทราบข่าวคะหยิ่น เขาก็ยังอยู่ในเกณฑ์เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง อาจเป็นไปได้ที่ความตาแหกในเรื่องภูตผีปีศาจทำให้คะหยิ่นหูฟั่นเฟือนไป แต่พอหนานอินมารับหน้าที่เดินหลัง คอยจับสังเกต และบอกข้อความตรงกันอีกเช่นนี้ ก็ไม่มีอะไรคลางแคลงใจอีกแล้วสำหรับเขา

“ไหนลุงว่า เคยอาศัยเส้นทางในถ้ำนี่เดินผ่านเข้าออกมาเสมอ เคยพบอะไรผิดปกติอย่างนี้มาบ้างหรือเปล่า?”

หนานอินเคี้ยวหมากหยับๆ อยู่ในปาก สังเกตท่าทีแกประหลาดใจอยู่ไม่ใช่น้อยเหมือนกัน แต่ไม่วิตกกังวลอะไรนัก

“ความจริง ถ้ำนี้ เป็นถ้ำไม่ลี้ลับอะไรนัก ถ้ารู้จักระวังงูใครๆ ก็เดินผ่านเข้าออกสบาย สำหรับตัดทางลัดไปโป่งน้ำร้อน...”

แกบอกเนิบๆ

“หนานอินใช้ทางนี้เหมือนเส้นทางด่านธรรมดามานานแสนนาน แต่คราวนี้มันมีอะไรแปลกๆ ไป ดันมามีอะไรไม่รู้ ย่องตามพวกเราอยู่ข้างหลัง”

“เท่าที่ฟังจากเสียง ตัวเดียว หรือกี่ตัว”

แทนคำตอบ หนานอินยกนิ้วขึ้นนิ้วหนึ่ง ให้เชษฐาเห็น

“เจ้าถ้ำหรือเปล่า?”

เชษฐาพยายามถามให้เข้ากับบรรยากาศความเชื่อถือของพรานชรา แต่แกสั่นหัว

“เจ้าถ้ำ จะไม่เดินตามหลังเราให้เสียเวลา เราเคลื่อนไหวทำอะไรในถ้ำ ภูมิเทพ อันเป็นเจ้าถ้ำจะต้องรู้เห็นหมด ไม่ใช่มาย่องตามหลังอย่างนี้หรอก อีกอย่างหนึ่ง ก่อนที่จะเข้ามาในนี้ หนานอินก็ขอทาง เบิกถ้ำไว้ก่อนแล้ว ที่เดินตามเราอยู่นี่ไม่เกี่ยวกับเจ้าถ้ำเจ้าเขาหรอก แต่มันเป็นอะไร หนานอินบอกไม่ถูกจริงๆ อาการเคลื่อนไหวเหมือนคน แต่ถ้าคน ต่อให้เป็นคนที่ประสงค์ร้ายต่อเราขนาดไหน มันก็จะไม่มีอาการลึกลับได้เหมือนผีอย่างนี้ แต่นายใหญ่ไม่ต้องห่วง ตราบใดที่หนานอินยังระวังหลังให้อย่างนี้ มันจะยังไม่โผล่ออกมาหรอก นอกจากคอยตามอยู่เรื่อยๆ เท่านั้น อาจคอยเล่นงานพวกลูกหาบ หรือคนเดินหลังสุดที่มันเห็นว่าทำได้สะดวก หรือมิฉะนั้นก็ตามดูเฉยๆ โชคดีมากที่ได้คะหยิ่นมันรู้ตัวเสียก่อน ม่ายงั้นป่านนี้หันกลับมา เราอาจมองไม่เห็นคะหยิ่นเสียแล้วก็ได้ มันอาจหายไปเสียเฉยๆ ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ”

ราชสกุลหนุ่มใหญ่กัดริมปากแน่น มองไปด้านหน้าเห็นพรรคพวกคงเดินห่างกันออกไปเป็นปกติ แล้วบอกกับหนานอินว่า

“ถ้างั้นเราเดินย้อนเส้นทางกันเถอะ ลองตามมันดูบ้าง เอาแค่ระยะสั้นๆ ก็ได้ ฉันแน่ใจว่าพื้นที่เราเดินกันมา ไม่ใช่จะเป็นหินแข็งตลอด บางตอนก็เป็นดินร่วนซุย เราอาจเห็นรอยตีนมันบ้างก็ได้”

หนานอินสั่นศีรษะอย่างไม่เห็นด้วย พูดออมเสียงอยู่ในอาการเดิม

“อย่าไปใส่ใจอะไรมันนักก่อนเลย นายใหญ่ เดินไปเรื่อยๆ

ดีกว่า ถ้าเราสองคนย้อนหลังไปดู พวกนั้นหันมาไม่เห็นเราก็จะเกิดสงสัย แล้วก็จะชะงัก พากันย้อนทางตามเรากลับมากันหมด ทำให้เสียเวลาไปเปล่า ๆ หนานอินรับประกัน ถ้าหนานอินยังเดินคุมหลังอยู่อย่างนี้ ยังไม่เกิดเหตุอะไรขึ้นหรอก...”

แล้วแกก็บุ้ยปากไปด้านหน้า ที่เห็นพรรคพวกเคลื่อนขบวนจับกลุ่มกันไปเป็นเงาตะคุ่ม สลับกับแสงสว่างวับแวมของไฟส่องทาง

“อีกสักกะเดี๋ยว เราก็จะโผล่ออกปากทางฝั่งขะโน้นแล้ว ก่อนออกจะเป็นทางกว้าง สายตรงยาวมาก แล้วดซิว่า ถ้าพวกเราทุกคนอยู่บนทางสายตรง ไม่มีเหลี่ยมมุมบังแล้ว มันจะกล้าเดินตามหลังอีกไหม”

ครูพรานผู้เฒ่ารอบคอบพอใช้ทีเดียว และเป็นหลักประกันที่อุ่นใจได้พอควรสำหรับคณะ เมื่อแกท้วงมาเช่นนั้น เชษฐาก็จำต้องรับฟัง

ระหว่างที่เดิมเคียงแกไปเงียบ ๆ ช้า ๆ เหมือน จะหน่วงเวลาเพื่อคอยสดับเสียงนั้น เขาใช้ ประสาทสัมผัสทุกด้านเต็มที่ แต่ก็ไม่ได้ยินเสียง แรือวี่แววอะไรชอบ 'สิ่งที่ตามมาหลัง' ดังเช่นที่คะหยิ่มและ แพนอินบอกไว้ทั้งสิ้น จนตัวเองก็ชักจะลังเลเหมือนกัน

"ลุงฟังให้ดีซิ และบอกหน่อยว่า ตอนนี้มันยังตามหลังเรามาอีกหรือเปล่า"

ในที่สุด เขาก็กระซิบถามขึ้นอีก เพราะอ่านความรู้สึกของหนานอินไม่ออกเอาเลย

"มันยังตามเรามา นายใหญ่ แต่ทิ้งระยะห่างออกไปมากทีเดียว ไม่กระชั้นเหมือนตอนแรกแล้ว คล้าย ๆ จะรู้ว่าเราคอยท่ามันอยู่เหมือนกัน"

“ให้ตายเหอะ ฉันไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย ลุงแก่กว่าฉันตั้งแยะ ทำไมถึงประสาทหูดีกว่าฉันมากยังงี้”

“หูหนานอิน ก็เหมือนหูคนแก่ทั่วๆ ไปแหละ นายใหญ่บางทีเสียงธรรมดาก็ฟังไม่ได้ยินเหมือนกัน แต่ถ้าเป็นเสียงผิดธรรมชาติในดง เสียงของอันตรายจากป่า หนานอินก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ทำไมถึงได้ยิน เอาหูฟังอย่างเดียวไม่ได้หรอกนาย ต้องเอาใจฟังด้วย ก็ไม่รู้จะบอกให้นายฟังเข้าใจได้ยังไงเหมือนกัน”

เชษฐาเข้าใจดีที่สุด ในสิ่งที่หนานอินพยายามจะอธิบายลาวโซ่งอย่างแก ผู้ห่างไกลจากภาษาพูดของชาวเมือง หนังสือไทยสักตัวก็อ่านไม่ออก พูดให้เขาฟังได้พอรู้เรื่องถึงขนาดนี้ ก็ต้องนับว่าแกเก่งที่สุดแล้ว เจตนาที่แกจะอธิบายให้เขาฟังก็คือไม่ได้ใช้ประสาทหูอย่างเดียว แต่ใช้ประสาทสัมผัสพิเศษ อย่างที่เรียกว่าซิกเซ้นส์ หรือ ‘ประสาทส่วนที่ 6’ ด้วย ซึ่งเรื่องชนิดนี้การเคยเดินป่ากับรพินทร์ และแงซายมาก่อน ทำให้เขาสามารถรู้ได้ว่า **พรานชั้นเยี่ยมจะต้องมีคุณสมบัติพิเศษประเภทนี้ทุกคน เพียงแต่เจ้าตัวจะให้อัตถาธิบายแก่ใครที่ไม่ผ่านประสบการณ์มาเช่นเดียวกับตนฟังไม่ได้เท่านั้น อย่าว่าแต่หนานอินหรือคะหยิ่นเลย ต่อให้รพินทร์เอง ในยุคนั้นซึ่งเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติพร้อมเยี่ยงพรานป่าพื้นเมืองและเยี่ยงคนที่เคยผ่านการศึกษาชั้นดีมาได้ ก็ยังไม่สามารถอธิบายให้เขาหรือบุคคลอื่นกระจ่างแจ้งชัดเลย** คุณสมบัติชนิดนี้ จึงจัดอยู่ในพิชานขั้นพิเศษ สุดแต่ความชำนาญของวิชาชีพแต่ละประเภทซึ่งไม่เหมือนกัน

"กะสากลิ่นอะไรของมันบ้างหรือเปล่า นอกจากรู้สึกจากเสียงที่มันย่องตาม?"

"ไม่มีกลิ่นอะไรผิดสังเกต มีแต่กลิ่นหินในถ้ำ"

เชษฐาพยักหน้าด้วยอาการสงบ มันอาจเป็นความแปลกความลี้ลับเพียงเสี้ยวส่วนน้อย ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของป่าเมื่อเทียบเทียบกับสิ่งที่เคยพบมาแล้ว เขาบอกกับตนเองเช่นนั้นแล...ทว่าก็ไม่ได้มองผ่าน หรือละความสนใจไปเสียเลย เพียงแต่ตั้งข้อสังเกตไว้ในใจเงียบๆ เท่านั้น และไม่จำเป็นจะต้องบอกเตือนอะไรแก่หนานอินในข้อนี้ เพราะรู้มือพรานชั้นครอยู่หนานอินดีอยู่แล้ว แกคงไม่มองข้ามหรือประมาทเช่นเดียวกับเขาแน่

จะอย่างไรก็ตาม ในการลงมาเดินคู่กับพรานเฒ่าอยู่ในครานี้ เขาไม่ได้มีวี่แววอะไรเลยทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่เคยภูมิใจเสียหนักหนาว่า มือขนาดผ่านเทือกพระศิวะมาแล้วอย่างตน ย่อมเทียบชั้นเหนือกว่าพรานอาชีพในระดับทั่วๆไปมากนัก ประสาทหูก็ไม่ได้เลวไปกว่าคนอื่น ซ้ำยังคอยเงี่ยสดับตรับฟัง จับเสียงผู้แช่นนี้ ก็ยังไม่อาจสัมผัสเสียงใดได้เลย นอกจากเสียงเคลื่อนไหวไปเป็นขบวนของพรรคพวกเบื้องหน้าเท่านั้น

ชั่วไม่นานต่อมา เมื่อล่วงหน้าเข้าปลายชั่วโมงที่สอง หนานอินตั้งแต่มุดถ้ำกันมา เส้นทางก็เป็นจริงอย่างที่หนานอินบอกเขาไว้เมื่อตะกี้ คือขยายใหญ่กว้างขวางขึ้น เพดานด้านบนสูงขึ้นไป อากาศโปร่ง มีลมพัดสวนมาจากเบื้องหน้า และมอง

เห็นแสงสว่างปรากฏอยู่ห่างออกไปไม่เกิน 100 เมตร เส้นทางนำสู่ปากทางออกนี้ เป็นเส้นตรงยาวเหยียด มองหน้ามองหลังไปได้ในระยะไกล

“เห็นไหม นาย พอเราเข้าเส้นตรงปากทางออกมันก็หยุดตามแล้ว”

ครูพรานสะกิดบอกเขา

ทั้งขบวน โผล่กันออกมาตีนเชิงเขาขนาดย่อมๆ ลูกหนึ่งอันเป็นทิวของเทือกเขาที่มองเห็นยอดสูงๆ ต่ำๆ ราวกับกำแพงแบ่งขั้นอาณาเขต ขณะนั้น 16.00 น. เศษเท่านั้น ลักษณะของป่าโปร่ง และป่าหินรอบด้านอันปราศจากความทึบ และฝั่งที่โผล่ออกมาเป็นซีกตะวันตกเฉียงเหนือ จึงยังมองเห็นแสงแดดสายัณห์อร่ามเจิดจ้า อีกนานพอสมควรทีเดียว กว่าจะหมดแสง ทุกคนออกมาสูดลมหายใจอากาศบริสุทธิ์ และพักรอคอยหนาน-อนกับเชษฐา ผู้ตามมาทางเบื้องหลัง ซึ่งกว่าระยะรอกนี้เพียงแค่ไม่เกิน 3-4 นาทีเท่านั้น

อนุชา ผู้ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำหน้า คงไม่แสดงอาการสนใจอะไรกับการเดินตัดถ้ำลอดใต้เขาที่ผ่านออกแล้วหยกๆ อยู่เช่นนั้น ยืนพิงก้อนหินสูบบุหรี่เป็นตัวแรกในอาการพักขา ตามองต่ำเพื่อสำรวจต่อไปด้านล่าง

คะหยิ่นก็ไม่พูดอะไรเหมือนกัน ตั้งแต่ได้รับอนุญาตให้มาเดินนำหน้าคู่กับ ‘พรานชด’ ดูมันจะโปร่งโล่งใจขึ้นมา และ

เงียบเรื่องที่มีอะไรตามหลัง (ที่มันสำเหนียกเป็นคนแรก) เสียหมด
ฝ้าเตามประสาคนไม่คิดอะไรไกลอย่างมัน

คงมีแต่ไชยยันต์และดารินเท่านั้น ที่ภายหลังเมื่อออก
มานั่งพักรอพี่ชายกับหนานอินอยู่นอกปากทางแล้ว พอทั้งสอง
โผล่ออกมาสมทบ ต่างก็มองมาเป็นตาเดียวเหมือนจะซักถาม
อะไร ซึ่งเชษฐาเข้าใจดี

พี่ชายใหญ่ของคณะวางสีหน้าปกติ มองสำรวจภูมิประ-
เทศที่โผล่กันออกมาอย่างคนละเอียด ขณะนั้น เสียง 'พรานชด'
แหลงชาย กรองออกมาจากจุดที่เขายืนอยู่ว่า

"เดินลงไปอีกไม่เกิน 20 นาที เราจะวางแค้มป์ได้แล้ว
หนึ่ง เราเข้าถึงโป่งน้ำร้อนเร็วกว่าที่กะไว้เสียอีก จะเดินต่อกัน
เดี๋ยวนี้เลย หรือว่าจะพักขากันก่อน"

"เดินต่อเลย เธอให้คะหยิ่นนำพวกนั้นลงไปก่อนได้ และ
ตัวเธอมานี่เดี๋ยว"

เชษฐาร้องตอบออกไปเรียบ ๆ

อนุชาหันไปสั่งความอะไรกับคะหยิ่น อึดใจเดียวเจ้ากะ-
เหรี่ยงใหญ่แห่งหล่มช้าง ก็ต้อนพวกลูกหาบไต่เนินอันอุดมไป
ด้วยโขดหินเหล่านั้นลงไปสู่ไหล่เขาทางด้านที่มองเห็นอยู่ ตัวเขา
เองเดินคอนไรเฟิล ซึ่งจัดการแลกคืนกับพวกพรานลูกหาบเรียบ
ร้อยแล้วนับตั้งแต่โผล่ออกนอกถ้ำ เดินตรงเข้ามาหาพี่น้องและ
เพื่อนที่จับกลุ่มคอยกันอยู่

ตำแหน่งนั้น จึงมีเพียงเชษฐา ไชยยันต์ ดาริน และ
หนานอินกับอนุชาที่เพิ่งจะเข้ามาสมทบ

“มีอะไรหรือครับ พี่ใหญ่?”

พอถึง ก็ถามง่ายๆ อย่างคนลวกๆ หยาบๆ ไม่อินังขังขอบถี่ถ้วนอะไรนักตามนิสัย

“เข้าใจว่าหนานอินคงมีอะไรที่จะบอกเธอ ถ้าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องที่เธอควรรู้ แต่ถ้าเขาเห็นว่ามันไม่สำคัญก็แล้วไป”

คำพูดเป็นนัย แต่เรียบราบของพี่ชายใหญ่ ทำให้อนุชาหันขวับไปทางพรานคู่ใจทันที เท่าๆ กับที่ไชยยันต์กับดาริน ผู้สังเกตรอคอยเหมือนอยากจะถามอยู่ก่อนแล้ว ก็ลุกขึ้นจากก้อนหินที่นั่งพักรออยู่ทันทีราวกับนัดกันไว้

หนานอินอึกๆ อักๆ อยู่ครู่ ลอบชำเลืองไปทางไชยยันต์กับดาริน แต่อนุชาบอกว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ลุงอิน ขณะนี้เราอยู่ในกลุ่มของพวกเราโดยเฉพาะเท่านั้น ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะรู้เท่าๆ กัน ไม่มีอะไรต้องปิดบัง...ถ้าฉันทายไม่ผิด”

อนุชาเว้นระยะนิดหนึ่ง มองหน้าพี่ชายใหญ่ ปากก็บอกต่ำๆ ต่อมาว่า

“หูคะหยิ่นไม่ฝาดใช่ไหมตอนที่โวยวายบอกเรากลางถ้ำ?”

“พี่นึกว่าเธอจะมองข้ามหรือเลิกสนใจเรื่องนี้เสียแล้วอีก”

เชษฐาพูดเบาๆ เมื่อได้ยินประโยคหลังของน้องชาย

อดีต ‘ชด ประชากร’ หัวเราะอย่างคนไม่ยี่หระกับอะไรทั้งสิ้น

“พี่ใหญ่ น้อย หรือไชยยันต์ อาจรู้จักผมน้อยมากครับโดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะอยู่ในป่า ผมอาจดูเป็นคนง่ายๆ หยาบลวก และบางทีดูเหมือนคนประมาทไร้เดียงสา ผมยอมรับว่า

ผมเป็นคนเช่นนั้นจริง ๆ สมัยก่อน ถ้าผมมัวแต่คอยคิดคอยหวาดระแวงอะไรอยู่ ผมก็ไม่กล้าผละหนีออกมาจากสกุล 'วราฤทธิ์' จนกลายเป็นคนสาบสูญให้พี่น้องและเพื่อนต้องออกตามหรอก และในป่าแล้ว หากผมคอยสะดุ้งหวาดอะไรอยู่ ประสาทกินตายเสียแต่ตอนนั้นแล้ว แต่อย่านึกว่า ผมจะมองข้าม แม้แต่มดสักตัวหนึ่ง เพียงแต่จะแสดงออกมาหรือไม่เท่านั้น คนที่รู้จักผมดีที่สุดไม่ใช่พี่น้องหรือเพื่อนหรอก แต่คนคนนี้ หนานอิน!"

เขาตบไปบนไหล่ของเพื่อนชราคู่ชีพหนักแรง แล้วถามอย่างไม่มีพิธีรีตองว่า

"มีอะไรตามหลังเรา?"

"ไม่รู้ซิ นายชด แต่มันตามหลังเรามาจริง ๆ เพิ่งจะมาเลิกตามตรงทางสายตรง ที่จะโผล่ออกมาปากถ้ำฝั่งนี้แหละ"

ครูพรานบอกด้วยอาการเรียบ ๆ ปกติของแกเช่นกันไชย-ยันต์กับดารินก็ตื่นตัวทันที จ้องหน้าบุคคลเหล่านั้นเขม็ง โดยยังไม่ปริปากคำใดก่อนทั้งสิ้น

"รู้สึกว่าพี่ใหญ่ จะลงไปเดินหลังคู่ลุงอินไม่ใช่หรือครับ"

"ใช่ ก็เดินหลังคู่กับแกมาตลอดนั่นแหละ ตั้งแต่เห็นอาการผิดปกติของแก"

"พี่ใหญ่รู้สึกเหมือนอย่างที่ลุงอินบอกนี่ด้วยหรือเปล่า?"

"เธอก็รู้ มือขนาดพี่ จะไปทันอะไรกับประสาทของลุงอินหรือคะหยิ่น ในขณะเดินป่า พี่จับอะไรไม่ได้เลย แต่ลุงอินยืนยันว่า มีอะไรเดินตามหลังเรามาจริง และเกือบตลอดเส้นทาง จนกระทั่งจวนโผล่พ้นปากถ้ำนี่แหละ พี่ชวนแกเดินย้อนหลังเพื่อตรวจดูร่องรอย แต่แกห้ามไว้ บอกว่าไม่จำเป็น เรา

จึงเพียงแค่เดินฟังเสียง และระวังมันอยู่เท่านั้น เห็นว่าพวกเรา ทุกคนควรจะต้องรับรู้กันไว้ด้วย ก็เลยตัดสินใจบอก”

ไชยยันต์มองหน้าดาริน กระซิบ

“หวังว่า คงไม่ใช่รพินทร์ หรือวิญญาณของเขานะ”

ดารินใจคอไม่สู้ปกตินัก แต่ก็ฝืนยิ้มแค่น ๆ

“รพินทร์ คือมิตรของเราทุกคน ไม่ว่าจะร่างกายที่ประ-กอบด้วยเลือดเนื้อวิญญาณ หรือแม้จะเหลือเฉพาะวิญญาณอย่างเดียวก็ตาม เพราะฉะนั้น เขาจะต้องไม่ทำอะไรให้มีเลศนัยส่อไปในทางไม่สู้จะดีนักสำหรับคณะเราแบบนั้นแน่”

“ถ้างั้น มันคืออะไร?”

“คนที่จะบอกได้ดีที่สุดในขณะนี้ ก็คือ ลุงอิน!”

ดารินและไชยยันต์กระซิบกระซาบกันอยู่เช่นเดิม

หนานอินอธิบายให้ ‘พรานชด’ ทราบ ถึงลักษณะสภาพการเดินตาม เท่าที่แกสำเหนียกเสียงได้ตลอดจนอาการอันซ่อนเร้นลี้ลับ ระยะที่จับได้แน่ชัดที่สุด มักจะเป็นบริเวณที่หักเลี้ยวมุมข้อศอกของทางเดินในถ้ำ และมีช่องทางโพรงแยกสองฝั่งอันจะเป็นที่แฝงตัวซ่อนเร้นได้ อาการเหยียบย่ำมาตามพื้นไม่เบานัก เสียงดังตึบ-ตึบ แสดงถึงน้ำหนักค่อนข้างมาก จะเรียกว่าย่องก็ไม่เชิง เพราะไม่รู้จักการใช้ปลายเท้า แต่จะรวดเร็วฉับไวมาก หากเดินย้อนกลับแล้วฉายไฟดู เพราะสามารถหลบไม่ให้เห็นตัวได้อย่างฉับพลันทันที ตลอดจนคะเนระยะถูกด้วยว่า ควรจะตามมาในระยะถี่ห่าง โดยภูมิประเทศลักษณะไหนจึงจะไม่สามารถมองย้อนหลังไปเห็นตัวได้

“สรุปก็คือ ไม่ได้เห็นตัวเลย ได้ยินแต่เสียง?”

“ใช่ นายชด”

“ไม่บอกให้รู้เสียแต่แรกนี่ จะได้ย้อนกลับไปดู อย่างน้อย เสียงเดินหนักๆ ของมันก็ควรจะต้องปรากฏร่องรอยเท้าอะไรบ้าง ตรงบริเวณที่เป็นดินอ่อนในถ้ำ เรื่องลูกหาบน่ะไม่ต้องกลัวเสียเวลาหรอก เพราะให้คะหยิ่นพาเดินล่วงหน้าออกมาค่อยทางนี้ก่อนก็ได้”

อนุชาว่า พลางหรี่ตามองย้อนกลับเข้าไปในเวิ้งของโพรงถ้ำ

“พี่ว่าหนานอินแนะนำพี่ไว้ก่อนถูกต้องแล้ว คือยังไม่ให้กระโตกกระตากอะไรออกไป จนกว่าเราจะพ้นถ้ำออกมาแล้ว ผมมติว่าฝ่ายเราทั้งหมด ย้อนทางตรวจหารอยมันทางด้านหลัง ไหนปล่อยให้คะหยิ่นนำพวกลูกหาบเดินไปข้างหน้าตามลำพัง จะมีอะไรรับประกันได้ว่า มันจะไม่ไปดักคอยคะหยิ่นกับพวกที่อยู่ข้างหน้า ซึ่งจะแก้ไขเหตุการณ์ไม่ได้ เพราะฉะนั้น เธอเดินนำหน้ามาพร้อมคะหยิ่น ส่วนพี่คุมหลังอยู่กับลุงอินถูกต้องแล้ว”

อนุชาเอามือเกาท้ายทอย และมองไปทางหนานอินผู้สงบ

“เราสองคน เคยเดินผ่านออกในถ้ำนี้มาหลายครั้งแล้ว ไม่ใช่หรือ ลุง สมัยก่อนไม่เห็นมีอะไรสักอย่างนอกจากงู...”

เขาพูดเปรยเหมือนจะบ่นกับตัวเอง

“บังเอิญฉันไม่ได้เดินหลังเสียด้วย จะสอบถามทางนายใหญ่ เขาก็ไม่ได้ยินเหมือนที่ลุงอินได้ยิน เพราะฉะนั้น ลุงนั่น

แหละบอกให้แน่ๆ ซิ สัตว์ชนิดไหน หรือคน จะเป็นไปได้ไหม เป็นต้นว่า ลิงใหญ่ หรือหมีควาย?”

ครพรานมีสีหน้าย่งยากใจต่อคำถามเพื่อจะให้แกสรุปในคำตอบที่แน่นอนนั้น

“ไม่ใช่สัตว์ทุกชนิด นายชด และก็ไม่ใช่คนด้วย แม้จะเดินเหมือนคน เพราะถ้าคนธรรมดาจะต้องรู้จักย่อง นี่ก็อย่างที่บอกแล้วว่า เวลามันเดิน มันจะเดินเสียงดังตึบ-ตึบเหมือนตุ๊กตาไขลาน แต่ก็ฉลาดมาก และทันเราทุกอย่างเหมือนจะอ่านใจออก เราหยุดฟัง มันก็หยุดเดิน เราย้อนรอย มันถอยหลบ เราเดินต่อ มันเดินตาม พอชะลอจะให้มันเดินทัน มันก็เว้นช่วงห่างออกไปอีก”

หนานอินพูดห้วนๆ สั้นๆ แต่ก็ฟังแล้วทุกคนเข้าใจสภาพที่แกจับรหัสนั้นได้อย่างดีที่สุด

“เอาว่าผีหลอกในระหว่างเราอยู่ในถ้ำก็แล้วกัน แล้วก็เจตนาจะหลอกเฉพาะคนที่เดินหลัง”

อนุชาสรุปให้ง่ายๆ แต่ประกายบางสิ่งบางอย่างในแววตาของเขาที่มองเข้าไปในถ้ำ ไม่ได้มีความหมายเพียงง่ายๆ แค่ประโยคที่พูดนั้น เอ่ยต่อมาว่า

“ตอนนี้เราก็ออกมาพ้นถ้ำแล้ว ทุกคนเรียบร้อยดีไม่มีอะไรเกิดขึ้น พักเรื่องนี้ไว้เป็นการบ้านก่อน ถ้าเหตุการณ์แบบนี้มันเกิดเฉพาะขณะที่เราอยู่ในถ้ำ ก็ลืมมันไปเสีย แต่ถ้ายังมีอะไรลักษณะคล้ายๆ กันอีกในหนทางข้างหน้า ค่อยว่ากันใหม่ ทุกคนเคยผ่านป่าอาถรรพณ์ลึกลับแถบนี้มามากกว่านี้ เพราะฉะนั้นเรื่องแค่นี้ อย่าเก็บมากังวลให้เสียหัวคิด”

“อย่าประมาท มองข้ามเสียนะคะ พี่ก...!

ดารินเงียบอยู่นานแล้ว เอ่ยขึ้นเคร่งขรึม!

“ก็ไม่ประมาท หรือมองข้ามเสียหรอก ถ้าน้อยไม่เชื่อมือพี่ ก็เชื่อมือหนานอินได้ ลงถ้ามีลุงอินร่วมมาด้วยแบบนี้ ทุกคนสบายใจเสียเถอะ ไป! เราอาจเสียเวลาค้นหาที่พักแรมของวพีแทร์ที่โป่งน้ำร้อนอีกนิดหน่อย และนั่นเป็นปัญหาสำคัญถ้าค้นไม่พบ มันจะทำให้เราไม่แน่ใจ เราคำนวณทิศทางการเดินทางของเขาถูกหรือเปล่า”

ไม่กล่าวอะไรมาอีก อดีต ‘พรานชด’ กอดคอหนานอินเดินลงเนินปากถ้ำ ตามหลังพวกลูกหาบที่เห็นห่างลงไปทันที ไชยาไม่สนใจกับพวกที่ยืนอยู่ข้างหลังอีก เชษฐาจึงสะกิดแขนน้องสาว กับไชยยันต์ให้ออกเดินตาม บอกอย่างอารมณ์ขันว่า

“ไป ตามพรานใหญ่เขาไปเถอะ เราต้องยอมรับว่าขณะนี้ เราฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับเขา”

“ให้ตายเหอะ ฉันอยากจะเปลี่ยนชื่อนายกลางเสียใหม่จริงๆ ให้ดูเหมาะสมกับมาดของเขาตอนนี้”

“เปลี่ยนเป็นอะไร?”

“รพันทร์ ไพรวินทร์ ยังไงล่ะ นี่แหละ พรานใหญ่คนที่แท้จริง ไม่ด้อยไปกว่า รพินทร์ ไพรวัลย์หรอก เขาพยายามจะทำท่าให้เหมือน แต่ดูให้ตายยังไงก็ห่างไกลกันลิบ จริงไหมน้อย”

ดารินมองตามหลังพี่ชายกลางไปอย่างเขม่นๆ นิดๆ หน่อนมีความรู้สึกคล้ายๆ ไชยยันต์เช่นกัน

“ใช่! ท่าทางของพี่กลางเขาเท่ไม่ย่อยหรอก แต่ถ้าเขามีอะไรเหมือนรพินทร์บ้าง ไม่ต้องมากหรอก เอาแค่ครึ่งเดียว

เท่านั้น ก็คงไม่ไปติดแหง็กอยู่ในคุกของมรกตนคร จนรพินทร์กับพวกเราต้องไปตามลากตัวกลับออกมาหรอก”

“สองคนนี่รวมหัวกันได้ดีแล้วเหรอ?”

พี่ชายใหญ่ ทำเสียงดุมาเบา ๆ

“อย่าไปนินทาอะไรพี่เขา ถ้าไม่ได้กลาง เราไม่มีทางจะออกเดินทางมาในครั้งนี้ด้วยความมั่นใจขนาดนี้หรอก”

น้องสาวเล็กเงียบ สังเกตเห็นได้ชัดจากสายตาของพี่ชายใหญ่ว่า การออกเดินทางมาในครั้งนี้ ดารินผิดไปกับดารินคนก่อนชนิดคนละคน ไม่ช่างพูดตอแย ไม่ปากมาก ตรงข้าม กลับมักเงียบขรึม และมักกล้าชนิดบ้าดีเดือดเกินคาด

ลงมาถึงเส้นทางบนไหล่เขา อันเป็นทางโล่งกว้างใหญ่ราวกับใครมาตัดเป็นทางสำรองไว้ อนุชา ซึ่งหยุดรอคอยอยู่ก่อนแล้ว ก็ชี้มือไปยังเส้นทางด้านซ้าย ซึ่งเป็นด้านตรงข้ามกับที่พวกลูกหาบและคะหยิ่น กำลังเดินกันลงไปเห็นหลังไว ๆ

“รพินทร์ กับพวกนั้น จะต้องเดินลงมาตามเส้นทางนี้แหละ ภายหลังจากผ่านบริเวณเส้นทางอันตรายบนไหล่เขาสูงที่ผมบอกไว้แล้ว”

ทุกคนมองตามการชี้บอกของเขา

“จากจุดอันตรายที่เธอว่า กับที่เราลงมายืนอยู่นี้ ถ้าจะเดินสวนย้อนขึ้นไปห่างสักเท่าไหร่?”

“ผมว่าไม่เกิน 3 กิโลกระมัง เส้นทางกะยาก แต่ถ้าเดินก็กินเวลาระหว่างครึ่งชั่วโมงถึง 45 นาที ใครอยากจะเดินย้อน

ขึ้นไปดูบริเวณนั้นกับผมบ้าง จะได้เห็นกับตาว่ามันเป็นทางหมื่นเหม่ขนาดไหน เวลาเรายังมีเหลือเฟือ ปล่อยให้คะหยิ่นถือพวกนั้นไปตั้งแค้มป์คอยเราก่อนก็ได้”

เชษฐาโบกมือ

“เสียเวลา ไม่มีประโยชน์ ลงจุดที่พัก และค้นหาตำแหน่งที่เขามาหยุดพักแรมเถอะ”

ทั้งคณะ 5 คน ที่เพิ่งจะลงมาถึงถนนลาดลงเขานั้น เดินตามพวกลูกหาบที่ล่วงหน้าไปก่อน เพียงแค่ 15 นาที หลังจากนั้นก็ถึงพื้นที่ราบในระหว่างป่าหิน และคะหยิ่นที่ล่วงหน้ามาก่อนแล้วก็ตะโกนโหวกเหวก โบกมือเรียกอยู่หยอยๆ บอกให้ทราบว่าพบตำแหน่งที่พักแรม และบริเวณก่อกองไฟแรมคืนตลอดจนหุงหาของพวกรพินทร์แล้ว ซึ่งแม่นยำที่สุด ตามการคาดหมายของอนุชาทุกอย่าง...

ทุกคนเร่งฝีเท้าให้ทัน ทันทีที่ได้รับการตะโกนบอกเช่นนั้น

พวกลูกหาบ ปลงของและพักกันอยู่ตำแหน่งนั้น แล้วทันทีที่ฝ่ายของเชษฐามาถึง ก็มองเห็นหลักฐานกองไฟที่ก่อไว้ขนาดใหญ่ในชัยภูมิเหมาะอันแวดล้อมไปด้วยหน่อหิน ตลอดจนหลักฐานร่องรอยการพักแรม ชนิดไม่มีอะไรจะต้องเคลือบแคลงสงสัย ดารินสีหน้าดีขึ้นเล็กน้อย หล่อนจ้องที่ซากกองไฟ และบริเวณอันเป็นที่พักนอน ตลอดจนภูมิประเทศแวดล้อม ส่วนไชยยันต์ยิ้มพราย ตบไหล่อนุชา

“แม่นยิ่งนัก กลาง นายเข้าเป้าหมายได้ตรงเป๊ะเลย”

‘พรานชด’ ไม่ใส่ใจกับอาการชมเชยของเพื่อน บอกแต่เพียงแต่ว่า

“ไอ้การจะมาตามรอยกันไปทุกระยะน่ะ มันไม่ลำบากหรอก ไชยยันต์ คนตั้ง 20 คน ยกขบวนเป็นคาราวานใหญ่บ่ายหน้าไปทางไหน ใครๆ ก็พอตามได้ถ้าเคยเดินป่ามาบ้าง ไอ้ที่ฉันหนักใจอยู่นี่ ไม่ใช่เรื่องการตามให้เห็นร่องรอย แต่มันอยู่ที่ว่า ทำยังไงถึงจะตามให้ทันต่างหาก เพราะถ้าทันได้เร็วเท่าไหร่ เราก็หวังได้ตัวรพินทร์คืนเร็วเท่านั้น ก่อนที่อะไรซึ่งเราคิดระแวงไว้จะสายเกินแก้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ถ้าใช้วิธีแบบก้าวสกัด ก็อยู่ในเกณฑ์เสี่ยงมาก หากทายใจเขาผิด แต่ตามรอยแบบนี้มันก็ตามกันไปเรื่อยๆ นั่นแหละ รับรองได้ว่าพบแหล่งที่เคยหยุดพักของเขาทุกครั้งเป็นระยะๆ ไปทีเดียว”

“แหล่งน้ำ หรือที่เรียกว่า ‘โป่งน้ำร้อน’ อยู่ไหน?”

เชษฐาถาม กระโดดขึ้นไปยืนบนยอดหินเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง กวาดตามองไปรอบๆ เท่าที่รัศมีสายตาจะมองไปได้

“ห่างจากที่นี่ไปทางโน้นอีกนิดเดียวเท่านั้นครับ ไม่เกิน 50 เมตร ในวงแวดล้อมของป่าหินแบบนี้แหละ”

“ทำไมเขาถึงมาเลือกวางแค้มป์ตรงนี้คะ พี่กลาง ทำไมไม่อยู่ให้ชิดแหล่งน้ำนั่นเสียเลย”

ดารนถาม ทุกครั้งที่เห็นร่องรอยของรพินทร์ หล่อนมีความรู้สึกตื่นเต้นซ้อนกันขึ้นสองกรณีพร้อมกัน คือทั้งดีใจ เท่าๆ กับใจหาย ที่ดีใจก็คือแม้ไม่ได้เห็นตัว เห็นแค่ร่องรอยครั้งล่าสุดก็นับว่าชื่นใจแล้ว และที่ใจหายก็

ด้วยความห่วงใยปริวิตกอาทร ว่าป่านฉะนี้เขาจะอยู่ที่ไหน
ภาวะใด เมื่อไหร่จึงจะตามทัน

...เธอรู้จักรพินทร์ เข้าใจในชีวิตจิตใจของเขาได้ดี
ที่สุด ก็ต้องค้นหาคำตอบเองซิในข้อที่ว่าทำไม 'สุภาพบุรุษไพร'
พงเธอคนนั้น จึงเอาพวกนายจ้างมาพักอยู่ตรงนี้ แทนที่จะเข้า
ไปตั้งอยู่ใกล้แหล่งน้ำอย่างที่เธอถามพี่"

ราชสกุลสาวกัดริมฝีปากเบาๆ พี่ชายคนกลางมักจะมีเรื่อง
วน และลองเชิงประชดประชันหล่อนอยู่เรื่อย แต่ก็ไม่อยากจะ
ถือสาอะไร เพราะรู้นิสัยดีอยู่แล้ว ที่สำคัญที่สุดการตัดสินใจ
เป็นมัคคุเทศก์นำทางมาในครั้งนี้ ย่อมเป็นบุญคุณอันยิ่งใหญ่
สำหรับหล่อน ซึ่งเขาแสดงให้เห็นอยู่แล้ว ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ
หล่อนไม่อยากปะทะคารมอะไรด้วย เพราะอย่างน้อย น้ำใจอัน
ดีงามของพี่ชายกลาง ก็มีคุณค่าเหนือกว่ากิริยาท่าทีอันขวางๆ
ของเขามากมายหลายเท่านัก

"เอาละ น้อยจะลองทายดู ผิดถูกไม่ทราบ รพินทร์เป็น
'สุภาพบุรุษไพร' อย่างที่พี่ชายกลางพูดแดกดันจริง น้อยขอ
ยืนยันในข้อนั้น และบางทีอาจเป็นเพราะเหตุผลข้อนี้ของเขา
นั่นแหละ เขาจึงเอาพวกนั้นมาพักอยู่ที่นี่ แทนที่จะไปอยู่ชิด
แหล่งน้ำเสียเลย"

"มันต้องมีบทขยายความแฮะ บอกเพียงแค่นี้ ไม่มีใคร
เข้าใจได้หรอก โดยเฉพาะฉัน"

ไชยยันต์ว่า

“ถ้าจำเป็นจริงๆ แล้ว รพินทร์เป็นมิตร และมีมรรยาทที่ดีต่อสัตว์ป่าทุกตัว..”

หล่อนบอกอย่างรวดเร็ว ฉะฉาน

“เขาจะไม่แสดงการเห็นแก่ตัว หรือรังแกสัตว์เลย ยกเว้นเจตนาจะล่าเท่านั้น บริเวณนี้ พี่กลางกับลุงอินก็บอกแล้วว่าแห้งแล้งมาก มีแหล่งน้ำอยู่แหล่งเดียวเท่านั้น พวกเขาเองต้องอาศัยแหล่งน้ำนี้ จึงมุ่งหน้ามาพักที่นี่ แต่พวกสัตว์ป่าละแวกนี้ หรือห่างไกลออกไป ก็จะต้องอาศัยแหล่งน้ำยังชีพเหมือนกัน ถ้าหากเขาเอาพวกนายจ้างไปพักอยู่ใกล้แหล่งน้ำจนชิดเสียเลย พวกสัตว์มันหิวน้ำ จะลงมากินน้ำก็คงไม่กล้าลงกิน เท่ากับไปกันท่าขวางทางมัน เขาถึงได้หยุดพักอยู่ตรงนี้ เปิดโอกาสให้สัตว์ได้แอบเข้ามาอาศัยแหล่งน้ำแหล่งเดียวกันนั้นได้บ้าง...ถูกต้องไหม ลุงอิน?”

ประโยคหลังหล่อนหันไปถามหนานอิน ซึ่งกำลังพิจารณาท่อนฟืนดุ้นโตๆ ที่ถูกพรากออกจากกันเป็นการราไฟ ซึ่งถ้านำมาก่อไฟใหม่ก็ย่อมทำได้อย่างสบาย พรานครูผู้เฒ่าเงยหน้าขึ้น หัวเราะเฉื่อยๆ ตามประสาของแก

“นายหญิงพูดถูกแล้ว นายรพินทร์แกไม่เอาเปรียบสัตว์ป่าหรอก และนั่นเป็นบารมี เป็นตบะอีกชนิดหนึ่งของแก ที่ทำให้แกเป็น ‘เจ้าป่า’ อยู่ได้ ไม่ว่ากับคนป่าหรือสัตว์ป่า”

ส่วน ม.ร.ว.อนุชา บอกมาสั้นๆ แต่เพียง

“เก่ง! ใช้ได้”

แล้วก็หันมาถามพี่ชายใหญ่ ในฐานะที่เป็นหัวหน้าคณะทั้งหมดว่า

“เอาไงครับ พี่ใหญ่ เราจะวางแค้มป์ทับรอยตำแหน่งเดิมของรพินทร์นี่ หรือจะเลือกหาชัยภูมิอื่น”

โดยไม่จำเป็นต้องคิดให้เสียเวลา ม.ร.ว.เชษฐา อดีตท่านทูตทหารบกตอบทันที

“ที่ไหนก็ตาม ที่รพินทร์หยุดพักวางแค้มป์ แปลว่าตำแหน่งนั้นเหมาะควรที่สุดแล้ว เราก็ควรจะพักซ้ำรอยเดิมเขานี่แหละ ไม่จำเป็นต้องย้ายไปที่อื่นให้เสียเวลาหาที่อีก”

เมื่อเป็นคำสั่งเช่นนั้น ‘พรานชด’ ก็บอกกับพวกลูก-หาบสั่งการทันที ชั่วไม่นาน แค้มป์ที่พักชั่วคราวก็ถูกวางลงตำแหน่งนั้นอย่างรวดเร็ว

การก่อฟืนไฟก็แทบจะไม่ต้องไปหาเศษไม้มาเพิ่มเติมอีกมากมายนัก อาศัยจากฟืนเก่าที่พวกของรพินทร์ใช้ไว้ก่อนแล้วและยังคงเหลืออยู่อีกมาก นำมาก่อไฟเข้า มีเศษฟืนอีกหลายท่อน ลักษณะเหมือนถูกใครจับโยนขว้างกระเด็นกระจัดกระจายรอบด้านไปหมด ซึ่งอนุชาอธิบายให้ทุกคนทราบว่า มันเป็นการกระทำของช้างป่า ที่เดินมาพบตำแหน่งพักแรมของมนุษย์เข้า และสันดานของช้างป่าทุกตัวย่อมเป็นไปตามปกติธรรมดาของมันเช่นนี้เอง คือสิ่งใดก็ตาม ที่ผิดแปลกไปจากสภาพของป่าดงโดยเกิดขึ้นจากฝีมือมนุษย์ ถ้ามันพบเข้ามันก็จะต้องจัดการรื้อทำลายเสียด้วยความขัดลูกนัยน์ตา แต่เป็นการกระทำภายหลังจากที่คณะมนุษย์ได้เคลื่อนย้ายไปแล้ว และมันเดินมาพบภายหลัง

ระหว่างที่ลูกหาบตระเตรียมที่พัก ซึ่งถึงแม้จะบ่าย จัดลงมาเต็มทีแล้ว แต่ก็ยังสว่างจ้าอยู่ตลอดทั้งแนวดงบริเวณนั้น เชษฐาก็บอกว่า

"เวลามีเหลือเฟือ สำหรับการหยุดพักของเราวันนี้ กลางพาไปดูแหล่งน้ำ และสำรวจบริเวณรอบๆ หน่อยซิ เผื่อจะได้ร่องรอยอะไรเพิ่มเติมขึ้น"

"ผมกำลังจะชวนอยู่ทีเดียว เอ้า! น้อย ไชยยันต์ ถ้ายังไม่เหนื่อยเกินไปนักจะมาด้วยกันก็ได้ ใกล้ๆ แค่นี้เอง และถ้าใครคิดจะอาบน้ำ ก็เตรียมเสื้อผ้ามาด้วย"

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน หันไปรื้อค้นเสื้อผ้า และอุปกรณ์ในการที่จะสะสางร่างกายโดยเร็ว เพราะไม่ได้อาบน้ำกันมาตั้งแต่วานนี้แล้ว

ส่วนอนุชาไม่อินังขังขอบอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อกลับเข้ามาอยู่ในป่าอีกครั้ง เขาก็เหมือนกับพรานป่าพื้นเมืองอาชีพคนหนึ่ง หนานอินกับคะหยิ่น ถูกมอบหมายให้คุมพวกลูกหาบจัดการกับที่พักให้เรียบร้อย รวมทั้งการหุงหา

เชษฐา มอบวิทยุมือถือรับส่งของตนเองไว้ให้พรานครูผู้เฒ่าไว้เครื่องหนึ่งก่อนที่จะผละไป โดยอธิบายวิธีใช้ให้แกทราบเพื่อว่า ถ้าจำเป็น ก็จะติดต่อพูดจาสั่งความอะไรกันได้ ระหว่างที่กลุ่มเจ้านายทั้งหมดออกเดินไปที่แอ่งน้ำ และสั่งให้แกตรวจหาเศษวัสดุในกองขยะ ซึ่งพวกของรพินทร์โกยใบไม้แห้งสุมบังซ่อนไว้ สั่งว่า

"ตรวจหาตามขยะที่พวกนั้นทิ้งไว้ด้วย ถ้าพบอะไรแปลก

ผิดสังเกตไป ก็เตรียมเอาไว้ให้พวกฉันดูด้วย แต่ถ้าไม่มีอะไรแตกจากเศษเครื่องกระป๋องก็กลบทิ้งไว้ตามเดิม”

พี่ชายใหญ่ของคณะ รอบคอบถี่ถ้วนเสมอ การพบที่พักแรมของคณะรพินทร์อันล่วงหน้าไปก่อนนั้น เขาจะพิถีพิถันเป็นพิเศษในการตรวจดูตามเศษขยะที่พวกนั้นทิ้งไว้ ซึ่งนอกจากการแกะรอยติดตามธรรมดาแล้ว ยังใช้หลักเกณฑ์ของนักสืบสวนเข้าช่วยอีกด้วย วัตถุใดๆ ก็ตามที่คนชุดนั้นทิ้งไว้ บางทีมันจะช่วยค้นออกได้ถึงสภาพขณะที่มาพักแรมกันอยู่ ว่าได้เกิดอะไรขึ้นบ้างในลักษณะไหน ซึ่งไม่ควรจะมองผ่านไปเสีย แผงกระดาษกระดาษที่แกะทิ้งไว้ จะบอกให้รู้ว่าเป็นยาชนิดใด กิน แก้อะไร ฟองอดฉีดยา เศษปลาสเตอร์ ตลอดจนเศษเครื่องใช้อื่นๆ ทุกชนิด พอจะทายเหตุการณ์ได้ทั้งสิ้น **การแกะรอยสัตว์ ตลอดจนอ่านรหัสต่างๆ ในวิชาพราน มันก็ไม่ผิดอะไรกับการแกะรอยคนในวิชาสืบสวนเช่นกัน อาศัยจากหลักฐานร่องรอยที่ทิ้งไว้**

แล้วพี่น้อง 3 คน กับเพื่อนตายอีก 1 คน รวมเป็นสี่ ก็แยกจากคณะลูกหาบทั้งหมดที่กำลังช่วยกันทำงานเตรียมที่พักแรม บ่ายหน้าโดยการนำของอนุชาไปยังแหล่งน้ำนั้นทันที

เดินกันเพียงชั่วครู่เดียว เลาะลัดไปตามแนวของป่าหินสูงๆ ต่ำๆ สลับไปกับไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ ซึ่งเว้นระยะกันขึ้นแต่ห่างๆ อนุชาก็นำทั้งหมดมาถึงบริเวณแอ่งน้ำที่ผุดขึ้นมาจากตาน้ำใต้พื้นหินลงไป อันมีลักษณะเป็นแอ่งน้ำซับ ซึ่งชาวป่าเรียกกันว่า ‘โป่งน้ำร้อน’

ทั้งหมดพากันเดินสำรวจไปรอบ ๆ แอ่งน้ำนั้น ซึ่งเป็นที่แน่ใจว่าไม่เกิน 7-8 วันที่แล้วมานี่เอง คณะของรพินทร์ได้มาใช้ประโยชน์จากแหล่งน้ำนี้แน่นอน อย่างไรก็ตาม อันเนื่องจากบริเวณรอบด้านส่วนมากเป็นหินล้วน ๆ พื้นแข็งมากจึงไม่ทิ้งร่องรอยใด ๆ ไว้ทั้งสิ้น นอกจากขณะที่มาถึงนั้น มีรอยเท้าเล็ก ๆ ของกระจงย่ำกับพื้นเป็นจุดของน้ำตามรอยที่มันเพิ่งจะผละออกแล่นหนีไป ก่อนหน้าที่ทุกคนจะมาถึงเพียงเล็กน้อย

เป็นแหล่งน้ำที่สะอาดพอสมควรทีเดียว แม้ว่าจะเป็นแอ่งจำกัดไม่มีการไหลเวียนถ่ายเทและไม่กว้างใหญ่นัก ปราศจากมูลสัตว์หรือซากสกปรก นอกจากใบไม้แห้งที่ถูกลมปลิวพัดให้ลงมาลอยฟ่องอยู่บ้างในบางแห่งบนผิวน้ำ และที่ก้นลงไปก็เป็นซากใบไม้ที่แช่เปื่อยอยู่ชั่วนาตาปี มองเห็นเป็นสีเทา ๆ อยู่เบื้องล่างคล้ายพื้นดิน

ไก่ฟ้าคู่หนึ่ง กำลังเดินต๊อก ๆ ตามกันลงมาจากทางด่านลาดของหมู่หินฟากหนึ่ง หมายจะลงมาดื่มกินน้ำ พอเห็นกลุ่มมนุษย์เข้ามาเดินเกะกะกันอยู่ริมบริเวณนั้น ก็บินปร๋อผ่านพ้นหมู่หินที่งอกเป็นทิวอยู่ทั่วไปทันทีอย่างตกใจ ดารินมองตามอย่างสงสาร ไชยยันต์ก็สะกิดแขนบอกเบา ๆ ว่า

"นั่นไง ต้นเหตุที่รพินทร์ไม่ยอมมาตั้งแค้มป์อยู่ตรงนี้ตามที่เธอว่า"

ดารินยิ้มเศร้า ๆ มองตามสัตว์ปีกสวยงามนั้นไปจนลับตา แล้วกระโดดข้ามตามโขดหิน ออกตรวจตราบริเวณไปอย่างอิสระ แต่พอหล่อนจะลับเหลี่ยมโขดหินพ้นไปจากสายตา เชษฐาก็ร้องห้ามไว้ โบกมือเรียกให้กลับมารวมกลุ่ม หรือมิฉะนั้นก็ให้

ผู้ในระยะที่สายตาของพรรคพวกจะมองเห็น ซึ่งหล่อนก็ปฏิบัติตามโดยดี เพราะไม่อยากจะสร้างปัญหาให้เกิดขึ้น

"แหล่งน้ำมันจำกัด ถ่ายเทไม่ได้"

ท่านทูตทหารบอกกับน้องชาย ผู้คุกเข่าลงวักน้ำขึ้นมาลูบหน้า

"แต่สังเกตดูว่ามันก็สะอาดพอที่จะใช้ดื่มกินได้ภายหลังใส่ยาฆ่าเชื้อ ทีนี้พวกเรามานี่ก็อยากจะอาบน้ำด้วย ถ้าเป็นธารน้ำไหลก็ไม่มีปัญหาอะไร แอ่งแคบๆ แค่นี้เอง สบู่กับเหงื่อไคลความสกปรก มันจะพลอยทำให้น้ำสกปรกไปด้วย เราไม่ควรจะทำให้แหล่งน้ำนี่สกปรก เพราะความมักง่าย หรือเพียงแค่เผยากสบายตัว"

อนุชาสังเกตดูสภาพน้ำนั้นอีกครั้ง แล้วว่า

"ผมก็รู้สึกว่า ขณะที่รพินทร์พาพวกนั้นมาถึงที่นี่ ก็คงไม่ยอมให้ใครลงไปอาบน้ำถูสบู่ในแอ่งนี่เหมือนกัน...เรื่องนี้คงไม่มีปัญหาอะไรหรอกครับ ถ้าเราจะอาบน้ำ ก็เรียกลูกหาบให้เอาถังพลาสติกมาให้แล้วเราก็ตักน้ำในแอ่งนี้ใส่ถัง หิ้วไปอาบหลังโขดหินที่มีอยู่ทั่วๆ ไป ซึ่งเป็นห้องน้ำอย่างดี โดยไม่ให้น้ำไหลย้อนกลับลงมารวมอยู่ที่แอ่งนี่อีกให้ไหลไปสู่ที่ต่ำทางอื่นเสีย เราก็จะรักษาความสะอาดของแหล่งน้ำนี้ไว้สำหรับสัตว์ป่า หรือชาวป่าที่จะแวะเข้ามาอาศัยได้ต่อไป"

"ถ้าทำอย่างนั้นได้ก็ดี"

เชษฐาเห็นชอบด้วย อนุชาจึงใช้วิทยุประจำตัวขึ้นมาเปิดเรียกทันที อึดใจเดียว เสียงเหน่อๆ ของหนานอินก็ดังตอบมา

"ช่วยให้คะหยิ่น หรือใครที่ตัวโตๆ แข็งแรงหน่อย เอาถัง

พลาสติกขนาดใหญ่มาที่แอ่งน้ำนี่สัก 2 ใบ อ้อ! ให้เอาหม้อสนามติดมาสักใบด้วย”

หม้อสนามที่อนชาให้เอามาด้วย ก็เพื่อให้ใช้แทนขันที่จะให้พรรคพวกตักอาบนั่นเอง

เสียงหนานอินรับคำ บอกว่าจะสั่งให้คะหยิ่นเป็นผู้นำสิ่งของที่ต้องการมาให้

ดาริน ขณะนั้นปีนขึ้นไปนั่งบนยอดหิน เหม่อมองอย่างปราศจากจุดหมายปลายทางด้านทิศใต้ ลมพัดโชยมาอ่อน ๆ นาสิกประสาทของหล่อนสัมผัสเข้ากับกลิ่นชนิดหนึ่ง ครั้งแรกมันเจือจางก่อน ต่อมาเมื่อลมพัดแรงขึ้น กลิ่นก็ยิ่งจัด

หล่อนลุกขึ้นยืนทันที สามชายที่กำลังยืนสนทนากันอยู่ริมแอ่งเห็นอาหารผิดปกตินั้น จับมองมาเป็นตาเดียว

“อะไรหรือน้อย?”

ไชยยันต์ร้องถามขึ้นมา หญิงสาวทำจมูกฟุดฟิด แล้วเรียกพี่ชายกลางโดยเร็ว

“พี่กลางคะ ลองขึ้นมายืนอยู่ตรงนี้กับน้อยหน่อยซิ ไม่ทราบจมูกน้อยผิดปกติไปเองหรือเปล่า”

อนุชาทำหน้าสงสัย เพราะในระดับที่ต่ำลงไป ทั้งสามคนยังไม่ได้กลิ่นอะไรทั้งสิ้น ไม่พูดอะไร แต่ปีนขึ้นไปบนก้อนหินยืนเคียงกับน้องสาวทันที สีหน้าของเขาแสดงความประหลาดใจ ภายหลังจากร่อนจมูก สูดหาทิศทางที่มาของกลิ่นอยู่ครู่เดียว ก็จูงมือน้องสาวกระโดดลงมายังเชษฐา และไชยยันต์ทันที

“มีซากเน่า โชยกลิ่นมาจากทางด้านใต้ ระดับต่ำลงไปทางด้านนี้ครับ ไม่ห่างไกลนัก”

“ซากเน่า?”

เชษฐา ไชยยันต์อุทานออกมาเบา ๆ เสียงเดียวกัน ขมวดคิ้ว

“ครับ! ไม่ผิดไปหรอก เราไปดูกันดีกว่า ตามผมมา”

ก่อนที่ทั้งหมดจะเคลื่อนจากที่ ก็เห็นร่างสูงใหญ่ของคะหยิ่น หิ้วถังพลาสติกขนาดเขื่องสองใบเดินเทิ่ง ๆ ลับทางด้านของป่าหินตรงเข้ามายังแอ่งน้ำ อนุชาร้องสั่งให้วางถังน้ำไว้ตรงนั้นก่อน แล้วชวนคะหยิ่นให้เดินตามไปด้วย

“จะไปไหนกัน นาย?”

คะหยิ่นถาม

“เหอะน่า หุบปาก แล้วตามมาก็แล้วกัน”

พรานชิดบอก

สี่คนบวกอีกหนึ่ง ที่เพิ่งจะเข้ามาสมทบ ก็ออกบ่ายหน้าเดินไปตามหมู่ก้อนหิน ทางที่มาของกลิ่นเน่าเหม็นนั้นทันทีโดยการนำของอนุชา ซึ่งคล่องแคล่วเท่า ๆ กับคนดง ยิ่งห่างแหล่งน้ำออกไปในแนวลาดลงต่ำ กลิ่นนั้นก็ยิ่งโชยรุนแรงขึ้นทุกที จนคะหยิ่น ผู้ไม่ทราบอะไรมาก่อนก็สัมผัสได้ ร้องออกมาว่า

“อะไรมาตายอยู่แถวนี้แน่ ๆ นาย”

“ภาวนาขออย่าให้เป็นศพของคนก็แล้วกัน!”

ดารินบอกเสียงแสดงความไม่เป็นสุขนัก ทุกคนอยู่ในภาวะพิศวง และร้อนใจ

แล้วคำตอบก็ปรากฏชัด เมื่อทั้งหมดลับเหลี่ยมหินใหญ่สูงท่วมศีรษะก้อนหนึ่งโผล่ออกมาพบอย่างกะทันหัน ห่างเพียงแค่ 6-7 วาเท่านั้น ทั้งหมดอุทานแซด

“เสือ!”

ซากนั้น เป็นซากที่กำลังยุบโทรมแล้วของเสือลายพาด-กลอนขนาดใหญ่นอนตะแคงอยู่ ซากเน่าของมันมีรอยสัตว์บางชนิดกัดแทะกินเป็นอาหารตามธรรมชาติของซากที่ตายอย่กลางดง ซึ่งย่อมจะตกเป็นอาหารของสัตว์ที่มาพบเข้า มดและแมลงกลุ้มรุมเต็มไปหมด สภาพของมันนอนตะแคง อาการที่เคยขึ้นอืดบัดนี้โทรมลงบ้างแล้ว ทันทีที่อนุชาปราดเข้าไปพิจารณาอย่างรวดเร็ว ดาริน เชษฐาและไชยยันต์พยายามกลั้นใจ ระงับกลิ่นอันเหม็นอย่างรุนแรงนั้นพรูเข้าไปสมทบพร้อมกับคะหยิ่น

ทั้งหมดรุมล้อมกันดูอยู่ที่ซากนั้นอย่างพิจารณา แต่ความเหม็นเน่าเมื่อเข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ ทำให้ยังไม่มีใครอ้าปากพูดคำใดก่อนทั้งสิ้น อนุชาโบกมือเป็นสัญญาณให้พรรคพวกหลบห่างออกไปยืนเหนือลมก่อน คงมีเขากับคะหยิ่นเท่านั้น ที่เข้าไปดูจนชิด

อืดใจใหญ่ จึงถอยและออกมายังพี่น้อง และเพื่อนที่รอคอยกันอยู่ก่อน

“ตายมาประมาณ 7 หรือ 8 วัน มาแล้วครับ จมูกน้อยไวมาก ที่เป็นต้นเหตุให้มาพบกับซากไอ้เสือตัวนี้”

“เหตุผลในการตาย?” เชษฐาถาม

“กลางแสกหน้า เหนือระดับลูกตาขึ้นไปนิดเดียว มีรูของกระสุนไรเฟิลขนาดใหญ่เจาะผ่านกะโหลก นัดเดียวเท่านั้นเองครับ ดับเครื่องสนิท ซึ่งการยิงแบบนี้ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยอีกต่อไป”

“รพินทร์รึ?”

เชษฐา ไชยยันต์ อุทานพร้อมกัน ส่วนดารินยืนเบิกตาโพลง

อนุชายิ้มเครียดๆ เอามือขยี้จมูก พยายามหันไปทางที่ไม่มีกลิ่น แล้วสูดหายใจลึก

“โอกาสไหนบ้าง ที่คนเราจะยิงเข้ากลางแสกหน้าเสือได้นอกจากขณะที่มันกระโจนสวนเข้าใส่เท่านั้น แล้วคนที่จะยิงเสือต้องประสาทสมองชนิดนัดเดียวจอด ผมก็ยังไม่เคยเห็นมีใครทำนอกจากคนชื่อรพินทร์ ตัวปัญหาที่เรากำลังออกตามกันขณะนี้แหละ”

แล้วอนุชาก็หันไปส่งภาษากับคะหยิ่น พักเดียวคะหยิ่นจึงบอกกับทุกคนว่า

“ไม่มีใครหรอกนายที่ยิงเสือตัวนี้ นอกจากนายรพินทร์คนเดียวเท่านั้น ดูจากรอยกระสุนเข้าก็รู้”

“เหตุการณ์มันเกิดขึ้นยังไงนี่ พอเดาถูกไหม?”

ไชยยันต์ถามงงๆ

“ก็เป็นการแลกหมัดกันนั่นแหละ ระหว่างรพินทร์กับไอ้เสือตัวนี้ มันกระโจนสวนเขาก็ยิงเข้าให้ด้วย .458 แต่เข้าใจว่าสถานที่เกิดเหตุคงไม่ใช่ตรงนี้หรอก อาจเป็นละแวกใกล้ๆ แอ่ง

น้ำนั่นแหละ พอเสือตาย ก็คงขี้เกียจขุดหลุมฝังให้เสียเวลา ให้พวกลูกหาบหามมาวางทิ้งไว้ให้เป็นเหยื่อสัตว์ป่าตรงนี้ ไม้คานหามยังอยู่นั่น..."

พร้อมพูด อนุชาผู้ชำนาญต่อเหตุการณ์ของป่า ก็ชี้มือไปยังไม้ท่อนขนาดเท่าข้อมือ มีรอยถูกตัดออกจากต้นเดิมของมันหยาบๆ ยาวขนาด 2 วา โยนทิ้งอยู่ใกล้ๆ ด้วย พร้อมกับบอกต่อไปว่า

"ถ้าทายไม่ผิด ที่รพินทร์สั่งให้พวกนั้นหามมาทิ้งไว้ตรงนี้ ก็เพราะที่นี่เป็นบริเวณต่ำกว่าแอ่งน้ำนั้น เวลาซากเน่าเฟะหรือฝนตกชะ สิ่งสกปรกจากซากเน่าจะได้ไม่ไหลลงไปในแอ่งน้ำ รอยทะลุที่กะโหลก เป็นรูขนาดเอาหัวแม่มือยัดเข้าไปได้เป็นกระสุน .458 แน่นอน"

เชษฐา เอามือลูบคาง คราง ออกมาว่า 'ฮือม์' ในลำคอ ดารินหรี่ตามองซากเสือนิ่งเขม็ง...**ยังกะจะเพ่งให้มันฟื้นขึ้นมาและเล่าเหตุการณ์ให้หล่อนฟังงั้นแหละ** ไชยยันต์เป่าลมออกจากปาก

"นี่เป็นหลักฐานสำคัญอีกชิ้นหนึ่งที่เราพบโดยไม่คิดว่าจะพบ แต่เดาไม่ถูกว่าเหตุการณ์มันเกิดขึ้นในลักษณะอะไรอย่างไร รพินทร์จึงมาฟาดกับไอ้เสือตัวนี้เข้าบริเวณนี้"

"ก็จะต้องเป็นเหตุการณ์แบบจวนตัวกะทันหันแน่ๆ ฉันไม่คิดว่าไอ้เสือตัวนี้ จะกล้าบังอาจจู่โจมเข้าเล่นงานรพินทร์โดยตรง อาจพุ่งเข้าใส่คนใดคนหนึ่งในคณะนายจ้าง แล้วนายนั่นในฐานะพรานคุ้มกัน ระวังคุมเชิงอยู่ก็กดตูมเข้าให้ รูปการณ์มันไม่น่าจะเป็นไปอย่างอื่นไปได้หรอก"

เชษฐาให้การคาดคะเน จากประสบการณ์ที่คุ้นเคยกับบุคคลผู้นั้นมาก่อน

อนุชากับคะหยิ่น ชวนกันเดินสำรวจบริเวณใกล้เคียงอีกครู่หนึ่ง แต่ก็ไม่ได้อะไรเพิ่มเติม ในที่สุดก็เดินกลับมาที่เก่าพยักหน้า

“กลับไปที่แอ่งน้ำกันเถอะครับ ใครจะอาบน้ำอาบท่าก็ทำกันเสียโดยเร็ว จะได้กลับแค้มป์ทานอาหารกัน”

อย่างงงๆ ต่อหลักฐานที่เห็นอยู่ ทุกคนรวมทั้งคะหยิ่นเดินเกาะหมูยอนกลับมายังแองน้ำอีกครั้ง พอลับมุมก้อนหินถึงตำแหน่งที่คะหยิ่นวางถังน้ำไว้ ทั้งหมดก็แทบผงะหลังอีกครั้ง...

ด้วยสัญชาตญาณ อนุชา ไชยยันต์ และเชษฐา ดวัดไรเฟิลที่ถือติดมืออยู่ตลอดเวลาขึ้นไหล่ในพริบตา ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกันกับดารินร้องเอ็ดลั่นว่า

"อย่ายิง นั่นเจ้าด้วนของฉัน!"

พลายมหึมา ซึ่งปรากฏตัวขึ้นอย่างลึกลับและเงียบกริบขณะนี้ยืนตระหง่านทะมึนอยู่ตรงตำแหน่งปากทางด้านอันจะนำลงสู่แอ่งน้ำ หันศีรษะมาทางฝ่ายมนุษย์ทั้งหมด พร้อมกับใบหูที่โบกกวาดช้า ๆ สีผิวของมันกลืนกับสีหินทุกก้อนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้

และทันทีที่ได้ยินเสียงของดาริน มันเงยหน้าขึ้นพร้อมกับชูงวงร้องตอบมาเบา ๆ พร้อมกับดุ่มเดินเข้าหาทันที

ดารินดีใจสุดขีด ร้องตะโกนเรียกมันซ้ำลั่น พร้อมกับวิ่งผวนเข้าไปหาในขณะที่เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา ก็โจนวูบเข้าบังหลังหิน ปืนยังคงประทับเตรียมพร้อมอยู่เช่นนั้น คะหยิ่นเผ่นก้าวไปแล้ว ไปตั้งหลักอยู่ตรงตำแหน่งที่ซากเสือนอนตายเน่าแหยู่ด้วยความว่องไวของมัน เสียงเชษฐาตะโกนว่า

"น้อย! ระวัง อย่าเพิ่งเข้าไป"

แต่นั่นไม่มีความหมายอะไรเลย น้องสาวไม่ยินยล หล่อนกำลังวิ่งปราดสวนหน้าเข้าไปหามันด้วยความปีติจนลืมตัว ไม่มีใครจำ 'เจ้าด้วน' ได้ดีไปกว่าหล่อน แม้จะมองเห็นจากด้านหน้าซึ่งช้างทุกตัวหน้าตามันก็แทบจะเหมือนกันทั้งหมดนั่นแหละ จะแตกต่างกันก็แต่ขนาดของลำตัวและลักษณะของงาเท่านั้น...

ทันทีที่เข้าถึง เจ้าพลายใหญ่โตมโหฬารตัวนั้น ก็เอางวงสูดกลิ่นตามใบหน้าและร่างกายของหล่อน ดารินกอดงวงอันหยาบกระด้างนั้นไว้แน่น และมันก็ใช้งวงรัดเอวหล่อน ยกชูลอยขึ้นจากพื้นเล็กน้อย กวัดไกวไปมาเบา ๆเป็นการแสดงความยินดีเช่นกัน แต่ดูเป็นที่หวาดเสียวมาก สำหรับสายตาอื่นที่จ้องเขม็งใจเต้นไม่เป็นส่ำในขณะนี้

"ด้วน หายไปเกือบทั้งวันเลยเชียวนะ ฉันนึกว่าเธอจะไม่มาพบฉันอีกแล้ว"

ดารินพูดกับมันเสียงดังลั่น

เจ้าด้วนจริง ๆ นั่นแหละ หาใช่ช้างอื่นใดแปลกปลอมเข้ามาไม่

มันค่อย ๆ วางร่างหล่อนให้เท้าทั้งสองแตะพื้นตามเดิม แล้วเอาปลายงวงสูด ๆ ดม ๆ อยู่ตามตัวของหล่อนเช่นนั้น ทำ

เสียงในลำคอเบาๆ เมื่อนั้นเอง เชษฐา ไชยยันต์ อนุชา จึงผ่อนลมหายใจออกมาได้ ลดปืนลง ม.ร.ว.สาวหันหน้ามาทางพี่น้องและเพื่อน พูดอย่างเร็วปรี๋อ เต็มไปด้วยอาการตื่นเต้นยินดีเช่นนั้นเกือบจะลืมเรื่องอื่นใดลงชั่วขณะ

“เห็นไหม ในที่สุดเจ้าด้วนก็ไม่ได้ผละทิ้งเราไปไหน มันมาดักรอเราอยู่แถวนี้เอง ยังกับรู้ล่วงหน้าอ่านใจเราออกว่าเราจะบ่ายหน้าไปที่ไหน”

“เฮ้อ! เกือบไปแล้วไหมละ อยู่ไม่อยู่ พอเลี้ยวมุมก็จังหน้ากันเลย นี่ถ้าไม่บังเอิญเธอมาด้วย โผล่มาให้เห็นแบบกะทันหันอย่างนี้ มีหวังเจอลูกปืนเข้าไปแล้ว”

ไชยยันต์เกาต้นคอแกรกๆ บ่นออกมา ไม่เพียงแต่ดารินเท่านั้น แม้ไชยยันต์เอง เชษฐา และอนุชา ก็รู้สึกยินดี ระคนประหลาดใจที่ได้พบเห็นเจ้าช้างตัวนี้อีกครั้ง โดยไม่เชื่อว่าจะได้พบมันอีก หลังจากที่มันแยกเดินดุ่มๆ ไปตามทางด่านของมันตามลำพัง ชนิดไม่สนใจกับเสียงตะโกนเรียกของดาริน เมื่อก่อนเที่ยงของวันนี้

ทุกคนเดินเข้ามาใกล้พญาคชสารใหญ่ที่แสดงอาการเชื่องและแสนภักดีกับหญิงสาวผู้เคยมีพระคุณกับมันราวกับจะเคยอุปถัมภ์กันมาแต่ชาติก่อน ข้างดารินนั้นพร่ำพูดกับมันราวกับจะพูดกับคนที่ฟังกันรู้เรื่อง ต่อว่าต่อขานที่มันเดินผละหล่อนไปเสียเฉยๆ แล้วลงท้ายด้วยการเอากำปั้นทุบที่งวงมันแรงๆ เหมือนจะลงโทษ

"นี่แนะ! คราวหลังจำไว้นะ ถ้าเรียกละก็หยุด หรือหันมามองมั่ง ไม่ใช่เดินเทิ่งๆ ไปตามอำเภอใจอย่างนั้น ฉันโกรธมากรู้มั้ย เมื่อตอนสายนี้"

หล่อนปั้นปากต่อว่า เจ้าด้วนยืนโยกตัวตระหง่านสูงง้ำหยู่เบื้องหน้าหล่อนเช่นนั้น มันคงอยากจะพูดเหมือนกัน ถ้ามันพูดได้ อีกสามคนเดินเข้ามาถึง ซึ่งบัดนี้ แต่ละคนก็รู้สึกไว้วางใจเจ้าด้วนพอสมควรแล้ว ว่ามันจะไม่เป็นอันตรายใดๆ ต่อทุกคนในคณะ

"แม่เขาต่อว่า ทำไมถึงไม่แก้ตัว หรือพดเถียงอะไรมั่งล่ะ"

ไชยยันต์พูดหน้าตาเฉยกับเจ้าด้วน แหย่ดาริน แล้วก้มลงหยิบก้านไม้เล็กๆ แห้งเปราะที่ตกอยู่ใกล้ๆ ส่งให้หญิงสาว

"เอ้า! เฆี่ยนมันเสีย 1 โหล ค่าที่มันขัดคำสั่งไม่ฟังเสียงเธอ หวดให้มันเจ็บเลย"

ดารินปัดไม้หักกระเด็นไป ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง กระชากเสียงว่า

"บ้า! ตาไชยยันต์ อย่ามาประชดฉันนะ ประเดี๋ยวฉันก็บอกให้เจ้าด้วน จับเธอโยนขึ้นไปแขวนอยู่บนยอดไม้โน่นเสียเท่านั้น..."

แล้วหล่อนก็หันไปทางช้างป่า ที่กลายมาเป็นมิตรสนิทคู่ใจอีกครั้ง ตาเป็นประกายชื่นชม หล่อนรู้สึกปีติยินดีเป็นพิเศษทุกครั้ง ที่เห็นมันเข้ามาแสดงอาการภักดีรักใคร่

อนุชาหันไปโบกมือเรียกคะหยิ่น ผู้ยังยืนตั้งท่ารีรออยู่อย่างปอดแหก เพราะคะหยิ่นเห็นช้างทุกตัวเป็นศัตรูไปหมด

มานานแล้ว โดยเฉพาะไอ้ด้วนคู่ปรับ ซึ่งเคยกวดไล่มาจนป่าราบไม่น้อยกว่า 2-3 ครั้ง พอถูกเรียกให้เข้ามารวมกลุ่มด้วย มันก็ยิ้มแห้งๆ ค่อยๆ จรดๆ จ้องๆ เข้ามา แต่แล้วก็สะดุ้งโหยงร้องว้าก ตั้งท่าจะเผ่นหนีอีก เมื่อไอ้ด้วนสะบัดงวงชูสูงขึ้น ร้องแว้ดเข้าใส่เหมือนจะด่า เพราะมันเองก็ดูท่าเขม่นหน้าคะหยิ่นอยู่เหมือนกันที่เคยเอาลูกซองยิงมันไว้ก่อนแล้ว แม้จะไม่ระคายผิวก็ตาม ทุกคนเห็นอาการนั้นก็หัวเราะอย่างขันๆ

ดารินทำหน้าขึงขัง ดุสำทับเจ้าด้วนไว้ สั่งให้มันลดงวงลง และราวกับจะฟังภาษามนุษย์เข้าใจ หรือมิฉะนั้นก็หยั่งรู้ด้วยกระแสจิต ช้างป่าจอมเกเรที่เคยขึ้นชื่อไปทุกละแวก สงบอาการที่ดูเหมือนจะคุกคามคะหยิ่นลงทันที

“คะหยิ่น! มานี่”

หล่อนหันไปเรียกคะหยิ่นเสียงแข็งๆเจ้านักเลงโตหล่มช้างอดออดอยู่ แต่พอหล่อนตวาดเฉียบขาด คะหยิ่นก็กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ เดินขาสั่นเข้ามาหา หล่อนคว้าแขนเจ้ากะ-เหรี่ยงดงที่เคยมือดีตร่วมเป็นร่วมตายกันมาก่อนแล้ว และรักมันเท่าๆ กับลูกน้องพรานพื้นเมืองคนหนึ่งของรพินทร์ จับแน่นลากตัวมันเข้ามายืนประจันอยู่เบื้องหน้าของคชสารใหญ่ โดยที่ตนเองก็คอยกำกับอยู่ ประกาศขึ้นดังๆ เป็นภาษากะเหรี่ยง

“เอาละ ทั้งสองคน...เอ๊ย ไม่ใช่ หนึ่งคนกับหนึ่งตัว คะหยิ่นและด้วน ฟังฉันพูดนะ ต่อไปนี้ ไม่มีการอาฆาตจองเวรอะไรกันอีกทั้งสิ้น เรื่องที่แล้วมาทั้งหมด ใครจะยิงหรือด่าใครและใครจะไล่กระทืบใคร ยุติเสียที มาเป็นมิตรกันให้สนิทใจ

ที่สุด คะหยิ่นอย่าด่าเจ้าด้วนอีก และเจ้าด้วนก็จะต้องไม่แสดงอาการมณ์ร้ายอะไรกับคะหยิ่นอีก เข้าใจไหม?”

ช้างยืนสงบนิ่ง...

คนก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ

ส่วนพี่ๆ และเพื่อน มองหน้ากันเองกะพริบตาอยู่ปริบๆ

“เป็นยังไง น้องสาวแก ท่าจะเสียสติไปเสียแล้ว พยายามจะเป็นทูตสันถวไมตรี เรียกช้างตัวหนึ่ง กับคนอีกคนหนึ่ง มาปรับความเข้าใจกันให้ได้”

ไชยยันต์กระซิบเบาๆ

เชษฐา อนุชายิ้มๆ ไม่กล่าวเช่นไร มองจับตาเฉยอยู่ระหว่างอาการของไอ้ด้วนกับคะหยิ่น ดารินพูดกับคะหยิ่นต่อไปว่า

“คะหยิ่น จงทำตามที่ฉันสั่ง ถ้าไม่อยากจะเป็นศัตรูกับเจ้าด้วนอีก”

“นายหญิงจะให้คะหยิ่นทำยังไง?”

เจ้าพ่อหล่มช้างในอดีต (ซึ่งก็เกะกะเกเรพอๆกับเจ้าด้วนนั่นแหละ) พูดอ่อยๆ ยังขาสั่นพั่บๆ อยู่เช่นนั้น เพราะมองตาเล็กอย่างฉลาดและหยั่งรู้ของช้างใหญ่ข้างหนึ่ง ชำเลืองจับอยู่หน้ามันปะหลับปะเหลือก ระยะห่างกันแค่งวงเอื้อมถึง ซึ่งระยะขนาดนั้น ‘นายหญิง’ ไม่มีทางจะสกัดกั้นอะไรเจ้าด้วนได้เลย ถามนิเกดบาขึ้นมา

“ก็ไม่ต้องทำอะไรมากหรอก พูดเป็นไหม พูดในภาษาคนของเจ้านั่นแหละ บอกขอโทษ ขออโหสิกรรมทุกอย่าง ต่อไปนี้จะไม่ด่า หรือจิกหัวเรียกเขาว่า ‘ไอ้ด้วน’ อีกแล้ว”

คะหยิ่นทำหน้าพิกล เหยเกอย่างไรบอกไม่ถูก

“นายหญิง คะหยิ่นเป็นคนนา เจ้าด้วนมันเป็นช้าง จะพูดกันรู้เรื่องได้ยังไง”

“ทำไมจะไม่รู้เรื่อง ฉันยังพูดกับเขารู้เรื่องเลย บอกให้พูดก็พูดซิ”

“เอา นายหญิงจะใช้คะหยิ่นยังไงก็ได้...”

คะหยิ่นบ่นอ่อย แล้วฝืนยิ้มแหย ๆ กับเจ้าด้วน พูดห้าว ๆ ว่า

“สหายด้วน ต่อไปนี้ เรากับเจ้าจงมาเป็นมิตรกันนะ ตามคำสั่งของนายหญิง ข้าจะถือเจ้าเป็นเพื่อน ไม่ล่วงเกินอะไรอีก ส่วนเจ้าก็อย่าคิดร้ายกับข้าอีก”

ดารินยิ้มออกมาได้อย่างพอใจ

“ได้ยินหรือยัง ด้วน ต่อไปนี้คะหยิ่นจะไม่เป็นศัตรูอะไรกับเธออีกแล้ว เธอก็เหมือนกัน ถ้ารักฉัน ปรารถนาดีต่อฉัน ก็จงเป็นมิตรกับคะหยิ่น และพวกเราทุกคนที่มาด้วยกันทั้งหมดให้ตลอดไป รพินทร์เขาก็คงยินดีมาก ที่รู้เช่นนี้”

กล่าวจบหล่อนก็หันมาทางคะหยิ่น ออกคำสั่งต่อมาว่า

“เอ้า! คะหยิ่น เอื้อมมือไปจับสหายของเจ้าเสีย ให้เกียรติเขาก่อน เราได้ช้างป่ามาเป็นมิตรตัวหนึ่ง ไม่เสียหลายหรอก มิหนำซ้ำเขาก็เคยแสดงให้เห็นแล้วว่า เขาช่วยเราแน่ เมื่อเกิดเหตุร้ายอะไรขึ้น ไม่ว่าคนหรือสัตว์ ถ้าหากมีเมตตาธรรมเป็นที่ตั้ง มีความจริงใจต่อกัน ก็ย่อมจะเป็นมิตรกันได้เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขึ้นชื่อว่าช้าง เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าเป็นสัตว์ในตระกูลสูงเหนือกว่าดิรัจฉานทั่วไปมาก มีความรู้สึกนึกคิด แสนรู้ และ

เตัญญู ซึ่งอย่าว่าแต่ในชั้นสัตว์เลย ต่อให้มนุษย์ทุกวันนี้หาได้ยากในคุณสมบัติเหล่านี้”

คะหยิ่นกลั้นใจ ค่อยๆ เอื้อมมือไปลูบงวงเจ้าด้วนเบาๆ พอเห็นมันยังสงบนิ่งก็ค่อยๆ ลูบคลำ แล้วตบที่งวงนั้น

ช้างใหญ่ชูงวงขึ้นเล็กน้อย พอเหนือศีรษะของคะหยิ่น ผูดๆ ดมๆ พ่นลมฟูดลงกลางกบาลเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้าง แล้วก็เคาะจะงอยงวงเบาๆ เสียงดังป๊อกลงไปกลางหัวคะหยิ่น เจ้าคงคุลีมานแห่งหล่มช้างร้องเอ๊ีบ แทบคอย่น เผ่นพรวดพ้นรัศมีงวงของมันออกไปบังหลังนายหญิง ทุกคนอดที่จะหัวเราะครืนกันออกมาไม่ได้ในอาการขี้เล่นของเจ้าด้วน แม้แต่ดารินเอง

คะหยิ่นขยับปากจะด่าโขมงโฉงเฉงอีก เพราะถูกเขาเขกกบาล แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ หุบปากนิ่งเสีย ได้แต่ค้อนเจ้าด้วนปะหลับปะเหลือก ไชยยันต์นั้นหัวเราะจนท้องแข็ง เข้ามาประคองคะหยิ่นไว้ ปลอบใจว่า

“เฮ่ย! ไม่เป็นไรหรอกวะ คะหยิ่น เอ็งเคยยิงมันมาก่อนแล้ว มันแค่เขกกะโหลกเอ็งหยอกๆ เท่านั้น ต่อไปนี้ เชื่อว่าคงไม่มีอะไรแล้ว”

“เบาๆ อะไรล่ะ นายทหาร คะหยิ่นแทบคอย่น”

เจ้านั่นบ่นอู้อี้ คลำหัวป้อย

เชษฐา สำรวจดูตามร่างกายของเจ้าด้วนอย่างถี่ถ้วน

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ เดินมาคนละทางแท้ๆ โผล่มาดักตรงที่พักของเราจนได้ เอ้า! น้อย กลาง แล้วก็ไชยยันต์ ช่วยกันเดินตรวจดูรอบๆ ตัวมันหน่อยซิ ไปโดนบาดเจ็บ มีแผลอะไรเพิ่มเติมมาอีกหรือเปล่า”

เหมือนๆสภาพช้างเลี้ยง ทุกคนพากันเดินวนตรวจดูตามร่างกายของเจ้าด้วนจนทั่ว ก็ไม่พบว่ามันจะมีบาดแผลอะไรมากไปกว่าเท่าที่ได้เคยปะทะกับโขลงช้างลึกลับที่ดักมุ่งร้ายหมายขวัญคณะเดินทาง โดยชิงเข้าต่อสู้ป้องกันและให้สัญญาณเสียงเตือนให้ทุกคนรู้ตัวเสียก่อน ดารินถึงกับเดินลอดใต้ท้องของมันได้อย่างสบาย เจ้าด้วนก็คงยืนโยกตัวช้าๆ ปล่อยให้กลุ่มมนุษย์เดินตรวจรอบๆ ตัวมัน

"ด้วน เธอลองเดินให้ฉันดูหน่อยซิ"

ม.ร.ว.สาวตบท้ายขาหลง พร้อมกับออกคำสั่งดังๆ

ก็เป็นที่น่าประหลาดอยู่ ภายหลังหล่อนพูดซ้ำๆ อยู่สองสามครั้ง พร้อมกับตบขาเช่นนั้น เจ้าด้วนก็ออกเดินอย่างแช่มช้าให้ทุกคนเห็นทันที ไม่ได้ไปไหนไกล แต่เดินวนอยู่ใกล้ๆ หมู่หินนั่นเอง ดารินดีดนิ้วโดยแรงอย่างพอใจร้องว่า

"เรียบร้อยค่ะ พี่ใหญ่ ด้วนไม่ได้รับอันตรายจากอะไรเพิ่มขึ้นอีกเลย ขาหลังที่เขยกก็เกือบจะเดินได้เป็นปกติแล้ว ไม่ใช่ว่าเพราะโดนเจ็บเพิ่มขึ้นมาแล้ว จึงหวังจะมาให้น้อยช่วยอีกหรอก"

"ดีนะ ตามรพินทร์ในคราวนี้ น้อยได้ลูกตัวหนึ่งตัวใหญ่เท่าตึก! คอยระวังดูแลมันให้ดีก็แล้วกัน อย่าเพิ่งไว้ใจอะไรให้มากนัก สัตว์หน้าขน"

พี่ชายใหญ่ว่า

"สัตว์หน้าขน บางขณะก็ยังไว้วางใจได้มากกว่าคนหน้าเกลี้ยง ซึ่งคดในข้องอในกระดูกเสียอีกค่ะพี่ใหญ่ น้อยรับผิดชอบ

เหงเรื่องเจ้าด้วนนี่ ขออย่างเดียวเท่านั้น บางขณะมันก็แยกห่าง
หายไป แล้ววกกลับเข้ามาหาใหม่ สำคัญใครอย่าตาฝาดยิงมัน
เข้าก่อนก็แล้วกัน ไอ้เรื่องที่จะกลับมาเป็นพิษเป็นภัยกับพวกเรา
ทุกคน น้อยรับประกันได้ ไม่ว่าจะมีน้อยอยู่ด้วยหรือไม่มีก็ตาม
ถึงพี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ หรือทุกคนพวกเรานี่แหละ ก็น่าจะ
พูดกับมันได้รู้เรื่อง ภาษาไม่สำคัญ กระแสจิตเป็นเรื่องสำคัญ
ที่สุด"

ไม่มีใครในบรรดาพี่ชายและเพื่อนอยากจะขัดใจน้องสาว
คนเล็ก เพราะเห็นว่าบอบช้ำระกำใจ เกือบจะอยู่ในภาวะคั้มดี
ทุ่มเท้ายอยู่แล้ว **อะไรก็ตามที่เป็นความพอใจ ความสุข หรือ
จะทำให้หล่อนมีกำลังใจอบอุ่นขึ้นได้บ้าง ก็เป็นสิ่งที่ควร
ทนุโลม**

อนุชาวิทยุเรียกไปที่หนานอินตรงแค้มป์อีกครั้ง พอ
แกพูดตอบรับมา เขาก็สั่งความว่า

"ไอ้ด้วน โผล่เข้ามาให้เราเห็นตรงแอ่งน้ำอีกแล้วนะ ลุง
คันแตือนพวกเราทุกคนไว้ด้วย ถ้าเห็นช้างโผล่ให้เห็นก็ให้พิจารณา
ให้ดีเสียก่อน อย่าด่วนบุ่มบ่ามยิงเข้าไปก่อน เชื่อว่าทุกคนคงจะ
จำมันได้"

"ไอ้ด้วนโผล่มาอีกแล้วเร้อะ นายชด ตอนนี้มันอยู่ที่ไหน?"
เสียงหนานอินถามตื่น ๆ

"ก็ป้วนเปี้ยนใกล้ชิดอยู่กับพวกเราที่แอ่งน้ำนี่แหละ ขา
เผ็บอาจเดินตามเข้าไปด้วย สั่งให้ระวังไว้เท่านั้น กลัวจะยิงผิด

ตัว เพราะพวกเราเองก็อาจถูกช้างอื่นจู่โจมเอาเมื่อไหร่ก็ได้ จึงขอให้ดูให้ถี่ถ้วนก่อนยิง”

หนานอินรับคำ

สั่งเสร็จ รู้เรื่องกันดีแล้ว อนุชาก็หันมาบอกพี่น้องว่า

“เอาละ อาบน้ำกันเถอะครับ ประเดี๋ยวพวกนั้นก็คงจะมาลำเลียงน้ำไปเป็นน้ำดื่มของเราระหว่างทางต่อไป เรื่องเจ้าด้วน ไม่ต้องไปสนใจอะไรกับมันอีกแล้ว มันคงมาอยู่ใกล้ๆ เราแถวนี้แหละ”

ว่าแล้ว เขาก็สั่งคะหยิ่นให้หิ้วถังพลาสติกไปตักน้ำเต็มเปี่ยมทั้งสองถัง หิ้วเอาไปวางไว้ในซอกโขดหินล้อมรอบลักษณะเป็นห้องมิดชิดพอจะอาศัยเป็นห้องน้ำได้ แล้วหันมาขยับจะส่งให้ดาริน อันเป็นผู้หญิงคนเดียวของคณะ เข้าไปอาบน้ำก่อนเป็นคนแรก แต่แล้วก็ชะงัก เพราะเห็นหล่อนกำลังยืนจ้องดูอาการเคลื่อนไหวของเจ้าด้วนอย่ด้วยความพิศวงอย่างไรพิกล เมื่อทุกคนมองตามไปก็เห็นมันเดินช้าๆ ย้อนตรงไปยังซากเน่าของเสือ ซึ่งทุกคนผละมาแล้ว อันอยู่ไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก ความใหญ่โต และมีสันหลังที่สูงล้ำขึ้นมาจากระดับหมู่หินทั่วไป ทำให้มองเห็นร่างกายของมันอันตรงไปยังตำแหน่งนั้นอย่างชัดเจน

พอถึงที่เสือนอนตายอยู่ มันก็ส่งเสียงสั้นๆ ขึ้นแปร่นหนึ่ง แสดงอาการหมุนวนหันรีหันขวาง

“เอ๊ะ! นั่นมันไปที่ซากเสือ ท่าทางเหมือนอยากจะบอกอะไรเราสักอย่างหนึ่ง...”

ดารินพูดเบา ๆ จ้องเขม็ง แล้วป้องปากตะโกน

"ด้วน! ซากเสือตัวนั้นพวกเราเห็นแล้ว และรู้ด้วยว่า รพินทร์เป็นคนยิงไว้"

เจ้าด้วนวนอยู่ตรงนั้น อึดใจเดียวก็ก้าวยาว ๆ ในลักษณะกึ่งเดินกึ่งวิ่งเหยาะย้อนกลับมาที่ดารินทันที พอถึงงวงของมันก็ตวัดขวับไปจับข้อมือหญิงสาวไว้ มีอาการเหมือนจะฉุดให้เดินกำลังของช้างสารกับกำลังของสาวน้อยนางมนุษย์ ต่อให้แข็งแรงสักขนาดไหน หล่อนก็ยังเซถลาตามแรงฉุดของมัน แม้จะเป็นอาการที่สภาพ เบาแสนเบาสักเพียงใดก็ตาม ดารินร้องลั่น

"อะไรกันนี่ ด้วน เธอจะเอาฉันไปไหน"

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชาไหวตัวทันที โดยเฉพาะอนุชา ร้องบอกน้องสาวว่า

"น้อย! อย่าพยายามกระชากแขนหรือขัดขืนมัน ประ-เดี๋ยวแขนหลุด เดินตามมันไป พวกพี่จะตามไปด้วย รู้สึกว่ามันอยากจะให้เธอไปที่ไหนสักแห่งหนึ่ง"

ดารินครั้งแรกก็ตกใจ พอพี่ชายบอกมาดังนั้น หล่อนก็ละล่ำละลักกับเจ้าด้วนว่า

"ปล่อย! ไม่ต้องฉุดมือฉันหรอก จะพาไปไหนก็ไป ปล่อยก่อน เดี๋ยวแขนฉันหัก"

เจ้าด้วนคลายงวงที่รัดข้อมือหล่อนออก แล้วใช้วิธีเสยปลายงวง ผลักหล่อนให้ออกเดินนำหน้า โดยมีมันเดินตามไปข้างหลัง มุ่งหน้าย้อนลงไปตามทางด่านที่ไต่กันขึ้นมาสู่แอ่งน้ำ ยักสามชายและคะหยิ่น ถือปืนตามจี้หลังติด ๆ มาอย่างประ-หลาดใจขีดสุด

ชั่วระยะเส้นทางสั้น ๆ จากตำแหน่งแอ่งน้ำเท่านั้น เจ้าด้วนก็ผลักด้วยงวงเบา ๆ กระตุ้นให้ดารินเดินแยกเข้าไปในหมู่ป่าหินเตี้ย ๆ ด้านขวามือ แล้วอีกเพียงไม่กี่ก้าวมันก็นำมาหยุดอยู่ตรงบริเวณที่โล่งใต้โคนสยาใหญ่ พื้นที่ตรงนั้นราบเรียบ เป็นดินภูเขาสีแดง แต่มีก้อนหินขนาดครกตำน้ำพริก ประมาณ 10 กว่าก้อนวางกองพูนอยู่เป็นกลุ่ม ลักษณะมันเป็นการกระทำของคน ไม่ใช่เกิดจากธรรมชาติ ช้างใหญ่ใช้งวงกวาดหินที่กองสุมกันเหล่านั้น กระจัดกระจายออกไปทันที ทำให้มองเห็นพื้นดินมีรอยขุดและกลบไว้เมื่อไม่นานนี้นัก มันเอางาแทงเสยตรงตำแหน่งที่มีรอยขุดกลบนั้น แล้วร้องเสียงแหลมยาวดังกว่าทุกครั้ง

“เฮ้ย ! อะไรกันนี่ มีใครมาฝังอะไรไว้ตรงนี้”

ไชยยันต์กระโดดเข้าไปดูเป็นคนแรกพร้อมกับร้องขึ้น ส่วนเชษฐา อนุชา ก็พรวดเข้ามายืนรายล้อมดู ดารินนั้นยังไม่เข้าใจอะไรนัก รู้แต่เพียงเจ้าด้วนต้องการนำหล่อนมาตรงนี้ให้ได้เท่านั้น

คะหยิ่นวิ่งตามมาด้วย พอเห็น ก็ทรุดตัวลงนั่งเอามือลูบพิจารณา พลางพูดห้าวต่ำในลำคอ

“พวกนายรพินทร์ ฝังอะไรไว้ตรงนี้แน่ และคงไม่ลึกนัก ไม่เช่นนั้นก็คงไม่ขนเอาก้อนหินมาวางทับสุมบนไว้อย่างนี้ ถ้าขุดเราก็จะรู้ไอ้ด้วนมาพาเรามาชี้ให้ดู”

“กลาง บอกลุงอินให้เอาพลั่วสนาม กับลูกหาบมาสองคนที่นี่ เร็ว!”

พี่ชายใหญ่ของคณะสั่งเร็วปรื๋อ อนุชาพูดวิทยุกับหนาน-

ก็แค่ครั้ง ทุกคนรออยู่ตำแหน่งนั้น ยังไม่ลงมืออะไรลงไป เพราะทั้งสิ้น นอกจากช่วยกันสำรวจดูรอบๆ บริเวณ ซึ่งก็พอจะพบก้นบุหรี่ใบจากของพวกลูกหาบคณะรพินทร์ทิ้งไว้บ้างสองสามม้วนแถวๆนั้น เสียงอนุชาบอกออกมาอย่างพิศวงสุดขีดว่า

“เอ ถ้ามันพิลึกแฮะ ยิงเสือใหญ่อยู่หมัดไปตัวหนึ่ง แบกเอาไปทิ้งไว้ให้เน่า แต่ตรงนี้มีรอยฝัง ชักสังหรณ์พิกล มีใครในพวกเขาถูกเสือกัดตายแน่ เพราะตามรูปการณ์แล้ว ซากสัตว์เขาทิ้งไว้ได้ แต่คงไม่ทิ้งศพคนไว้ให้ทุเรศหรอก จึงต้องเอามาฝังไว้ตรงพื้นบริเวณอ่อนพอจะขุดได้แบบนี้”

“ถ้าเป็นศพคนมัน ก็น่าจะโชยกลิ่นขึ้นมาบ้าง แต่นี่ไม่มีกลิ่นเลย ยกเว้นแต่จะฝังลึกมากๆ ลักษณะของหลุมที่ขุดนี่คะหยิ่นก็บอกแล้วว่าดูท่าจะไม่ลึกอะไรนัก ถ้าคนทั้งคนลงไปนอนใต้แผ่นดินตื้นๆ เพียงแค่นี้ 7-8 วันที่ผ่านมา ศพจะต้องอืดเต็มที่ ดันผิวดินปริฟูขึ้นมาแล้ว นี่ไม่มีร่องรอยอะไรเลย”

เชษฐาว่า

ขณะนั้น เจ้าด้วนก็ยังคงยืนสงบอยู่ตรงนั้น แกว่งงวงไปมาเหมือนกับจะบ่งความหมายให้ทุกคนทราบว่า มันได้นำดารินและทุกคน ให้มาพบกับสิ่งที่มันต้องการให้พบแล้ว

ชั่วอึดใจใหญ่ๆเท่านั้นหนานอินก็เดินเคี้ยวปากหยับๆ เดินนำหน้าลูกหาบสองคนมาอย่างรวดเร็ว หนึ่งในสอง แบกพลั่วสนามมาด้วย แกเกือบจะเดินผ่านทางแยกขึ้นไปยังแอ่งน้ำแล้ว ถ้าหากคะหยิ่นไม่ยืนคอยดักตะโกนเรียกอยู่ พอมาถึง

อนุชาก็เล่าคร่าวๆ ให้ฟังว่า พบซากเสือถูกยิงตาย ถูกนำไปทิ้งอยู่ตรงไหน ต่อมาเจ้าด้วนก็โผล่ให้เห็นและเดินมายังตำแหน่งที่มีรอยขด และกลบฝังนี้

"หลุมแค่นี้เอง ไม่น่าจะเป็นหลุมศพใคร แต่เดี๋ยวรู้"

ครูพรานผู้เฒ่าก็บงการให้ลูกหาบที่ติดตามมาด้วยช่วยกันขุดดินลูกรังอันร่วนซุยนั้นทันที การขุดดำเนินไปอย่างง่ายดาย ไม่มีอะไรยากเย็นทั้งสิ้น เพราะพื้นร่วนมากผู้ขุดหลุมไว้ มีอาการเพียงแค่ทำพื้นให้เป็นแอ่ง และโกยดินกลบทับตื้นๆ เสียมากกว่าจะเจตนาขดให้เป็นหลุมกว้างลึกอะไรนัก

ดังนั้น แค่ไม่เกิน 5 นาที ลึกจากระดับดินกลบหน้าลงไปแค่ 2 ฟุต สิ่งที่ถูกกลบอยู่ก็โผล่ให้เห็น โดยการโกยดินขึ้นมากองของลูกหาบ

"เฮ้ย! กระดูกหน้าแข้ง กับหัวกะโหลก!"

ไชยยันต์อุทานลั่น พร้อมกับกระโดดโหยง เมื่อสิ่งอันเคยเป็นร่างกายมนุษย์เพียงแค่สองชิ้นนั้น ถูกงัดให้กลิ้งขลุกๆ มาทางด้านที่เขายืนอยู่ ทุกคนจ้องเขม็ง

"แปลกจริง นี่มันเป็นชิ้นส่วนของศพที่ตายมานานแล้วนี่ ไม่ใช่ศพที่เพิ่งจะผ่านมาแค่ 7-8 วัน"

ดารินในฐานะแพทย์ร้องลั่น ทุกคนก็เห็นด้วย ความงุนงงพร้อมกันทั้งหมด และก็มองเห็นอย่างเดียวกับหญิงสาว เพราะกระดูกบริเวณหน้าแข้งนั้น บางส่วนยังมีหนังคล้ำๆ แห้งเกราะหุ้มอยู่ และหัวกะโหลกก็ยังเหลือปอยผมบางส่วน สภาพของมันแห้งสนิทแล้ว เหมือนเนื้อตากแห้ง ไม่ใช่ศพใหม่ที่กำลังขึ้นเฟะ

“ขุดต่อไปซิ เผื่อจะพบส่วนอื่นๆ อีกบ้าง”

เชษฐาขมวดคิ้วอย่างสุดพิศวง สั่งต่อไปโดยเร็ว ลูกหาบสองคนช่วยกันระดมขุดต่อไปอีกทันที โดยมีคะหยิ่นกับหนานอินช่วยกันโกยดินอีกสองแรง ต่อมาอีกพักใหญ่ก็พบหินดินดานอยู่ข้างใต้ ลึกลงไปอีกเพียงแค่ฟุตเดียวเท่านั้น ไม่สามารถจะใช้พลั่วสนามขุดเจาะต่อไปได้ และไม่มีเศษกระดูกหรือชิ้นส่วนใดของมนุษย์ให้ค้นพบอีกเลย **ตำแหน่งที่ฝังกลบไว้นั้น เป็นเพียงแค่หัวกะโหลกกับส่วนหน้าแข้งผุๆ เท่านั้น**

“ทำไมศพ ถึงมีอยู่แค่นี้ และมันเป็นศพของใครกันนี่?”

อนุชาอุทานออกมา

“แต่ที่แน่ๆ ก็คือพวกของรพินทร์ เป็นผู้กลบฝังไว้แน่ เศภาพศพมันเก่าแต่รอยฝังมันใหม่ๆ แสดงว่าเขาก็คงจะเพิ่งมาพบซากที่ไม่สมบูรณ์นี้เอาในวันที่มาถึงที่นี่เหมือนกัน”

เชษฐาออกความเห็น

ครูพรานผู้เฒ่า ย่นหน้า เอามือลูบคางคิดอยู่พักใหญ่แล้วว่า

“เดี๋ยวๆๆ เจ้านายทั้งหลาย หนานอินพอจะมองเห็นอะไรเค้าๆ ขึ้นมามั่งแล้ว ขอให้หนานอินไปดูที่ซากเสือตัวนั้นหน่อยเหอะ”

อนุชาสั่งให้คะหยิ่นนำหนานอินไปดูตรงบริเวณที่ซากเสือเน่านอนตายอยู่นั้นทันที ทั้งสองหายไปพักใหญ่ก็หวนกลับมายังตำแหน่งหลุมฝังชิ้นส่วนเก่าของศพอีกครั้ง พอมาถึงหนานอินยังไม่พูดอะไร ตรงเข้าไปที่กะโหลกนั้นทันที ก้มลงพิจารณาอึดใจเดียว แกก็บอกเสียงดังได้ยินไปทุกคนในที่นั้นว่า

"ถึงไม่เห็นกับตา พบหลักฐานแค่นี้ หนานอินก็เดาถูกหมดแล้ว ว่าอะไรมันเป็นอะไร?"

"เดายังไง?"

อนุชาถาม แกหัวเราะหึๆ ในลำคอ ลุกขึ้นปัดฝุ่นจากมือ

"ถึงหนานอินไม่บอก นายชดก็คงจะเดาถูก ถ้าคิดไปถึงเสือกินคนที่เข้ามาอาละวาดที่ซับบอน ลากเอาลูกชายของนายปีหายไปชนิดตามร่องรอยไม่ได้ แล้วคณะของนายรพินทร์ผ่านมาที่ซับบอน ไอ้ปีบอกเรื่องเสือ ขอให้นายรพินทร์ช่วยตาม แต่ฟารั้งมันไม่ยอม บอกให้เดินทางต่อ..."

"เออ! จริงซิ ลุง แล้วยังไงต่อ?"

ไชยยันต์ซัก ในขณะที่เชษฐาและดาริน จ้องหน้าหนาน-อินเป๋ง

"เมื่อไอ้ฟารั้งเห็นแก่ตัวพวกนั้น มันไม่ยอมให้นายรพินทร์ช่วยตามเสือ นายรพินทร์แกก็ไม่ตาม ออกจากที่นั่นก็เดินทางมาพักที่โป่งน้ำร้อนนี่เลย ไอ้เสือเวรตัวที่ลากเอาทะเย ลูกชายเจ้าปีไปกิน ก็ตามคณะของนายรพินทร์มาที่นี่ด้วย เพราะมันน่าจะรู้ว่ามีเหยื่อที่มันจะจับกินได้ง่ายกว่ามัวแต่เฝ้าอยู่ที่ซับบอน เพราะพวกนั้นเตรียมระวังเตรียมพร้อมดักยิงดักจั่นห้าวกันอยู่แล้ว เสือมันคงลากเอาทะเยมากินอยู่แถวๆ นี้แหละ โดยคาบลากมาเรื่อยๆ ชิ้นส่วนของศพถึงขาดๆ หายๆ ไป เหลือไม่ครบทั้งตัว เพราะมันหยุดที่ไหน มันก็แทะที่นั่น ยังเหลืออยู่ ก็คาบติดปากไปแทะกินต่อเรื่อยๆ นายรพินทร์พาฟารั้งมาพักค้างคืนที่นี่ ไอ้เสือกินคนก็คงจะหมายเล่นงานใครสักคน ใกล้ๆ บริเวณแอ่งน้ำนี่แหละ โดยซากเก่าของไอ้ทะเยก็ยังแอบซ่อนอยู่แถวๆ

นี้ นายรพินทร์แกก็เลยตอกเข้ากลางกะโหลก ดับดิ้นไป แล้วให้เอาเสือไปทิ้งไว้ตรงโน้น ส่วนด้านนี้ เพื่อไม่ให้ทุเรศตา แกเห็นศพบางส่วนของไอ้ทะเย แกก็เลยให้พวกนั้นช่วยจัดการกลบเสีย เรื่องมันก็แค่นั้นเอง”

อนุชาพยักหน้าช้าๆ อย่างเห็นด้วย แต่เชษฐาหันไปถามน้องชายว่า

“เธอลองสรุปซิ พี่ฟังลุงอินพูดไม่ค่อยรู้เรื่องแฮะ”

“เสือกินคนตัวที่นายบ้านซับบอนเล่าให้เราฟัง มาพบจุดจบโดยรพินทร์ตรงนี้ครับ และรพินทร์ก็ค้นพบซากบางส่วนของทะเยด้วย จึงฝังเสีย เขาไม่ต้องออกตามให้เสียเวลาตามที่นายข้างห้ามไว้ แต่เสือมันตามพวกเขามาเอง จึงถูกกำจัดลงได้ตอนที่เราผ่านซับบอน กะเหรี่ยงปีก็บอกกับพวกเราแล้วว่า ภายหลังจากรพินทร์เดินผ่านพ้นหมู่บ้านไปแล้ว 7-8 วันที่แล้วมานี่ ไอ้เสือกินคนที่ลากเอาลูกชายของมันไป ไม่ปรากฏร่องรอยใดอีกเลย ซึ่งก็จะปรากฏร่องรอยได้ยังไง ในเมื่อเพียงแค่วันต่อมาเท่านั้น มันก็เจอเอากระสุนของรพินทร์ดับเสียแล้ว เรายังทายกันไม่ถูกเท่านั้นว่า การพบซากของลูกชายกะเหรี่ยงปี กับการยิงเสือตัวนั้นของรพินทร์ อะไรจะเกิดขึ้นก่อนหรือหลัง เขาพบซากก่อน หรือยิงเสือก่อน แล้วจึงพบซากภายหลัง ส่วนระหว่างยิงนั้น เราก็ลงความเห็นกันแล้วว่า คงยิงในขณะที่มันกำลังกระโจนเข้าใส่คนใดคนหนึ่งแน่นอน อาจเป็นลูกหาบ หรืออาจฝรั่งพวกนั้น คนใดคนหนึ่งที่มาอาบน้ำแถวๆ นี้ก็ได้”

“ฮือม์ อดีตบ่าวนายคู่นี้ เขารู้เข้าใจอะไรกันได้ดีแฮะ”

ไชยยันต์พึมพำเบาๆ ส่วนดารินยังกังขา หล่อนเดินไป

ที่หลุมที่ขยายกว้างออกไปนั้น เพื่อจะตรวจดูให้แน่ว่า ไม่มีชิ้นส่วนอื่นๆ ของศพอยู่อีก แล้วถามหนานอินว่า

“ลุงอินสันนิษฐานตามเหตุผลสิ่งแวดล้อม แต่บอกฉันหน่อยได้ไหม ศพที่เห็นแต่หัวกะโหลกและหน้าแข้งอันเดียวแค่นี้ ลุงรู้ได้ยังไงว่าเป็นทะเย ลูกชายของกะเหรี่ยงปีที่ซับบอน”

แกตอบหน้าตาเฉยว่า

“ก็หนานอินรู้จักไอ้ทะเย ลูกชายของไอ้ปีดี”

“จากซากนี่ ตายมาร่วมเดือนแล้ว เหลือแต่หัวกะโหลกกับเศษผมบางส่วนเท่านั้น ลงอินจำได้ยังไงว่าเป็นทะเย?”

หล่อนซักต้องการความจริง มากกว่าจะลองภูมิอะไรแก ซึ่งความจริงหนานอินก็ไม่มีภูมิอะไร มีแต่ความชำนาญในอาชีพเดินป่า และรู้จักคุ้นเคยกับชาวป่าทั้งหลายเท่านั้น

“หนานอินจำหน้าไอ้ทะเยไม่ได้หรอก นายหญิง เพราะตอนนี้มันไม่ใช่หน้าของทะเยแล้ว แต่เป็นหน้าผี ถึงงั้นก็เหอะ ไอ้ทะเยฟันหน้าข้างบนของมันสี่ซี่ไม่มี ไอ้หัวกะโหลกนั่นก็ไม่มีเหมือนกัน หนานอินก็ว่ามันจะเป็นใครอื่นไปได้ยังไง”

นั่นคือหลักการพิสูจน์ตามแบบนิติเวชวิทยาเปี๊ยบ ซึ่งหนานอินก็ไม่ได้เรียนมา แต่มันก็ตรงกับหลักเกณฑ์ที่น่าจะสันนิษฐานเช่นนั้นได้ เชษฐากับไชยยันต์ หันดูหน้าดารินเหมือนจะถามว่าพอรับฟังได้ไหม หล่อนก็ลอบพยักหน้าช้าๆ เพราะตัวเองก็ตรวจสอบไว้เช่นกัน ศพนั้น ฟันหน้าด้านบนหักไปสี่ซี่จริงๆ

เสียงหนานอินเอ่ยถามรวมๆ ต่อไปว่า

“แล้วนี่ยังไงล่ะ นาย ไอ้ด้วนมันพามาหาที่หลุมกลบซากนี่เร้อ?”

“ใช่!”

ดารินตอบ

“มันทำอาการประหลาดอยู่ คือไปดูที่ซากเสือ จากนั้นก็ทิ้งฉุดทั้งดึงฉันให้มาที่นี่ ทีแรกก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่ามันต้องการให้มาดูอะไร พอเห็นมีรอยขุดดินกลบ ก็เลยสั่งให้ลุงเอาพลั่วมาลองขุดนี่แหละ”

“ฮ่า! ถ้างั้นก็ชัด ไอ้ด้วนมันจะต้องรู้อะไรดีๆ ถ้ามันพูดได้ มันก็คงจะบอกนายหญิงจ๋อยๆ ไปหมดแล้ว ว่านายรพินทร์ไปทางไหน เกิดอะไรขึ้นบ้าง นี่เราก็รู้กันล่ะว่าศพทะเยที่เสือลากหายไป ถูกพวกของนายรพินทร์ค้นพบ และช่วยฝังให้ตรงนี้เอง ไอ้ด้วนไม่ย้อนไปบอกข่าวให้พ่อมันรู้ ส่วนไอ้เสือที่ลากทะเยไปกินก็ตับสิ้นไปแล้วโดยนายรพินทร์ไม่ต้องไปตามให้เสียเวลา มันโดดเข้ามาชนลูกปืนของแกเอง ไม่มีเสือกินคนตัวไหนอยู่ในป่าละแวกนี้ได้หรอก ถ้านายรพินทร์ยังอยู่ เพียงแต่ช้าหรือเร็วเท่านั้น”

แล้วแกก็หันไปทางเจ้าด้วน ซึ่งยังยืนอยู่ใกล้ๆ ไม่ไปไหน และไม่แสดงอาการตื่นกลัวอย่างใดทั้งสิ้น แม้จะมีคนมาร่วมกันเป็นกลุ่มมาก ร้องถามว่า

“ว่ายังไง ไอ้ด้วน พ่อของเอ็งตอนนี้ไปอยู่เสียที่ไหน ช่วยพาไปให้พบทีเหอะ”

เจ้าด้วนไม่ตอบ เพราะมันตอบไม่ได้

พูดปรึกษา และดูซากกะโหลกนั้นกันอีกเพียงครู่เดียว เชษฐาก็สั่งให้กลบซากไว้ที่เดิม จากนั้นก็บอกให้น้องสาวและเพื่อนกลับไปยังแหล่งน้ำตามเดิมเพื่อจัดการอาบน้ำกันเสียให้เรียบร้อย เพราะเริ่มจะมืดลงทุกขณะแล้ว

หนานอิน กับลูกหาบสองคนที่ถูกเรียกมา ก็กลับไปแค้มป์ ส่วนเจ้าด้วนพอเห็นดารินเริ่มเคลื่อนที่ มันก็ออกเดินตามต้อยๆ ไป เหมือนช้างเลี้ยงตามควาญ และประพฤติตัวมีมารยาทดีที่สุด ไม่ทะลึ่งลงไปเล่นหรือย่ำกวนน้ำในแอ่งที่มีอยู่จำกัดให้ขุ่นเลย หากแต่ไปยืนหักยอดไม้กินอยู่ใกล้ๆ กับตำแหน่งที่ดารินเข้าไปชำระสะสางกายเป็นคนแรก

ดารินอาบน้ำไปพลาง ก็คอยสังเกตดูอาการของไอ้ด้วนไปพลาง มันยืนเหมือน 'ผู้พิทักษ์' อยู่ไม่ห่างจากวงล้อมของหมู่หินที่ใช้เป็นห้องอาบน้ำนั้น มักใช้งาเสยมลดิน อันมีลักษณะเหมือนปลวก แล้วเอางวงกวาดใส่ปาก ซึ่งโดยประสบการณ์หล่อนรู้ว่านั่นคือดินโป่ง หรือดินที่มีรสเค็ม และแคลเซี่ยมซึ่งสัตว์ป่าต้องการแน่ และตำแหน่งนี้ก็มีชื่อเรียกร่วมกันอยู่แล้วว่า 'โป่งน้ำร้อน' คือมีทั้งดินโป่งและมีแอ่งน้ำซับซึมขึ้นมาจากใต้ดิน

ความเย็นของอากาศที่มืดลงอย่างฮวบฮาบ อันเป็นธรรมชาติของป่าดง ทำให้รู้สึกหนาวสะท้านอย่างกะทันหัน แต่น้ำทั้งสองถังใหญ่ที่คะหยิ่นตักมาให้ ซึ่งหล่อนจะต้องพยายามใช้อย่างประหยัด เพราะไม่ต้องการให้มันต้องหิ้วมาเพิ่มเติมบริการซ้ำซากบ่อยๆ ครั้งนั้นมีอุณหภูมิอุ่นสัมผัสผิวได้ชัด บริเวณนี้จึงถูกขนานนามจากชาวป่าไว้อย่างถูกต้องแล้ว มีดินโป่งจริงมีแหล่งน้ำจริง และอุณหภูมิของน้ำก็อุ่นอยู่ชั่วนิจนิรันดร์จริง

เสียงพี่ชายทั้งสอง ไชยยันต์ และคะหยิ่น นั่งคุยกันอยู่ใกล้ๆ ไม่ได้ห่างไปไหน เป็นเพื่อนอยู่อีกกลุ่มหนึ่ง แต่ผู้หญิงชินป่าผจญภัยหนักมาแล้วอย่างดารินไม่เคยหวั่นเกรงอะไร ถ้าหาก

ไวเฟิลวางอยู่ใกล้ๆ มือหล่อนเช่นนี้ หล่อนอยากตะโกนพูดคุยอะไรกับช้างเพื่อนแก้วตามที่หัวใจร่ำปรารถนา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อยากถามมันไปถึงชายคนรักว่ารู้บ้างไหม ป่านนี้เขาอยู่ที่ไหน เป็นตายร้ายดีอย่างไร ช่วยนำทางให้ไปพบโดยเร็วเสียทีเถอะ แต่ก็ไม่กล้าที่จะเอ่ยคำใดออกมาดังใจได้ เพราะพูดไปพวกพี่ๆ เพื่อนๆ ก็จะหาว่าบ้าเสียเปล่าๆ

แล้วก็อีกประการหนึ่ง คำตอบของเจ้าด้วน (ถ้าจะมีได้) สำหรับหล่อน ก็มีสำเนียงอยู่อย่างเดียว คือ แอ๊ะ-แอ๊ะ-ก็แค่นั้นเอง หล่อนแปลไม่ออก ว่าแอ๊ะๆ ของมันหมายถึงอะไร นอกจากรู้โดยสัญชาตญาณว่าเป็นการเปล่งเสียงแสดงถึงความภักดีเป็นมิตรเท่านั้น

ตะวันลอยตัวต่ำลงไปทุกขณะทางหุบด้านล่าง แดดผีตากผ้าอ้อมสาดสลัวลงมาจับใบหน้าของหล่อน ขณะที่ประสานมือทั้งสองวักน้ำในถังลูบหน้าอยู่ เสียงชะนีที่ไม่เคยเห็นวี่แววมาตลอดเริ่มโหวกเหวกมาแต่ไกลจากดงในหุบลึกเบื้องต่ำ หล่อนชะงักหยุดการเคลื่อนไหวไปอีก ตาเหม่อมองดูลำแสงตะวันชิงพลบผ่านอันวังเวงนั้น

และแล้วขณะนั้นเอง ในโสตส่วนลึกสุด หรือมิฉะนั้นก็โดยทางจิตสัมผัส อย่างใดอย่างหนึ่งที่แยกไม่ออก **หล่อนแว่วสำนำเพลงอ่อนหวานซึมเศร้าเพลงหนึ่ง ลีลาทุ้มต่ำ ทั้งไพเราะของเนื้อแบบกวี และท่วงทำนองเยือกเย็นใจนั้น หล่อนจำได้ชนิดไม่ลืมเลือน ไม่ควรจะเป็นเสียงของใครนอกจาก แงซาย อดีตคนใช้ชาวดงในยุคนั้น**

ถ้อยคำอันเกือบจะเป็นบทร้อยกรองนั้น หล่อนคลับ-คล้ายคลับคลาว่าจะเคยได้ยินได้ฟังมาก่อนมานานนมแล้ว เว้นแต่จะไม่เคยสนใจ หรือเงี่ยโสตตั้งใจสดับในความหมายของมันเท่านั้น เพราะไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องสนใจ แต่ในบรรยากาศเช่นที่แวดล้อมตัวหล่อนอยู่ในขณะนี้ หล่อนจำต้องใคร่ครวญตั้งใจฟังไปทุกวรรค ทุกตอน

เพลงนั้น มีใจความว่า

*“*สนธยา ฟ้าแดง สุรีย์ร้อนแรง โรยอ่อนรอนแสงหม่นมัว*
สกุณาเรียกหารังตัว ชะนีเพรียกผัว รัวเราราคาสรวล
โอ้ชีวิต...ชีวิตจิตใจ มันหมองมัวเป็นไข้พิไลพิลาปครวญ
สิ้นตะวัน ทรวงศัลย์จาบัลย์รัญจวน
เห็นลางพลบพรางร่างนวล ให้โหยหวนชวนเศร้า...
สิ้นแสง...สิ้นสีโศรกแดงแฝงแดนใจเรา
สายัณห์เงื้อมเงา ลบลางสล้างเสลาจากห้วงหาวพราวใจ
ฟ้าแดง...ฟ้าแดง ผันแปรเปลี่ยนแปลงแผลงไป
ตราบอาสัญ ฉันยังฝันใฝ่
จูบแดนฟ้าอาลัย ฝังรอยรักใคร่ฝากเธอ...”

ดาริน วราฤทธิ์ ยกมือทั้งสองขึ้นปิดหน้า น้ำตาไหลพรากกายสั่นเทิ้ม

“การร้องไห้ ไม่ช่วยอะไรใครขึ้นมาได้หรอก นายหญิง”

เสียงอันปราศจากที่มาแน่นอนนั้นกระซิบ หล่อนสั่นศีรษะทั้งที่ยังปิดหน้าสะอื้นอยู่

---

* เพลง ‘ฟ้าแดง’ คำร้อง ศรีสวัสดิ์ พิจิตรวรการ ทำนอง เอื้อ สุนทรสนาน

"ฉัน...ฉันทนไม่ไหวแล้ว แงซาย เสียงเพลงของเธอมันเข้าไปเต้นหัวใจฉันเหลือเกิน ทำไมนะเธอถึงได้แทรกซึมเข้ามาแฝงอยู่ในอนุสติของฉันตลอดเวลา ทำไมฉันไม่มีโอกาสได้เห็นตัวจริงของเธอบ้างเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะเช่นนี้ จะได้เป็นคู่คิดคู่ปลอบใจให้คลายกังวลบ้าง ตอนนี้ แม้ฉันจะอยู่ท่ามกลางพี่น้องเพื่อนสนิทและบ่าวผู้ภักดี แต่ก็ไม่มีใครเข้าใจความรู้สึกแท้จริงของฉันเลย หาความอบอุ่นใจไม่ได้สักนิด เมื่อปราศจากเธอเหมือนเธอ ผิดกับเมื่อสมัยก่อนนี้นัก..."

ไม่มีเสียงตอบมาจากแงซายในจิตใต้สำนึกของหล่อนแต่อย่างใดแล้ว ก็มีอีกเสียงชรากอปรไปด้วยความการุณย์ยิ่งแผ่วแทรกมาแทนเหมือนจะเป็นการเตือนสติว่า

"สัตว์โลกทั้งหลาย ย่อมเป็นไปตามกรรม"

ไม่ใช่เจ้าป่า เจ้าเขา หรือรุกขเทพ อากาศเทพใดๆ ทั้งสิ้น แต่น่าจะเป็นเสียงเทศนาของอรหันต์ มหาฤาษีโกฑัญญะแห่งเทือกเขานิลกาญจน์ที่หล่อนเคยไปนมัสการกราบไหว้ฝากตัวเป็นศิษย์ในครั้งโน้น

ไม่คิดจะอาบน้ำต่อไปอีกแล้ว ในเรือนร่างเปลือยเปล่าเดินคุกเข่าปิดหน้าร้องไห้อยู่ในหมู่โขดหิน หน้าถังน้ำที่คะหยิ่นตักมาให้อาบสองถังเต็มๆ นั่นเอง

ก่อนจะหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย ในสายัณห์นั้น

วพินทร์ ไพรวัลย์ จำได้เป็นครั้งสุดท้ายแต่เพียงว่าคริสตินาได้เข้ามาดูตอนที่เขานอนอยู่ใต้ร่มไม้ สอบถามว่าไม่สบายหรือเปล่า

ซึ่งเมื่อเขาบอกว่าไม่ได้เป็นอะไร นอกจากจะงีบสักครึ่งชั่วโมง หล่อนก็กระซิบบอกว่า

"หลับ และฝันดีนะ ฉันไปละ"

แล้วชายผู้เกิดมาด้วยความอาภัพอับโชคที่สุดผู้นี้ ก็หลับไปในทันที แต่แทนที่เขาจะฝันดีอย่างที่คริสอวยพรให้ ในฝันมันกลับร้ายกาจเหลือประมาณ...

ฝันชนิดใดเล่า จะร้ายสำหรับผู้ชายทุกคนเท่ากับว่า ฝันเห็นหญิงคนอันเป็นยอดสุดที่รัก โดยเห็นแต่เพียงภาพเงาอันห่างไกล โบกมืออำลาห่างออกไปทกที ชนิดที่จะร้องตะโกนเรียกหล่อนก็ไม่ยินยลหรือสนใจ จะวิ่งไล่ตาม ออกกำลังเท่าไรก็ไล่ไม่ทันสักที จนหมดแรงสิ้นหวัง

ภาพต่อไป ก็เห็นดารินเข้าพิธีสมรส สมรัก ไปกับชายอื่นที่ไม่ใช่เขา!

รพินทร์สะดุ้งสุดตัวตื่นจากภาพฝันร้ายนั้น ยังไม่ลืมตาในทันที คงหลับตานิ่งอยู่ตามเดิม เขารู้ว่าขณะนั้นมันยังไม่ค่ำ แต่โพล้เพล้เต็มทีแล้ว

ตัวเอง นอนอยู่ใต้ร่มพฤกษา

นกเขาป่าเหนือยอดไม้ขึ้นไปสะบัดขนเบาๆ ดูเหมือนตัวเดียวโดดๆ ร้องจู้ฮุกกรูอยู่บนนั้น เป็นนกเขาใหญ่

ประสาทสัมผัส บอกว่าตาหลับ แต่ทำไมถึงมองเห็นไอ้ภาพในแสงสีหมากสุกของทิวากาลก่อนจะลาลับไปนั้น **แงซาย!** ...ใช่ **ไอ้หมอนั่นแหละ ไม่มีใคร!** กำลังเดินตัดแสงสนธยากาล

เข้ามา และทรุดตัวลงนั่งบนถุงข้าวสารปลายเท้าเขา เยื้องออกไปเล็กน้อยพอแลกันได้ถนัด ใบหน้าที่หมดจดเหมือนสตรีเพศแต่สง่างามแบบบรุษเพศนั้น ยิ้มให้เขา

"อย่าเพิ่งตื่น ผู้กอง หลับต่อไปเถอะ แงซายจะกล่อมให้เหาไหม?"

"ไอ้บ้า! มาอีกแล้ว"

"อ้าว! แล้วกัน ฮี้...ตาผู้กองนี่ เมื่อไม่อยากพบ ไล่แงซายไปก็ได้"

ร่างในชดกะเหรี่ยงดงนั้น ฉวย วิน.44-40 จะยืนขึ้น แต่วพินทร์ถอนใจ

"เอาละ ไม่ต้องไปหรอก ไหนแกว่าจะร้องเพลงกล่อมฉันเ"

"โอละเห่ โอระหึก ลุกขึ้นดึกๆ ทำขนมแชงม้า..."

"โธ่ เวรตะไลนี่..."

แงซายเอามือที่วางอยู่บนเข่า เท้าคาง ตาเป็นประกายหมปลาบจับนิ่งมาที่เขา

"กำลังฝันร้ายอยู่เหรอ?"

"เออ"

"อย่าฝันร้ายไปเลย นายหญิงยังรักผู้กองอยู่อย่างไม่มีวันเสื่อมคลาย"

"แกรู้ได้ยังไง?"

"เหอะน่า รู้ก็แล้วกัน ว่าแต่ผู้กองเหอะ?"

"ฉัน ทำไม?"

"เหอๆ..."

หัวเราะแบบยั่ว แล้วก็ร้องเพลงออกมาว่า

“น้ำตาลใกล้มด ใครอดได้ รสหวานเอมใจเตือนฤทัยให้ต้องพันพัว หวานสนิทอมฤตเอมรส มดเห็นก็สั่นรัว...”

“คนอย่างฉันไม่เคยเป็นมดใกล้น้ำตาลกับผู้หญิงคนไหน”

“ทีนี้ถ้า ‘น้ำตาล’ มันดันมาใกล้ ‘มด’ เองล่ะ?”

“เลิกพูด หรือร้องเพลงบ้า ๆ นั่นเสียที”

“ถ้างั้นเอาใหม่นะ เอ...ร้องเพลงอะไรให้ผู้กองฟังดีล่ะ ตอนนี้ผู้กองนอนเดียวดายอยู่ในป่าไม่ใช่หรือ?”

“ก็เห็นอยู่นี่”

“ได้ยินเสียงนกเขาบนยอดไม้นั่นไหม มันร้องยังไงนะ... คุกคะรุกคุคู ปาโล-มา...ไอ-ไหย่-ไยไหย่หยาปะโลหม่า...”

“นี่แกจะยั่วให้ฉันลุกขึ้นเตะแกให้ได้ ว่างั้นเหอะ...”

“เอาใหม่ ผู้กองฟังให้ดีนะ บางทีถ้าตั้งใจฟังดี ๆ ผู้กองอาจได้ยินเสียงของนายหญิง ลอยลมตอบเพลงของแงซายมาด้วย...”

“โอ้! ป่าเขา ลำเนาไพร โอบฝันร้ายไว้ในอ้อมพฤกษ์เศร้า จูบด้วยลม ชมเชยเงา แทนรักเขาเคล้าร่างพลางร้างหาย ฉันยังรักเธอนะนี่...”

แล้วเจ้าหนุ่มโฉมงามผู้มีเสียงราวกับการเวก ก็ทำหน้าขึงขัง ชี้มาที่เขา ถามคาดคั้นมาว่า

“ใช่มั้ย ใช่มั้ย?...หรือว่าไม่รักแล้วตอนนี้”

---

* เพลง ‘ในอ้อมพฤกษ์เศร้า’ คำร้อง ศรีสวัสดิ์ พิจิตรวรการ ทำนอง เอื้อ สุนทรสนาน

“แงซาย แกรู้ดีว่าฉันรักนายหญิงของแกเพียงใด”
เขาพูดเสียงเครือ
“เอ้า! ถ้างั้น คอยฟังให้ดี...”

ว่าแล้ว แงซาย (ในจินตนาการ) ก็เอามือป้องหูเอียงหน้าแต่ตาล้อ ๆ มาจับอยู่ที่เขา และก็จริงดังว่า รพินทร์ได้ยินเสียงเหมือนแม่ดอกฟ้าดารินของเขามากที่สุด แว่วมาจากที่ใดที่หนึ่งในแห่งทำนองเพลงของแงซายที่ร้องค้างไว้ ประสานรับต่อกันได้พอดีว่า

“ฉันยังรักพี่ มิคลาย...”
“แล้วไยรักจึงร้างง่าย?...”

แงซายหันหน้าร้องถามไป เหมือนจะเป็นตัวแทนเขา
เสียงดารินแว่วจากฟ้า ตอบมาอีก
“เพราะเรา แพ้พ่ายเคราะห์กรรม!”
อดีตเจ้าหนุ่มพเนจรหวเราะเบา ๆ แล้วรองต่อ
“รักหนอ ยังล้อหลอน โศกสั่งเถื่อนสะท้อนคลอนหัวใจไหวช้ำ

รักติดตามข้ามดินฟ้ามาครวญคร่ำ เสียงมันเร้ามันร่ำพร่ำไพรพิไรสาปเรา...”

นกเขาบนยอดไม้ร้องขึ้นพอดี พร้อมกับเสียงดาริน

“จู้ฮู ฮุกกรู เขาคูคร่ำครวญ...จู้ฮู ฮุกกรู เจ้าร้างนวลโศกชวนซบเซา”

ภาพเงาของแงซายแผ่วเสียงลง ต่อเพลงนั้นอย่างผสม-ผสานกลมกลืนท่อนจบ

“เขาเจ้าเอย อย่าเลยร้องทำนองเศร้า ฉันฟังแล้วฟังเล่า เสียงมันเข้าไปคว้านทรวง...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ชาดิกไปหมดทั้งระบบประสาท เสียงดารินจริง ๆ ที่ร้องตอบคำร้องถามของแงซายมา ตามท่วงทำนองเพลงนั้น!

น้ำตาของเขาซึม...

แงซายลุกขึ้นยืนช้า ๆ บอกยิ้ม ๆ มาว่า

“แงซายไปละนะ ผู้กอง แล้วก็โน่น...‘น้ำตาล’ กำลังเข้ามาหา ‘มด’ แล้ว แล้วก็อย่ากลายเป็นไอ้มดตัวที่ตะกละไปเสียละ รักแท้ยังรออยู่ข้างหลัง กำลังติดตามมาด้วย...โชคดี!”

ขาดเสียง เจ้าเพื่อนยากในสมัยอดีต อันเห็นในภาพขณะที่ปิดตานั้น ก็ก้มศีรษะให้เขานิดหนึ่ง พร้อมกับถอยห่างออกไป และพร้อมกันฝ่ามืออ่อนนุ่ม ก็วางลงบนอกเขา แตะและสั่นเรียกเบา ๆ

“รพินทร์ คุณหลับไปเกือบ 2 ชั่วโมงแล้วนะ ตื่นขึ้นมาทานอาหารเย็นเสียก่อนเถอะ แล้วค่อยนอนต่อ อาจารย์ให้ฉันมาปลุกคุณ...”

เปิดเปลือกตาขึ้นช้า ๆ

คริสติน่า กรูบิล (น้ำตาลของเจ้าแงซาย) กำลังก้มลงมองเขาอยู่ก่อนแล้ว ดวงตาสีฟ้าเต็มไปด้วยแววอาทรห่วงใย...

รพินทร์ดึงกายที่มีลักษณะเหมือนผีอำเมื่อครู่นี้ขึ้นมา

เ่งทันที มือทั้งสองขยี้ตาแล้วลืมขึ้นกวาดมองไปรอบ ๆ อีกครั้ง แสงแห่งทิวากาลกำลังจะหมดสิ้นไปแล้ว ความมืดสลัวไวยตัวปกคลุมอาณาบริเวณ และกองไฟที่พวกลูกหาบก่อไว้เป็นหย่อม ๆ เริ่มส่องแสงพลอมแพลม ห่างออกไปบนเรือนของะเหรี่ยงห้วยเสือร้อง ที่คณะทั้งหมดมาหยุดยั้งพักแรมอยู่ ก็ปรากฏแสงไต้ปักอยู่ตามเสาเรือน

"ระหว่างผมหลับ ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม คริส?"

เขาถามเป็นประโยคแรกอย่างสุภาพ หล่อนพยักหน้า

"เรียบร้อยดีที่สุด พวกเรารอเวลาตื่นของคุณ เห็นค่ำลงแล้ว เขาก็เลยใช้ให้ฉันมาปลุก พวกเรากำลังรอทานอาหารเย็นพร้อมคุณ"

หล่อนบอกเสียงเย็น ๆ เรียบ ๆ มองประสานสายตาเขาีเดหนึ่งก็หลบไปอย่างละอายใจ เมื่อหวนนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ตอนบ่าย ที่หล่อนเกือบจะระเบิดกระสุนปืนเข้าใส่แผ่นหลังเขาเสียแล้วด้วยอารมณ์เพียงชั่ววูบ และเขาก็ไม่ได้โต้ตอบรุนแรงะไรเลย ตรงข้าม กลับใช้คำพูดและอาการที่สุภาพอ่อนโยนและกินใจที่สุด ซ้ำยังช่วยกลบเกลื่อนปิดบังไม่ให้ใครอื่นที่ร่วมเหตุการณ์อยู่ด้วยในขณะนั้น ได้ระแคะระคาย ถึงอารมณ์ดีเดือดหมดสติยืดเหนี่ยวไปชั่วขณะของหล่อน หากแต่บอกว่าหล่อนทำปืนลั่นโดยไม่ตั้งใจ

"คุณล่วงหน้าไปก่อนเถอะ ผมขอเวลาสัก 2 นาทีเท่านั้นขอล้างหน้าสักนิด"

คริสตินาปฏิบัติตามคำสั่งของเขาโดยดี ลุกขึ้นช้า ๆ เดิน

กลับไปยังกระโจมพักของฝ่ายตน ในขณะที่รพินทร์ลุกขึ้นยืน บิดกาย ลั่นกรอบแกรบไปหมด แล้วหันเข้าหากระบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำที่แขวนอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ๆ เทออกรองไว้ในฝ่ามือ แล้วลูบขยี้ใบหน้าและต้นคอเพื่อขับไล่ความงุนงงงัวเงียออกไป การได้พักหลับไปได้แม้แค่เกือบ 2 ชั่วโมงภายหลังจากกรำหนักมาตลอดคืนและวันเต็มๆ ก็ยังดีกว่าไม่ได้พักเลย พอได้น้ำ ก็พอจะแช่มชื่นขึ้นบ้าง

ไม่อยากจะคิดถึงความฝันร้ายของตนเอง

ไม่อยากจะคิดถึงแงซาย ในจิตใต้สำนึก และเสียงเพลงเศร้ากินใจ ที่แว่วเข้ามาทางสมองและดวงจิต บัดนี้เขากลับคืนมาเป็นตัวของตัวเองแล้ว เป็นรพินทร์ไพรวัลย์ผู้เต็มไปด้วยภารกิจที่จะต้องปฏิบัติรับใช้นายจ้างต่อไปตามหน้าที่อันจะหลีกเลี่ยงไม่ได้

ใช้ผ้าขาวม้าผืนเก่าที่เคียนพุงอยู่นั่นแหละซับหน้า ล้วงกระเป๋าหลังควักหวีออกมาสางผมลวกๆ พอไม่ให้มันรุงรังเกินไปนัก แล้วสุภาพบุรุษไพรก็เดินตรงเข้าไปยังแค้มป์พักของนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ ทุกคนกำลังรอคอยเขาอยู่ก่อนแล้ว คงจะต้องมีเรื่องพูดคุยสอบถามกันมากทีเดียว เพราะเนื่องจากพอเขาติดตามคริสติน่าและเชิดวุธ นำกลับมาถึงตำแหน่งนัดพบได้อย่างปลอดภัยเรียบร้อยแล้ว โดยยังแทบไม่ได้พูดอะไรกับฝ่ายนายจ้างที่เฝ้ารอคอยอยู่สักคำเดียว ก็ขอตัวไปนอนพักอย่างอิดโรยเต็มที ซึ่งพวกนั้นก็ไม่ได้รบกวนอะไรเขา ปล่อยให้นอนพักผ่อนโดยดี...

ดาริน วราฤทธิ์ นั่งคุกเข่าซบหน้าร้องไห้เงียบๆ กับฝ่ามือของตนเองนานเท่าใดไม่ทราบได้ หล่อนได้สติรู้สึกตัวขึ้นก็เพราะได้ยินเสียงพี่ชายใหญ่ร้องเรียกดังๆ ข้ามโขดหินมาว่า

"น้อย!"

ตื่นจากภวังค์เศร้า ผวาเงยหน้าขึ้นแล้วขานตอบไปอย่างว่องไวด่วน

"คะ พี่ใหญ่?"

"อะไรกันน่ะ อาบน้ำหรือทำอะไร ทำไมมันถึงช้านักหายเงียบเข้าไปตั้งร่วม 10 นาทีแล้ว ไม่ได้ยินเสียงน้ำสักซ่ เป็นอะไรหรือเปล่า"

"เปล่า...เปล่าค่ะ พี่ใหญ่ น้อยเสร็จเดี๋ยวนี้แหละ"

ละล่ำละลักตอบออกไป แล้วใช้หม้อสนามตักน้ำรดกายอาบอย่างรวดเร็ว เสียงไชยยันต์บ่นอู้มาว่า

"คนเข้าคิวจะอาบน้ำอยู่อีกตั้ง 3 คน ทอดหุ่ยละเลียดอยู่ได้ เห็นเงียบฉี่ไปเลย นึกว่างูฉกตายเสียแล้วอีก"

หล่อนไม่โต้ตอบอะไรอีกทั้งสิ้น อาบเสร็จ เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ ก็คว้าไรเฟิลหอบเสื้อผ้าชุดเก่าออกมา พยายามวางสีหน้าให้เป็นปกติ เจ้าด้วนพอเห็นหล่อนออกมาจากห้องน้ำจ้าเป็นที่มันไปยืนหักกิ่งไม้กิน พร้อมทั้งเฝ้าพิทักษ์ไปในตัว ก็หมุนตัวกลับเดินตามมาด้วยลักษณะเหมือนช้างเลี้ยงที่ติดควาญแจ ชนิดไม่ยอมให้หล่อนห่างจากสายตาของมัน

ดารินมานั่งตรงบริเวณที่พี่ชายและเพื่อนนั่งคุยกันอยู่ก่อนแล้ว จุดบุหรี่สูบอัดควันหนักๆ ไม่มีใครสนใจกับหล่อนอีกเมื่อเห็นอาบน้ำ และโผล่กลับออกมาแล้วเช่นนี้ คะหยิ่นวิ่งไปทำ

หน้าที่บริการตักน้ำไปตั้งไว้ในตำแหน่งเดิมโดยใช้ถังคู่เก่า ไชย-ยันต์เป็นคนที่สองที่เข้าไปอาบ พอลับเข้าไปในซอกหมู่หินของห้องอาบน้ำจำเป็นนั้น เขาก็ตะโกนเรียกเจ้าด้วนดังๆ

"เฮ้ย! ด้วนมายืนเฝ้าตรงที่เอ็งเคยยืนเฝ้าแม่ของเอ็งหน่อยซิว้า หนอยแน่ะ! พอแม่ของเอ็งอาบเสร็จ เอ็งก็ไม่ยอมเฝ้าอีกเลยนะ ไม่ยุติธรรมนี่หว่า"

ไชยยันต์มีนิสัยเหมือนเดิม สนุกสนานขี้เล่นและพยายามทำให้คณะผ่อนคลายความตึงเครียดได้เสมอ เจ้าด้วนนั้น เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ด้านหลังของดาริน หล่อนหันไปลูบงวง บอกด้วยเสียงอ่อนหวานว่า

"ไป! ด้วน ไปยืนดูต้นทางให้เขาหน่อย ทางด้านโน้นไม่มีพวกเราคนไหนเฝ้าอยู่เลย มานั่งอยู่ตรงนี้หมด ประเดี๋ยวอะไรมันคาบไชยยันต์ไป พวกเราก็ไม่มีทางจะรู้ได้"

ช้างป่าแสนรู้ ไม่ขยับเขยื้อน หรือปฏิบัติตามที่หล่อนขอร้องใดๆ ทั้งสิ้น คงยืนอยู่ใกล้ๆ หล่อนเฉยเช่นนั้น เชษฐากับอนุชามองเห็นเข้าก็หัวเราะ บอกเข้าไปว่า

"หมดหวัง ไชยยันต์ แกอาบไปคนเดียวเหอะ เรื่องที่จะให้เจ้าด้วนไปคอยเป็นการ์ดให้เหมือนน้อยนะ ไม่มีทางหรอก มันมายืนอยู่ตรงนี้ รีบอาบๆ เข้าก็แล้วกัน มืดจนแทบจะมองอะไรไม่เห็นแล้ว"

ไชยยันต์บ่นอีก ด่าเจ้าด้วนงึมงำ เขาแกล้งพูดสนุกๆ ไปงั้นเอง อาบน้ำไปพลางก็ร้องเพลงไปพลาง ทำจิตใจให้ผ่องใส ครึกครื้นฝืนความรู้สึกของตนเอง แต่แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่

ก็มีอาการเงียบงันไปเช่นเดียวกับดารินเมื่อสักครู่นี้เช่นกัน เมื่อแหงนมองขึ้นไปบนยอดไม้เห็นชะนีตัวเหลืองอ่อย เกาะกิ่งไม้สองมือ ก้มหน้าลงมามองเขา อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าที่อกของมันมีลูกน้อย เกาะติดนังแม่อยู่ด้วย ทำให้ต้องหวนคิดไปถึงบุตรชายที่เพิ่งเกิด และตัวเองก็มีความจำเป็นจะต้องผละจากมาอย่างไม่รู้อนาคต ป่านนี้ลูกเมียข้างหลังจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่ทราบ เจ้าหนูไพรวัลย์ (น้อย) ผู้อายุได้แค่ 2 วัน (ณ วันที่จากมา) กับมาเรียเมียรัก

ความรู้สึกของไชยยันต์ยามนี้แทบจะไม่ผิดอะไรกับดารินเลย ในการพลัดพรากจากสิ่งที่รัก หากจะเพี้ยนกันออกไปบ้างก็เพียงแต่ว่า **สำหรับไชยยันต์นั้น เขารู้แน่ว่าทั้งลูกและเมียอยู่ในที่ซึ่งปลอดภัยแน่แล้ว ตัวเองจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรจะได้กลับไปเห็นหน้าอีกหรือไม่ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ส่วนดารินนั้น ไม่มีหลักประกันใดๆ ที่จะเชื่อมั่นได้เลยว่าจะตามพบชายคนรักของหล่อนได้ที่ไหน ในสภาวะใด**

เพื่อนหนุ่ม อาบน้ำเสร็จอย่างรวดเร็ว และกลับมานั่งเป็นเพื่อนดาริน ต่อไปก็เป็นเชษฐา และอนุชาที่ผลัดกันเข้าไปทาบ ใช้เวลาไม่มากนัก พอเสร็จสรรพเรียบร้อยทั้งสี่คนรวมทั้งตะหยิ่น ก็บ่ายหน้าตัดป่าหินตรงบริเวณแอ่งน้ำนั้นกลับมาลงมายังบริเวณแค้มป์ที่พัก โดยมีช้างใหญ่เดินดุ่มๆ ตามหลังมาด้วยอย่างกระชั้นชิด ราวกับว่ามันจะเป็นคณะด้วยตัวหนึ่ง

ในการร่วมเดินทางมาในครั้งนี้ ดารินนั้นเดินล้าหลังเพื่อนตลอดกวักมือเรียกมันให้ตามมาทุกระยะ เพราะโดยใจจริงแล้วหล่อนไม่ต้องการให้เจ้าด้วนแยกทางห่างตาไปไหนทั้งสิ้น

เมื่อถึงแค้มป์ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพเรียบร้อย หมดสิ้นแล้ว โดยการจัดเตรียมอย่างชำนาญของหนานอิน ลูกหาบจับกลุ่มกันกินอาหารก่อนแล้วในหม่องพวกตน ฟืนไฟก่อรายล้อมไว้ทุกทิศเท่าที่จำเป็น และอาหารกระป๋องสำหรับฝ่ายเจ้านาย ก็ถูกนำออกมาตั้งเตรียมพร้อมไว้ให้ รอแต่การเปิดฝาหรืออุ่นเท่านั้น

แม้จะมีการรู้กันล่วงหน้าก่อนแล้วในบรรดาลูกหาบ ว่ามีช้างป่าที่คุ้นเคยกับคณะเดินร่วมอยู่ด้วย พอทุกคนมองไปเห็นร่างใหญ่โตในเงาสลัว ที่ดุ่มเดินตามหลังคณะเจ้านายมา ก็อดที่จะสะดุ้งผวาไม่ได้ ต่อเมื่อรู้ว่าเป็น ‘เจ้าด้วน’ แน่นอน จึงคลายความตระหนกลง ดารินป่าวประกาศให้ทุกคนทราบอีกครั้งว่าคืนนี้หล่อนจะให้เจ้าด้วนอยู่ใกล้เคียงกับบริเวณแค้มป์ด้วย และย้ำอย่าให้ใครหลงผิดตาฝาดเป็นอันขาด พราะกลัวพวกนั้นจะยิงเอาเนื่องจากเข้าใจผิด

แล้วฝ่ายนายจ้างทั้งหมดก็ลงมือรับประทานอาหาร เรียกคะหยิ่นกับหนานอิน ซึ่งจัดว่าเป็นบุคคลพิเศษของฝ่ายพื้นเมืองให้เข้ามาร่วมวงด้วย เพื่อถือโอกาสหารือกันไปพลางๆ

“คืนนี้ กลาง กับลุงอินอย่าประมาทนะ ดูแลจัดเวรยามให้ดีที่สุด”

พี่ชายใหญ่ของคณะเอ่ยขึ้น ในระหว่างล้อมวงอาหารกันอยู่

“ที่นี่ปลอดภัยดีครับ ยังไม่มีอะไรต้องห่วง”

พรานชด บอกอย่างไม่มีอาการเฉลียวหรือฉุกคิดใดๆ ทั้ง

ฝัน ตามประสาอดีตนักผจญภัยผู้มีการเป็นอยู่อย่างง่ายๆ เช่น เขา แต่พี่ชายจ้องหน้า

"แต่พี่สังหรณ์ยังไงพิกล รู้สึกบรรยากาศมันไม่ค่อยจะดีเท่าไหร่อก ความจริงก็จะไม่รู้สึกกังวลอะไรนัก ถ้าไม่ใช่เพราะตอนที่เราเดินมุดลอดใต้ถ้ำออกมาแล้วรู้สึกว่ามีอะไรมันพยายามต่างติดตามหลังเราอยู่ตลอดเวลา"

ราชสกุลหนุ่มใหญ่พี่เอื้อยของคณะพูดขึ้นตามตรง ม.ร.ว. ชนุชา เพิ่งจะหวนนึกขึ้นได้

"ครับ! ถ้างั้นเดี๋ยวผมกับลุงอิน จะสั่งกำชับพวกลูกหาบเสีย และจะระมัดระวังเป็นพิเศษ"

"น้อยก็เหมือนกัน คืนนี้ พี่ขอร้องอะไรสักอย่าง ขอให้ปฏิบัติตามคำสั่งพี่อย่างเฉียบขาดด้วย"

เชษฐาหันไปทางน้องสาวเล็ก ที่นั่งเอาส้อมแคะเนื้อกระป๋องใส่ปากอยู่อย่างไม่สนใจกับรสชาติใดๆ ทั้งสิ้น

"อะไรหรือคะ?"

"เดี๋ยวกินอาหารเสร็จ คุยกันสักพัก เราจะนอนพร้อมกัน ห้ามไม่ให้น้อยลุกขึ้นจากที่นอนไปชมวิวที่ไหนกลางดึกนอกบริเวณแค้มป์เหมือนอย่างคืนที่แล้วอีกเป็นอันขาด และห้ามไม่ให้แก้ตัวทีหลังด้วยว่า เจ้าด้วนมาชวนเธอให้ออกไปเที่ยวไหนกับมัน"

ประโยคหลัง เป็นการห้ามชนิดดักคออย่างรู้ทัน

"ค่ะ!

หล่อนรับคำง่ายๆ

“สมมุติว่าเกิดความจำเป็น จะต้องขยับเขยื้อนลุกขึ้นจากที่นอน ต้องปลุกบอกพี่เสียก่อน เข้าใจไหม อย่าแอบออกไปตามลำพังคนเดียว แม้จะเห็นว่าใกล้ๆ ก็ตาม ไม่เพียงแต่น้อยเท่านั้น ถึงไชยยันต์เองก็เหมือนกัน เรามาทำความเข้าใจกันเสียก่อน ทุกคน ไม่ว่ากลาง พี่เอง น้อย ไชยยันต์ ลุงอินหรือคะหยิ่น คนใดคนหนึ่งสัมผัสได้กับอะไรที่มันผิดปกติไม่ชอบมาพากล ก่อนจะตัดสินใจทำอย่างไรลงไป ปลุกพวกเราทุกคนบอกให้รู้กันเสียก่อน”

คำพูดของเชษฐาไม่ใช่เปรยเล่นๆ แต่เป็นคำสั่งอย่างเฉียบขาดจริงจังที่สุด ทุกคนรับคำสั่งของเขา

“ลุงอิน ตอนที่พวกเราไปที่แอ่งน้ำนั่น บอกให้ลุงรื้อค้นกองขยะที่พวกนั้นกลบไว้ พอจะพบอะไรบ้างไหม?”

ประโยคต่อไป เขาถามหนานอินอย่างคนรอบคอบและไม่ลืมอะไรง่ายๆ

ครูพรานทำท่าเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ ล้วงลงไปในย่ามของแก แล้วควักสิ่งหนึ่งขึ้นมาส่งให้เชษฐา

“อย่างอื่นก็ไม่มีอะไรหรอก นายใหญ่ นอกจากเศษเครื่องกระป๋องที่ใช้แล้ว อย่างที่เราพบกันทุกครั้ง แล้วก็มีกระดาษตะกั่วนี่ ไม่รู้ใส่ลูกกวาด หรือยาอะไรละมั้ง ทิ้งอยู่แค่นี้เอง”

อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์หยิบไปพิจารณาดูโดยเร็ว แล้วพึมพำออกมาว่า

"แอมพิซิลีน 500 มิลลิกรัม มีรอยแกะฉีกออกจากแผง 3 เม็ด"

แล้วพี่ชายใหญ่ของคณะก็ส่งต่อไปให้น้องสาว ดารินรับไปด้วยความชำนาญ หล่อนไม่ได้เชี่ยวชาญเฉพาะศัลยกรรมอย่างเดียวเท่านั้น แม้อายุรกรรมหรือการวินิจฉัยโรค ตลอดจนการให้ยาก็ได้บอร์ดมาแล้ว จึงพอจะทายได้ถูกทันที

"รพินทร์ไม่มียาชนิดนี้ติดตัวไว้หรอกค่ะ นอกจากจะเป็นของอเมริกันพวกนั้น และที่มีรอยฉีกกินไปสามเม็ด ทิ้งกระดาษกะกั๊วที่ซิลยาไว้ ก็คงเนื่องจากให้ใครกินแก้อาการอักเสบกันเป็นหนองจากบาดแผล อาจเป็นแม่หมอเบลนั่นก็ได้ที่ให้รพินทร์กับนายคี๊ธกิน เพราะเราทราบจากปากคำของกะเหรี่ยงหมู่บ้านซาบอนนั่นว่า สองคนวางมวยกัน จนตาแหก ก่อนจะยิงช้างล้มไป..."

แล้วหล่อนก็หันไปหยิบตัวอย่างหลอดยาฉีดเล็กๆ ในกระเป๋าพิเศษขนาดกระเป๋า ที่ติดอยู่ในเครื่องหลังประจำตัวส่งให้หนานอินดู

"ตรวจดูละเอียดหมดแล้วหรือ ลุงอิน มีหลอดรูปร่างอย่างนี้ หรือใหญ่...เล็กกว่านี้ตกทิ้งอยู่ในกองขยะที่พวกนั้นแลบไว้บ้างหรือเปล่า?"

หนานอินสั่นหัว

"ไม่มี นายหญิง มีอยู่แค่นั้นแหละ"

"ถ้างั้นก็แปลว่าไม่ได้มีการฉีดยาอะไรกันเลย ในระหว่างมาพักกันอยู่ที่นี่ เพียงแค่ให้ยากินแก้อักเสบเท่านั้น ควรแปลว่าอาการบาดเจ็บของทั้งสองคนไม่มากมายนัก"

"ให้ตายเหอะ สองคนพี่ใหญ่กับน้องเล็กนี่ ยิ่งกว่านักสืบสก๊อตแลนด์ยาร์ดเสียอีก"

ไชยยันต์พูดขึ้นลอยๆ ขณะที่ซดกาแฟ แล้วทำตาปรือง่วงเต็มที

"เราจะต้องไม่มองข้ามแม้แต่สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ไชยยันต์ เพราะหลักฐานทุกชนิดที่เราค้นพบ มันจะชี้บอกพฤติการณ์ของกลุ่มคนที่ล่วงหน้าไปก่อนเราได้อย่างดีที่สุด ทำให้เราจะคาดคะเนหรือทายอะไรได้ การรู้การเคลื่อนไหวของกลุ่มรพินทร์มากเท่าไหร่ ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการติดตามของเราเท่านั้น... เพียงแค่สองวันที่เราบุกตามเขามานี่เฉพาะแค่ร่องรอยอย่างเดียวเท่านั้น เราก็ยังสามารถรู้ได้ว่าเขาหยุดที่ไหน ทำอะไรกันบ้าง รู้แม้กระทั้งอาหารที่กินแต่ละมื้อ ยาที่ใช้แต่ละประเภท และยานั้นๆ ใช้ในกรณีอะไร ใครเจ็บป่วยเป็นอะไร"

"อือม์ เด็ดมาก แม้กระทั่งบราของใครขาด ก็ยังอุตส่าห์รู้ได้ จะว่าอันที่จริงแล้ว คณะของเรานี่ก็เก่งจริงๆ ผับผ่า!..."

ไชยยันต์พูดพร้อมหัวเราะหึๆ หันสะกิดสะโพก ดารินถามต่อไปว่า

"ไหน? บราสวยๆ ตัวนั้นเอาไปเก็บไว้ที่ไหนแล้ว เอามาดูหน่อยซิ"

นั่นเป็นเรื่องของการกระเซ้าเย้าแหย่ ดารินตวาดเบาๆ ว่า

"หุบปากเสียทีเถอะ ไชยยันต์ แล้วก็อย่ามายุ่งอะไรในเรื่องนี้ เธอไม่มีหน้าที่อะไรทั้งนั้น มีอยู่อย่างเดียว เกิดเหตุร้ายอะไรขึ้นก็เอาตัวเองให้รอดก็แล้วกัน ปากหาวอยู่หวอดๆ นอนเสียไป๊!"

เพื่อนชายไม่ว่าอะไรอีก ยักไหล่ ภายหลังซดกาแฟหมดแล้ว ก็คลานเข้าไปประจำที่นอนของตนเองด้วยความอ่อนล้า ปล่อยให้สามพี่น้อง และพรานครเฒ่าหารือกันต่อไปอีกครู่

"ว่าถึงพรุ่งนี้ ?"

เชษฐาถามน้องชายกับหมานอิน

"ตามรอยไปเรื่อย ๆ ก่อนครับ ยังไม่มีการก้าวสกัด อย่างน้อยที่สุด ผมก็มีความเห็นว่า เราจะต้องแกะทับรอยเขาไปก่อนในระยะต้น ๆ นี่ จนกว่าจะถึงห้วยเสือร้องแล้วนั่นแหละ เพราะจากจุดที่เราพักกันอยู่นี่ จะต้องผ่านเขตหมู่บ้านชาวป่าอีกสองหมู่บ้าน แห่งแรกคือดะเคียนทอบ และแหล่งที่สองก็คือ ห้วยเสือร้อง ต้นไม้ในป่านั้นบอกอะไรเราไม่ได้ แต่คนในหมู่บ้านที่คณะของรพินทร์ผ่านไป คงจะให้รายงานได้แน่นอนถูกต้องได้มากกว่า"

พี่ชายใหญ่พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

"ตกลง เอาตามที่เธอว่านั่นแหละ ดีเหมือนกันถ้าพวกเขาผ่านหมู่บ้านที่เธอบอกว่า ควรจะผ่านอีกสองแห่ง เราจะได้

ผดบถามแล้วกะคำนวณได้ถูก พวกเขาล่วงหน้าผ่านแต่ละแห่งไปกี่วันบ้างแล้ว มีทิศทางมุ่งไปด้านไหน ว่าแต่ระยะทางอีกไกลไหม กินเวลาสักเท่าไหร่ ถ้าเราจะไปให้ถึงห้วยเสือร้อง?"

อนุชาหันไปหารือหนานอิน แล้วตอบว่า

"ถ้าจากนี่ เรามุ่งตะเคียนทองก่อนทันที ก็ 2 วัน เต็มๆ และจากตะเคียนทองถึงห้วยเสือร้อง ก็อย่างน้อยอีกวันครึ่ง นั่นหมายถึงเรามุ่งหน้าตัดทิศทางให้เข้าถึงหมู่บ้านทั้งสองโดยอิสระ แต่ถ้าเราตามทับรอยเขาไป ก็ยังเดาไม่ถูก เพราะตลอดเส้นทางระยะนี้รพินทร์อาจนำคณะเดินช้าไปบ้างเร็วไปบ้าง หรือแยกแนวค้นหาตำแหน่งเครื่องบินตก ฉีกทางออกไปทางด้านอื่น ซึ่งนั่นก็หมายความว่า เราจะคำนวณเวลาแน่นอนไม่ได้เลย เรารู้จุดมุ่งหมายของเขา ว่าจะไปที่ห้วยเสือร้อง ซึ่งนั่นเป็นคำบอกเล่าที่เขาบอกกับคุณอำพลไว้ก่อนออกเดินทาง ทีนี้ระหว่างทางมันเดาแน่ไม่ได้ อาจมีจุดดลใจ หรือเหตุอย่างอื่น ทำให้รพินทร์แยกไปทางด้านอื่น โดยไม่ผ่านหมู่บ้านทั้งสองแห่งนี้เลยก็ได้ เพราะฉะนั้น เราทายเหตุการณ์อะไรล่วงหน้าไม่ได้ทั้งนั้น ผมถึงได้บอกว่า ควรจะแกะรอยเขาไปเรื่อยๆ เพื่อสอบทิศทางเดินให้แน่ชัดเสียก่อน"

จะว่าไปแล้ว อดีต 'พรานชด' ก็รอบคอบพอใช้ทีเดียว ซึ่งพี่ชายใหญ่ก็เห็นด้วยทุกประการ จากคำอธิบายและเหตุผลแน

แล้วเชษฐาก็สั่งให้ทุกคนเข้านอน อนุชากับหนานอินเดินตรวจอาณาบริเวณโดยรอบอีกครั้ง รวมทั้งสั่งการจัดเวรยามพวกผู้หาบ เวลามันแค่ 3 ทุ่มเท่านั้น แต่สงัดเงียบและดูคล้ายดึก

เหลือประมาณในพื้นที่ภูมิประเทศเปลี่ยวเปล่านั้นทุกสิ่งทุกอย่างสงบราบคาบ ภายในบริเวณที่พักมีแต่เสียงพวกลูกหาบคุยกันเบา ๆ ต่างแยกนอนกันเป็นกลุ่ม ๆ

หนานอินกับคะหยิ่น ยึดที่นอนโดยดักเส้นทางด้านใหญ่กันอยู่คนละทาง ไม่ไปรวมกันอยู่แห่งเดียวเพราะรู้หน้าที่ดีอยู่แล้ว อนุชากลับเข้ามายังที่นอนภายหลังจากดูแลทุกอย่างจนเป็นที่พอใจเรียบร้อย ก่อนจะเอนกายลงนอนเห็นน้องสาวคนเล็กที่มายึดที่นอนอยู่ในระหว่างตำแหน่งนอนของเขากับเชษฐา ยังลืมตาแป๋ว เหม่อมองดูหลังคาพลาสติกเตี้ยที่มุงกันน้ำค้างไว้ ก็บอกว่า

“พี่ไม่ใช่ปรัชญาเมธี หรือมีคำคมอะไรนักหรอกน้อย จึงขอบอกด้วยคำพูดง่าย ๆ ชัด ๆ ว่า อย่าไปมัวคิดอะไรเปลืองสมองอยู่เลย นอนหลับเอาแรงไว้พรุ่งนี้ดีกว่า”

ว่าแล้วก็เอื้อมมือมาปิดที่ดวงตาน้องสาวด้วยอาการเอ็นดูเย้า ๆ แล้วก็นอนลงใกล้ ๆ เสียงดารินพูดมาแผ่ว ๆ ว่า

“พี่กลางคะ...”

“อะไรอีกล่ะ ยายนี่ บอกว่าให้ปิดตาเสีย เดี๋ยวก็หลับเองแหละ”

“พี่กลางบอกว่า ตัวเองไม่ใช่ปรัชญาเมธี หรือมีคำคมอะไรงั้นหรือคะ?”

“ก็เห็นอยู่แล้วว่า พี่เป็นคนส่งเดชจะตายไป คุ่ย ๆ ง่าย ๆ อาจพอ ๆ กับรพินทร์ของเธอกระมัง”

หล่อนสั่นศีรษะแช่มช้า

“น้อยไม่ได้เห็นอย่างนั้นหรอกค่ะ พี่กลางไม่ได้เป็นแต่เพียงนักปรัชญาอย่างเดียวเท่านั้น ยังเป็นกวีอีกด้วย เท่าๆ กับรพินทร์ก็ไม่ใช่คนคุ่ยๆ ง่ายๆ แต่เป็นคนมีอารมณ์ละเอียดอ่อนลึกซึ้งที่สุด เพียงแต่ว่า ทั้งสองคนนั่นแหละ มีบุคลิกอำพรางภายนอกที่เข้ามาปิดบังซ่อนงำไว้ทำให้คนที่ไม่หยั่งซึ้งใจกันจริงๆ แล้วอาจมองข้าม”

อนุชาเอามือปัดผ่านใบหน้าของตนเอง

“เธอสนิทใกล้ชิดกับรพินทร์มาก เพราะฉะนั้นอาจมองเห็นอะไรในส่วนลึกซึ้งที่สุดของเขา เรื่องนี้ใครก็คงไม่รู้ดีไปกว่าเธอได้หรอก แต่สำหรับพี่ ถึงเราจะเป็นพี่น้องกัน แต่เธอก็ไม่รู้จักพี่ถี่ถ้วนนักหรอก จึงอย่าเอาไปเปรียบเทียบกับรพินทร์เป็นเชิงว่าเธอรู้จักรพินทร์อย่างไร เธอจะต้องมารู้จักพี่อย่างนั้นด้วย”

“ถ้าน้อยจะเอ่ยบทกวีอะไรขึ้นมาสักบทหนึ่ง พี่กลางคิดว่า พอจะจำได้ไหมคะ”

น้องสาวซึ่งไม่มีทางจะง่วงเลย พลิกตะแคงหันหน้าไปทางพี่ชายกลางผู้นอนหงายหลับตาอยู่ใกล้ๆ วางมือลงบนท่อนแขนของเขา

“บทกวีอะไร?”

อย่างเสียไม่ได้ ม.ร.ว.อนุชา หรืออดีต ‘พรานชด’ ถามมาทั้งหลับตา

“ณ ที่ใด ดวงใจ ไม่ไหวหวั่น...”

“แล้วยังไง?”

อนุชาคงถามอย่างไม่เฉลียวคิดอะไรอยู่เช่นนั้น แสดงว่าเขาซุ่ยจริง ๆ

“จะฝ่าฟัน อปสรรค และขวากหนาม...”

เสียงแผ่วของน้องสาวเอ่ยต่อมาเป็นจังหวะช้า ๆ อยู่เช่นนั้น อีกฝ่ายหนึ่งสงบฟัง

“แม้สิ้นชาติ วาสนา ชะตาทราม ขอฝากนามโลกให้รู้กูก็ชาย!...กวีตกยากคนไหนคะที่เอาเศษถ่านเขียนไว้ในผนังหินแห่งหนึ่ง กลางป่าลึกกันดารที่สุด ปล่อยให้พี่น้องและเพื่อนที่ออกติดตามค้นหาไปพบข้อความนั้นเข้า โดยเฉพาะน้องสาวเพียงเห็นข้อความนั้น ก็น้ำตาไหลแทบจะเป็นสายเลือดด้วยความสงสาร และห่วงหาอาทร พี่ชายคนโตยืนซึม เพื่อนอีกคนที่ไปด้วยยืนมองดูลายมือนั้นด้วยอาการตะลึงคอแข็ง เพราะมันเป็นข้อความที่บีบคั้นความรู้สึกของคนที่มาเห็นเหลือประมาณ มันแสดงให้เห็นถึงว่า ผู้เขียนได้ระบายความรู้สึกภายในอันคับแค้นของตนออกมาเช่นไร เป็นแก่นแท้ของความจริงที่เดียว แต่เดี๋ยวนี้ ‘กวี’ คนนั้น พ้นภาวะนั้นมาเสียแล้ว เขาก็ลืมข้อความที่เขาเองเป็นผู้เขียนฝากฟ้าฝากดินเอาไว้เสียหมดสิ้น”

อนุชา วรฤทธิ์ อึ้งไปชั่วครู่ เปิดเปลือกตาขึ้น แลเห็นน้องสาวผู้น่าสงสาร บัดนี้นอนตะแคงหนุนท่อนแขนตนเอง มองจับอยู่ก่อนแล้ว ก็ผงกศีรษะขึ้นจูบเบา ๆ อย่างปรานีที่หน้าผาก อีกมือหนึ่งลูบศีรษะ

“น้อยช่างจดช่างจำเหลือเกินนะ ตัวพี่เองรับว่าลืมไปเสียแล้วว่าได้เขียนข้อความลงไปอย่างไรบ้าง ที่ผนังหินนั้น จำได้แต่เพียงว่าได้เขียนเท่านั้น ขณะที่เดินทางกระเซอะกระเซิง ตุหรัด-

ทุเหร่ทุกข์ยากบอบช้ำใจอยู่กลางป่ากับหนานอิน และไม่คิดด้วย
ว่าใครจะไปพบเห็นเข้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พี่ชายหรือน้องสาว
เพราะไม่คิดว่าจะมีใครสนใจห่วงใยออกติดตามพี่...อ้อ! พี่เขียน
ไว้ข้อความอย่างนั้นหรือ?"

"ยังมีอีกบทหนึ่ง สืบเนื่องต่อไปอีกด้วยค่ะ น้อยท่องจำ
ไม่ได้ใจมาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้"

"ไหนลองเตือนความทรงจำพี่ต่อไปซิ"

"ณ ที่นี้ ไร้ญาติ และขาดมิตร ยังก็แต่บ่าวสนิท พิสมัย
หมายถึงหนานอินนะคะ **เสมอเพื่อน เสมือนญาติ ไม่คลาด**
ไกล เป็นเพื่อนตายเคียงกู คู่ชีวา!... 'พรานชด' ผู้อนาถาใน
ป่าดงนั้นเขียนไว้อย่างนี้ค่ะ กวีหรือเปล่าคะ?"

พี่ชายกลางฝืนยิ้ม เอานิ้วเขี่ยจมูกน้องสาว

"เก่ง! อุตส่าห์จำได้ ตัวคนเขียนเองลืมสนิทเลย ฮือม์!
ช่างซินะ คนเรา เวลาเกิดความทุกข์ยากกดดันทางอารมณ์
อย่างหนัก อารมณ์ทางกวีมันไหลหลั่งพรั่งพรูออกมาได้เหมือน
กัน ทั้งๆ ที่ความจริงพี่ไม่สันทัดนักหรอกในเรื่องนี้ จะเรียกว่า
ไม่เป็นเลยก็ได้"

"ไม่เป็นแล้วทำไมถึงเขียนได้กินใจถึงขนาดที่คนซึ่งติดตาม
ไปพบเข้า ต้องยืนอ่านน้ำตาซึมอย่างนั้นเล่าคะ"

"พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน บอกแล้วยังไงว่า ไม่เจตนาจะให้
ใครไปพบ...ไปอ่านเห็นเข้าหรอก เป็นการระบายความรู้สึกของ
ตนเองเสียมากกว่า"

"พยายามเรียกวิญญาณกวีชนิดนั้นกลับคืนมาอีกสักครั้ง
ซิคะ แล้วพูดให้น้อยฟัง จะในความหมายข้อความอย่างไรก็ได้

น้อยจะนอนฟัง เผื่อจะหลับลงได้บ้าง ขณะนี้น้อยเหงาเหลือเกิน...มัน...มันบอกไม่ถูก”

“เอ...แล้วพี่จะเอากวีบทกลอนที่ไหนมากล่อมให้น้อยหลับได้ล่ะ บอกแล้วว่าไม่ชำนาญ เอางี้ก็แล้วกัน พี่จะขึ้นต้นให้แล้วน้อยต่อเอาเองก็แล้วกัน”

สองพี่น้องคุยกันหนุงหนิง แต่ฝ่ายพี่ชายเริ่มอู้อี้เพราะง่วงเต็มแก่

“ลองขึ้นต้นมาซิคะ”

“จะขึ้นต้นยังไงดีเอ่ย...พี่รู้ว่าน้อยกำลัง‘คิดถึง’ใช่ไหม?”

“ใช่ค่ะ”

“ก็เอาง่าย ๆ ตรงตัวก็แล้วกัน...เอ้า! ขึ้นต้นให้ว่า**คิดถึง!...**”

ดาริน พลิกนอนหงาย ต่อคำของพี่ชายมาแผ่วเบา แช่มช้า แต่ชัดเจนว่า

“ใครจะซึ้งคำนี้ดีเท่าฉัน!...”

คนเริ่มต้นบทกวีให้ หลับไปเสียแล้วอย่างง่ายดายที่สุด

แต่คนต่อกลอน ยังลืมตาโพลงอยู่เช่นนั้น **ถูกแล้ว ใครล่ะ จะมา ‘ซึ้ง’ ในคำนี้เท่ากับม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ขณะนี้**

นานต่อมา หล่อนพนมมือทั้งสองไว้กลางทรวงอก ในท่าที่นอนหงายอยู่นั้น เริ่มตั้งใจสวดมนต์ภาวนาสงบจิต ทำใจให้แน่วนิ่ง บูชาคุณพระรัตนตรัยเป็นอันดับแรก ต่อมาก็น้อมจิตสักการะไปยังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสกลจักรวาล **ไม่ได้ขอ**

พระสวัสดิภาพความปลอดภัยให้แก่ตนเองดอก แต่วิงวอนขอพรให้เขาผู้นั้น ขอให้รอดพ้นจากพิบัติภยันตรายทั้งปวง และขอให้หล่อนได้ตามพบเห็นหน้าเขาอีกสักครั้ง แม้จะแค่วินาทีเดียวก่อนตายจากก็ยังดี

แล้วก็ระลึกบูชาไปถึงมหาฤาษีโกฑัญญะ ซึ่งเป็นอรหันต์ในถ้ำอ่างหินแห่งเทือกเขานิลกาญจน์ ที่ตนเองได้เคยไปกราบไหว้ฝากตัวเป็นศิษย์ไว้ก่อนแล้วในครั้งนั้น

ไม่สามารถจะบอกกับตนเองได้ว่า เคลิ้มหรือหลับและอยู่ในภาวะฝันอย่างใดกันแน่ หล่อนพบตนเอง หมอบกราบอยู่แทบตำแหน่งอันเป็นที่สถิตของมหาฤาษีผู้ยิ่งใหญ่องค์นั้นตามลำพังคนเดียว รัศมีที่เปล่งออกมาจากเรือนร่างที่เข้าสมาธินิ่งอยู่บนแท่นศิลาจำหลักนั้น เปล่งสว่างเลือนลาง โสตก็แว่วสำเนียงพระดำรัสเจนกล่าวมาอย่างการุณย์ว่า

"ลูกเอ๋ย สัตว์โลกทั้งหลายย่อมเป็นไปตามกรรมลิขิตนั้นแล้ว เจ้าอย่าได้ทุกข์กังวลให้เกิดความเศร้าหมองในดวงจิตจนเกินการนัก เมื่อมุ่งหวังตั้งใจไว้แล้วว่า จะกระทำใด ก็จงมุ่งพยายามไปตามเจตนาที่มุ่งมั่นไว้เถิด และอย่าได้ถามพ่อเลยว่าเจ้าจะได้พบกับชายอันเป็นที่รักหรือไม่ เพราะเป็นอาบัติในการที่พ่อจะตอบแก่เจ้า เช่นเดียวกับที่เจ้าได้เคยมาพบพ่อ และขอถามเกี่ยวกับเรื่องติดตามพี่ชายของเจ้าในครั้งนั้น ซึ่งพ่อก็ไม่อาจตอบคำใดได้เช่นกัน สำหรับราตรีนี้ สิ่งที่พ่อจะมาช่วยเจ้าได้ก็เพียงแต่เตือนว่า จงระวังภัยพิบัติที่จะมาสู่คณะของเจ้า และเตรียมรับมือแก้ไขไว้เถิด"

"ภัยพิบัติ!..."

หล่อนร้องขึ้น

“ภัยพิบัติจะมาสู่คณะของลูก ในลักษณะอย่างใด รูปไหน?”

ร่างประดุจหินนั้นมิได้ตอบตรงคำถามของหล่อน แต่กลับบอกมาด้วยเสียงกังวานว่า

“จงปกป้องระวังบริวาร อันเป็นช้างป่าตัวนั้นของเจ้าไว้ ใช้อำนาจบารมีของอรหันต์องค์ใดองค์หนึ่งที่เจ้ามีคุ้มตัวอยู่ในขณะนี้ เข้าเป็นข่ายเพชรคุ้มครองป้องกัน อย่าให้มหาเวทย์กฤติยามนตร์กาลีของวิญญาณร้ายเข้าครอบงำ เพื่อว่ามันจะได้เป็นบริวารที่ภักดีและคอยช่วยเหลือพวกเจ้าได้ต่อไป หาไม่เช่นนั้นแล้ว มันจะกลายเป็นบริวารฝ่ายศัตรูไปในทันทีที่มนต์คชสารเข้าครอบงำ และจะจู่โจมทำร้ายพวกเจ้า โดยไม่ทันให้ฝ่ายเจ้ารู้ตัวเลย พ่อขอเตือนเจ้าแค่นี้แหละ”

จบคำ ภาพนั้นก็จางเลือนลงเป็นลำดับ จนกระทั่งกลายเป็นความดำมืดสนิทลงตามเดิม ภายใต้เปลือกตาที่ปิดของหล่อน

ดารินลืมตาโพลงขึ้นอีกครั้ง เสียงของมหาฤาษีโก-ฑัญญะยังก้องอยู่ในหูของหล่อนจำได้ทุกถ้อยกระทงความ สิ่งแรกที่หล่อนกระทำก็คือ เอามือตะครุบไปที่ทรวงอก

ไก้เล็กๆ ถักไว้ด้วยเชือกอย่างหนาแน่นที่สุด ซึ่งรพินทร์ ไพรวัลย์ เคยมอบไว้ให้แก่หล่อน ก่อนที่จะจากกันในยุคนั้น ซึ่งตลอดเวลาไม่ว่าหล่อนจะไปอยู่แห่งหนตำบลใด ได้ใช้แขวนติดตัวตลอดเวลาไม่เคยให้ห่าง ยกเว้นเวลาอาบน้ำเท่านั้น และใน

การเดินทางมาในครั้งนี้ ก็ยังติดตัวหล่อนอยู่ด้วย สัมผัสกับฝ่ามือที่ตะปบลงไป แสดงว่าสิ่งนั้นยังแนบชิดกับหล่อนอยู่เสมอ ยังจำได้ทุกขณะในคำพูดของเขาขณะที่ส่งสิ่งนั้นให้ว่า

"นี่คือสิ่งอันเป็นมงคลที่สุด สำหรับชีวิตผู้ประกอบกรรมดีทุกคน เป็นมรดกตกทอดมาจากคุณพ่อผม ผมไม่มีอะไรจะมอบให้แก่คุณหญิงในวันจากวันนี้ นอกจากหัวใจที่จะติดตามไปทุกหนทุกแห่งแล้ว ขอได้โปรดเก็บสิ่งประเสริฐนี้บูชาติดตัวไว้ตลอดเวลา ภยันตรายใดๆ จะไม่เข้ามาแผ้วพานคุณหญิงได้เลย โปรดรับไปด้วย ถ้าคุณหญิงแน่ใจว่ารักผม"

วันนั้น หล่อนจบไถ้นั้นขึ้นเหนือศีรษะ อาราธนาตามคำที่เขาบอกให้ไปครบจนทุกประโยค แล้วเขาก็คล้องคอหล่อนให้ด้วยเชือกร่ม ต่อมา เมื่อกลับเข้าไปในแผ่นดินอารยธรรมแล้ว หล่อนก็นำไปเลี่ยมขอบทอง และใช้สร้อยทองขาวแขวนติดคอไว้ตลอด ครั้นเมื่อจะเดินทางเข้าป่าอีกในครั้งนี้ การจะแขวนห้อยคอด้วยสร้อยทองขาวอันแบบบาง เกรงว่าจะหลุดหายเสียกลางทาง เพราะต้องสมบุกสมบันมาก จึงเก็บลงไถ้ตามเดิม รวมกัน แล้วกลัดด้วยเข็มกลัดทองขนาดใหญ่ติดกับบราเซียร์ ซึ่งเป็นที่แน่ว่าต่อให้ขึ้นเขาลงห้วย เผชิญภัยสักแค่ไหน ก็จะไม่มีวันหลุดจากตัวแน่นอน

ทั้งสามสิ่งนั้น ภายหลังจากหล่อนได้นำออกมาเลี่ยมทอง (ในเมือง) จึงพอจะทราบ (จากผู้รู้) ว่าเป็นพระเครื่องรางชั้นเยี่ยมทั้งสามองค์ องค์หนึ่งคือ สมเด็จวัดระฆังรุ่นแรก องค์ที่สองคือ สมเด็จหลวงพ่อวัดปากน้ำ และองค์ที่สาม คือสมเด็จหลวงพ่อทวด วัดช้างให้

หล่อนไม่เคยเห็นรพินทร์แขวนพระเครื่องชุดนี้เวลาเขาเข้าป่า แต่ในวันจากกันที่หนองน้ำแห้งครั้งที่เพิ่งกลับจากเทือกพระศิวะ เขาไปหยิบมาจากหิ้งพระ และมอบให้แก่หล่อนไว้ พี่ชายทั้งสองมาเห็นเอาภายหลัง และพยายามจะขอแบ่งจากหล่อนคนละองค์ สุดแล้วแต่หล่อนจะให้องค์ไหนก็เอาทั้งนั้น แต่ดารินไม่ให้ใครสักองค์เดียว เก็บบูชาไว้กับตัวทั้งสามองค์ครบไตรภาคี

สัมผัสที่ลูบคลำขณะนี้ ทำให้ขนในเรือนกายของหล่อนชันซ่ขึ้นทั้งกาย 'หลวงพ่อ' อยู่ครบทั้งสามองค์ สมเด็จวัดระฆัง สมเด็จวัดปากน้ำ และสมเด็จหลวงพ่อทวดวัดช้างให้ ไม่ต้องแกะออกมาดู แค่คลำก็รู้ได้ว่าองค์ไหนเป็นองค์ไหน

หญิงสาวดึงกายลุกขึ้นนั่งทันที รอบด้าน พี่ชายทั้งสองและเพื่อนหลับหมดแล้ว หล่อนมองออกไปยังบริเวณปางพักก็เห็นแต่พวกอยู่ยามนั่งเอาผ้าผวยคลุมตัวอยู่ตะคุ่มๆ แสงไฟในกองยังลุกอยู่เป็นปกติดี เพราะเวลามันก็ยังไม่ดึกอะไรนัก นับตั้งแต่หล่อนลงนอนกับพี่ชายกลาง จนกระทั่งเขาหลับทิ้งหล่อนไป และหล่อนสวดมนต์ภาวนา จนเกิดนิมิตประหลาดขึ้น มันห่างกันไม่เกินครึ่งชั่วโมงมานี่เอง แลไปก็ไม่เห็นวี่แววของเจ้าด้วน ช้างใหญ่ตัวนั้น เลยไม่ทราบว่าขณะนี้ มันไปอยู่ตรงไหน

การลุกขึ้นนั่งอย่างพรวดพราดของหล่อน ดึงเอาแบล็ง-เก็ตผืนใหญ่ที่ใช้ห่มร่วมกันทั้งสี่คนเลิกร่นขึ้นมาด้วย นั่นเท่ากับ

เป็นการทดสอบสภาพการนอนของพี่ชายสองคนกับเพื่อนได้ดีที่สุด เพราะทั้งอนุชา ผู้นอนขวามือสุดของหล่อน เชษฐาด้านซ้าย และไชยยันต์ ปลายซ้ายสุดต่างไหวตัว ขยับเปลือกตาขึ้นทุกคน

"น้อย! อะไรอีกละนั่น ลุกขึ้นมานั่งทำไม?"

เสียงพี่ชายใหญ่ผู้ผงกศีรษะขึ้น ถามมาต่ำๆ

ดารินกัดริมฝีปากเบาๆ พูดเบา แต่เป็นงานเป็นการว่า

"น้อยมีอะไรบางอย่างค่ะ พี่ใหญ่ และปฏิบัติตามคำสั่งของพี่ใหญ่ทุกอย่าง คือถ้าจะมีการลุกขึ้นจากที่นอน ก็ให้ปลุกพี่ใหญ่ และพวกเราทุกคนด้วย"

"จะไปไหน ปวดเบาหรือ มะ พี่จะไปเป็นเพื่อน"

เชษฐาบอกโดยเร็ว ลุกขึ้นนั่งตามทันที คว้าไรเฟิล แต่ดารินบอกว่า

"เปล่าค่ะ..."

แค่นั้น ก็เงียบไปยังไม่พูดอะไรก่อน ลุกขึ้นได้ ก็ตรงไปที่กองหีบห่อสัมภาระ ค้นหาอะไรง่วนอยู่ อึดใจเดียวก็คว้าได้ขดเชือกไนล่อนสำหรับผูกมัดของ สาวออกมาได้ยาวกะประมาณ 2 วา แล้วล้วงไลท์เตอร์ออกมาจุดเป็นเปลวลนจนขาดขมวดติดมือไว้ อนุชาและไชยยันต์ พลอยลุกตามขึ้นมาด้วยอย่างสงสัย

"ถ้าคิดจะผูกคอตายตอนนี้ละก็ ยับยั้งไว้ก่อนนะ เอาให้รู้แน่ว่ารพินทร์ ไปแต่งงานกับแหม่มคนใดคนหนึ่ง ในสองคนนั่นแน่นอนแล้วค่อยผูก รับรองว่าสนับสนุนเต็มที่ ไม่ขัดขวางหรอก"

ไชยยันต์กำลังงัวเงียเพราะหลับไปได้ชั่วโมงเดียวพูดโพล่งออกมาพร้อมกับตบที่ไหล่เบา ๆ ดารินร้องว่า 'บ้า!' แล้วซัดกำปั้นไปที่หน้าอกเพื่อนหน่มดังปึก จนไชยยันต์สะดุ้งโหยง หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

พี่ชายทั้งสองเพียงแต่เข้ามารุมดูการเคลื่อนไหวของน้องสาว จับตาเขม็งแต่ยังไม่พูดถามอะไรทั้งสิ้น

พอได้เชือกเส้นขนาดกะทัดรัด ความยาวตามต้องการ หล่อนก็ออกเดินไปหยุดยืนอยู่ใจกลางแค้มป์ที่พัก ภายในวงล้อมของป่าหิน ใช้ไฟฉายกราดไปรอบ ๆ การเคลื่อนไหวของฝ่ายนายจ้าง ทำให้หนานอิน คะหยิ่น และลูกหาบทั้งหลาย ที่ล้วนแต่นอนไวกันทั้งสิ้น ขยับตัวลุกขึ้นนั่งทันที แต่ดารินโบกมือไว้บอกดังให้ได้ยินไปทั่ว ๆ ว่า

"ทุกคนนอนเถอะ ไม่มีอะไรหรอก ฉันจะออกมาดูอะไรหน่อย"

คนเหล่านั้นสงบ แต่ก็ยังไม่มีใครล้มตัวลงนอน นอกจากสังเกตดูกลุ่มนายจ้างที่ยืนกันอยู่ใจกลางที่พัก คงมีแต่คะหยิ่นและหนานอินเท่านั้น ที่ลุกขึ้นมาสมทบ

"พวกนายจะไปไหนกันนี่?"

พรานครผู้เฒ่าถามขึ้นหน้าตื่น

ไม่มีใครตอบได้ เพราะก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกัน แต่ดารินถามสวนมาว่า

"นี่เจ้าด้วนอยู่ไหน ลุงเห็นมั่งไหม?"

"เอ...ก่อนหนานอินเข้านอน ก็เห็นมันยืนอยู่หลังปลวกต้นที่เจ้านายนอนกันอยู่นั่นแหละ ตอนนี้ไม่รู้ไปไหนเสียแล้ว"

ดารินฉายไฟไปทางด้านนั้น ไม่พบเห็นอะไรเลย นอกจากหมู่หิน และลำต้นไม้ใหญ่ที่ยืนอยู่ห่างๆ จึงตะโกนเรียกขึ้น

"เจ้าด้วน อยู่ไหน? ด้วน"

สิ้นเสียงของหล่อนเท่านั้น ก็มีเสียงร้องแอ๋ ขานรับมาเบาๆ จากอีกด้านหนึ่ง ด้านที่หนานอินนอนอยู่นั่นเอง พร้อมกับหันพลิกเบาๆ และเสียงเป่าลมออกมาจากงวง ดารินสีหน้าตื่นขึ้นทันที ตาเป็นประกาย ร้องเรียกออกไปอีก

"ด้วนมานี่ เร็ว ฉันเรียก เข้ามาเดี๋ยวนี้!"

ราวกับจะฟังภาษาคนรู้เรื่อง ช้างใหญ่ เริ่มปรากฏตัวพ้นเหลี่ยมบังของก้อนหินใหญ่โผล่ออกมาให้เห็น ด้วยอาการเดินที่เบาเกรงกริบของมัน ไฟฉายหลายดวง สาดจ้าไปจับอยู่ที่นั่นทันที เจ้าด้วนเดินแช่มช้าเข้ามา ทุกคนหลีกเป็นทาง เหลือเพียงดารินคนเดียวเท่านั้น ที่ยืนเด่นอยู่พร้อมทั้งกวักมือ ร้องเรียกกระชั้นชิดอยู่เช่นนั้น

มันเดินมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าของหญิงสาวตามบัญชา หล่อนทำมือจากสูง แล้วลดต่ำช้าๆ พร้อมกับบอกว่า

"หมอบลง...หมอบลง!"

เป็นคำพูดสั่ง และแสดงอาการซ้ำๆ ซากๆ อยู่ประมาณ 7 - 8 ครั้ง ทุกคนที่ยืนดูด้วยความประหลาดใจ และไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น เงียบกริบ ได้แต่จับสังเกตอย่างเดียว

เจ้าด้วนคุกเข่าหน้าลงก่อน ต่อมาก็หย่อนขาหลังลงกลายเป็นทรุดหมอบตามที่หล่อนต้องการ โดยไม่รอช้าให้เวลาผ่าน

ไปเลยแม้แต่นิดเดียว พอเจ้าด้วนหมอบตามสั่ง ดารินก็ถลันปราดเข้าถึงตัว เหยียบปีนขึ้นไปบนขาหน้าของมัน เอาเชือกไนล่อนที่ถือติดมืออยู่ พาดคล้องคอ ความใหญ่โตของลำคอมัน ทำให้หล่อนไม่สามารถจะพันรอบได้โดยง่าย จึงร้องสั่งหนานอินว่า

"เร็ว ลุงอิน ช่วยกันหน่อย ดึงปลายเชือกทางด้านโน้นวกมาพันให้รอบคอของมัน แล้วส่งปลายมาให้ฉัน"

หนานอินงง ทำตามคำสั่งของหล่อน แต่ก็ถามหน้าตาตื่นว่า

"นายหญิงจะเอาเชือกคล้องคอมันไว้ทำไม"

"เถอะน่า ยังไม่ต้องถาม ทำตามที่ฉันสั่งก็แล้วกัน"

หนานอินดึงสายเชือกข้ามคออันกว้างใหญ่ของมันแล้วมุดลอดใต้คาง นำปลายเชือกไปส่งให้นายหญิงที่รอรับอยู่ก่อนแล้ว พอได้มา หล่อนก็จัดการผูกปลายเชือกทั้งสองด้านเข้าหากัน ทำในลักษณะบ่วงไว้อย่างมั่นคงแข็งแรงที่สุด โดยแน่ใจว่ามันจะบุกป่าตะลุยพงไม้อย่างใดก็จะไม่มีวันหลุดได้ง่ายๆ และผูกพอให้ครือๆ กับลำคอพอดี ไม่ให้มีส่วนห้อยยาวชนิดที่อาจจะไปสะดุดเกี่ยวพันกับกิ่งไม้กระชากหลุด

ตลอดเวลา เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา ยืนมองอยู่ด้วยสีหน้าพิกล แล้วมองดูตากันเองอยู่ไปมา

"เอ นี่น้อยจะทำอะไรนี่ เรียกเจ้าด้วนเข้ามา เอาเชือกเส้นปะติ๋วเดียวทำเป็นบ่วงผูกคอไว้ และอยู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาทำกันกลางดึกแบบนี้"

ไชยยันต์กระซิบถามเบา ๆ กับพรรคพวก

"เดี๋ยว เฉย ๆ ไว้ จะทำอะไรก็ให้ทำไปก่อน ดูไปก็แล้วกัน"

เชษฐากระซิบบอก ตัวเองก็ขมวดคิ้ว จ้องอาการของน้องสาวตาไม่กะพริบ

พอผูกเชือก เป็นสร้อยคอคล้องคอเสร็จสรรพ แน่ใจว่าน่าจะคงที่สุดแล้ว หล่อนก็ดึงเอาผ้าพันคอของตัวเองออกมาวางไว้บนศีรษะมันก่อน ตัวเอง ครึ่งนั่งครึ่งยืนอยู่บนขาหน้าของเจ้าตัวนั่นเช่นนั้น ล้วงลงไปในอกเสื้อ อึดใจเดียวก็ดึงเข็มกลัดที่ร้อยไว้สีคล้ำออกมา ค่อย ๆ ขยายปากไก่ออก มีอาการเหมือนจะตัดสินใจอยู่ครู่ แล้วก็เลือกเอาพระเครื่ององค์หนึ่งขึ้นมา อีกองค์ใส่ไก่สอดเข้าเข็มกลัดเหน็บกับอกเสื้อชั่วคราวก่อน เฉพาะหลวงพ่อที่หยิบขึ้นมานั้น หล่อนบรรจงห่ออย่างมิดชิดแน่นหนา ในผ้าพันคอ พอห่อเสร็จก็พนมไว้ในมือ จบขึ้นบูชาและนิ่งไปชั่วขณะจิต เหมือนจะสวดมนต์อาราธนานิ่งไปอึดใจใหญ่ ตลอดระยะเวลานี้เจ้าด้วนหมอบสงบนิ่งเป็นดุษณี ไม่แสดงอาการอะไรทั้งสิ้น

"เฮ้ยย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ งัดหลวงพ่อออกมาทำอะไรน่ะ"

เสียงไชยยันต์ครางออกมาเมื่อมองเห็น

พออาราธนาเสร็จสรรพ หล่อนก็จบไหว้ขึ้นเหนือศีรษะแล้วบรรจงเอาผ้าพันคอ ที่ห่อพระเครื่องสำคัญนั้นแนบติดลงไปกับเชือก ซึ่งทำเป็นบ่วงคล้องคอเจ้าด้วนอยู่ก่อน แล้วค่อย ๆ มัดซ้ำทีละเปลาะ เกือบจะเป็นการถัก เพื่อให้ผ้าพันคอห่อ

พระเครื่องนั้น ติดสนิทกับสายเชือกเป็นส่วนเดียวกันโดยไม่มีวันหลุด หล่อนใช้เวลาอยู่นานพอสมควรทีเดียว ในระหว่างที่สามชาย รวมทั้งคะหยิ่นกับหนานอินยืนมองอยู่ จนกระทั่งเชษฐา ไชยยันต์ อนุชาต้องงัดบุหรี่ออกมาสูบ

ทดลองเป็นครั้งสุดท้าย ด้วยการกระชากดึง แน่ใจว่าผ้าแพรที่ห่มพระจะไม่หลุดออกจากสายเชือกแล้ว ดารินก็ถอนใจยาว กระโดดลงจากขาของมัน พร้อมกับบอกว่า

“เอาละ ด้วน ขอความสวัสดี จงเป็นของเจ้า บัดนี้ เจ้ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มตัวแล้ว แต่อย่าไปไหนไกลนะ อยู่แถวนี้ ใกล้ๆ พวกเราไว้”

เจ้าด้วนยันกายขึ้นยืนทันที พอทรงกายได้ถนัดก็ส่ายหัวไปมา แล้วเดินถอยหลังไปก่อนสองสามก้าว จากนั้นก็หมุนตัวกลับ เดินช้าๆ ลับหายออกไปทางด้านเดิมของมัน

น้องสาวหันหน้ากลับมาเผชิญพี่ชาย และเพื่อนซึ่งบัดนี้ดูเหมือนพอจะเข้าใจอะไรบ้างเลาๆ แล้ว แต่ไม่กระจ่างนัก

“ฮีโธ่ นึกว่าอะไรเสียอีก ที่แท้ก็เรียกเจ้าด้วนมาแขวนพระเครื่องให้”

ไชยยันต์โคลงหัวอยู่ไปมา ร้องขึ้นเบาๆ

“สิ่งสูง เขาไม่ใช้กับสัตว์ดิรัจฉานหรอก น้อย”

พี่ชายกลางบอกมา

“สัตว์ดิรัจฉานชั้นประเสริฐ ขนาดช้าง ไม่ใช่สิ่งที่มีชีวิตและรักชีวิตของมันหรอกหรือคะ พี่กลาง แล้วอีกอย่างหนึ่ง ถึง

แม้จะเป็นดิรัจฉาน เจ้าด้วนก็ไม่ใช่ 'เพื่อน' ของเราหรอกหรือไง ทุกคนเห็นว่าน้อยเอาพระแขวนคอไว้ให้กับมัน และก็ลุกขึ้นมาแขวนให้มันอย่างกะทันหันภายในคืนนี้ และต้องเดี๋ยวนี้ ทุกคนเห็นกว่าน้อยบ้า แต่น้อยมีเหตุผลค่ะ ถ้าถามก็จะบอกให้ แต่เค้าไม่ถาม ก็คิดเสียว่าน้อยสติไม่ดีก็แล้วกัน ไป! เรากลับไปนอนได้แล้ว และก็อย่างที่พี่ใหญ่เตือนไว้ตอนหัวค่ำแล้วนั่นแหละค่ะ อย่าเอาแต่นอนสบายกันนัก หูไว ตื่นไว กันหน่อย พี่ใหญ่สังหรณ์ก่อนใครเพื่อน แต่น้อยเพิ่งจะมาสังหรณ์เอาเมื่อกี้นี้ก่อนที่พระผดขึ้นมานี่เอง"

กล่าวเพียงแค่นี้ หล่อนไม่ยอมให้ใครตั้งคำถามตรงนั้นอีก ไกเกมือไล่คะหยิ่นกับหนานอินให้ไปนอนตามเดิม ส่วนตนเองนั่นเ ก็เดินโดยไม่รอใครตรงไปที่กระโจมพัก พี่ชายทั้งสอง และเพื่อนเดินตามหลังมาช้าๆ ด้วยความรู้สึกแปลกๆ ในบางอย่างจากอาการที่เห็น

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์เข้ามานั่งประจำที่ ยังไม่มีใครคิดที่จะนอนในขณะนั้น ต่างส่งสายตาจับมาที่น้องสาวเป็นตาเดียว ขณะนั้นดารินกำลังก้มลงง่วนอยู่กับการกลัดเข้มกลัดเข้าไปกับขอบบราเซียร์ ซึ่งหล่อนเพียงแต่เหน็บไว้ลวกๆ ก่อนที่จะผดขึ้นมานี่เอง

"เมื่อกี้นี้เอาพระอะไรแขวนคอให้เจ้าด้วน?"

อนุชาถาม

"หลวงพ่อทวดค่ะ ตอนนี้น้อยเหลืออยู่สององค์เท่านั้น เผมเด็จฯ กับวัดปากน้ำ"

“พระเครื่องชุดของรพินทร์ที่ให้เธอไว้ใช่ไหม?”

“ค่ะ”

“เอาละ คราวนี้ลองอธิบายซิ ว่านึกยังไงขึ้นมา”

เชษฐาถามขึ้น ขณะที่จ้องหน้าเป๋ง เหมือนจะค้นหาความจริง...

ภายในกระโจมพัก ขณะนี้จึงกลายเป็นสภาพนั่งล้อมวงอีกครั้ง สามชายมองมายังน้องสาวคนเล็ก ซึ่งได้ลุกขึ้นมาทำอะไรเป็นปริศนาให้ทกคนต้องสงสัยเป็นตาเดียว

ดาริน นั่งจ้องออกไปยังราวป่าหินที่เห็นดำทะมึนมืดอยู่นอกเขตแค้มป์ เป็นเงารูปร่างแปลกๆ อยู่อึดใจ ก็จะตัดสินใจเล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้เพื่อนและพี่ชายทั้งสองทราบ ในนิมิตประหลาดของหล่อน อันเป็นต้นเหตุให้ต้องรีบลุกขึ้นมาปฏิบัติตามข้อแนะนำของมหาฤาษีโกฑัญญะอย่างปัจจุบันทันด่วน

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ฟังแล้วก็นิ่งขึงกันไปชั่วขณะ ไม่มีใครจะหัวเราะหล่อนหรือว่าเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งสิ้น เพราะในเรื่องสัญชาตญาณในการรับรู้หรือประสาทสัมผัสส่วนพิเศษของดารินนั้น ต่างประจักษ์กันมาดีแล้วทุกคนว่าแม่นยำยิ่งนัก

“ไม่ได้หลับ และฝันนะ ขณะนั้น”

อนุชาเน้นถาม หล่อนสั่นศีรษะ ตอบหนักแน่นที่สุด

“ไม่ได้หลับแน่นอนค่ะ ระยะเวลามันก็ไม่ห่างจากที่ฟีกลางนอนพูดคุยกับน้อย แล้วพี่กลางก็หลับไป ห่างกันแค่ไม่ถึง 20 นาทีเท่านั้น พอน้อยบูชาระลึกถึงท่าน ก็มองเห็นภาพท่านทันทีเหมือนกัน เพียงแต่ขณะนั้นอยู่ในสภาพหลับตาเท่านั้น”

“เป็นการเห็นจากดวงจิตสัมผัส อย่างที่พวกเพ่งกสิณหรือนักวิปัสสนาเห็น...”

เชษฐากล่าวขึ้นต่ำ ๆ พร้อมกับพยักหน้าช้า ๆ

“รายนี้ พี่เชื่อแน่ เรา พี่เองก็เคยประสบมาแล้ว เมื่อจุดธูปน้อมจิตระลึกถึงท่าน และก็อยากจะเชื่อว่าท่านคงจะส่งพลังบารมีมาคุ้มครองป้องภัยให้แก่น้อยในทุกครั้งที่ระลึกถึงท่าน แต่ท่านบอกหรือเปล่าว่าภัยจะมาสู่เราในลักษณะไหน”

หล่อนสั่นศีรษะ

“น้อยถาม แต่ท่านไม่บอกค่ะ เพียงแต่แนะนำให้น้อยทำอย่างที่ทุกคนเห็นแล้วนั่นแหละ ท่านสั่งให้เอาบารมีของอรหันต์ขั้นเป็นพระเครื่องรางที่น้อยมีอยู่เข้าคุ้มตัวเจ้าด้วนไว้ก่อน เพื่อป้องกันไม่ให้มันตกอยู่ในอำนาจมนต์สะกดของวิญญาณแล้วก็จะกลายเป็นศัตรูจู่เข้าเล่นงานเรา ท่านเรียกกฤตยาอาคมชนิดนี้ว่า ‘มนต์คชสาร’ น้อยก็เลยจำเป็นต้องตัดสินใจ อัญเชิญพลวงพ่อทวดคล้องคอเจ้าด้วนไว้กันไม่ให้อาถรรพณ์กาลีใด ๆ ที่จะเข้ามาสิงมันได้ น้อยอยากจะกราบถามท่านอีกหลายอย่างหลายกรณี แต่ท่านก็มาปรากฏกายให้เห็น และพูดสั่งความกับน้อยแค่นี้เอง ไม่ยอมบอกอะไรมาก”

“วะ! เห็นจะนอนไม่หลับเสียแล้วแฮะ คืนนี้”

ไชยยันต์อุทานออกมา

“กลาง เธอชำนาญป่ามากกว่าพวกเราทุกคน คู่มากับหนานอิน พอจะรู้อะไรบ้างไหมเกี่ยวกับ...**มนต์คชสาร?**”

พี่ชายใหญ่ถามไปยังน้องชายกลางซึ่งกำลังนั่งขบคิดอะไรอยู่

“เท่าที่ผมรู้ จากการพูดคุยศึกษากับหนานอินมาตลอดระยะเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันกลางป่า หนานอินบอกกับผมว่า สัตว์ป่าทุกชนิด ล้วนมีวิญญาณ หรือจะเรียกว่ากระแสจิตของมันทั้งนั้น ถ้าเรามีเวทมนตร์คาถา ซึ่งนี่ก็เป็นเรื่องของไสยเวทลึกลับ-เข้าควบคุมมันไว้ได้ เราก็จะสามารถบังคับบัญชาหรือใช้อะไรมันได้ทุกชนิดเหมือนเป็นนายของมัน **มนต์คชสาร ก็คือ ‘หัวใจช้าง’ นั่นเอง เป็นคาถามหาเวทย์ประเภทหนึ่ง ในคัมภีร์ดึกดำบรรพ์ ใครก็ตามที่สามารถใช้มนต์ชนิดนี้ได้ ก็สามารถจะใช้ช้างป่าหรือช้างบ้านก็ตาม ให้ตกอยู่ในอำนาจบงการได้ทุกชนิด...**

“ผมไม่เคยเชื่อในเรื่องอย่างนี้หรอกครับ แต่ก็เคยเห็นกับตามาแล้ว สำหรับหนานอินเวลาเราอดอยากเข้าจริงๆ หาอาหารอะไรไม่ได้เลย แต่ในป่าแถบที่เราผ่านเข้าไปมีสัตว์เล็กประเภทกระจงและนกกระทา หนานอินให้ผมนั่งรออยู่เฉยๆ ตัวแกเองเดินหายเงียบไปพักใหญ่ ก็สามารถไปหากระจงหรือบางทีก็นกกระทามาเป็นอาหารได้ โดยไม่ได้ยินเสียงแกยิงสักโป้งเดียว ถามแกว่าได้มายังไง แกก็ตอบได้ง่ายๆ ว่าแกมีมนต์เรียกสัตว์เล็กประเภทนี้ โดยทำพิธีเรียกมันให้เข้ามาหา แล้วก็คว้าตัวมา ซึ่งมันก็เป็นเรื่องที่แปลก แกเคยบอกผมด้วยซ้ำว่าสมัยที่แกยังเป็นเด็กอยู่ และอยู่ในเมืองยอง รัฐไทยใหญ่ แกเคยเห็นคนเก่งกล้าอาคมในถิ่นนั้น บางคนแปลงร่างเป็นเสือโคร่งได้ ตัวแกเองเข้าใจดี แต่ก็ร่ำเรียนมาไม่ถึงขั้นนั้น ไสย-ศาสตร์เป็นสิ่งที่เรารู้กันอยู่แล้วว่า ลึกลับเหนือโลก และพิสูจน์กันไม่ได้จะแจ้ง ซึ่งทั้งพี่ใหญ่เอง ไชยยันต์ หรือน้อย ที่เดินมา

เคยแล้ว ก็เคยพบเห็นอะไรแปลกๆ ค้านกับหลักเกณฑ์ของทางวิทยาศาสตร์มาเสียนักต่อนักแล้วไม่ใช่หรือ”

“ถามจริงๆ เหอะ ระหว่างหนานอินกับรพินทร์ ใครจะแก่งกว่ากันในเรื่องของป่า ในความรู้สึกส่วนตัวของแก?”

ไชยยันต์ถามตรงๆ

“เมื่อถามจริงๆ ก็จะบอกจริงๆ เหมือนกัน แต่เฉพาะในความรู้สึกของฉันเองเท่านั้นนะ ผิดถูกไม่รับรอง ถ้าเฉพาะในด้านไสยศาสตร์ การหยั่งซึ้งเข้าใจในเรื่องของ ‘มนต์มืด’ ต่างๆ หนานอินเรียนรู้เชี่ยวชาญกว่ารพินทร์แน่นอน แต่ความคล่องแคล่วว่องไว ฝีเท้าในการเดินป่า ฝีมือยิงปืน ไหวพริบปฏิภาณของรพินทร์ต้องเหนือกว่าหนานอินเป็นธรรมดา และถ้าจะตามล่าสัตว์อะไรสักอย่างหนึ่ง รพินทร์ก็อาจได้เปรียบหนานอินตรงที่หนุ่มกว่า แข็งแรงกว่า ไหวพริบดีกว่า แต่ถ้าจะแก้เคล็ดแก้ปาฏิหาริย์ของป่ากันแล้วละก็ รพินทร์ก็ไม่ทันหนานอินหรอก รพินทร์นั้นยืนอยู่กึ่งกลางระหว่างพรานป่า...กับคนที่เจริญแล้วด้วยวิทยาการสมัยใหม่ ส่วนหนานอินเป็นลูกไพรโดยกำเนิด เป็น ‘ครูพราน’ ระดับเดียวกับ ครูพรานของรพินทร์ คือ คู่หูของแกที่เสียชีวิตไปแล้ว อย่างที่รพินทร์เคยเอ่ยอ้างถึงอยู่บ่อยๆ ‘หนานไพร’ ไงล่ะ”

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน สงบงันไป และเห็นด้วยกับเหตุผลความเชื่อถือของอดีต ‘พรานชด’ **หนานอินนั้น ถ้าไม่เก่งจริง ก็คงจะไม่นำอนุชา วราฤทธิ์ บุกเข้าไปถึงเทือกพระศิวะ และมรกตนครเมืองลับแลได้แน่นอน ทั้งๆ ที่ไปกันเพียง 2 คนเท่านั้น เครื่องไม้เครื่องมือก็ไม่ครบครัน**

อนุชา หรือ ‘พรานชด’ เอง ก็เปรียบเสมือนลูกศิษย์ของหนานอินนั่นแหละ แม้ว่าจะมีฐานะเป็น ‘นาย’ ก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องของป่าใหญ่ไพรกันดาร เขาเรียนรู้ศึกษามาจากหนานอินซึ่งถ่ายทอดให้ทั้งสิ้น

“แล้วนี่เธอคิดว่าหนานอินรู้สึกผิดปกติหรือไหวตัวอะไรขึ้นบ้างไหม ที่อยู่ไม่อยู่น้อยก็ลุกขึ้นมาเอาพระเครื่องคล้องคอให้เจ้าด้วนเมื่อตะกี้”

เชษฐาถาม

“ผมเชื่อว่าแกต้องรัครับ เว้นแต่จะไม่พดเท่านั้น ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ขอให้อุ่นใจเถอะว่า ถ้าหนานอินยังร่วมอยู่กับเราแบบนี้ แกพอจะแก้ตกได้ทุกอย่างแหละ ยกตัวอย่างง่ายๆ ในเส้นทางที่จะมุ่งไปเทือกพระศิวะครั้งก่อนนั้น ผมไปกับหนานอินเพียงสองคน เว้นจากความอดอยากทุรกันดารต่างเส้นทางแล้ว ผมสองคนไม่พบกับอาถรรพณ์บ้าๆ บอๆ ร้ายกาจน่าสะพรึงกลัวของดงหลงสำรวจนี้เลย แต่พอรพินทร์นำพวกฟิใหญ่ตามหลังไปก็เจอเรื่องมหัศจรรย์น่ากลัวสารพัดอย่าง แสดงว่ารพินทร์สะกดป่าได้ไม่เก่งเท่าหนานอินของผม แต่เรื่องความสามารถนั้น ผมก็ไม่เถียงว่า รพินทร์ยิ่งใหญ่จริงๆ แม้จะพบกับสิ่งที่ไม่น่าพบ เขาก็แก้ตกทุกกรณี ไม่ว่าจะลำบากยากเย็นแค่ไหน ส่วนทางด้านผม หนานอินเบิกป่าให้ ไม่ต้องพบกับสิ่งเหล่านี้เลย เพราะถ้าพบ ผมกับหนานอินก็ไปไม่รอดแน่ ตงตายเสียระหว่างทางแน่นอน”

“ฮือม์ ถ้าจะจริง...”

พี่ชายใหญ่ของคณะยอมเห็นด้วย

"แล้วตอนนั้น รพินทร์ก็ยังมีแงซายเป็นคู่คิดช่วยกันด้วยสองคน น้อยยอมรับไหมในข้อนี้?"

ประโยคหลังเขาหันมาถามน้องสาวคนเล็ก

"ถ้าเรื่องเวทมนตร์ไสยศาสตร์อาคม รู้เคล็ด รู้วิธีแก้ น้อยก็ยอมรับค่ะ ว่ารพินทร์อันเป็นคนสมัยใหม่ คงสู้หนานอินไม่ได้แน่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เขาจะไม่ประสีประสาเสียเลย เขาก็ศิษย์มีครูเหมือนกัน และครูเขาก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าหนานอินเท่าใดที่พี่กลางก็ยอมรับอยู่แล้ว หนานอินนั้นเล่นแต่ทางไสยศาสตร์เป็นหลักใหญ่ แต่รพินทร์ใช้ทั้งไสยศาสตร์นำมาประยุกต์กับวิทยาศาสตร์ เมื่อมาสรุปถึงข้อนี้แล้ว ระหว่างหนานอิน กับรพินทร์ ถ้าจะเลือกเอาคนใดคนหนึ่งให้อยู่กับเราในภาวะกลางป่าอันเต็มไปด้วยอันตรายเช่นนี้ น้อยขอเลือกเอาข้างรพินทร์ไว้ก่อนละ"

"แต่ตอนนี้ ยอดชายนายรพินทร์ของเธอไม่รู้ไปอยู่เสียที่ไหน เราก็ต้องพึ่งหนานอินก่อน คนเก่งของเธอไม่ได้อยู่กับเราในขณะนี้ด้วยนี่"

ไชยยันต์ว่า

ดารินถอนใจเฮือก พยักหน้า

"เอาละ เราจะมาดูกั่น...รพินทร์นั้น เคยตามทั้งพรานชดและหนานอิน ได้ตัวกลับคืนมาสำเร็จ คราวนี้พรานชดกับหนานอิน เป็นฝ่ายติดตามเขาบ้าง จะตามเขาพบหรือไม่ ก็คงได้รู้กันออกไป แต่อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า ก่อนจะตามพบหรือไม่พบนั้น ทั้งสองคนจะต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้า อันหมายถึงความเป็นความตายของพวกเราให้ผ่านพ้นไปเป็น

เปลาะๆ ก่อนเถอะ คืนนี้ มหาฤาษีองค์นั้นมานิมิตฉันล่วงหน้าแล้ว ว่าภัยมันจะมาถึงพวกเราแน่”

หล่อนพูดพร้อมกับยิ้มเกรียมๆ เอื้อมมือไปคว้า .300 เวฯแม็กฯ ขึ้นมาขยับลูกเลื่อนดูกระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิงเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง แล้วล้วงเป้หลังหยิบกระสุนทั้งกล่อง 20 นัด ออกมาเทใส่ฝ่ามือ แบ่งใส่กระเป๋าเสื้อไว้ทั้งสองข้าง กลัดดุมกันหล่น อาการของหล่อนประกาศชัดถึงความแน่ใจว่า จะอย่างไรเสีย ก็จะต้องมีเหตุร้ายเกิดขึ้นแน่นอน

“นั่นกะจะทำสงครามกับอะไร ถึงขนาดนั้นเชียวหรือน้อย?”

ไชยยันต์ถามขึ้น

“พระท่านบอกไว้แล้วว่า **‘ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย’** ใครไม่เชื่อฉันก็ตามใจ แต่ถ้ายอมเชื่อในประสาทสัมผัสของฉันบ้าง ก็ควรจะเตรียมให้พร้อม ฉันบอกไม่ได้ก็จริงว่าอะไรมันจะมาในรูปแบบไหน แต่คืนนี้ รู้สึกว่ามันไม่เข้าทีแน่”

“กลาง ป่านนี้หนานอินนอนหลับหรือยังนี่?”

เชษฐาถามน้องชายขรึมๆ

“คงจะยังหรอกครับ ทำไมหรือ?”

“แกจะคิดว่าพวกเราปอดแหก หวั่นไหวเกินไปกว่าเหตุไหม ถ้าหากว่าจะเรียกแกมาปรึกษาอะไรหน่อยตอนนี้”

แทนคำตอบ อนุชาป้องตะโกนเรียกชื่อหนานอินออกไปไม่ดังนัก แต่ในความเงียบมันก็ดังไปทั่ว มีเสียงขานรับตอบมาทันที เมื่ออนุชาบอกให้เข้ามาหา ทุกคนก็แลเห็นร่างสูงผอมของพรานชรา เดินดุ่มเข้ามา

พอถึง อนุชาก็พยักหน้าบอกว่า

“นั่งลงเดี๋ยว ลุงอิน นายใหญ่มีอะไรจะคุยด้วยหน่อย ยังไม่ง่วงไม่ใช่หรือ?”

ครูพรานผู้เฒ่า หย่อนกายลงขัดสมาธิกับพื้น ดารินส่งถ้วยกาแฟให้ แกยกมือไหว้แล้วรับไปจิบพลางมองดูเชษฐา ถามว่า

“นายใหญ่มีอะไรหรือ?”

“ถามอะไรหน่อยลุง ดูฤกษ์ยามไว้บ้างหรือยัง ป่ารอบตัวเราคืนนี้เป็นยังไงบ้าง?”

แกหัวเราะเสียงลึกอยู่ในลำคอ

“ท่ามันไม่ชอบกลอยู่เหมือนกันแหละ นายใหญ่ นายหญิงทำถูกแล้ว ที่เรียกไอ้ด้วนเข้ามา เอาพระเครื่องรางห้อยคอมันไว้”

“ลุงรู้หรือว่า นายหญิงเอาพระห้อยคอไอ้ด้วนไว้ทำไม?”

เชษฐาสอบความคิดของแก โดยไม่ยอมถามอะไรตรงๆ หนานอินเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่ดาริน ผู้มองอยู่ที่แกก่อนแล้วพลางยิ้ม

“หนานอินไม่รู้ ว่าอยู่ไม่อยู่ นายหญิงก็ตื่นขึ้นมาเอาพระแขวนคอให้ไอ้ด้วนทำไม แต่ถ้าเป็นพระขลังศักดิ์สิทธิ์จริง ก็จะช่วยป้องกันไม่ให้ ‘ผี’ มันลงไอ้ด้วนได้ เพราะถ้า ‘ผี’ มันลงไอ้ด้วนเมื่อไร แทนที่มันจะเป็นเพื่อนกับนายหญิง หรือกะพวกเราทุกคน มันก็จะไล่เหยียบไล่แทงเอาโดยไม่ทันรู้ตัว กันไว้ก่อนอย่างนั้นแหละดีแล้ว”

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ มองสบตากัน จริงตามที่

อนุชาบอกไว้ไม่ผิด ครูพรานไหวทันความรู้สึกนึกคิดของดาวิน ได้เป็นอย่างดีสำหรับเหตุการณ์เมื่อครู่นี้

"ก็ 'ผี' อะไรล่ะ ที่มันจะมาลงไอ้ด้วน?"

ไชยยันต์ถามขึ้นบ้าง สอบดูท่าทีและคำตอบของแก หนานอินจิบกาแฟอีก และหัวเราะหึ ๆ ในลำคออยู่เช่นนั้น ก่อนจะตอบว่า

"วิญญาณที่ไม่ดี วิญญาณร้าย เราก็เรียกว่า 'ผี' ทั้งนั้นแหละนายทหาร หนานอินก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันจะเป็นผีอะไร ถ้าเป็นเจ้าป่า เจ้าเขา เจ้าถ้ำ หรือ นางไม้ที่ใจดี ให้แต่คุณไม่ให้โทษใคร ถ้าไม่ไปดูหมิ่นดูแคลน เราก็เรียกว่าเทวดา เป็นชั้นภูมิเทพ ส่วนไอ้ยักษ์ โขมด ภูตพราย อสุรกายที่มันจ้องจะเล่นงานเราอยู่ ก็เรียกว่าพวกผี ปีศาจ เป็นวิญญาณต่ำช้าชั่วร้าย ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี ไม่ยอมรับความเป็นมิตรกับใคร เจ้าพวกนี้ไม่สมควรแก่การสักการะกราบไหว้"

แกพูดของแกไปเรื่อย ๆ ปกติธรรมดาที่สุด แต่มันไม่ตรงกับคำถามของไชยยันต์นัก

"นายทหารเขาถามว่า ผีประเภทไหนมั่งที่จะมาลงช้างได้?"

อนุชาถามย้ำมา เพื่อให้แกเข้าใจในคำถามของไชยยันต์ หนานอินกลอกหน้า แล้วซดกาแฟโฮกเดียวหมด เอาผ้าเคียนเอวขึ้นเช็ดปาก

"หนานอินก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าผีอะไรที่มันจะลงสิงไอ้ด้วนหรือช้างทั้งหลายได้ แต่ถ้ามันทำได้ มันจะต้องเป็นผีที่มีฤทธิ์เดชมากกว่าผีป่าเร่ร่อนธรรมดา เป็นผีที่มีวิชาอาคมกล้าฤทธิ์ เป็น

ปัญญาณที่มีอำนาจมาก พวกเจ้านายทั้งหลาย ผ่านดงลึกสุดที่เมาแล้ว ก็คงจะรู้กันดี ว่าในป่ามันมีอะไรอยู่บ้าง ที่เราจะต้องสู้กะมัน ทั้งเห็นตัวและไม่เห็นตัว”

“ลุงพร้อมหรือเปล่า คืนนี้?”

เชษฐาถามเรียบ ๆ

“เมื่ออยู่ในป่า หนานอินพร้อมเสมอ ไม่ว่าป่าไหน พวกเจ้านายคงไม่รู้หรอกว่า หนานอินสั่งไอ้พวกนั้น...”

แกชี้ไปทางกลุ่มพวกลูกหาบที่แยกย้ายกันอยู่เป็นกลุ่ม

“ให้นอนไว ๆ อย่าขี้เซา ลูกปืนก็ให้เปลี่ยนมาเป็นลูกโดดให้หมด หนานอินเองถึงจะนอนก็ระวังตัวอยู่เสมอ ตื่นได้ทันทีถ้าอะไรมันใกล้เข้ามา แล้วก็นอนขวางปากทางสำคัญนั่นไว้ด้วย พวกเจ้านายนอนให้สบายเถอะ มีอะไร หนานอินปลุกเอง ถึงไก่คะหยิ่นก็นอนไว”

“แปลว่าเราอาจถูกช้างบุกคืนนี้ใช่ไหม?”

“ก็ไม่แน่หรอกนาย ถ้าช้างป่าธรรมดาทั่ว ๆ ไปต่อให้ดุร้ายแค่ไหน มันก็ไม่เข้าหรอก แต่ช้างผีลงอย่างที่มันเคยงัดหินใส่พวกเราเมื่อวานนี้ ตอนไต่เขาชัน ไอ้พวกนั้นมันไม่กลัวลูกปืน ถูกปืน ตายก็ตายไป ไอ้ที่ไม่ตายก็จะพุ่งเข้าใส่ แต่ก็ไม่น่ากลัวอะไร ช้างตัวมันโต ยิงไม่ค่อยผิด สำคัญยิงให้ทัน และกะตอกหัวขมองมันเข้าไว้ นัดเดียวจะล้มตึง ไม่ต้องซ้ำมากนัด”

“ช้างโขลงที่ดักเล่นงานพวกเราเมื่อวาน ลุงว่าเป็นช้างผีแมงหรือ?”

เชษฐาหยั่งเสียง

“ถ้าผีไม่ลง มันจะบ้าระห่ำ มีเล่ห์กลอุบายถึงขนาดนั้น

เชียวหรือนายใหญ่ หนานอินรู้มาตั้งแต่ตอนนั้นแล้วละว่า อาก[illegible]ว ของไอ้ช้างโขลงนั้นมันพิลึกอยู่ ผิดธรรมชาติช้างป่าธรรมดามาก แต่ก็ไม่อยากพูด เพราะกลัวพวกเจ้านายจะไม่เชื่อ แต่นี่เจ้านายก็เรียกหนานอินมาถามขึ้นเอง”

“เอาละ พูดกันตรงๆ เลย ลุงคิดว่ามันจะมีอะไรเกี่ยวข้องกับไอ้ตัวลึกลับ ที่มันเดินตามหลังเราในถ้ำ เมื่อตอนที่เรามุดลอดมานั่นหรือเปล่า?”

“หนานอินไม่รู้ อาจเกี่ยว หรืออาจไม่เกี่ยว แต่ที่รู้แน่ๆ ก็อย่างที่บอกกะนายใหญ่ไปแล้ว ไม่ใช่เจ้าถ้ำ เจ้าเขา ที่แปลกที่สุดก็คือ มันมีสองตีน เดินตามหลังเรามาได้เหมือนคน เสียงฝีตีนมันก็หนักมาก ย่ำมาตึกๆ ได้ยินถนัดทีเดียว นายใหญ่เดินหลังคู่อยู่กับหนานอินก็ได้ยินแล้ว แล้วมันก็ฉลาด ไม่ตามเราชิดนัก พอเรารู้ตัว มันก็หลบไม่ยอมให้มองเห็นตัวเลย”

“ก็ถ้าคืนนี้ มันมาเดินตึกๆ อยู่รอบบริเวณที่พักของเรานี่อีกล่ะ?”

ไชยยันต์โพล่งออกมา

“ก็ดีซินาย ให้มันมาเหอะ หนานอินจะจับตัวไว้ให้ดู ว่ามันเป็นอะไร ถ้าจับได้ แต่ถ้าจับด้วยด้ายอาคมไม่อยู่ ก็จะจับมันด้วยลูกปืน”

ลักษณะของหนานอิน ผิดกับบุญคำมือขวาของรพินทร์มาก เพราะแกไม่พูด ไม่โม้อะไรทั้งสิ้นในด้านวิชาอาคม และจะไม่ทำอะไรแบบพ่อมดหมอผีให้ฝ่ายเจ้านายเห็นเลย ทั้งๆ ที่แกเหนือกว่าบุญคำมากนักในเรื่องเช่นนี้ ซึ่งทุกคนรู้ดี บุญคำนั้นครั้งแรกที่เห็น เชษฐา ไชยยันต์ และดารินก็ยอมรับแล้วว่าแก

พเตัวทีเดียว ในเรื่องมนต์ดำไสยเวท แต่พอเอาจริงเอาจังเข้า พเาดรพินทร์ก็ยังขลังกว่าตาเฒ่าจอมกะล่อนนั่นเสียอีก จึงเทียบ ะไรกันไม่ได้เลยกับครูพรานขนาดหนานอินผู้อาวุโสกว่าในทุก ด้าน

"ลุงอินรู้เรื่องเกี่ยวกับ 'มนต์คชสาร' ไม่ใช่หรือ?"

ดารินพุ่งเข้าตรงจุดทันที

"มนต์คชสาร ก็คือมนต์ 'หัวใจช้าง' มนต์สมิงก็ 'หัวใจเสือ' สัตว์ป่าทุกอย่างมีอาคมบังคับมันได้ทั้งนั้นนายหญิง เพียงแต่ว่าใครจะเรียนถึงหรือไม่เท่านั้น ก็มีอยู่สองประเภท ที่จะเรียนรู้ได้แต่คนละแนวทางกัน คือพวกเรียนในทางนี้โดยตรง ะเกดิรัจฉานวิชาชั้นต่ำกับชั้นสูงไปเลยอย่างพระโสดาบัน หรือ ตรหันต์ พวกแรกใช้บีบบังคับควบคุมด้วยกฤติยามนตร์อาคม พวกหลังใช้การตรัสรู้และแผ่บารมีเมตตาให้"

เชษฐาขมวดคิ้วอย่างฉงน เขานึกไม่ถึงมาก่อนว่าพราน ป่าอย่างหนานอิน จะพูดอะไรได้อย่างมีหลักเกณฑ์เกินฐานะของแก จึงถามในทันทีว่า

"นี่ ลุงอิน รู้สึกว่าลุงจะพูดอะไรเข้าเค้ามากนี่ เคยบวช เคยเรียนมาก่อนรึ?"

หนานอินหัวเราะเบา ๆ ไม่ตอบ แต่อนุชาบอกมาว่า

"ผมไม่ได้บอกพวกเราทุกคนมาก่อนเองแหละครับ ลุงอินบวชมาตั้งแต่เป็นเณร แล้วติดต่อมาจนกระทั่งเป็นพระในพม่า เคยธุดงค์และเรียนหนักไปทางโลกียฌานมาแล้ว พออายุเกือบ 30 นั้นแหละ แกจึงสึกออกมาเป็นพรานป่า เจ้าตัวเองก็ยอมรับว่ากรรมแต่ชาติปางก่อน ทำให้แกร้อนผ้าเหลืองทนอยู่ต่อ

ไปไม่ได้ ขืนอยู่ต่อไปก็จะฆ่าคนทั้งในผ้าเหลือง อดีตก็เคยเป็นเสือปล้นมาก่อนแล้วภายหลังสึก เพราะฉะนั้นแกจึงพอจะเรียนรู้อะไรมาบ้างในหลักของพุทธและพราหมณ์ ตลอดจนมนต์มืด”

ทุกคนจ้องแกเป็นตาเดียว ด้วยความประหลาดใจ คาดไม่ถึงมาก่อน

“เป็นความรู้ใหม่ของเราทีเดียว เกี่ยวกับเบื้องหลังความเป็นมาของลุงอินนี่ มิน่าละ ถึงได้เก่งในทางนี้เป็นพิเศษ”

ไชยยันต์คร่างออกมา

“แล้วลุงเคยเรียนรู้ในวิชา มนต์คชสาร หรือมนต์สมิงบ้างไหม?”

“หนานอินรู้แต่ว่า ในคัมภีร์ไสยเวทมีอยู่จริง แต่ก็ยังเรียนไปไม่ถึง พวกที่เรียนรู้แตกฉานในทางนี้ส่วนมากจะไม่ใช่พวกพุทธ เพราะพระพุทธเจ้าถึงแม้ท่านจะรู้ ท่านก็ไม่สั่งสอนไว้ แต่มักจะเป็นพวกนักบวชในนิกายอื่น ๆ นานนมกาเลมาแล้วก่อนสมัยพระพุทธเจ้าของเราเสียอีก พวกขอม พวกเขมรก็มีเรียนรู้กันมาก พวกโยคีจิตไม่บริสุทธิ์ก็ทำกันได้ มันเป็นสิ่งที่พูดกันให้เข้าใจกันได้ลำบากนะนาย โดยเฉพาะพวกนายก็เป็นคนสมัยใหม่ หนานอินไม่เคยเล่าให้ใครหรอก นอกจากนายชดเท่านั้น เพราะเดินป่าทุกข์ยากอยู่ด้วยกัน มองเห็นหน้ากันอยู่สองคนเท่านั้น ใครรู้อะไร ก็เอามาเล่าสู่กันฟัง ถึงนายชดเอง หนานอินก็รู้ว่าคงไม่เชื่อหรอก แต่นายชดก็ได้ไปจนถึงมรกตนครมาแล้วนั่นแหละ เชื่อไม่เชื่อก็ลองคิดกันดูเอง ถึงพวกเจ้านายทั้งสามคนนี่ก็เหมือนกัน ทุกคนได้รู้ ได้เห็น ในสิ่งที่ไม่

เคยเชื่อมาก่อนกันแล้วทั้งนั้น ในคราวออกติดตามนายชดกับหนานอินครั้งนั้น”

ทุกคนอึ้งไปหมด...

เชษฐาเอามือลูบคาง ดวงตาทั้งคู่หรี่ลงอย่างใช้พลัง-งานหนักในสมอง ทำไมเขาจะไม่เชื่อ ในเมื่อตัวเองเคยหลงเข้าไปอยู่ในโลก ที่ไม่เคยปรากฏอยู่ในแผนที่ของภูมิศาสตร์สากลมาแล้ว ได้รู้ ได้เห็น ได้เผชิญประจญประจัญกับสิ่งที่คนทั่วๆไปจะต้องพูดถึง ‘เป็นไปไม่ได้’ นี้มาเสียนักต่อนักแล้ว และก็ไม่กล้านำกลับออกไปเล่าให้ใคร ผู้ใดยังโลกภายนอกฟังได้ นอกจากจะพวกเดียวกัน ที่ผ่านพบมาด้วยกันแล้วเท่านั้น

แม้แต่ในซีกโลกที่เจริญแล้ว วิชาของ ‘พ่อมด’ ก็ยังเป็นวิชาที่รับรองกันทั่วไปว่ามีอยู่จริง ถึงกับตั้งกันเป็นสมาคมของพวกตนเองโดยเฉพาะ

และพวกนั้น ก็สามารถทำอะไรได้แปลกๆ นอกเหนือกฎเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์ได้จริงเหมือนกัน

“ลุงอิน...”

ในที่สุดดารินก็เอ่ยขึ้นแผ่วเบา อย่างระมัดระวัง

“ในฐานะที่ลุงบวชเรียน และศึกษาในทางนี้มาแล้ว **พอ**จะบอกได้ไหมว่า คนเราที่ตายไปแล้วโดยร่างกายเดิม **คือไม่**กิน ไม่หายใจ ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่เคลื่อนไหว ร่างกายอาจ

กลายเป็นท่อนไม้ท่อนหิน หรือเน่าเปื่อยผุพังไป แต่ดวงวิญญาณของเขายังอยู่ และยังมีอิทธิฤทธิ์ทำอะไรได้ สิ่งนี้เป็นจริงได้ไหม?"

"ทำไมจะเป็นจริงไม่ได้ นายหญิง..."

หนานอินตอบโดยไม่มีอาการต้องคิดลังเลเลย

"อรหันต์ทุกองค์ ท่านละร่างของท่านไปแล้ว แต่ดวงจิตของท่านก็ยังอยู่ เพียงแต่ไม่เวียนว่ายตายเกิดอีกเท่านั้น ไม่งั้นเวลาเรานับถือ กราบไหว้บูชา ท่านจะสำแดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์มาช่วยเราได้ยังไง"

"แล้วถ้าไม่ใช่อรหันต์ผู้ประเสริฐล่ะ แต่เป็นพวกนักบวชแก่กล้าวิชาอาคมไปในอีกด้านหนึ่ง วิญญาณจะคงเป็นอมตะอยู่เช่นนั้นได้ไหม?"

"มีอรหันต์ได้ ก็มีมารร้ายได้ นายหญิง มารผู้ไม่รู้จักผุดเกิดเปลี่ยนภพภูมิ หากแต่ล่องลอยคอยสร้างบาปกรรมชั่วร้ายอยู่นับโกฏิๆ ปี มีฟ้า ก็มีดิน มีสวรรค์ ก็มีนรก หนานอินพูดไม่เป็นอธิบายไม่ถูก ก็ขอพูดสั้นๆ อย่างนี้แหละ"

ม.ร.ว.สาว หันไปทางพี่ชายทั้งสองและเพื่อนทันที กระซิบว่า

"ถ้างั้นน้อยก็คิดว่า ซ.ต.พ. ได้แล้วค่ะ นั่นก็คือวิญญาณร้ายของไอ้นักบวชมันตรัยแห่งนิทรานคร ยังไม่ไปไหน สมตามที่แงซายเคยมาเข้าฝันบอกน้อยไว้ ถึงแม้มันจะพ่ายแพ้เราไปแล้วในครั้งหนึ่ง มันก็รวบรวมกระแสจิตของมันเข้ามาอีกครั้ง และขณะนี้กำลังจะหวนกลับมาแก้แค้น ลองดีเราอีกด้วยความพยาบาท!"

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ นิ่งตื้อในคำพูดของหล่อน ทุกคนอยู่ในสภาพครุ่นคิดที่ไม่เป็นสุขอย่างไรบอกไม่ถูก

"เธอมีอะไรเชื่อมั่นถึงขนาดนั้นทีเดียวหรือ น้อย?"

ผู้เอ่ยถามขึ้นคือไชยยันต์ กระแสเสียงของเขาเคร่งขรึมจริงจังผิดไปกว่าเคย

"ฉันแน่ใจถึง 99 เปอร์เซ็นต์ มีโอกาสให้ผิดพลาดได้ แค่ 1 ในร้อยเท่านั้น!"

หล่อนย้ำแผ่วเบาอยู่เช่นนั้น มือกำอยู่ที่หน้าอก ตรงตำแหน่งกลัดพระเครื่องไว้แน่น เชษฐามองหน้าไชยยันต์เพราะเคยร่วมผจญเหตุการณ์มาด้วยกันแล้ว เมื่อครั้งรพินทร์นำหลงพลัดเข้าไปในดินแดนอาถรรพณ์ของนิทรานคร ส่วนอนุชานั่งกอดเข่าหลังพิงกองสัมภาระทางด้านหัวนอนฟังอยู่เงียบๆ เพราะทั้งเขา และหนานอิน ไม่ได้พบมากับตาตัวเอง เพียงแต่ภายหลังเมื่อได้พบปะกับฝ่ายที่ออกติดตามแล้ว ก็มาได้รับฟังเรื่องราวโดยพิสดารจากคำคุย บอกเล่ากันภายหลัง ซึ่งก็ไม่รู้ละเอียดถี่ถ้วนอะไรนัก

"มันตรัย ไอ้ผีดิบร้ายนั่น น่าจะพินาศดับสูญไปแล้วในครั้งนั้นไม่ใช่หรือ เชษฐา..."

อดีตนายทหารปืนใหญ่หันไปหารือขอความเห็นพี่ใหญ่ของคณะ

"ซากเสือโคร่งดำอันเป็นหิน ที่อาศัยสับเปลี่ยนสำแดงฤทธิ์เดชได้ กับซากนักบวชโล้น ซึ่งเป็นร่างเดิมเก่าแก่ของมัน ล้วนถูกทำลายไปแล้วทั้งสองร่าง ซากเสือหินนั้นฉันเป็นคนวางกับระเบิดไว้ด้วยมือเอง แยกเป็นเศษหินชิ้นเล็กชิ้นน้อย ส่วน

ซากนักบวชโล้น ก็ถูกแกยิงร่วงลงมาจากหน้าผาสูง แล้วบุญคำ ก็เป็นคนเผามอดไหม้ไปพร้อมกับมหาคัมภีร์มายาวินของมัน วิญญาณของมันหมดทางที่จะเข้าสิงในซากใดซากหนึ่ง ที่เคยอาศัยสับเปลี่ยนไปมา เพราะแหลกป่นไปหมดทั้งสองร่าง แล้วมันจะหวนกลับคืนมาได้อีกอย่างไร”

“ก็นั่นซิ ฉันก็ยังงงๆ อยู่เหมือนกัน ในคำพูดของน้อย ที่แสดงความเชื่อมั่นถึงขนาดนั้น เราทำลายอาถรรพณ์ของนิทรานคร ภายใต้คำสาปของมัน รวมทั้งตัวมันเองพินาศสิ้นไปแล้ว ปลดปล่อยวิญญาณทนทุกข์ทรมานของพันธุมวดี ตลอดจนข้าราชบริพารทั้งหมดให้เป็นอิสระ เพื่อไปผุดไปเกิด แล้วเราก็ผ่านอาถรรพณ์ต่างๆ ของนิทรานครไปได้โดยสวัสดิภาพ มันก็น่าจะแปลว่า วิญญาณชั่วร้ายของมันตรัยสูญสลายไปแล้ว มิฉะนั้นเราก็คงจะผ่านกันไปไม่ได้ แล้วนี่ทำไมน้อยถึงคิดว่ามันตรัยยังอยู่”

อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์พูดต่ำๆ เต็มไปด้วยความพิศวงคลางแคลง

“พี่ใหญ่กับไชยยันต์จำได้ไหมคะ ว่าการเดินทางผ่านผจญกับสิ่งอันเร้นลับที่เรายังไม่สามารถจะเข้าใจได้ในครั้งแรกๆ นั้น พวกเราจะมาปรึกษาหารือ ถกเถียง และตั้งสมมติฐานกันขึ้นก่อน โดยคาดการณ์ว่ามันจะต้องเป็นอย่างนั้น...อย่างนี้ และจากสมมติฐานของเรานี่เองทำให้เราแก้ไขอะไรตกได้เป็นเปลาะๆ ไป แม้จะคลาดเคลื่อนไปบ้างก็ส่วนน้อยเท่านั้น สมมติฐานเป็นสิ่งสำคัญมากค่ะ ในการที่เราจะเข้าไปสู่การค้นคว้า แสวงหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเราอยู่ในสภาพมืดมน”

หล่อนพูดช้า ๆ เซลล์ทุกส่วนในสมอง และกระแสจิตทำงานอย่างเต็มที่ มีอาการเหมือนจะเข้าฌานสะกดตัวเองเพื่อเข้าไปสู่โลกซีกส่วนที่มืดมิดที่สุด

พี่ชายใหญ่ตบมาที่ไหล่เบา ๆ

“เอาละ น้อยตั้งสมมติฐานยังไงในครั้งนี้ เกี่ยวกับไอ้ผีดิบมันตรัย ซึ่งมันพังไปแล้วด้วยฝีมือของพวกเราในครั้งนั้น”

“ซากเสือโคร่งดำ อันเป็นหินนั่นพินาศด้วยกับระเบิดของไซยันต์...”

ดารินกล่าวเนิบ ๆ ชัดเจนเป็นจังหวะ ดวงตาหรี่ลง

“ซากตัวของมันเอง มอดไหม้เป็นเถ้าถ่าน ด้วยการเผาของบุญคำกับรพินทร์ ทุกวิญญาณจมบาปด้วยมนต์สาปถูกปลดปล่อย...**วิญญาณของมันตรัยไปไหน ชีวิตจริงตัวจริงของมันได้ตายไปแล้ว นานนับเท่าใดไม่ทราบได้ พร้อม ๆ กับการถล่มล่มของอาณาจักรนิทรานคร แต่ดวงวิญญาณอันแก่กล้าฤทธิ์เป็นอมตะของมันในครั้งนั้นก็ยังอยู่ และควบคุมวิญ-ญาณของนิทรานครทั้งหมดเอาไว้ได้** ทว่าแต่แล้ว เราก็มาล้างอาถรรพณ์มนต์มายามืดลี้ลับของมันได้ ใช่! เราเข้าใจว่าเราล้างได้ โดยทำลายซากทั้งสองของมันระหว่างรูปร่างที่เคยเป็นมนุษย์กับซากเสือโคร่งดำสำเร็จ **นั่นแปลว่ามันจะต้อง ‘ตาย’ ซ้ำอีกงั้นหรือคะ ในเมื่อคุณสมบัติดั้งเดิมของมันเป็นสิ่งไม่ตายอยู่แล้ว น้อยหมายถึงกระแสจิตดวงวิญญาณ...”**

“ลองว่าต่อไปซิ ตามสมมติฐานหรือคาดคะเนของเรา”

เชษฐาพยักหน้า เตือนให้พูดต่อ ดารินเอามืออันเย็นเฉียบของหล่อนเท้าคางไว้

“เมื่อกี้ เราได้ยินหนานอิน ผู้บวชเรียนและรู้เรื่องเช่น
นี้พูดให้เราฟังแล้วว่า เมื่อมือรหันต์ได้ก็มีมารร้ายได้เป็นของคู่
กัน เป็นดวงจิตที่ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิดด้วยกันทั้งคู่ เพียง
แต่สิ่งแรกนั้นเป็นสิ่งสูง ส่วนสิ่งหลังเป็นสิ่งที่ต่ำช้า น้อยขอตั้ง
เป็นสมมติฐานดังนี้ค่ะ...คือเมื่อมันพลาดท่าเสียทีฝ่ายเราในครั้ง
นั้น เป็นการพ่ายแพ้เพียงชั่วขณะเท่านั้น วิญญาณไม่มีร่างกาย
จะเข้าสิงสู่ได้ก็กระจัดกระจายเตลิดเปิดเปิงไปก่อนยังไม่สามารถ
จะรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน สร้างพลังอำนาจขึ้นได้ คล้ายๆ
ข้าศึกที่ค่ายแตกเสียเมือง ตัวเองหนีรอดไปก่อน ต่อมา พอตั้ง
หลักได้ มันก็เริ่มรวบรวมพลังจิตของมันเข้ามาอีก ถึงแม้มหา-
คัมภีร์มายาวินจะถูกทำลายพินาศไปแล้ว แต่ดวงวิญญาณของ
มันเอง ก็เป็นดวงวิญญาณของนักบวชที่แก่กล้า ฤทธิ์อาคม
เพียบพร้อมไปด้วยอำนาจไสยเวทกฤตยามนต์อยู่ก่อนแล้ว แม้
จะไม่เทียบเท่ากับสมัยที่มหาคัมภีร์มายาวินของมันยังคงอยู่ โดย
จิตวิญญาณความทรงจำของมันเกี่ยวกันมันตมิดชนิดน กจะต้อง
หลงเหลืออยู่บ้าง ตามคุณสมบัติของมัน ซ้ำยังเต็มไปด้วยความ
เคียดแค้นอาฆาตพยาบาท ที่มันต้องเสียทีพ่ายแพ้เราไปในคราว
นั้น ดวงวิญญาณของมันยังล่องลอยวนเวียนอยู่ในเขตแดนนี้
ไม่ยอมสลายตัวไปไหน ครั้นพอฝ่ายเรา อันมันถือว่าเป็นศัตรู
เดิมมีความจำเป็นจะต้องเดินทางผ่านเข้ามาในเขตอาณาจักร
ของมนอกครง มันกพร้อมทจะเลนงานเราอก แตอาจแตกตาง
ไปในอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งตอนนี้ น้อยก็ยังคะเนไม่ถูกว่า จะเป็น
รูปแบบไหน แต่เชื่อว่า จะต้องเป็นผลมาจาก ‘มัน’ แน่ๆ คือไอ้
ผีดิบมันตรัย หรือดวงวิญญาณเดิมของมันนั่นแหละ **มันแค้น...**

ที่เราไปทำลายอำนาจคำสาปของมัน และปล่อยวิญญาณของพันธุมวดีให้หลุดพ้นจากการควบคุมไปสู่ภพภูมิที่ดีกว่าเดิม เราช่วยนางอันเป็นที่รัก ที่ปรารถนาอย่างผิดทำนองคลองธรรมของมันให้หลีกหนีพ้นอำนาจของมันไปได้ ข้อนี้ฟ้าใหญ่ กับไชยยันต์ยอมรับไหมคะ”

พี่ชายใหญ่ และเพื่อนงันไปชั่วขณะ แล้วเชษฐาก็หัวเราะเอ่อย ๆ ยักไหล่

“เฉพาะข้อหลัง ยอมรับว่าใช่ พวกเราภายใต้การนำของรพินทร์ ทำให้มันต้องสูญเสียนางพญาพันธุมวดี กับข้าทาสบริวารภายใต้มนต์สาปของมันไปเสีย ความจริงเราก็ไม่อยากจะยุ่งอะไรด้วย แต่มันดันผ่ามาเล่นงานเอาพวกเราก่อนนี่ ด้วยความหวงแหนที่เราล่วงถิ่นหลงเข้าไป เมื่อมันเอาเราก่อน เราก็ต้องฉะกับมันชนิดใครดีใครอยู่ ตอนนั้นมันก็จะเอาพวกเราตายกันหมดทั้งคณะนั่นแหละ ถึงได้เกิดการต่อสู้ทำลายล้างกันขึ้น มันไม่ใช่ความผิดของรพินทร์ หรือพวกเรานี่ที่จะต้องป้องกันตัว”

“ค่ะ ไม่ใช่ความผิดของเรา และเราก็จำเป็นต้องทำอย่างนั้นด้วย เราช่วยส่งวิญญาณจากคำสาปนับพันนับหมื่นให้มีโอกาสได้ไปผุดไปเกิด แต่มันในฐานะที่เป็นเจ้าครอบครองอยู่ มันก็ต้องเคียดแค้นพยาบาทไม่ใช่หรือคะ ในเมื่อมันเป็นดวงวิญญาณที่ไม่ตาย ทรงความเป็นอมตะอยู่ตลอดนิรันดร์กาลแบบนี้”

“บอกได้ไหม ว่ามีอะไรที่มาทำให้น้อยคิด หรือตั้งสมมติฐานแบบนี้”

ม.ร.ว.อนุชาผู้สงบนิ่งฟังอยู่นาน เอ่ยถามมาเป็นประโยคแรก จากพื้นความรู้เดิมๆ จากคำบอกเล่าคร่าวๆ ที่ทราบมาบ้างพอสมควร

น้องสาวสั่นศีรษะแช่มช้า

“ถามอย่างนี้ ก็บอกไม่ถูกหรอกค่ะ มันคล้ายๆ จะมีอะไรมากระซิบบอกอยู่ในดวงจิตของน้อยตลอดเวลา นับตั้งแต่คืนแรกที่ฝันร้าย เห็นรพินทร์เดินตามการล่อของมันอยู่กลางป่า น้อยเล่าให้ฟังแล้วนี่คะ ว่าน้อยฝันเห็นรพินทร์ในสภาพไหนและเมื่อพูดกันมาถึงเช่นนี้แล้ว น้อยก็จะขอบอกความจริงเสียเลย...”

ดารินหยุดกลืนน้ำลายลงคออันแห้งผาก

“คืนที่เรามาพักกันอยู่ที่บ้านหนองน้ำแห้งของรพินทร์ก่อนจะออกเดินทางมาในวันรุ่งขึ้น ตอนนั้นน้อยอยู่ในห้องคนเดียว พี่ใหญ่ ไชยยันต์ และพี่กลางยังคุยกันอยู่ที่นอกชาน น้อยไม่ได้นอนหรอก แต่ยืนมองดูอะไรในความมืดอย่างปราศจากจุดหมายออกไปทางหน้าต่าง แล้วน้อยก็ยิงปืนขึ้นนัดหนึ่ง ทุกคนตกใจ วิ่งเข้ามาถามกันหมดว่าน้อยยิงอะไร แต่น้อยก็บอกว่ายิงอะไรส่งเดชเล่นงั้นเอง”

“แล้วน้อยเห็น หรือยิงอะไร?”

เชษฐาถามโดยเร็ว ขมวดคิ้ว

“น้อยไม่กล้าบอกใครตอนนั้นค่ะ เพราะเข้าใจว่าตนเองนัยน์ตาฝาดไปเหมือนกัน สิ่งที่น้อยเห็นก็คือ ร่างของเจ้าผีดิบมันตรัยนั่นเอง มันยืนอยู่ที่ลานดินตรงลานเรือนพักของรพินทร์ มันมาปรากฏตัวให้เห็นเหมือนภาพมายา น้อยยิงไปที่มันภาย

หลังจากเฝ้าสังเกตอยู่นาน เห็นแม้กระทั่งการเคลื่อนไหวโบกมือเหมือนจะเรียกของมัน แต่พอทุกคนฉายไฟออกไป ก็ปรากฏว่าไม่มีอะไร เป็นเพียงซากต้นไม้แห้งที่มีเถาต้นฟักขึ้นเลื้อยพันอยู่...วิญญาณของมันมาหลอกหลอนจองเวรจองกรรมเอากับน้อย”

สามชายอึ้งไปอีกครั้ง ทุกคนจำเหตุการณ์ในคืนนั้นได้ดี เพราะผ่านมาไม่กี่วันนี่เอง และในคืนนั้น ไม่มีใครสงสัยอะไรนอกจากเข้าใจว่าเกิดจากอารมณ์วิปริตฟุ้งซ่านของหล่อนเอง จึงทำอะไรแผลงๆ ขึ้น น้องสาวเล็กของคณะเพิ่งจะมาเปิดเผยเอาเดี๋ยวนี้เอง ว่าหล่อนเห็นอะไร อย่างไร

“พวกเจ้านายจะคิดยังไง หนานอินไม่รู้...”
พรานครูผู้เฒ่าเอ่ยขึ้นในความเงียบงันของทุกคน
“แต่หนานอินเชื่อตามที่นายหญิงว่า ไอ้ผีนักบวชหมื่นปีหรือแสนปีตนนั้น ยังไม่ไปไหน แต่ยังคอยดักเล่นงานเราอยู่แน่ๆ ถ้าเรื่องราวในหนหลังเป็นอย่างที่นายใหญ่เคยเล่าให้พรานชดกับหนานอินฟัง และมันก็คงไม่จ้องเล่นงานเราฝ่ายเดียวหรอก ถึงฝ่ายนายรพินทร์ที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ก็คงเจอดีเข้าด้วยเหมือนกัน เอ้อ! ครั้งก่อน หนานอินกับพรานชดไม่ได้เห็นด้วย แต่คราวนี้ถ้ามันเอาจริงก็คงได้เห็นแน่...”

แล้วแกก็หัวร่อเสียงพิกล ร้องถามไปทางคู่ผจญภัยเก่าว่า

“เอาก๊ะมันนะ นายชด”
อดีต ชด ประชากร หัวเราะตอบหึๆ

"ถ้าเป็นอย่างที่น้องสาวฉันว่า ถึงเราไม่เอาก๊ะมัน มันก็เอาก๊ะเราอยู่ดีนั่นแหละ..."

แล้วก็หันไปปลอบใจน้องสาวว่า

"ทำใจให้สบายเถอะ น้อย แปลว่าเราเตรียมพร้อมเต็มอัตราศึกตลอดเวลา จะไม่ประมาทอย่างเด็ดขาด ชุดที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว น้อยก็อย่าห่วงอะไรนักเกี่ยวกับเรื่องนี้ รพินทร์จับคู่อยู่แล้วกับบุญคำ ส่วนทางด้านเรา พี่กับลุงอินรับผิดชอบเอง ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น โดยเฉพาะรายนี้เหนือกว่าตาบุญคำมากนัก เกี่ยวกับเรื่องแบบนี้"

เขาบุ้ยปากไปทางพรานครู

"แต่ตัวแกเองล่ะ ได้อย่างรพินทร์หรือเปล่า?"

ไชยยันต์ถามโพล่งมา

"ไม่ใช่ฉันคนเดียวนะ พี่ใหญ่อีกทั้งคน แก แล้วก็น้อยด้วย ทั้งสามคนก็เคยผ่านเหตุการณ์อย่างที่เล่ามาให้ฟังแล้ว จะต้องมาวิตกวิจารณ์อะไร ถัวเฉลี่ยแล้ว คณะของเราก็ไม่เสียเปรียบฝ่ายของรพินทร์นักหรอก ทุกคนก็ล้วนแล้วแต่มือดีๆ ทั้งนั้น จะต้องกลัวอะไร"

"ที่เราพูดกันอยู่นี่ เราไม่ได้ 'กลัว' อะไรเลย แต่เรากำลังหาข้อมูลเพื่อเตรียมรับมือกันต่างหาก...เอาละน้อย สำหรับพี่กลาง ไชยยันต์ จะยอมรับฟังสมมติฐานของน้อยเอาไว้ และจะเตรียมตัวดำเนินการในแนวทางที่เราตั้งสมมติฐานไว้แล้วนี้ จะไม่มีใครเผลอตัว หรือประมาทเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลหรอก ถึงเวลาที่เราควรจะนอนกันได้แล้วนะ คืนนี้เกิดอะไรขึ้น รู้เอง"

"กำชับลูกหาบ อย่าให้กองไฟทุกกองดับมอด อย่าให้ใครหลับยามอย่างเด็ดขาด!"

อนุชาสั่งหนานอินเป็นประโยคสุดท้าย ก่อนที่แกจะเดินแยกไป...

ทุกสายตาในกระโจมพักของนายจ้าง พุ่งมารวมจุดอยู่ที่เขา ขณะที่รพินทร์ ไพรวัลย์ ก้าวเข้าไปถึง

อาหารเย็นเตรียมรอคอยเขาอยู่แล้ว รวมทั้งฝ่ายนายจ้างทุกคนด้วย ยังไม่มีใครลงมือรับประทาน เพราะรอเขาอยู่

"เป็นยังไง เพลียมากหรือ รพินทร์?"

สแตนลีย์เอ่ยทักเป็นคำแรกยิ้มๆ ตาสีฟ้าเป็นประกายชื่นชมยินดี เมื่อมองมาที่เขา จอมพรานยิ้มให้ทุกคนด้วยสีหน้าอาการปกติ

"ได้พักไปงีบหนึ่ง ก็ค่อยยังชั่วหน่อยครับ ความจริงทุกท่านไม่จำเป็นจะต้องรอผมเลย รับประทานอาหารเย็นล่วงหน้าไปก่อนก็ได้ ผมตื่นขึ้นมา ผมก็หาอาหารกินเองได้"

"เรากลัวว่าคุณจะนอนหลับโดยไม่ยอมตื่นเลยนะซิ ถึงได้ให้คริสไปปลุก...เอ้า! ทานอาหารรองท้องเสียก่อน แล้วค่อยไปนอนต่อ เราทุกคนรู้ดีว่า ตลอดทั้งคืนที่ผ่านมา กับวันนี้อีกตลอดทั้งวัน คุณเหนื่อยยากกรากกรำแค่ไหน มนุษย์เหล็ก!"

เบลพูดเสียงเริงร่า พร้อมกับเลื่อนกระป๋องซุป ที่อุ่นควันขึ้นกรุ่นส่งไปให้เขาอย่างเอาใจ พรานใหญ่ไม่กล่าวอะไร รับมาและใช้ช้อนตักกินเงียบๆ เสียงนายคี๊ธ ร้องทักมาว่า

“เฮ้! กินไปพลางคุยไปพลางซิ เพื่อนยาก ตั้งแต่คุณโผล่กลับเข้ามาในแค้มป์ พร้อมกับเอาตัวคนที่เราคิดว่าตายไปแล้วกลับคืนมาให้เราได้ คุณยังไม่ได้พูดอะไรกับพวกเราสักคำ”

“ผมคิดว่า ระหว่างที่ผมนอนพัก คุณเชิดวุธก็ดี คริสก็ดี หรือบุญคำ จันก็ดี คงจะเล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้พวกคุณที่รอคอยฟังข่าวอยู่ละเอียดดีที่สุดแล้ว ทั้งด้านผมที่ออกติดตามและทางด้านสองคนที่หายไป จนกระทั่งไปพบกันเข้า”

“ใช่! เราได้รายละเอียดเกือบทั้งหมด จากฝ่ายของคุณและฝ่ายของเชิดวุธแล้ว แต่มันยังไม่สมบรณ์นัก จนกว่าจะได้อะไรบ้าง จากปากคำของบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด แห่งป่าภาคพื้นเอเชียนี้ ผมแทบไม่เชื่อหูเลย ที่ได้ยินเสียงวิทยุรายงานเข้ามาก่อนของคุณ ว่าค้นพบตัวสองคนนี่แล้ว ในสภาพเรียบร้อย แล้วต่อมาก็เห็นคุณนำเอาเชิดวุธและคริสกลับคืนมาให้เราได้จริงๆ”

หัวหน้าคณะกล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวานแจ่มใส

“ผมก็ไม่ทราบว่าจะเล่าซ้ำยังไง ทุกอย่างมันก็เหมือนๆ กับที่คุณเชิดวุธ คริส และคนของผมอีกสองคนเล่าให้พวกคุณทางด้านนี้ฟังแล้วนั่นแหละครับ เอาว่า ถ้ายังสงสัยอะไร ก็ถามผมเป็นข้อๆ ไปดีกว่า อย่าให้ผมต้องเล่าเลย”

เสียงของเขาเรียบ ธรรมดาที่สุดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย ตรงข้ามกันสแตนลีย์ คี๊ธ และอิสซาเบล ที่มองจับนิ่งมายังเขาอย่างปีติตื้นตันในผลสำเร็จอันไม่น่าเชื่อ กอปรไปด้วยความประหลาดใจ เพราะทั้งสามเป็นฝ่ายรอคอยอยู่ ส่วนเชิดวุธ กับคริสนั้นดูจะเป็นปกติเรียบร้อยดีที่สุดแล้ว เพราะได้พบปะ พูดคุยกับเขามาก่อนแล้วเมื่อตอนตามพบกันระหว่างติดตาม

ดร.สแตนลีย์ ถือโน้ตของเขาที่เขียนสั่งข้อความไว้สะบัดอยู่ในมือ แล้วชูให้ดู

“ผม คิ๊ธ และเบล แทบช็อค เมื่อตื่นขึ้นมาเมื่อเช้า เห็นโน้ตของคุณชิ้นนี้”

“แต่คุณทั้งสามก็ปฏิบัติตามที่ผมขอร้องได้อย่างเคร่งครัดมากนี่ครับ คือเคลื่อนย้ายมาถึงห้วยเสือร้อง และรอคอยอยู่ที่นี่ แสดงว่าพวกคุณฉลาด และเข้าใจเรื่องระเบียบวินัยได้ดีมาก ต่อไปก็ขอให้ถือหลักปฏิบัติเช่นนี้ตลอดไปด้วย คือถ้าผมแนะนำอะไร ก็โปรดทำตามนั้น ทกสิ่งทกอย่างจะเรียบร้อยดีงามขึ้นเอง”

เขาบอกหน้าตาเฉย

“ไพรวัลย์ ในโน้ตนี่ คุณไม่ได้บอกความจริงกับเราเลยว่าโดยแท้ที่จริงนั้น บุญคำ กับจัน แอบกลับเข้ามาถึงแค้มป์ของเราบนยอดสักดำเมื่อตอนดึกแล้ว ภายหลังจากค้นหาทางเชื่อมต่อระหว่างโพรงถ้ำ เพื่อเข้าไปช่วยเชิดวุธกับคริสไม่พบ”

แม่ผมแดงตั้งปุจฉาทันที หล่อนรอให้เขาตื่น ด้วยความร้อนใจอยากจะซักไซ้มานานแล้ว ทั้งๆ ที่ความโดยละเอียดทั้งหลาย ก็ได้ทราบจากเชิดวุธและคริสฝ่ายหนึ่ง กับบุญคำและจันอีกฝ่ายหนึ่งไปหมดสิ้นแล้ว

“ใช่! ผมไม่ได้บอก เพราะเห็นว่า มันยังไม่สมควรจะบอก พวกคุณจะยิ่งตกใจสักแค่ไหน เมื่อเห็นบุญคำกับจันรอดมาได้ โดยไม่มีคุณเชิดวุธ กับคริส กลับมาด้วย ขณะนั้นคุณทั้งสามนอนหลับ ก็ควรจะให้หลับไปก่อน มันเป็นหน้าที่ของผมโดยตรง”

“เอาละ สมมุติว่าคุณตัดสินใจเด็ดขาดที่จะต้องออกตามด้วยตัวเอง โดยเอาบุญคำและจันไปด้วยอีกครั้ง ทำไมคุณถึงไม่ปลกบอกให้พวกเรารู้ตัวบ้าง”

คี๊ธถามห้วนๆ แต่สีหน้ายิ้ม

“พวกคุณไตร่ตรองให้ดี แล้วก็น่าจะได้คำตอบเองว่าทำไมผมถึงไม่ปลุกบอก โดยแอบไปเงียบๆ”

“เราต้องการได้ยินจากปากคำของคุณเอง!”

เบลสวนมาทันที

การสูญหายไปของแม่เพื่อนสาวผมทอง และเชิดวุธ หล่อนแสดงความวิตกห่วงใย และหวั่นไหวโดยแทบจะระงับความรู้สึกไว้ไม่ได้ ยิ่งกว่าหัวหน้าคณะและครู ผู้มีคงและเกบงา ความรู้สึกได้มากกว่า ซึ่งรพินทร์ก็สังเกตเห็นมาก่อนแล้ว ตั้งแต่เย็นวาน

"ทำไม คุณคิดว่าผมจะหนีบั้นรึ?"

เขาแกล้งรวน อิสซาเบลส่ายหน้าช้า ๆ อย่างระอาใจ แล้วยักไหล่

"ถ้างั้นฉันไม่ถามคุณละ คุณสภาพบรษไพร!"

หล่อนเน้นประโยคหลังอย่างแดกดัน

"ผมรู้ ว่าถ้าผมปลุกบอกความจริงทั้งหมดให้พวกคุณทราบ ผลที่ตามมาก็คือ หนึ่ง พวกคุณจะยิ่งวิตกทุกข์ร้อนเพิ่ม

ขึ้น เพราะยิ่งจะเชื่อแน่เข้าไปอีกว่า สองคนนี่หมดหวังแน่แล้ว ส่วนข้อที่สอง ถ้าผมจะออกตามกลางดึกเลย คุณทั้งสามจะต้องตามไปด้วยแน่ๆ ยากนักที่จะยอมเชื่อฟังผมโดยให้รอยู่ในค้มป์พัก เพราะทุกคนมีสิทธิ์ที่จะห่วงคริสและคุณเชิดวุธทั้งนั้น ส่วนทางด้านผมนั้น ถ้าคุณสามคนตามไปด้วย ผมจะเกะกะเป็นภาระแน่ เพราะผมรู้ว่าเส้นทางมันแทบเลือดตากระเด็นทีเดียว จึงขอสารภาพว่า ไม่ต้องการให้ไหวตัวรู้อะไรทั้งสิ้นแอบหนีไปกับคนของผมเท่านั้น ให้พวกคุณอยู่รอฟังข่าวและพักผ่อนดีกว่า ขณะเดียวกัน เพื่อประหยัดเวลา ระหว่างที่ผมออกตามสองคนที่สาบสูญไปภายใต้ภูเขาถล่ม ผมก็ต้องการให้คุณทั้งสาม กับลูกหาบทั้งหมดเคลื่อนย้ายมาที่นี่ด้วย เพื่อจะได้ไม่เสียเวลา นี่คือเหตุผลของผม มันอาจดูเป็นว่า ผมไม่ให้ความกระจ่างอะไรแก่พวกคุณเลย แต่ผมก็เลือกทำในสิ่งที่ผมเห็นว่าถูกต้องดีงามที่สุด”

“ถ้างั้น อาจารย์ก็เข้าใจถูกแล้วค่ะ สำหรับความรู้สึกนึกคิดของชายผู้นี้ เรียกว่าอ่านใจเขาออก”

เบลพูดกับหัวหน้าของหล่อน

ระหว่างการสนทนา สอบถามกันอย่างรวดเร็วฉับไว ราวกับการสอบสวนนี้ เชิดวุธนั่งกินอาหารยิ้มๆ ไม่ได้พูดอะไรด้วยเลย ตามองจับอยู่ที่เฉพาะรพินทร์ ส่วนคริสก็ก้มหน้าก้มตากินอาหารของตนเองเงียบๆ เนื่องจากคนทั้งสองพูดอธิบายอะไรให้พรรคพวกฟังจนหมดเปลือกแล้ว (แน่ละ คงยกเว้นใน

บางเรื่องที่เป็นเรื่องส่วนตัวโดยเฉพาะ) ปล่อยให้พรรคพวกที่ยังมีความสงสัยอยู่ สอบถามพรานใหญ่เอาเอง โดยนั่งฟังเฉยๆ

“ถามจริงๆ เถอะ รพินทร์ ขณะที่คุณเห็นคนของคุณสองคนรอดตายกลับมาได้กลางดึก โดยรายงานให้คุณรู้ว่าเขาสองคนหมดหนทางที่จะค้นหาเชิดวุธกับคริสได้แล้ว ตอนนั้นคุณมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง?”

จอมพรานเอาช้อนพลาสติกคนในกระป๋องซุปอยู่นานและหยุดตักเข้าปาก เบลถามมาว่า เขาไม่สบายหรือเปล่า รพินทร์รีบปฏิเสธ หล่อนจึงส่งอาหารกระป๋องชนิดอื่น และเนื้อย่างรมควันเลื่อนไปให้เขา พึมพำว่า

“ถึงคุณจะไม่ได้เป็นอะไรทางกาย แต่ก็รู้สึกว่าจะไม่สบายทางใจอยู่มากนะ นี่เราคุยกัน ไม่ได้มาจับผิด หรือว่าคุณเป็นผู้ต้องหา เป็นจำเลยอะไร ตรงข้าม ฉัน คี๊ธและอาจารย์ มีความรู้สึกว่า คุณยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าเสียอีก ในการตามเอาคนสองคนของเรากลับคืนมาจนได้”

“ผมไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าพระเจ้าหรอก แต่พระเจ้ายืนอยู่ข้างคนสุจริต และตั้งใจทำงานจริงอย่างผมเสียมากกว่า..”

เขาตอบอย่างสำรวม แล้วเงยหน้ามองไปทาง ดร.สแตนลีย์ จากนั้น ก็เปลี่ยนสายตาไปยังเชิดวุธ และคริสผู้นั่งอยู่คนละมุมโดยมีคี๊ธ กับสแตนลีย์คั่นกลาง ในลักษณะล้อมวง

“สองคนนี่ ไม่น่าจะรอดตายได้เลย เพราะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผม...”

เขาพูดช้าๆ ออกมาจากแก่นแท้ใจ และตรงไปตรงมา

“เมื่อผมเห็นคนของผมสองคน แอบย่องกลับมาโดยไม่มีคุณเชิดวุธและคริส ผมก็ไม่มีความหวังอะไรเหลืออยู่อีกเหมือนกัน แต่ที่ผมจำเป็นจะต้องไป ก็เพราะหน้าที่ของผม อย่างน้อยก็จะได้กลับมารายงานพวกคุณได้ถูกว่าทั้งสองคนตายอยู่ตำแหน่งไหนแน่ และถ้าเป็นไปได้ ก็จะเอาศพออกมาให้ได้...”

เว้นระยะนิดหนึ่ง ยักไหล่

“แต่ผมก็โชคดีมาก ที่ยังอุตส่าห์รักษาชื่อเสียงของตัวเองไว้ได้ ในกรณีที่ว่า ในชีวิตพรานอาชีพอย่างผม ไม่เคยเลยแม้แต่ครั้งเดียว ที่จะพานายจ้างไปเสียชีวิต ทั้งๆที่นายจ้างก็ไม่ยอมทำตามคำสั่งที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้าแล้ว ปัญหาของผมมีมาเหลือเกิน ห่วงหน้า พะวงหลัง ยุ่งไปหมด”

การพูดตรงๆแบบนั้น ทำเอาทั้งเชิดวุธและคริสหน้าจ๋อยไปถนัด เชิดวุธยิ้มแห้งๆ แต่คริสก้มหน้า รพินทร์กล่าวเนิบๆต่อไป

“แต่ถึงอย่างไร ผมก็ขอเรียนตามตรงว่า ทั้งสองคน ไม่ว่าคุณเชิดวุธ หรือคริส ก็ล้วนมีความสามารถสูงสุดเกินคาดหมายของผมเช่นกัน แม้ตัวเองจะพลาด หลบเข้าช่องทางที่กำหนดไว้ไม่ทัน แต่ก็ไม่ได้ท้อถอยทอดอาลัยเลย ทั้งสองพยายามแสวงหาทางออกสู่โลกภายนอกใต้ภูเขาถล่มทับนั้นได้ด้วยตัวเอง โดยที่ผมแทบไม่จำเป็นจะต้องตาม ผมกับคนของผมบุกตามเข้าไปในช่อง ซึ่งทั้งสองเข้าไปติดอยู่ได้ก็จริง แต่ก็พบว่า ทั้งสองคนหาทางออกมาได้แล้ว และไปพบตรงลำธาร นอกเขตอันตรายแล้ว นั่นแปลว่า ถึงแม้จะไม่มีการไปตามกันเลย หรือผมตามแล้วค้นไม่พบช่องทางเชื่อมทะลุติดต่อถึงกันได้ตามเพดานหิน

ท่านเบน ทั้งเชิดวุธและคริสก็จะต้องรอด และกลับมาพบพวกเราได้วันยังค่ำ เพียงแต่อาจคลำทางช้าไปบ้างเท่านั้น ผมโค้งท่านับทั้งสองว่าเป็นนักต่อสู้ และนักผจญภัยชั้นเยี่ยมยอดจริงๆ ที่เป็นการพูดอย่างจริงใจ...เอาละครับ เดี๋ยวนี้เราก็ปลอดภัยเรียบร้อยกันพร้อมหน้าดีแล้ว ขอให้ผมถามคุณเชิดวุธกับมิสภูบิลต่อหน้าพวกเราทุกคนบ้างจะได้ไหม?”

“คุณจะถามอะไร?”

คริสตินาสวนมาโดยเร็ว ภายหลังจากนิ่งอยู่นาน

“ระหว่างที่หินถล่มลงใส่ คณสองคนมัวแต่ทำอะไรชักช้าก้นอยู่ จึงหลบตามบุญคำและจันไม่ทัน ทั้งๆ ที่นัดแนะกันไว้อย่างดีแล้ว และคนของผม คือบุญคำ ก็เกือบเอาชีวิตไม่รอดขณะที่ฝ่าฝนหินเพื่อจะเข้าไปฉุดดึงคุณทั้งสอง จนกระทั่งตัวเองถูกก้อนหินกระแทกเกือบหลังหัก ลองตอบมาต่อหน้าทุกคนนี่ซิ”

แม่ผมทองเหลือบตาแว่บไปทางเชิดวุธ แล้วก้มหน้านิ่งไปตามเดิม เชิดวุธยกมือไหว้เขาปลกๆ

“โปรดเถอะครับ คุณรพินทร์ ผมกับคริสต้องขอโทษคุณเป็นอย่างมาก ยอมรับโดยหน้าชื่นว่าเป็นความผิดของผมเอง ซึ่งผมก็บอกพวกนี้ไปแล้ว ผมห่ามคะนองเกินไปยั่วคริสให้โกรธมัวแต่แหย่ให้มีโทสะทะเลาะกันอยู่ ไอ้ฝนหินเจ้ากรรม มันก็ถล่มพรูลงมาเพราะภูเขาถล่ม เราเลยหลบตามบุญคำและจันไม่ทัน ถ้าจะด่า ก็จงด่าผม อย่าไปว่าอะไรคริสเลย และถึงผมกับคริสจะหาทางออกมาได้ ถ้าคุณไม่ไปตามก็ หนึ่ง เสือขย้ำสมองแหลกไปแล้ว และสอง ถ้าไอ้เสือตัวนั้นไม่เข้ามา

เกี่ยวข้อง เราสองคนก็หลงป่าแน่ เหตุการณ์ในครั้งนี้ เป็นบทเรียนที่สอนผมไว้มาก เกือบเอาชีวิตไปทิ้งเสียแล้ว”

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้มออกมานิดหนึ่ง ผายมือทั้งสองกว้างออกไป

“ผมจะไม่ถามเรื่องนี้อีก ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว ผมเองก็ดีใจ ที่คุณสองคนรอดตายออกมาได้...มีอะไรที่ใครจะถามผมอีกไหมครับ?”

หัวหน้าคณะเอื้อมมือมาจับแขนของเขาไว้ บีบหนักหน่วง

“คุณใช้คำที่พวกผมฟังแล้วไม่สบายใจเลย ขณะนี้เรากำลังคุยกันภายหลังจากทุกสิ่งทุกอย่างผ่านพ้นมาได้แล้ว คุณเอาสองคนมาส่งให้เราได้สำเร็จ คุณก็แยกไปพักนอนเลย เพิ่งจะตื่นขึ้นมาร่วมทานอาหารร่วมกันนี่ หากจะมีอะไรในรูปของคำถาม ก็แปลว่าเราอยากสนทนา...อยากทราบความจริงที่เรายังไม่รู้เท่านั้น ไม่ใช่เป็นการเรียกคุณเข้ามาสอบสาวราวเรื่องหรือตั้งคำถามสอบสวนอะไร จะให้ผมย้ำอีกกี่ครั้งว่า เดี๋ยวนี้เราไม่ได้คิดว่าคุณเป็นลูกจ้างของเราเลย นอกจากเพื่อนร่วมตาย”

น้ำเสียงนั้นหมายความตามที่พูดอย่างแท้จริง จอมพรานยิ้มกว้างออกไปอีก

“ผมขออภัย ถ้าหากผมจะใช้คำพูดอะไรทำให้คุณต้องเข้าใจไปเช่นนั้น ยอมรับว่าผมขุ่นมัว และอ่อนเพลียมาก”

“ถ้างั้น กลับไปนอนเสียดีไหม?”

เบลประชดเอาบ้าง เอียงหน้าถาม สุภาพบุรุษไพรหัวเราะ

“สำหรับผม คืนนี้จะยังไม่นอนหรอกครับ จนกว่าพวกคุณจะหลับกันหมดแล้ว...ไม่ใช่เฉพาะผมเท่านั้น แม้คุณเชิดวุธ

หรือคริส ก็สะบักสะบอมมาก อาจมากกว่าผมเสียอีก ตั้งแต่กลับมาถึงแค้มป์ของเรานี่ สองคนพักผ่อนกันบ้างหรือยัง”

ประโยคหลังเขาเปรยถามไปทางเชิดวุธและคริสติน่า นายทหารหนุ่มผู้เต็มไปด้วยความแจ่มใสในอารมณ์ ซึ่งลบล้างความอ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปจนเกือบหมดสิ้น ตอบมาปนหัวเราะว่า

“พักกะผีอะไรเล่าครับ พอมาถึง และคุณแยกไปงีบแล้ว ผมกับคริสต้องทำหน้าที่เล่านิยายผจญภัยเรื่องใหญ่ให้พวกนี้ฟังชนิดหุบปากแทบไม่ลง สามคนช่วยกันป้อนคำถามแหลก-ลาญเลย ลงคำกับจัน ซึ่งเป็นตัวแทนฝ่ายคณ ก็ถูกเรียกมาซักจนหมดเปลือกเหมือนกัน ซึ่งสามคนนี่ แม้จะไม่ได้ไปเสี่ยงชีวิตทุกข์ยากเหมือนฝ่ายผม และฝ่ายคุณ แต่ก็รับรู้เรื่องราวทะลุปรุโปร่งหมดแล้ว คริสยังดี สบายกว่าผมมาก นั่งพักตาครึ่งหลับครึ่งตื่นตลอดเวลา ใครสงสัยอะไรตอนไหน ก็บุ้ยให้ถามมาทางผมคนเดียว เหนื่อยกายยังไม่พอ กลับมาถึงแค้มป์นี่ยังต้องเหนื่อยปากอีกด้วย”

“คนที่ตายไปแล้ว แต่ดันฟื้นคืนชีพกลับมาได้ ไอ้คนข้างหลังมันก็อยากจะรู้เรื่องว่าไปยังไงมายังไงนะซิโว้ย วุธ ระหว่างที่รพินทร์ยังอยู่กับพวกเรา เขาก็คอยหลอกลวงทำหน้าที่ปลอบ-ใจเราอยู่ตลอดเวลา ว่านายกะคริสไม่เป็นไรแน่ ประเดี๋ยวก็จะมาสมทบกับพวกเราที่รอคอยกันอยู่ เราก็เชื่อเขาวางใจเขา เมื่อเขารับรองเช่นนั้น ทีนี้อีตอนตื่นเช้าขึ้นมาพบว่ารพินทร์ออกไปตามเมื่อตอนใกล้รุ่ง แล้วหายเงียบไปอีกคนโดยไม่ได้ข่าวคราวเลยนี่ซิ พวกเราแทบบ้าตาม บ๊อบกับเบลทำพิธีสวดส่งวิญญาณนายกะคริสแล้ว”

นายผมทรงลานบินร้องบอกมา

“เออ ขอบใจว่ะ ที่ห่วงถึง แต่ในที่สุด ฉันกะคริสก็กลับมาจนได้นั่นแหละ ร่างกายครบอาการ 32 แม้จะสะบักสะบอมบ้างก็ตาม”

รพินทร์ลอบสังเกตไปทางเชิดวุธ กับคริส ก็เห็นว่ามีการแต้มยา ติดปลาสเตอร์กันแห่งละเล็กละน้อย นั่นแสดงว่าทั้งสองได้รับการตรวจสขภาพเยียวยาจากหมอเบลเรียบร้อยแล้ว คงจะทันทีที่โผล่กลับเข้ามาถึงนั่นแหละ รู้สึกเบาใจขึ้น ที่ทั้งสองไม่ถึงกับเจ็บไข้ได้ป่วยหรือมีอาการแทรกซ้อนอย่างใด ดร.สแตนลีย์ ทำหน้าที่สอบซักรายละเอียดจากเขาเพิ่มเติมอีกพักใหญ่ ซึ่งเขาก็ให้ความจริงไปแทบทุกอย่าง จนกระทั่งฝ่ายที่อยู่เบื้องหลังหมดสิ้นข้อกังขา

“ทุกคน ทำหน้าที่ของตนเองได้อย่างดีที่สุดแล้วในเหตุการณ์ครั้งนี้”

อเมริกันอาวุโสเอ่ยเหมือนจะสรุปขึ้นด้วยเสียงห้าวกังวานชัดเจนของเขา แล้วยื่นมือมาให้รพินทร์จับ บีบกระชับแน่นและสั่นแรงๆ เต็มไปด้วยความรู้สึกที่ไม่ต้องกล่าวอะไรต่อไปอีก

คี๊ธเป็นคนส่งถ้วยบรั่นดีมาให้เขา พร้อมกับกาแฟอีกถ้วยหนึ่ง ภายหลังเมื่อเขาวางมือจากอาหาร จอมพรานพึมพำขอบคุณแล้วถามว่า

“วิทยุเครื่องใหญ่ของคุณทำงานได้แล้วหรือยัง?”

“พอใช้ได้ แต่ก็ไม่ดีเท่าที่ควรนัก ไอ้พวกห่าข้างบนนั่นต่าพ่อล่อแม่ลงมาใหญ่ ที่เราเงียบหายขาดการติดต่อไปนานและขณะนี้มันหาพิกัดของเรายังไม่พบ บอกว่าไม่เห็นมีในแผน-ที่”

เป็นคำตอบอย่างกันเองและสนิทใจอย่างที่สุด ปราศจากสิ่งใดเคลือบแฝงอีกต่อไป สำหรับ พ.อ.ลาร์รี่ คี๊ธ จากประโยคและน้ำเสียง รพินทร์พยักหน้า เขาไม่สอบถามต่อไปในเรื่องนั้น เพื่อไม่ต้องการให้ฝ่ายนายจ้างพิจารณาว่าจะเป็นการสอดส่ร้ในสิ่งที่ไม่ใช่หน้าที่ของเขา

เมื่อเขาสอบถามไปทางหัวหน้าคณะ ว่าเหตุการณ์เป็นเช่นไรบ้าง ขณะที่เดินทางมาถึงห้วยเสือร้อง ก็ได้รับคำตอบว่า

“ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดีมาก กะเหรี่ยงอพยพ กับกะเหรี่ยงที่นี่ รู้สึกว่าจะเป็นญาติพี่น้องกันทั้งนั้น ต่างฝ่ายต่างดีใจที่ได้พบเห็นกัน และยินดีต้อนรับเราอย่างมิตร เนื่องจากมีเด็กของคุณสองคนคือเกิดกับเส่ย ทำหน้าที่เป็นตัวแทนหัวหน้าคณะนำพวกเรามา ผมได้ให้เกิดนำหัวหน้าบ้าน ที่ชื่อซอกาเล่มาพบ และสอบถามความดูแล้ว พวกนี้ยังไม่ระแคะระคายอะไรเลย เกี่ยวกับไอ้โขลงช้างผีสิงและกลุ่มอมนุษย์พวกนั้น ที่จองล้างจองผลาญพวกเรามาตลอดทาง รวมทั้งเข้าทำลายหมู่-บ้านตะเคียนทองจนย่อยยับไปหมด เพิ่งจะมารู้ข่าวเอาเมื่อพวกเราถึงนี่แหละ พวกนี้ดีต่อเรามากทีเดียว เมื่อรู้ว่าคณะที่มานี่มีคุณเป็นผู้นำมา แต่เราก็ต้องอึดอัดใจไม่ใช่น้อย เมื่อถูกพวกเขาถามว่าคุณไปอยู่เสียที่ไหน ตอนที่เราเพิ่งมาถึง และคุณยังไม่กลับมา ในที่สุดก็ต้องบอกกับเขาไปตามตรงว่า คุณติดธุระไป

ติดตามพวกเราที่หลงทางอยู่ เขาก็รอคอยการมาของคุณกันทุกคน”

จอมพรานพยักหน้าช้า ๆ

“ผมเองก็เห็นซอกาเล่เพียงแว่บเดียว ได้ทักกันแค่คำสองคำเท่านั้น เพราะตอนนั้นผมแยกตัวไปของีบหลับก่อน ประเดี๋ยวผมจะไปคุยกับพวกนี้อีกที...อ้อ! สอบถามเขาบ้างหรือยังครับเกี่ยวกับวี่แวว หรือร่องรอยของเครื่องบี 52 ลำนั้น”

สแตนลีย์สั่นศีรษะอย่างทอดอาลัย

“ผมให้เกิดถามดแล้ว หมดหวัง เครื่องไม่ได้ตกในละแวกใกล้เคียงนี่แน่ เพราะพวกนี้ไม่ได้ระแคะระคายอะไรแม้แต่นิดเดียว พวกเขาไม่ได้พบเห็นกับสิ่งผิดปกติอะไรสักอย่าง”

รพินทร์ลอบถอนใจลึก

“ถ้างั้น ก็แปลว่า เราจะต้อง ‘งมเข็มในมหาสมุทร’ กันต่อไป ในชั้นแรกนี่ เราทำหน้าที่พิเศษสำเร็จไปได้เปลาะหนึ่งเท่านั้น ซึ่งมันไม่ใช่งานโดยตรงของพวกคุณเลย คืออพยพกะเหรี่ยงตะเคียนทอง ให้เข้ามาสมทบกับกะเหรี่ยงเสือร้องได้ พวกเขาปลอดภัยพอสมควรแล้ว พบปะพรรคพวก รวมกลุ่มกันได้ พอมีที่อยู่ ที่ทำมาหากิน ไม่ต้องไปเป็นมนุษย์ถ้ำ ซุกซ่อนอยู่ตามโพรงหน้าผาอย่างที่เราพบ ต่อไปก็เป็นเรื่องของเราแล้ว”

“ผมขอฟังแผนคืบหน้าต่อไปของคุณ”

อเมรกันหัวหน้าคณะเริ่มเข้าสู่งานทันที

“ความตั้งใจของผม ถ้าพวกเราไม่อิดโรยกันจนเกินไปนัก โดยเฉพาะเชิดวุธกับคริส ซึ่งเพิ่งรอดตายมาได้หยก ๆ ผมกะว่าพรุ่งนี้จะออกเดินทางต่อไปทันที”

คี๊ธมองไปยังบุคคลที่ถูกระบุนามทั้งสอง ถามว่า
“ไหวไหม วุธ คริส?”
“พรานใหญ่เอง เขาก็รู้ดีว่า ทั้งฉันและเชิดวุธไม่ได้เป็นอะไรมากนัก”

คริสติน่าเอ่ยมาลอยๆ นายทหารหนุ่มบุตรชายท่านนายพลก็เสริมมาว่า

“ใช่! เราไม่ได้เป็นอะไรมากมายเลย จะเดินทางต่อพรุ่งนี้ก็ได้ ไม่จำเป็นจะต้องเสียเวลาพัก”

“ความเห็นของหมอล่ะ ผมคิดว่าคณคงจะตรวจอาการของเขาทั้งสองคนแล้ว”

รพินทร์เบนสายตาไปที่เบล แม่ผมแดงหัวเราะเสียงใส มองหน้าเชิดวุธครั้งหนึ่ง แล้วหันกลับมามองจ้องหน้าคริสอีกครั้งหนึ่ง

“ก็ไม่น่าห่วงอะไร ถ้าให้ได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ตลอดทั้งคืนนี้ สำหรับสองคนนี้”

“ถ้างั้นฉันขออนุญาตนอนก่อน กู้ดไนท์ สำหรับทุกคน!”

คริสบอกลานอนง่ายๆ แล้วเลื่อนตัวเข้าหาที่นอนของหล่อนภายใต้หลังคาขึงพลาสติกกันน้ำค้าง สอดตัวเข้าไปในโปงผ้าห่มหนา หลับตาลงโดยไม่สนใจกับอะไรอีก

อเมริกันหัวหน้าคณะ หันมองเชิดวุธเหมือนจะเตือนให้พักด้วย นายทหารหนุ่มจึงยกมือขึ้นแตะขมับแล้วเข้าที่นอนเช่นกัน ความจริงเขาอยากจะฉวยโอกาสเข้าไปนอนอยู่ชิดกับแม่ผมทอง แต่ติดขัดที่คี๊ธนั่งเหมือนจะกันท่าขวางไว้ก่อนแล้ว อยากจะถีบให้มันออกไปรวมหัวคุยหรือปรึกษากับรพินทร์นอกบริเวณ

ที่พักผ่อน แต่แล้วก็ไม่ต้องการให้ใครจับพิรุธอะไรได้ ก็เลยต้องนอนตรงตำแหน่งที่ห่างออกมา

และเพื่อระงับความฟุ้งซ่าน ทั้ง ๆ ที่ก็ง่วงแสนง่วงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เชิดวุธกลืนยากล่อมประสาทสองเม็ด แล้วสงบจิตพนมมือไหว้พระในท่านอนหงายนั้น

ไม่ช้าไม่นาน ท่ามกลางเสียงพูดคุยกันงึมงำ ระหว่างคี๊ธ สแตนลีย์ รพินทร์และเบล เขาก็ผล็อยหลับไป

บัดนี้ จึงเหลือเพียง 4 คน ที่หารือกันอยู่ โดยมีแผนที่ ของ ดร.สแตนลีย์ ออกมากางแผ่ท่ามกลางตะเกียงแบตเตอรี่

“นี่เป็นหมู่บ้านสุดท้ายแล้วใช่ไหม ที่เป็นชมรมของมนุษย์อาศัยอยู่และคุณรู้จัก”

หัวหน้าคณะถาม

“ครับ! ต่อไปนี้ ถ้าเราตัดขึ้นเหนือ ตามแนวทางที่แผนที่ฝ่ายคุณระบุ ก็แปลว่าเราจะล่วงหน้าเข้าดงดิบ ป่าดึกดำบรรพ์ที่เรียกกันว่า ‘นรกดำ’ แล้ว”

นายคี๊ธห่อไหล่ลง

“ทำไมถึงต้องเรียกว่า ‘นรกดำ’ ชื่อมันฟังไม่เป็นมงคลหูเลย”

“ไม่ใช่เฉพาะไม่เป็นมงคลหูอย่างเดียวเท่านั้น ยังไม่เป็นมงคลต่อชีวิตอีกด้วย ไม่ว่าใครทั้งสิ้นจะพยายามผ่านเข้าไป”

“ทำไม?”

หัวหน้าคณะเหลือบตาดูเขา เอ่ยถามขึ้นบ้างต่ำ ๆ

“ผ่านเข้าไปได้ หลายคนหลายคณะพยายามมาแล้วแต่ไม่เคยเห็นใครผ่านกลับออกไปได้ คือเข้าไปแล้วก็หายไปเลย เหมือนกับการสญหายของบริเวณสามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า เท่าที่เราเดินทางกันมาแล้วนั้น แค่ชายป่าเท่านั้น เส้นทางแท้จริงถ้าแผนที่ของคุณชี้บอกไม่ผิด ว่าจะต้องไปตามแนวนี้ ก็แปลว่าการบุกบั่นอย่างแท้จริง มันเพิ่งจะมาเริ่มต้นเอา ณ จุดที่เราออกจากห้วยเสือร้องนี่แหละ”

คี๊ธสบถหยาบคายตามนิสัย แต่ไม่ได้เจตนาจะด่าใคร

“เดินกันแทบตาย เสี่ยงกับภัยทุกชนิด จนแทบจะเอาชีวิตกันไม่รอดอยู่แล้ว คุณยังว่าแค่ชายป่าเท่านั้น!?”

“ใช่ ที่พวกคุณผ่านพบมาแล้วนั่นนะ มันแค่ ‘ชายป่า’ หรือ ‘ริมดง’ เท่านั้น ต่อไปนี้ก็เตรียมตัวได้ พบมาแล้วเช่นไรเอาสิบคูณ นั่นคือหนทางเดินข้างหน้าของเรา”

นายคี๊ธทำตาเหลือก ส่วน ดร.สแตนลีย์ เช็ดริมฝีปากนิ่งงันไป

“แต่ประวัติของคุณ ก็เคยผ่านเข้าและผ่านออกมาได้แล้วไม่ใช่หรือ?”

เขาก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า ผมจะทำได้ทุกครั้งไป เอาละครับ อย่ากังวลหรือซักถามอะไรมาเลยเรื่องนี้ เดินลึกเข้าไปแล้วจะรู้เห็นด้วยตัวเอง ก่อนออกเดินทางมา ผมก็ได้บอกกับพวกคุณแล้ว สำหรับผมนั้น พวกคุณสบายใจได้ เมื่อตัด-สินใจนำทางมาแล้วเช่นนี้ ก็แปลว่าผมสละแล้ว แม้ชีวิตตัวเอง

พวกคุณไม่ถอย ผมก็ไม่ถอย สำคัญว่าผมยังไม่ถอยแต่ฝ่ายคุณจะขอถอยเองเสียเท่านั้น”

“ผม คี๊ธ เบล และคริส ถูกใช้ให้มาทำงานครั้งนี้ เราได้รับคำสั่งให้เดินหน้าอย่างเดียว ไม่มีการถอย นอกจากตายหรืองานสำเร็จ”

พรายยิ้ม ปรากฏขึ้นบนสีหน้ากร้านเกรียมของมัคคุเทศก์นำทาง

“นั่นก็แปลว่า ฝ่ายคุณ เขาเฟ้นเลือกตัวบุคคลมาได้อย่างถูกต้องแล้ว ผมรักที่จะร่วมทางกับคนกล้า แต่เบื้อระอาที่จะต้องร่วมกับคนขลาด”

“ถ้าเช่นนั้น คุณก็จะไม่ผิดหวังเป็นอันขาด”

“ครับ! ยินดีมาก ที่คุณย้ำให้ผมแน่ใจอีกครั้งก่อนการเริ่มต้นออกจากห้วยเสือร้องนี่”

“แล้วคุณคิดยังไง กับเจ้าเด็กหนุ่มลูกนายพล นั่น?”

สแตนลีย์บุ้ยปากไปทางเชิดวุธ

“รายนั้น ผมห่วงน้อยกว่าพวกคุณเสียอีก การเอาชีวิตรอดออกมาได้จากภูเขาถล่มเมื่อคืนวานนี้ เป็นเครื่องพิสูจน์ได้ชัดว่า กำลังใจดี ฝีไม้ลายมือในการผจญภัยในป่าก็ดี เขาไม่ได้ด้อยไปกว่าพวกคุณเลย”

“ถ้าผ่านห้วยเสือร้องไปแล้ว คุณว่า ไอ้พวกอมนุษย์และโขลงช้างปีศาจเหล่านั้น จะติดตามรังควานเราต่อไปอีกไหม ?”

คำถามนี้ มาจากอิสซาเบล

รพินทร์คงยิ้มอยู่เช่นนั้น ในเงาสลัว มันเป็นรอยยิ้มที่นายจ้างอเมริกันทั้งสามทายความหมายไม่ถูก

“โอกาสที่เหมาะที่สุดของพวกมัน ก็คือรอให้เราล่วงเข้าเขต ‘นรกดำ’ อันแท้ที่จริง ซึ่งก็คือถิ่นของมันนั่นแหละ ที่แล้วมานั้นมันยังทำอะไรเราไม่ถนัดนักหรอก ผมจะไม่บอกพวกคุณเลย ถ้าคุณไม่ถามขึ้น ก็บอกไปตามตรง เพราะสัญญากันไว้แล้วว่าจะไม่มีอะไรปิดบัง”

คำพูดเรื่อยๆ ฟังดูปกติธรรมดาที่สุดของมัคคุเทศก์นำทางสร้างความเงียบงันไปชั่วขณะ

“ถ้าเช่นนั้นก็ถือหลักปฏิบัติอย่างที่เราได้ตกลงกันมาแล้วนั่นแหละ รพินทร์...”

หัวหน้าคณะกล่าวแผ่วต่ำ **แม้จะเต็มไปด้วยแววอึดอัดลำบากใจปรากฏในแววตา แต่ท่าทีของอเมริกันอาวุโสผู้นี้ก็เป็นปกติดีที่สุด ปราศจากความพรั่นพรึงหวั่นไหวใดๆ สำแดงให้ปรากฏ ตรงข้ามกับหมอเบล ซึ่งนั่งกอดเข่าหน้าไม่เป็นสข ส่วนคีธแยกเขี้ยว**

“เรารุดหน้าของเราไปเรื่อยๆ จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเป็นครั้งๆไป และถ้าเป็นไปได้ เป็นต้นว่าคุณพอจะแสวงหาทางผ่านพบสุสานเก่าแก่แห่งอาณาจักรนิทรานครที่คุณแน่ใจว่ามันตรัยไปขนซากโบราณเห่ล่านั้นออกมาให้เป็นไพร่พลคอยดักเล่นงานเรา เราก็จะหาทางระเบิดให้ภูเขาถล่มปิดทางเข้าออกของมันเสีย อย่าให้มันนำซากเหล่านั้นทยอยออกมาเล่นงานเราอยู่ได้เรื่อยๆ ผมเชื่อว่า ภายใต้การนำของคุณ หรือคุณยังอยู่กับพวกเราแบบนี้ ต่อให้มันใช้เล่ห์กลสักเพียงไหน ก็ทำอะไรพวกเราไม่ได้หรอก และพวกเรา–หมายถึงฝ่ายผม ก็จะปฏิบัติ

ตัวตามข้อแนะนำของคุณทุกอย่าง รับรองว่าจะไม่นอกเหนือคำสั่งของคุณเลย”

“นั่นเป็นสิ่งที่ดีมาก และผมต้องการอย่างที่สุด พวกคุณไม่เชื่อในเรื่องลี้ลับมหัศจรรย์ชนิดนี้มาก่อน แต่เดี๋ยวนี้ก็ได้เผชิญพบเห็นกับตามาแล้ว เกินกว่าที่ผมจะต้องอธิบายอะไรอีก”

จอมพรานพูดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย และสีหน้าเขายิ้มๆ อยู่ตามเดิม อิสซาเบล เอาศอกสะกิดแขนหัวหน้าของหล่อน เอียงหน้าเข้าไปบอกว่า

“ถ้าฉันจำไม่ผิด บุญคำ หรือลูกน้องคนใดคนหนึ่งของเขาก็จำไม่ได้เสียแล้ว เคยตั้งเป็นข้อสังเกตไว้กับฉันว่าให้คอยดูกิริยาอาการของชายคนนี้ให้ดี ถ้าเขาเคร่งขรึม ดุดัน ก็แปลว่าทุกสิ่งทุกอย่างแวดล้อมรอบตัวเราอยู่ในปกติสภาพ แต่ถ้ายามใดที่เขายิ้มกับพวกเราบ่อยๆ และพูดอะไรให้เห็นว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาเมื่อไหร่ละก็ เมื่อนั้นแหละ ให้เราเร่งระวังตัวไว้ มันหมายถึงสัญญาณอันตรายขีดสุด”

“อย่าประสาทให้มากเกินกว่าเหตุนักเลยน่า เบล”

ดร.สแตนลีย์ทำเสียงต่ำๆ ติงมา อิสซาเบลเอามือทั้งสองบีบขมับ สั่นหน้าอยู่ไปมา พึมพำ

“ที่มาด้วยกันทั้งหมดนี่ ฉันเห็นจะต้องยอมสารภาพแล้วว่าฉันอ่อนแอและหวั่นไหวต่อเหตุการณ์ที่เราพบมาแล้ว และกำลังจะพบต่อไปมากกว่าทุกคน สมมติว่าแทนที่จะเป็นคริส ที่เข้าไปติดหลงอยู่ในถ้ำใต้พิภพนั่น แต่กลายเป็นฉัน ฉันว่าฉันคงบ้าตายแล้ว คงไม่มีวันหาทางออกมาได้หรอก ตายเพราะช็อค!”

พรานใหญ่กลับส่ายหน้าช้า ๆ กล่าวอ่อนโยนมาว่า

“ไม่หรอก เบล ไม่ว่าจะเป็นคริส หรือคุณ ผมแน่ใจว่ามีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว และสามารถจะแก้ไขกับปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นกับตัวเองได้ดีด้วยกันทั้งนั้น แต่อาจคนละรูปแบบก็ได้ คุณรู้ได้อย่างไรว่า คริสเองนั้น ก็จะไม่ช็อคตาย ถ้าไม่ใช่เพราะมีคุณเชิดวุธเป็นเพื่อนอยู่ด้วย ความจริงพวกเราทั้งสองฝ่ายที่แบ่งกันออกเป็นสองพวก พวกหนึ่งปีนหน้าผาขึ้นไปเผชิญหน้ากับไอ้ช้างงาดำ หรือไอ้ผีดิบนั่น อีกฝ่ายหนึ่ง เดินเข้าช่องผาด้านล่างเป็นเป้าล่อ ไม่มีฝ่ายไหนจะมีโอกาสเสี่ยงน้อยกว่ากันหรอก ไม่มีใครเสียเปรียบได้เปรียบ ล้วนเสี่ยงเท่า ๆ กันทั้งนั้น ตอนที่หินมันถล่มลงมา หินพรูเข้าไปพวกที่ไต่ขึ้นไปก่อนแล้วจึงร่วงหล่นลงไปยังหนทางเดินข้างล่าง ตัวคุณเองก็ใช้ไหวพริบปฏิภาณหลบเลี่ยง รักษาตัวรอดไว้ได้โดยเจ็บน้อยกว่าทุกคน นั่นก็ต้องนับว่าเป็นความสามารถขีดสุดแล้ว คี๊ธ กับด็อกเตอร์สแตนลีย์อีก ที่ยังบาดเจ็บมากกว่าคุณ”

เบลไม่กล่าวอะไรอีก นั่งซึม ค่อย ๆ หันกลับไปดูทางเพื่อนสาวที่เพิ่งรอดตายออกมาได้ ซึ่งบัดนี้คงนอนหลับไปแล้ว เสียงคี๊ธบ่นมาว่า

“ไอ้นรกนั่น มันกะฝังพวกเราทั้งหมดเลยนะ เมื่อเย็นวานนี้ ถ้าคุณไม่ไหวทันเสียก่อนหน้าเท่านั้น ทุกคนแหลกหมดไม่มีใครเหลือรอดได้เลย”

“นั่นเป็นพิษสงฤทธิ์เดชของมันครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะหมายปองร้ายพวกเรา ต่อไปผมเข้าใจว่า ต่อให้มันพยายามสักเท่าไร โอกาสก็จะไม่เป็นของมันได้มากไปกว่าเมื่อวานนี้อีกแล้ว”

เขากล่าวอย่างปลอบใจพวกนายจ้าง

“มันเหมือนกับฝันร้าย...มันเหมือนกับฝันร้าย!”

อเมริกันอาวุโสกล่าวขึ้นลอย ๆ แช่มช้า คล้ายจะกล่าวกับ
ตัวเอง

“ครับ! มันเหมือนกับฝันร้าย นับตั้งแต่ผมได้รับคำสั่ง
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ให้ต้องมาทำหน้าที่นำทางพวกคุณ เพื่อ
ติดตามค้นหาซากเครื่องบินตก ซึ่งบรรทุกระเบิดนิวเคลียร์ 10
เมกะตันนั้นทีเดียว และผมก็ไม่ชอบความฝันอย่างนี้เลย แต่...
ถึงแม้เราจะไม่ชอบสักขนาดไหน เราก็ต้องเผชิญกับมัน...”

กล่าวแค่นั้น เขาลุกขึ้น

“ทุกคนนอนพักเสียเถิดครับ ผมจะตรวจบริเวณตาม
ภารกิจ แล้วก็มีเรื่องจะสอบถามสนทนาอะไรกับซอกาเล่ นาย
บ้านของที่นี่ ขอให้หลับสบายกันทุกคน เพื่อที่จะตื่นขึ้นมาผจญ
กับความยากแค้นทรมานในการเดินทางต่อไป”

แล้วรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ผละออกจากกระโจมของนาย
จ้างมาโดยไม่ได้หันหลังกลับไปดูอีกเลย

เขาเดินช้า ๆ ตรวจดูสภาพที่ตั้งของแค้มป์ ซึ่งเป็น
ชัยภูมิกลางลานหมู่บ้านห้วยเสือร้อง ทักทายกับพวกลูกหาบ
และพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสี่ คือเกิด เส่ย จัน และบุญคำ
ซึ่งบัดนี้ยังนั่งสุมหัวดูดบ้องกัญชา ที่กะเหรี่ยงห้วยเสือร้องนำมา
ประเคนให้กันอยู่

พอเห็นเจ้านายเดินเข้ามายืนดูอยู่อย่างกะทันหันไม่ทันรู้

เน้อรู้ตัว เกิดผู้กำลังดูดควันทำตาเหล่อยู่อย่าง ‘มัน’ ขีดสุด ก็สำลัก รีบเอาบ้องซ่อนหลัง ยิ้มแห้งๆ พรานใหญ่ไม่สนใจสมนของเขาแต่ละคนร้สันดานดีอย่แล้วว่าไม่ว่าค่หน่ม ค่แก่ล้วนแต่แก่นๆ กันทั้งสิ้น แต่ก็รู้จักกาลเทศะพอสมควร ว่าในภาวะใดเมื่อไหร่ จึงจะปล่อยใจให้ร่าเริงสนุกสนานไปตามประสา ไม่เคยทำงานสำคัญให้ต้องเสียหายไป

“อย่านึกว่ามาอยู่ใจกลางบ้านห้วยเสือร้องแล้ว ไอ้งาดำหรือมันตรัย จะตามมาราวีไม่ได้ เพราะฉะนั้น จะสนุกสนานกันยังไง ก็อย่าให้ถึงกับประมาท...”

เขาเอ่ยขึ้นเบาๆ กวาดตามองไปรอบๆ ก็เห็นอูถะและพะโต้ สองกะเหรี่ยงจากตะเคียนทองนั่งแอบหลังบุญคำกับจันอยู่ด้วย แสดงว่าแอบมามั่วสุมร่วมวงไพบูลย์ด้วย เจ้าสองคนของตะเคียนทอง ผู้บัดนี้แปรสภาพมาเป็นคณะร่วมตายกับคณะของเขาแล้ว โดยความสมัครใจของมันเอง จอมพรานกล่าวเนิบๆ แต่เคร่งขรึมเป็นงานเป็นการต่อไป

“เกิดกับเส่ยทำงานตามคำสั่งได้ดีที่สุด ที่ต้อนเอาพวกนายจ้างให้ยอมมาถึงที่นี่จนได้ตามที่ฉันสั่งไว้”

เจ้าพรานเด็กหนุ่มทั้งสองของเขายิ้มแห้งๆ

“นายสั่งยังไง เกิดก๊ะเส่ยก็ต้องทำอย่างนั้น พวกนายห้างฟารั้งที่เหลือกันอยู่ 2 คนก๊ะแหม่มเบล ถ้าไม่มา ก็ถูกทิ้งไว้บนยอดสักดำนั่นแหละ เพราะเกิดกับเส่ยต้อนพวกตะเคียน-ทองออกเดินแล้ว แกไม่ยอมให้ทิ้งหรอก เลยต้องมาด้วย”

“ดีมาก!...บุญคำ จัน ระหว่างที่ฉันนอนพักหลับอยู่เมื่อ

เย็น คงจะถูกพวกนายห้างเรียกไปซักถามเป็นการใหญ่ชินะ ถึงเรื่องราวทั้งหมด”

“โอ๊ย! นายห้างบ๊อบแกซักจนไม่มีอะไรจะบอกนั่นแหละ แกด่าบุญคำก๊ะจันว่าค้นหาทางในถ้ำนั้นยังไงไม่พบ จนถึงขนาดต้องให้นายออกไปตามเอง จึงพบเส้นทางบนเพดานสูงของถ้ำ บุญคำว่า ถ้าบุญคำเก่งเหมือนนายทุกอย่าง บุญคำคงไม่ต้องมาเป็นบ่าวนายอยู่อย่างนี้หรอก แกเลยเงียบไป”

บุญคำบอกปนหัวเราะแหะ ตาแกเริ่มปรือเพราะฤทธิ์กัญชา

“อูถะ...พะโต้!”

เขาเรียกสองกะเหรี่ยงเบา ๆ เจ้าหนุ่มคู่นั้นค่อย ๆ ล่อหน้าออกมาจากด้านหลังบุญคำ แล้วยิ้มเห็นฟันกะดำกะด่าง

“พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางจากที่นี่ เข้า ‘นรกดำ’ แล้ว”

รพินทร์กล่าวด้วยเสียงปกติธรรมดาของเขาต่อไป

“ให้เวลาตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้าย จะไปด้วยหรือจะอยู่ที่นี่?”

สองกะเหรี่ยงเดนตายจากตะเคียนทองมองหน้ากันเอง แล้วบอกออกมาโดยไม่มีการนัดแนะเลยว่า

“ไปด้วย นาย!”

“ตาย มากกว่าที่จะได้กลับมานะ”

“คนจะตาย อยู่ที่ไหนก็ตาย นาย!”

คำพูดง่าย ๆ สั้น ๆ จากใจจริง บางขณะมันก็เป็นปรัชญาที่ลึกซึ้งเหมือนกัน รพินทร์พยักหน้าอย่างพอใจ

“สะเอิงคงจะดีขึ้นมากแล้วซิ”

เขาเปรยถามไปถึงคนเจ็บ ที่ยังอดห่วงไม่ได้

“เกือบหายแล้วละนาย หมอผมแดงนั่นก็ดูแลมันอยู่ตลอดเวลา”

พะโต้เป็นคนตอบ

“มันอยากไปด้วยคน แต่ยังเดินไม่ค่อยไหว”

อูถะเสริมมา

“เหตุการณ์เมื่อเย็นวาน ทุกคนเห็นกันแล้ว...”

รพินทร์บอกกับคนเหล่านั้นเหมือนจะเป็นคำเตือน

“มันตรัยตามจองล้างเราอย่ตลอดเวลาเมื่อวานนี้ก็เกือบสำเร็จ และมันก็จะตามรังควานเราไปเรื่อยๆ จนกว่าเราหรือมันจะเป็นฝ่ายพินาศไป ช้างงาดำไม่ได้มีตัวเดียว ตัวไหนก็ได้ถ้า ‘ผีลง’ งามันจะเป็นสีดำทันที อย่างที่เห็นกันแล้ว เป้าหมายสำคัญของเราในอันดับแรกนี่ก็คือ พยายามหาทางทำลายซากนักรบตัวโตที่มันอาศัยลงสิง แทนร่างนักบวชโล้นตัวเดิมของมันที่บุญคำเผาวอดวายไปแล้วในครั้งนั้นให้ได้ เพราะเป็นตัวที่ใหญ่ และมีชิ้นส่วนที่สมบูรณ์ที่สุด ถ้าเห็นพร้อมๆ กันหลายตัวที่จะโผล่เล่นงานเราต่อไป ฉะไอ้ตัวใหญ่สำคัญที่สุดนั่นก่อนอย่าให้มันเอาซากนั้นมาใช้งานได้”

ทั้งสี่พรานคู่ใจ และกะเหรี่ยงตะเคียนทองอีกสอง ซึ่งกลายเป็นบุคคลร่วมตายในคณะไปแล้ว ต่างรับคำ และเข้าใจดี เขาถามต่อไปว่า

“ซอกาเล่อยู่ไหน?”

“ตะกี้ มันก็นั่งอยู่ก๊ะบุญคำตรงนี้แหละนาย ตอนนี้คงแอบกลับขึ้นเรือนแล้ว มันเพิ่งได้เมียใหม่ รุ่นๆ ขบเผาะ”

"จัน ไปตามซอกาเล่มาที่นี่หน่อยซิ"

เขาออกคำสั่ง จันก็พรวดลุกขึ้น เดินจ้ำอ้าวๆ ตรงไปยังเรือนกะเหรี่ยงที่เห็นปลกเรียงรายอยู่ที่นั่นทันที

รพินทร์ถอนใจยาว ค่อยๆ หย่อนตัวลงบนขอนไม้ ของวงเสวนานั้น สมุนสนิททั้งสามเห็นสีหน้าเจ้านายแล้ว ก็เริ่มไม่สบายใจเพราะเห็นเขามองไปในความมืดของราวป่าอย่างปราศจากความหมาย แล้วยกมือทั้งสองขึ้นเสยผม กัมหน้ามองนิ่งไปยังกองไฟ

บุญคำก็ขยับตัวเข้ามานั่งใกล้ๆ กระซิบ

"นายมีอะไรหนักใจหรือ?"

รพินทร์สั่นศีรษะ ไม่ตอบ ครู่หนึ่งก็เงยขึ้น พูดไปทางอูถะและพะโต้ว่า

"พวกตะเคียนทองมารวมกับพวกห้วยเสือร้องได้ก็ปลอดภัยแล้ว และจะเป็นหมู่บ้านที่ใหญ่ขึ้น ทั้งสองคนถ้ามีโอกาส ก็บอกให้ทุกคนรู้เถิดว่า ฉันเชื่อว่าต่อไปนี้ ช้างงาดำหรือไอ้พวกผีดิบนั่น จะไม่มารังควานผู้คนที่นี่อีกแล้ว แต่มันจะติดตามฝ่ายเราไป"

"อูถะ กับพะโต้เอง ก็เชื่ออย่างนั้น ให้มันตามไปเรื่อยๆ เถอะ เราสองคนไม่กลัวเลย ถ้ามีนาย กะลุงคำอยู่ด้วย"

"ไอ้โง่!..."

เส่ยเอียงหน้าเข้าไปกระซิบกับสองกะเหรี่ยงดอย

"พวกข้าทุกคนไม่ได้กลัวไอ้งาดำ ก๊ะไอ้ผีตายซากนั่น

หรอก แต่กลัวผีสวยๆ ผมทองตัวหนึ่ง ก๊ะผมแดงอีกตัวหนึ่ง ที่กำลังจะล้วงตับนายรพินทร์อยู่ทุกขณะ นายเองก็กลัวสุดใจขาดดิ้นเหมือนกัน...โน่นไง พอพูดถึงก็ย่องกริบตามหลังมาแล้ว ตัวนี้ผมแดง”

ทุกคนที่ล้อมวงอยู่ มองไปทางด้านหลังของเขาเป็นตาเดียว ส่วนรพินทร์ไม่ทันได้ยินว่าเล่ยพูดอะไรกับสองกะเหรี่ยง จึงยังนั่งเอากิ่งไม้แห้งเล็กๆ เขี่ยกองไฟอยู่...

อย่างไม่เฉลียวคิด หรือยินยลต่ออะไรทั้งสิ้น เพราะ กำลังอยู่ในอารมณ์ลอย เผลอตัว รพินทร์ควักบุหรี่ออกมาคาบด้วยสัญชาตญาณเคยชิน มากกว่าเจตนาอยากจะสูบแท้จริง และเอากิ่งไม้ที่ติดไฟนั้น จะนำมาต่อกับปลายบุหรี่ของเขา แต่แล้วก็ชะงักกึก...

เปลวไฟจากไลท์เตอร์อันหนึ่ง สว่างแว่บ แล้วก็ยื่นผ่านไหล่เขามาจากเบื้องหลัง จ่อเข้ามาที่ปลายบุหรี่ของเขา จอม-พรานเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง แล้วต่อบุหรี่โดยดี

“คริส คุณเหนื่อยมามากแล้ว ควรนอนพักเสีย เมื่อกี้เห็นนอนแล้วนี่”

เอ่ยขึ้นเบาๆ โดยไม่หันกลับมามองหน้า เป่าควันบุหรี่ลงต่ำ

“ใจคงจะจรดจ่ออยู่กับคริสนะ เลยทายผิด!”

เสียงตอบมาเบาๆ ทำเอาอึ้งไป พวกพรานพื้นเมืองที่นั่งล้อมวงอยู่ไม่มีใครพูดอะไร นอกจากยิ้มๆ กันทั่วทุกคน แม้

แต่อูถะ และพะโต้ แต่พวกนั้นฟังไม่รู้เรื่องเพราะการโต้ตอบไม่ใช้ภาษาไทย

รพินทร์เอี้ยวตัวแหงนไปด แล้วยิ้มให้นิดหนึ่ง ร่างบึบเหมาะสมสำหรับการสืบพันธุ์ได้เป็นอย่างดีของอิสซาเบลมายืนอยู่ด้านหลังเขา วีกลางตัวของหล่อน ห่างจากใบหน้าเขาเพียงแค่ศอกเดียวเท่านั้นในท่าที่ยืนผงาดอยู่เช่นนั้น ไม่ได้มีเจตนาแต่ก็เป็นไปตามนิสัยปกติธรรมดาตามเผ่าพันธุ์

โดยน้ำเสียงที่อ่อนโยนเรียบราบและสุภาพที่สุด รพินทร์พูดว่า

“ลักษณะนี้ คนไทยเขาเรียกว่า ‘ยืนค้ำหัว’ เป็นกิริยาที่คนไทยเราถือกันมาก...นั่งลงซิเบล ถ้าคุณยังไม่ง่วงหรือว่ามีอะไรจะพูดกับผม”

ไม่เอ่ยเฉย ๆ แต่มือเขาเอื้อมไปจับข้อมือของแม่ผมแดงฉุดดึงเบาๆ ให้นั่งลงขอนไม้อันเดียวกันใกล้ๆ เบลยิ้ม นั่งลงข้างๆ เขาโดยดี ตาเป็นประกายจำรัส

“คุณเป็นสุภาพบุรุษจริงๆ นั่นแหละ ไพรวัลย์ เดี๋ยวนี้ฉันไม่มีอะไรแปลกใจสักนิดเดียวว่า ทั้งๆ ที่สายตาพื้นๆ โดยทั่วไปแล้ว คุณไม่มีอะไรที่น่าสนใจสำหรับเพศตรงข้ามเลย ถ้าหากว่าได้รู้จักคุณได้ลึกซึ้ง ได้คบหาสมาคมใกล้ชิดและได้เห็นธาตุแท้จะต้องชื่นชมคุณทุกคนไปแหละ อย่าว่าแต่ผู้หญิงเลย แม้แต่ผู้ชายด้วยกันเองก็เถอะ บนความน่าหมั่นไส้ แท้ที่จริงคุณเป็นคนน่ารัก”

“ใช่! เฉพาะในป่า ท่ามกลางอันตรายแวดล้อมรอบตัวเท่านั้นที่ทุกคนมักจะคิดถึงผมในแง่นี้ แต่...”

เขาถอนใจเบาๆ อัดบุหรี่ลึก ปล่อยให้มันค่อยๆ ระบายออกมาทางช่องจมูก

“แต่อะไร คุณพูดไม่จบประโยคนี่”

จอมพรานห่อไหล่ลง

“ผมหมายถึงว่า เมื่ออยู่ในเมือง หรือทุกคนปลอดภัยเข้าเขตแดนศิวิไลซ์แล้ว ผมก็คือผม เจ้าพรานป่าต๊อกต๋อยคนหนึ่งที่เคยรับใช้เขาเหล่านั้นมาเท่านั้น คงไม่มีใครจำผมได้หรอก”

ประโยคหลัง เสียงของเขาแหบเหือด และกล่าวต่อไปในใจของตัวเองอย่างขมขื่นว่า...‘ใช่ไหมครับ คุณหญิงดาริน?’

เบลหัวเราะอยู่เช่นนั้น หล่อนไม่คม หรือละเอียดอ่อนนัก หรือมิฉะนั้นก็มองข้าม ไม่สนใจในคำพูดของเขา เปลี่ยนเรื่องมาง่ายๆ ว่า

“มีการประชุมอะไรกันในหมู่พวกคุณ ฉันเข้ามาขัดจังหวะหรือเปล่า?”

“ไม่มีความลับอะไรในหมู่พวกผม จึงไม่ถือว่าเป็นการขัดจังหวะ ก็ไม่มีอะไรมากนักหรอก ปรึกษาหารือกับพวกนี้ เกี่ยวกับการเดินทางของเรา...”

แล้วเขาก็มองไปหาทางแค้มป์ของฝ่ายนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ทุกคนนอนสงบกันไปหมดแล้ว ถามตรงๆ ว่า

“อาจารย์ หรือหัวหน้าของคุณ ส่งคุณให้มาคอยประกบตัวดูท่าทีของผมหรือ?”

“เปล่า! ฉันอยากจะมานั่งคุยกับพวกคุณบ้าง คุณคงไม่ไล่ไม่ใช่หรือ?”

หล่อนก็พูดง่ายๆ ดีเหมือนกัน สายตาท่าทีปราศจาก

ลับลมอะไร ดูได้ง่าย ลักษณะของหล่อนเหมือนเพื่อน ไม่แสดงอาการใจน้อย หรือขี้งอน ซึ่งข้อนี้เขาก็พอใจอยู่

“ตกลง ผมไม่อยู่ในฐานะที่จะไล่คุณได้หรอก ถ้าคุณพอใจและให้ความสนใจกับพวกเรา”

“พวกเรามีใครเจ็บไข้ หรือแสดงอาการว่าจะไม่สบายอะไรบ้างไหม บอกนะ จะได้หาทางสกัดกั้นป้องกันไว้เสียก่อน”

ประโยคนี้ หล่อนเปรยเป็นภาษาไทยไปยังพรานพื้นเมืองของรพินทร์ทุกคน

เกิด เส่ย บุญคำ ยิมยิงฟัน

“พวกเราทุกคนสบายดี หมอแหม่ม!...”

ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์บุญคำตอบมา

“ถ้าจะไข้หนัก ก็มีอยู่คนเดียวเท่านั้น ที่นั่งอยู่ข้างๆ แหม่มหมอนั่นแหละ”

ว่าแล้ว แกก็บุ้ยปากไปที่รพินทร์ เบลเบิกตานิดหนึ่ง ตะแคงใบหน้า

“เหรอ เขาเป็นอะไร?”

“ไข้ใจ คิดถึงคนที่อยู่ข้างหลัง แต่ไม่รู้ว่าคนที่อยู่ข้างหลังจะยังคิดถึงแกอยู่หรือเปล่า”

“หุบปาก ตาคำ เดี๋ยวเหอะ!”

รพินทร์พูดต่ำๆ หน้าเคร่งลง ส่วนเบลเป่าลมออกจากปาก แล้วเหลือกตาขึ้นไปข้างบน

“ถ้าไข้เรื่องนี้ หมอเองก็จนปัญหา ไม่รู้จะเยียวยาได้ยังไงเหมือนกัน และก็เห็นใจเป็นอย่างยิ่ง”

“นี่ เบล คุณอย่ามาผสมโรง เข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ยกับ

ดีตาเฒ่าบุญคำนี่อีกคนหนึ่งเลยผมว่า ผมพยายามจะทำใจให้สงบราบคาบ และสุภาพที่สุดแล้ว โปรดอย่ากระตุ้นให้ผมขุ่นมัวหงุดหงิด”

“ซอร์รี่ แหม่น...”

เบลว่า แล้วก้มลงจุดบุหรี่บ้าง พูดเป็นงานเป็นการขึ้นว่า

“คืนนี้ ที่นี่ พวกเราทั้งหมดปลอดภัยสักขนาดไหน?”

“คุณไปนอนหลับให้สบายได้เลย”

“คุณบอกว่าคุณจะไม่ไล่ฉันยังไงล่ะ?”

“ไม่ได้ไล่ ผมหมายความว่า ที่นี่ คืนนี้ ไม่น่าจะมีอะไรห่วง ยกเว้นอย่างเดียวเท่านั้น ในฐานะหมอ สังเกตดูแลคริสให้ดีก็แล้วกัน เขาสะบักสะบอมมาก ผมเกรงว่าเขาอาจไม่สบายขึ้นมากลางดึกก็ได้”

“อย่าห่วง ถ้าคริสไม่สบาย ฉันจะมาปลุกคุณ”

เบลบอกหน้าตาเฉย

“ปลุกผม? เพื่ออะไรกัน ผมจะช่วยอะไรเขาได้”

แม่ผมแดงยิ้มนิดหนึ่ง ปรายหางตาดูเขาชั่วแว่บแต่ก็ไม่พูดอะไรอีก เอามือที่สวมถุงหนังอังเปลวไฟในกอง ขณะนั้นจันก็นำกะเหรี่ยงหัวหน้าบ้านที่ชื่อซอกาเล่เข้ามาถึง...

92

รพินทร์พยักหน้าให้เข้ามานั่งใกล้ๆ สอบซักสนทนาอยู่ครู่ใหญ่ เบลนั่งฟังอยู่ด้วย แม้จะไม่รู้เรื่อง แต่ก็ไม่สอดแทรกอะไรขึ้น และก็ยังไม่ยอมลุกไปจากที่นั้น ครู่ใหญ่ต่อมา ซอกาเล่ก็ลุกขึ้นเดินกลับไป หล่อนจึงเอ่ยถามขึ้น

"เขาว่าอะไร?"

"ก็เหมือนกับที่เขาได้บอกกับพวกคุณไปแล้วนั่นแหละ ไม่เห็นหรือได้ข่าวเครื่องบินตก ไม่รู้เรื่องโขลงช้างผีสิงหรือไอ้มนุษย์พวกนั้น เต็มใจและยินดีต้อนรับกะเหรี่ยงอพยพที่เราเอามาด้วย เพราะเป็นเครือญาติพวกเดียวกันอยู่แล้ว และ...ฝากขอบคุณหญิงสาวสวยผิวขาวผมแดง ที่พอมาถึง ก็ออกตรวจเยี่ยมเยียนซักถามเพื่อช่วยรักษาชาวบ้าน โดยเฉพาะเมียสาวของมัน ซ้ำยังช่วยบอกให้มันดีใจด้วยอีกว่า เมียอายุ 16 ของมันกำลังเริ่มตั้ง

ครรภ์...ก็เท่านั้นเอง คุณปฏิบัติการทางด้านจิตวิทยาได้ดีขึ้นมาก ที่สามารถทำให้พวกชาวป่าชาวดอยเลื่อมใส รักใคร่นิยม แทนที่จะรังเกียจ”

เบลเบะปากนิดหนึ่ง เป่าควันบุหรี่พรืด กระจายไปกับลมค่ำกลางป่า

“ฉันเข็ดแล้ว เพราะถูกคุณด่าเสียเจ็บ และแสดงความไม่พอใจพวกเราจนออกหน้า ตอนที่เราปฏิเสธคำขอร้องของกะเหรี่ยงซับบอน เรื่องเสือกินคนตัวนั้น ความจริงฉันไม่ต้องการจะทำดีอะไรกับพวกนี้หรอก เพียงแต่รู้ว่า เราควรทำตัวให้เป็นที่ชื่นชมกับคุณอย่างไรบ้างเท่านั้น จึงจำเป็นต้องทำตัวให้เหมือนพวกมิชชันนารี ทั้งๆ ที่ไม่ใช่เรื่อง”

รพินทร์ตบเบาๆ ที่ตะโพกแน่นหนัน ภายในกางเกงเดินป่าของหล่อน

“เบล ผมชอบที่คุณเป็นคนพูดตรงๆ นี่แหละ ตรงไปตรงมาอย่างไม่ปิดบังอำพรางแม้แต่ความใจดำของตัวเอง”

เบลหัวเราะเสียงใส แทนที่จะโกรธ

“ก็ฉันรู้นี่นะ ว่าคุณชอบพูดตรงๆ แบบนี้ จะให้ฉันบอกกับคุณงั้นหรือว่า ด้วยความเมตตาปรานี ทำให้ฉันแสดงความเอื้ออารีกับคนดอยเหล่านี้”

“ความเอื้ออารีเผื่อแผ่ต่อเพื่อนมนุษย์อันหมายถึงมนุษย–ธรรม จงหมั่นประกอบไว้เถิด มันไม่ไปไหนเสียหรอก มันเป็นบารมีที่จะส่งผลตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติ ถึงไม่ทางตรง ก็ทางอ้อม อูถะกับพะโต้ยอมมาเป็นลูกหาบให้พวกคุณโดยไม่ประสงค์ค่าจ้าง หรือเราต้องขอร้องไหว้วานอะไรเลย เพราะอะไร? ไม่ใช่

เพราะคุณช่วยชีวิตสะเอิงเพื่อนของเขาไว้ ตลอดจนรับเป็นภาระช่วยเหลือนำพวกเขามาถึงที่หรอกหรือ”

เสียงตาพรานเฒ่าบุญคำหาวหวอด แล้วโพล่งขึ้นลอยๆ ว่า

“เฮ้ย!...ฟุดฟิดฟอไฟ ตกกระได ขาหัก นอนดีกว่าโว้ย พวกเรา”

ว่าแล้วแกก็เอนกายลงนอน หนุนย่าม ทำเสียงกวนครอกๆ เบลฟังไม่ถนัดนัก ถามรพินทร์เบาๆ ว่า

“ตาแก่สัปดน ลกน้องคนนี้ของคณพดว่ายังไงนะ”

“แกรำคาญ ที่คุณพูดภาษาของคุณกับผม ทั้งๆ ที่คุณก็พูดไทยได้ แล้วก็แกล้งทำเป็นนอน แสดงอาการว่าไล่เราแล้ว ไม่ใช่ไล่เฉพาะคุณเท่านั้น แต่ไล่ผมด้วย...ไป! ผมจะไปส่งคุณที่กระโจมพัก แล้วผมก็จะนอนเหมือนกัน”

รพินทร์ลุกขึ้นยืน ฉุดแขนเบลให้ยืนขึ้นเดิน พอเดินผ่าน ร่างของบุญคำ ผู้นอนคู้ตะแคง เอาผ้าขาวม้าคลุมหัวอยู่ก็เหวี่ยงลูกแปเบาๆ ไปที่ก้นแกดังป้าบ สมุนขวาของเขาสะดุ้งโหยง ร้องว้าก พรานใหญ่ไม่สนใจอะไรอีก ประคองแขนเบลเดินผ่านไปเฉยๆ เสียงบุญคำร้องไล่หลังมาอีกคราวนี้เป็นภาษากะเหรี่ยงว่า

“ระวังเน้อ นายเรา อย่าให้ซ้ำสอง แล้วจะหาว่าไอ้คำไม่เตือน ครั้งที่แล้วตกเหว อีทีนี้ตกเขาแหง่ๆ”

จอมมัคคุเทศก์เอาหูทวนลมเสีย เบลเองก็ไม่สนใจ

เพียงแต่เหลียวไปดูตาเฒ่าจอมสัปโดกยิ้มๆ แล้วเดินเคียงคู่ไปกับเขา

“บอกให้ฉันรู้ได้บ้างไหมว่า คืนนี้ คุณนอนอยู่ตรงไหน?”

หล่อนชวนคุยมากกว่าเจตนาจะถามเป็นทางการ

“ก็คงใต้ต้นไม้ ที่นอนเดิมของผม ก่อนที่จะถูกปลุกขึ้นมาทานอาหารกับพวกคุณนั่นแหละ”

จอมพรานชี้มือบอก ในเวลากลางคืนมืดสนิท และค่อนจะไปในทางดึกแล้วเช่นนี้ ดูมันมืดสลัวน่ากลัว

“นั่นเป็นเขตนอกกองไฟที่เราก่อไว้ไม่ใช่เหรอ?”

“มันไม่มีข้อจำกัดสำหรับผมหรอก ว่าจะต้องนอนในเขตหรือนอกเขตกองไฟ ในการพักแรมทุกครั้ง ไม่ว่าที่ไหน ถ้าผมเลือกนอนที่ใด ก็แปลว่าผมจะเลือกจุดชัยภูมิที่สามารถจะตื่นขึ้นมาป้องภัยให้แก่ฝ่ายนายจ้างของผมอย่างสะดวกและทันการเสมอ”

“เราร่วมทาง ร่วมเป็นร่วมตายกันมาถึงเพียงนี้แล้ว ทำไมคุณถึงไม่เข้าไปนอนอยู่ในกลุ่มของพวกเราเสียที ไม่มีพวกเราคนใดรังเกียจคุณหรอก อาจารย์สั่งให้ฉันมาบอกคำนี้แก่คุณไม่ใช่ฉันพูดเองหรอก”

“ถ้าพรานนำทาง อันเป็นหลักประกันแห่งความปลอดภัยของทุกคน ขืนเข้าไปนอนอยู่ในกระโจม หรือภายใต้หลังคาเพิงเดียวกับนายจ้างเสียแล้ว ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับพวกลูกหาบล่ะ ใครจะช่วยแก้ไขให้เขาทัน”

“ระหว่างพวกลูกหาบหรือพรานลูกมือของคุณกับสวัสดิภาพของพวกฉัน คุณห่วงพะวงฝ่ายใดมากกว่า?”

“คุณเป็นคนพูดตรง ผมก็จะขอพูดตรงบ้าง...ผมห่วงเท่า ๆ กันนั่นแหละ เพราะทุกชีวิตล้วนมีค่าทั้งนั้น แต่ถ้าอันตรายมาถึงจริง ๆ ผมก็ต้องเลือกช่วยเหลือปกป้องฝ่ายนายจ้างของผมไว้ก่อน เพราะถือว่าเป็นฝ่ายที่อ่อนแอกว่าคนเหล่านั้น พวกนั้นพอเอาตัวรอดได้ แต่พวกคุณคล่องตัวน้อยกว่าเขาเหล่านั้น”

“รู้ไหม เมื่อกี้นี้ทำไมฉันถึงตามไปที่คุณนั่งคุยกับพวกนั้นด้วย”

เขาสั่นศีรษะ เบลจึงบอกต่อมาว่า

“ไม่ใช่เสือก แส่ หรือสอดหรอก แต่อาจารย์เป็นคนบอกฉันเอง ให้มาชวนให้คุณเข้าไปนอนในกระโจมพักของเราด้วย”

“เพื่ออะไรกัน?”

รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างสงสัย แล้วหัวเราะเบา ๆ

“เขาบอกฉันว่า เขาสังเกตเห็นคุณโผเผมาก เกรงว่าจะเกิดไม่สบายขึ้นในตอนดึก ถ้าคุณไปนอนที่อื่นห่างไกลออกไปก็จะไม่มีใครรู้ แต่ถ้านอนอยู่รวมกลุ่มกัน ก็จะได้รู้และช่วยเหลือกันได้ทันที ตอนนี้อาจารย์ก็คงยังไม่หลับหรอก รอคุณอยู่”

“ไอ ซี !...” รพินทร์พยักหน้าช้า ๆ

“เรียนอาจารย์ หรือหัวหน้าของคุณเถอะ ว่าสุขภาพของผมยังดีพร้อมอยู่เสมอสำหรับคืนนี้ คงไม่เป็นไรหรอก และฝากขอบคุณในความหวังดีด้วย แต่อย่าเพิ่งก่อนเลย การนอนรวมกลุ่มกันนะ มันต้องมีขึ้นแน่ ไม่ช้าก็เร็ว ภายหลังเมื่อเราเข้าเขตนรกดำแล้ว และไม่เฉพาะผมเท่านั้น ถึงพรานของผมทุกคน ตลอดจนพวกลูกหาบ ก็จะต้องเข้ามานอนรวมหมู่อยู่ด้วยกันทั้งหมด ชนิดแยกไม่ได้ แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลานั้น...”

แล้วเขาก็ชี้ไปยังกระโจมพัก ซึ่งบัดนี้เอาผ้าใบขึงลงหมดทุกด้านแล้ว บอกต่อไปว่า

“การนอนสบาย แบบเข้าไปอยู่กระโจมนั่นก็เหมือนกัน พวกคุณอาจได้นอนแบบนี้เป็นคืนสุดท้ายแล้ว เพราะผ้ากระโจมมันหนักมาก เราต้องลดน้ำหนัก แบกหามต่อไปไม่ไหวหรอก ผ่านจากที่นี่ไปแล้ว การนอนทุกครั้งของพวกคุณ จะมีได้อย่างมากก็เพียงผ้าพลาสติกบางๆ ผืนหนึ่งขึงกั้นน้ำค้าง และอีกผืนหนึ่งอาจหนาหน่อยปูพื้นเท่านั้น รอบด้านทุกทิศทางจะเปิดว่างโล่งหมด กระโจมผ้าใบแบบปิกนิกกันในป่าชนิดนั้น เราหมดโอกาสที่จะใช้แล้ว ถ้าต้องการเดินทางเรวและมีความคล่องตัวสูง”

“พระเจ้า! นี่จะเอากันถึงขนาดนั้นเชียวรึ?”

อิสซาเบลร้องออกมาอย่างตกใจ

รพินทร์ก้มศีรษะลง

“เมื่อพวกคุณพร้อมจะเดินบุกบั่นภายใต้การนำทางของผมไปโดยไม่รู้อนาคต คุณก็ต้องพร้อมแล้วที่จะทำอย่างที่พวกผมเคยทำกันมาแล้ว ความสะดวกสบายใดๆ ต่อไปนี้เห็นจะหายากแล้ว พวกคุณจะได้เปรียบพวกลูกหาบอยู่บ้าง ก็ตรงที่ไม่ต้องมาแบกหามของเอง และมีคนคอยรับใช้ช่วยเหลือในระหว่างวางแค้มป์เท่านั้น”

“ตายละ นี่คุณยังไม่ได้บอกให้พวกเรารู้กันล่วงหน้าเลยในเรื่องนี้ เพิ่งจะมาบอกเอากับฉันเดี๋ยวนี้เอง”

“ถึงไม่บอกเสียคืนนี้ พรุ่งนี้ทุกคนฝ่ายคุณก็คงทราบเอง ของอะไรก็ตาม ที่จำเป็นน้อย จะถูกตัดทอนลงไปอีก ยารักษา

โรค ลูกปืน วัตถุระเบิด และเครื่องใช้ในทางเทคนิคในการปู
ระเบิดของคุณ ในกรณีถ้าพบเท่านั้น ที่เราจะจำเป็นจะต้องขน
ไป พวกคุณต้องยอมเสียสละความสบายส่วนตัวลงอีกนิด ก็อย่าง
ที่ผมบอกแล้ว ว่าเท่าที่เราผ่านมาแล้วนั้น เพียงแค่ 'ชายดง'
เท่านั้น ต่อไปนี้ เรากำลังจะเข้าดงลึกที่มนุษย์เข้าไปแล้วยาก
นักที่จะผ่านกลับออกมาได้ แค่เป้หลังและปืนติดตัวคุณแต่ละ
คน ต่อไปนี้พวกคุณจะรู้สึกเองว่า มันหนักราวกับภูเขามาถ่วง
อยู่ทีเดียว ภูมิประเทศข้างหน้า มันจะชี้ให้พวกคุณเห็นเองว่า
บางขณะ เราต้องเดินในเวลากลางวัน กลางคืนพัก และบาง
ช่วงบางตอน เราก็จะต้องนอนพักในเวลากลางวัน และใช้เวลา
กลางคืนเป็นเวลาเดินทาง นี่พูดถึงเฉพาะภูมิประเทศที่จะผ่าน
เท่านั้น ยังไม่พูดถึงอันตรายจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ ซึ่งยังเดาไม่
ถูก อาหารสำเร็จรูป แบบที่ใช้กับมนุษย์อวกาศที่คุณเตรียมมา
ด้วยนั้น มีโอกาสได้ใช้แน่ ภายหลังจากเรชั่นของฝ่ายคุณหมด
และฝ่ายผมยังหาสัตว์อะไรมาทดแทนไม่ได้ น้ำก็เหมือนกัน ถ้า
คุณมีตัวยาเคมีอะไร ที่จะทำให้พวกเราหายหิวน้ำได้ ก็ให้เตรียม
ไว้เถอะ เพราะมันไม่แน่ว่า บางที 3 วันเต็มๆ เราอาจหาแหล่ง
น้ำไม่ได้เลย!"

"รพินทร์ คุณพูดจริงหรือนี่?"

"ผมจะมาโกหกหลอกลวงคุณเพื่ออะไรกัน สิ่งนี้ไม่ใช่สิ่ง
ที่ผมได้บอกกับพวกคุณไว้ก่อนหน้าที่จะออกเดินทางมาหรอก
หรือ มันเพียงแต่ว่า พวกคุณไม่เชื่อเท่านั้น คราวนี้เป็นได้พบ
แน่ละ ของจริง แม้จะอิงนิยายนิดๆ"

ประโยคหลังเขาพูดยิ้มๆ

เบลหยุดยืนนิ่ง จ้องหน้าเขาในเงาสลัวเช่นนั้นอยู่นานทีเดียว รพินทร์ยกมือทั้งสองขึ้นจับต้นแขนของหล่อนไว้ บีบหนักหน่วง ถามต่อมาเบาๆ ว่า

“คุณชักไม่แน่ใจเสียแล้วใช่ไหม สำหรับอนาคต”

“รพินทร์ ถ้าคุณไม่ทิ้งพวกเราเสียอย่างเดียว เราไม่กลัวอะไรหรอก”

“แน่นอน เกียรติยศของผมที่ถ้าพอจะมีอยู่บ้าง ก็คือเรื่องไม่เคยทอดทิ้งนายจ้างนี่แหละ แต่จะขอสั่งอะไรไว้หน่อยได้ไหม ผมบอกเฉพาะคุณคืนนี้ แล้วคุณก็เอาไปบอกพวกคุณเสียด้วย ว่าผมสั่งไว้อย่างไร”

หล่อนพยักหน้า

“คุณจะสั่งอะไร?”

“สิ่งที่แน่นอนที่สุดในโลกนี้ ก็คือ ‘ความไม่แน่นอน’ พวกคุณพิจารณาเห็นแล้วว่า ผมเป็นพรานนำทางที่มีความสามารถและผมก็ยอมรับว่า คุณเลือกได้ถูกต้องแล้ว ตัวผมเองอาจชนะภัย ต่อสู้อันตรายสำเร็จมาได้แล้ว 99 ครั้ง ทว่าครั้งที่ 100 ผมอาจเป็นฝ่ายแพ้ก็ได้”

“โปรดอธิบายให้ชัดเจนกว่านี้”

“ฟังให้ดีนะ เบล ถ้าผมพลาด เสียชีวิตลงระหว่างทางจะด้วยอุปัทวเหตุภัยอันตราย หรือการเจ็บไข้ได้ป่วยใดๆ ก็ตาม เพื่อเห็นแก่ชีวิตพวกคุณเองทั้งหมด ขอให้เดินทางกลับทันที อย่าพยายามรุดหน้าต่อไป บุคคลที่รองจากผมโดยรับหน้าที่นำพวกคุณกลับ จะไล่อาวุโสกันลงไปเป็นลำดับ คือบุญคำ จันเกิด และเส่ย คนใดคนหนึ่ง สุดแต่ว่าใครจะยังเหลือชีวิตรอดอยู่”

แม่ผมแดงกายสั่นเทา เมื่อได้ยินเขาพูดแช่มช้า และชัดเจนจริงจังเช่นนั้น...

ขณะนั้นทั้งสองยืนประจันหน้ากันอยู่ห่างจากบริเวณกระโจมพักของฝ่ายนายจ้างราว 15-16 ก้าว บุรุษผู้เกิดมาเพื่อใช้ชีวิตอยู่ในท่ามกลางไพรเถื่อนเสียกว่าครึ่งค่อนของชีวิต(ยกเว้นระยะระหว่างการศึกษา) แตะต้นแขนหล่อนอย่างสุภาพ และใช้แรงผลักเบาๆ เพื่อให้หล่อนเบนกลับไปยังแค้มป์

"ผมส่งคุณแค่นี้แหละ พรุ่งนี้เรามาร่วมทุกข์ยากในการเดินทางกันใหม่ ราตรีสวัสดิ์"

แม้จะหันกลับไปแล้ว เบลก็ยังยืนนิ่ง ไม่ยอมเคลื่อนไหว พอเขาขยับจะเดินผละไป เสียงเบาๆ ของหล่อนก็แว่วมาว่า

"พูดทิ้งปัญหาให้ฉันคิดชนิดที่คงจะนอนไม่หลับไปทั้งคืนแล้วก็บอก ราตรีสวัสดิ์ งั้นหรือคุณสภาพบรษไพร"

"ทำไม คุณหวั่นไหวอะไรมากนักหรือ"

"ก่อนนี้ ทุกครั้งที่ฉันหรือพวกเราได้ยินคุณพูดอะไรไม่สบายหูนัก เราก็คิดว่าเป็นคำพูดที่คุณแกล้งข่มขู่พวกเราตลอดเวลา แต่เดี๋ยวนี้มันไม่ใช่อย่างนั้นเสียแล้ว สิ่งที่คุณพูด มันยังน้อยเสียกว่าสิ่งที่เราพบด้วยตัวเองเสียอีก เฉพาะที่แล้วมา ฉันยอมรับว่า ฉันฟังคุณแล้ว ฉันหวั่นไหวพรั่นพรึงมาก ฉันมีสิทธิ์ที่จะกลัวไม่ใช่หรือ ถ้าไม่กลบเกลื่อนปฏิเสธความจริงกัน"

"ถ้างั้นผมก็เสียใจ ที่บอกความจริงอะไรแก่คุณไป ที่บอกก็ต้องการที่จะให้เตรียมกายเตรียมใจไว้ล่วงหน้าให้พร้อม ถ้า

ผมรู้ว่า ผมจะทำความไม่สบายใจให้แก่คุณ ผมก็จะไม่พูดเลย เห็นคุณเป็นคนเปิดเผยดี ผมก็เลยพูดกับคุณตรงๆ...ใช่! ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะกลัว ถึงผมเองก็เหมือนกัน ผมกลัว ไม่ใช่ไม่กลัว แต่ถ้าเหตุการณ์จำเป็นมันบีบบังคับ ก็ไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน... เอาละ ขอบอกกู๊ดไนท์อีกครั้ง”

“โปรดเถอะ กรุณาอย่าเพิ่ง ‘กู๊ดไนท์’ จนกว่าคุณจะเดินไปส่งฉันจนถึงกระโจมพักนั่น ฉัน...ฉันรู้สึกว่าคุณพยายามจะตัดบท และไล่ให้ฉันไปให้พ้นหูพ้นตาเสียจริงๆ ด้วยวิธีที่สุภาพที่สด” เสียงของหล่อนมีแววพ้อ

“คุณมีอะไรจะพูดกับผมมากกว่านี้หรือ?”

“ขอเวลาอีกสัก 4-5 นาทีได้ไหม รับรองว่าไม่นานกว่านั้น”

“ตกลง”

หล่อนก้าวออกเดินช้าๆ เขาตามไปเบื้องหลัง พอเข้าเงาไม้ก่อนจะถึงกระโจมพัก ก็หยุด หย่อนกายลงนั่งลงบนแคร่ไม้เล็กๆ ที่กะเหรี่ยงหล่มช้างทำไว้ตรงโคนต้น เพื่อสำหรับเป็นที่นั่งพักผ่อนกัน เพราะบริเวณนี้ ถือเป็นบริเวณกลางลานของหมู่บ้านทั้งหมด อาการนั่งของหล่อน เท่ากับเป็นการบังคับกึ่งขอร้องกรายๆ ให้เขาต้องนั่งลงด้วย ขณะนั้นอากาศเยือกเย็นเบลรูดซิปแจ็กเกตหนังของหล่อนที่แบะอกไว้ ขึ้นไปจนถึงทรวงอก ห่อกายลง

“ในความรู้สึกของคุณ สำหรับป่าลึก ที่คุณเรียกว่า ‘นรกดำ’ ซึ่งเราจะบุกบั่นเข้าไป คุณคิดว่า วิทยุของเราที่จะติดต่อกับ

หอบังคับการลอย เพื่อขอความช่วยเหลือก็ดี หรือเพื่อส่งกำลังบำรุงยามเมื่อจำเป็นก็ดี จะใช้การไม่ได้อีกแล้วหรือ”

ในเงามืดแม้จะอยู่กันใกล้ ๆ พอพูดกันเบา ๆ แบบกระซิบได้ยิน แต่ก็ไม่อาจมองเห็นอะไรของกันและกันได้ถนัด

“เบล ผมเองก็ภาวนา ขอให้วิทยุพิเศษของคุณสามารถติดต่อกับหอบังคับการลอยได้ตลอดเวลา หรือแม้ได้เฉพาะบางขณะยามเมื่อเราเข้าตาจนจริง ๆ ก็ยังดี แต่ผมกลัวว่า มันจะใช้ไม่ได้เลย ไม่ต้องอะไรมาก เพียงเรามาหยุดอยู่แค่ชายดงนี่เท่านั้น พวกคณข้างบนก็แจ้งลงมาว่า หาพิกัดของเราไม่ถกเสียแล้ว นั้นแสดงว่าถึงจะติดต่อกันได้ เขาก็ไม่รู้ตำแหน่งแน่นอนของเราว่าอยู่ที่ไหน ผมไม่เข้าใจว่าทำไมมันถึงเป็นเช่นนั้น การนำเดินทางของผม ก็นำออกเดินทางมาจากเส้นชี้บอกของแผนที่ฝ่ายคุณนั่นแหละ คี๊ธ และหัวหน้าคณะของคุณก็ตรวจสอบเส้นทางมาโดยตลอดเห็นอยู่แล้วว่าผมไม่ได้นำผิดเส้นทางตามแผนที่ของฝ่ายคุณเองเลย แต่แล้วทำไมแผนที่ก๊อปปี้เดียวกัน ฝ่ายหนึ่งอยู่เหนือหัวของเรา ส่วนเราก็เดินอยู่ด้านล่าง ฝ่ายข้างบนกลับเป็นฝ่ายหาตำแหน่งของเราไม่พบ”

เบลถอนใจอย่างอัดอั้นใจ

“ฉันก็งงอยู่เหมือนกัน ในข้อนี้ แต่คุณก็รู้อยู่แล้วว่า หน้าที่การอ่านแผนที่และการติดต่อทางวิทยุ เป็นเรื่องของคี๊ธกับอาจารย์เพียงสองคนเท่านั้น เพราะฉันกับไลล่า...อ้อ! ขอโทษ ฉันหมายถึงคริสติน่า...ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย”

“แล้วสองคนนั่นว่ายังไงบ้างล่ะ?”

“เขาก็งงอยู่เหมือนกัน และก็ยืนยันว่าทางคุณนำมาถูก

ต้องกับแผนที่แล้ว ไม่ได้คลาดเคลื่อนออกนอกเส้นทางเลย อาจารย์ให้ความเห็นว่า บางทีแผนที่ทางอากาศที่ทำไว้นั้น อาจไม่ละเอียดพอก็ได้ ฉันคิดว่า พรุ่งนี้ ก่อนออกเดินทาง เขาอาจต้องหารือกับคุณอีกทีเกี่ยวกับเรื่องนี้"

"ผมไม่รับรองนะ ถ้าหากว่าแผนที่ของฝ่ายคุณคลาด-เคลื่อนเอง แต่รับรองได้อย่างเดียวแผนที่ชี้ไปทางไหน ผมก็จะนำพวกคุณบ่ายหน้าไปทางด้านนั้นแหละ การอ่านแผนที่ และกำหนดแนวทางเดิน ผมขอเว้นให้เป็นเรื่องของเคอเนล คี๊ธ กับด็อกเตอร์สแตนลีย์ ผิดพลาดอย่างใดจะมาโทษผมไม่ได้!"

"คืนนี้ คุณสภาพอ่อนโยนก็จริง แต่ดูเคร่งขรึมเป็นงานเป็นการเหลือเกิน"

"เรากำลังพูดกันถึงเรื่องงานสำคัญไม่ใช่หรือ?"

"ครบเวลา 4-5 นาที ที่ฉันขออนุญาตคุณไว้แล้วหรือยัง?"

"อย่าไปสนใจเลย เอาว่าคุณอยากจะคุยกับผมนานสักเท่าไหร่ก็ตามสบายก็แล้วกัน จนกว่าคุณจะง่วง แล้วก็กลับเข้าไปนอนดีไหม?"

"คุณทำให้ฉันยำเกรง และเกรงใจคุณเหลือเกิน เอาละฉันควรจะไปนอนได้แล้ว จะไม่ทำตัวให้คุณต้องลำบากใจอะไรเลยในทุกด้าน ตามที่สัญญาไว้ และพร้อมที่จะช่วยเหลือคุณทุกอย่าง สุดแต่คุณต้องการ"

กล่าวจบหล่อนลุกขึ้นยืน บอก 'ราตรีสวัสดิ์' เป็นภาษาของหล่อน แล้วก็เดินตรงไปที่กระโจมแหวกม่านลับหายเข้าไปอย่างง่ายๆ ตามนิสัย

รพินทร์ยังยืนอยู่ที่เดิม มองดูหล่อนจนลับตา แล้ว หันกลับไปทางก้อนหินสูงชะลูด ตั้งลำตรงอยู่ไม่ห่างจากกร่มไม้ต้นนั้นแค่ 2-3 วา ลักษณะเหมือนศิวลึงค์ ผดโผล่อย่ยังบริเวณกลางลานโล่งของบริเวณนั้น แล้วก็พูดเบา ๆ เรียบ ๆ ว่า

"ออกมาเถอะ คี๊ธ อย่าไปมัวแอบซุ่มอยู่หลังหินก้อนนั้นอยู่เลย ผมเห็นคุณแล้ว"

เงียบ ไม่มีเสียงใด ๆ ตอบมาเลยจากก้อนหินนั้น

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ กล่าวต่อไปในเงามืดนั้น

"นี่กะว่าจะมาวางมวยกับผมอีกเรอะ ถ้าผมมีอะไรกับผู้หญิงของคุณ?"

เมื่อนั้นจึงมีเสียงการเคลื่อนไหวเบา ๆ และร่างอันสูงใหญ่ของนายคี๊ธ ก็โผล่ออกมาจากหลังก้อนหินนั้นโดยดี เดินตรงมาที่เขา

"สาบาน...ให้ตายห่า ผมไม่ได้มีเจตนาจะมาแอบมาดูคุณเลย!"

นายนั่นพูดอ่อย ๆ ในภาษาของตน แต่ความหมายแปลออกมาได้เช่นนี้

"มันปวดท้องเยี่ยวก็เลยลุกขึ้นมาหาที่ปล่อยตรงหลังก้อนหินนั่น ก็พอดีคุณกับเบลมาหยุดพูดกันที่นี่ ผู้หญิงคนนั้น..."

คี๊ธบุ้ยปากไปทางหน้ากระโจมที่เบลลับหายเข้าไป

"ไม่ใช่ของผมหรอก ของใครก็ได้ สุดแต่หล่อนจะต้องการ"

"ถ้าผมจะต่อยปากคุณสักฉาดตอนนี้ ผมก็มีเหตุผลนะ

ในการที่คุณ ‘ดูหมิ่นเหยียดหยาม’ สุภาพสตรีคนหนึ่ง และสุภาพสตรีคนนั้นก็ไม่ใช่ใครอื่น แท้ที่จริงก็คือเพื่อนร่วมเป็นร่วมตายกับคุณนั่นเอง”

“เฮ้ยๆๆๆ อย่าบ้าน่ะ รพินทร์ ผมไม่ได้ดูหมิ่นเหยียด-หยามอะไรหล่อนหรอก แต่พูดจริงเกินไปหน่อย เบลเป็นผู้หญิงที่น่ารักมากในด้านฟรีเซ็กซ์ แต่ต้องหมายถึงว่า หล่อนต้องการด้วย”

“แล้วคุณมาพูดเรื่องนี้กับผมทำไม?”

“แปลกใจนะซิ”

“แปลกใจ เรื่องอะไร?”

“ผู้หญิงให้ท่าขนาดนั้นแล้ว ทำไมคุณถึง...”

ก่อนคี๊ธจะพูดจบประโยคเขาก็สวนออกไปเสียก่อนว่า

“ถ้าคุณไม่เข้าใจก่อน ก็ขอให้เข้าใจเสียเดี๋ยวนี้เถิดคี๊ธ ผมไม่รู้สึกเดือดร้อนจำเป็นนักหรอกในเรื่องนี้”

“พูดกันตามตรงแบบลูกผู้ชายเลย ไม่ต้องเกรงใจ ผมและบ๊อบไม่ขัดข้องนะ เรื่องนี้ ตามสบาย ไม่ว่าเบลหรือคริส”

“ขอบคุณ แต่ ‘ไม่’ หรอก สำหรับผม”

“คุณเป็นอะไรไปวะ?”

“ผมก็เป็นผมน่ะซิ จะเป็นห่าที่ไหนไปได้ยังไง”

“ผมหมายถึงว่า คุณเป็นผู้ชายหรือเปล่า?”

“ทั้งดุ้นเลย แล้วก็ดุ้นใหญ่เสียด้วย”

“ใช้งานได้ดี?”

“แน่นอน เพียงแต่จะใช้หรือไม่ใช้เท่านั้น”

“อ้าว! แล้วผู้หญิงของฝ่ายผมไม่ช่วยอะไรคุณได้บ้างเลย

รึ หล่อนไม่สวย ไม่มีเสน่ห์ดึงดูดใจคุณบ้างเลย ไม่มีส่วนใดที่จะปลุกอารมณ์?”

จอมพรานหัวเราะต่ำๆ ในลำคอ

“มากเกินพอเสียด้วยซ้ำ ถ้าจะพิจารณากันถึงเฉพาะด้าน ‘วัถตุแห่งความใคร่’ และโดยใจจริงผมก็ปรารถนา บางขณะร่าง-กายก็เรียกร้องแทบระเบิด นอนหลับบางครั้งยังฝันเปียก แต่...”

“อะไร?”

“ไม่มีคำอธิบาย เพราะไม่ต้องการอธิบายว่ะ กลับเข้าไปนอนเสียเถิดไป๊ เพื่อนยาก ผมเองก็จะนอนเหมือนกัน หรือว่าไม่อยากจะนอนในกระโจม จะมานอนตากน้ำค้างกะผมก็มา”

คี๊ธเอามือเกาหูแกรกๆ พยายามจ้องเขาในเงาสลัว แต่ก็มองไม่เห็นอะไร นอกจากร่างสันทัดแกร่งเกร็งที่ยืนนิ่งอยู่นั้น

“คุณเห็นได้ยังไงว่าผมแอบอยู่ที่ก้อนหินนั้น?”

แล้วหมอนั่นก็ถามตรงๆ

“ถ้าไม่เห็น ก็ไม่ใช่พวกที่คุณจ้างให้มาทำหน้าที่นำทางและพรานคุ้มกันซิ”

“เพราะเห็นผมหรือเปล่า เลยปล่อยเบลหลุดมือไปคืนนี้ ความจริงผมไม่ได้ตั้งใจเลย และถ้าเป็นอย่างนั้น ผมเสียใจตายห่าเลย”

“อย่าเสียใจไปเลย สันดานผมไม่ ‘หงี่’ เหมือนคุณ หรือเชิดวุธหรอก มันอาจทารุณเหมือนกัน...ที่ความรู้สึกเกิดขึ้น แต่จิตใจที่จะบังคับควบคุมตัวเองเป็นสิ่งสำคัญมาก คุณไม่ได้เป็นต้นเหตุให้ผมปล่อยเบลไป ทั้งๆ ที่มีโอกาสดีเลิศอย่างที่คุณคิดหรอก แต่ผมปล่อยหล่อนไปเอง”

“ผมไม่เข้าใจคุณเลย!”

“ก็ไม่ต้องเข้าใจอะไร เพราะมันไม่สำคัญ”

“แน่ใจหรือว่าไม่มีอะไรบกพร่องในด้านนี้”

รพินทร์ฉุนกึก วางไรเฟิลที่ถืออยู่ลงกับแคร่ไม้รอบโคนต้นไม้ พับแขนเสื้อขึ้น คี๊ธเห็นท่าแบบนั้น ก็เผ่นพรวดออกไปยืนห่าง ร้องละล่ำละลักออกมา

“เฮ้ย! บ้านะ...นั่นจะทำอะไร”

“ให้โอกาสเพียงแค่นับหนึ่งถึงสาม ถ้า ‘เอ็ง’ ยังไม่ไปให้พ้นหน้า ‘ข้า’ เสียเดี๋ยวนี้ พ่อจะแตะ ‘ช้าง’ ให้ล้มอีกสักครั้ง... เอาละหนึ่ง !...”

พ.อ. ลาร์รี่ คี๊ธสบถลั่น โกยอ้าว มุดกลับเข้าไปในกระโจมพักโดยดี พรานใหญ่โคลงศีรษะช้าๆ แล้วถอนใจเฮือก เอาหลังมือขยี้ปลายจมูกแรงๆ คว้าไรเฟิล ก็เดินตรงไปยังที่นอนของตนทันที

รพินทร์เอนกายลง เขียผ้าห่มดำปู้ปี้บางๆ คลุมด้านปลายเท้าไว้แล้วคว้ากระสอบป่านใกล้ๆ ขึ้นมาวางทับอกไว้ป้องกันความหนาว ยกมือขึ้นก่ายหน้าผากหลับตาลง

ไม่มีใครเห็นสภาพแท้จริงของชายผู้น่าสงสารผู้นี้หรอกว่า เขากินอยู่หลับนอน และต้องใช้ชีวิตเสี่ยงภัยหมิ่นเหม่ต่ออันตราย ตลอดจนประสบกับความบอบช้ำยุ่งยากลำบากใจสักเพียงไหน แต่เขาก็ไม่เคยสำนึกถึงสภาพของตนเอง หรือคิดสงสารตัวเองเลย อย่างคนปลงตก

ชีวิตนี้ยากแค้นระทมทุกข์นัก บางที ถ้าตายเสียได้ก็คงหมดทุกข์...

บอกกับตนเองเช่นนั้น !...

แต่แล้ว ก็มีเสียงตอบความคิดของเขามา ชนิดชัดเจนแจ่มใสที่สุด เบาๆ ว่า

“ยัง! ยังตายไม่ได้ง่ายๆ นักหรอก ผู้กอง กรรมเก่าของผู้กองยังไม่หมด...เขาเรียกอะไรนะ อ้อ! วิบากกรรม ยังไงล่ะ!”

รู้สึกจะชินๆ เสียแล้ว กับอนุสติ หรือจิตใต้สำนึกของตนเองประเภทนี้ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะค่อยๆ เผยอเปลือกตาขึ้นในลักษณะหรี่ เพื่อจะดูที่มาของเสียงที่ประสาทสัมผัสบอกว่า น่าจะดังอยู่ใกล้ตัวแค่นี้เอง

เปล่า! นอกจากความมืดสลัวรอบกาย และความวิเวกวังเวงเปล่าเปลี่ยวรอบด้านแล้ว เขามองไม่เห็นอะไร

“ไม่เอาน่า อย่ามาทำลูกไม้ หรี่ตาดูแบบนั้น รับรองว่าผู้กองหลอกผมไม่สำเร็จหรอก นึกว่าผมไม่รู้งั้นหรือ?”

กระแสเสียงกังวานทุ้มไพเราะ เจือไปด้วยแววสัพยอกนั้นเวี่ยแว่วมาอีก จับทิศไม่ได้ว่ามาจากด้านซ้ายหรือขวา หรือว่าเหนือศีรษะของเขา แต่ก็ไม่อยากจะค้นหาที่มาอีกแล้ว ปากก็พึมพำออกไปว่า

“มาให้ฉันเห็นตัวแก ในขณะที่ฉันยังลืมตาอยู่นี่หน่อยไม่ได้หรือ แงซาย”

“ไม่ได้หรอก ผู้กองก็รู้อยู่แล้ว ว่าผมเป็นคนขี้อาย”

“แล้วนี่แกจะพูดกับฉันโดยเสียงเท่านั้นเองรึ?”

“ผู้กองอยากเห็นผมหรือ?”

“ใช่ ฉันอยากเห็นแก”

“หลับตาลงเสียซิ ปิดเปลือกตาให้สนิท ไม่ต้องถึงกับนอนหลับไปหรอก แต่บอกก่อนนะ ห้ามลืมตา หรือทำเป็นค่อย ๆ หรี่ตาดูเป็นอันขาด ไม่งั้นผู้กองจะมองไม่เห็นผมหรอก”

“เอา ตกลง”

เขาปิดเปลือกตาสนิทลงตามเดิม

พิโธ่...ห่างไกลที่ไหน เจ้าอดีตคนใช้ชาวดงคู่ปรับเท่า ๆ กับมิตรร่วมตายในอดีต นั่งยิ้มพรายอยู่ใกล้ ๆ ตัวเขาระหว่างที่ยังนอนอยู่นั่นเอง ในคราบเดิมของ ‘แงซาย’ จอมพเนจร

“เป็นไง เห็นผมแล้วยัง?”

ร่างนั้น นั่งอยู่บนตอไม้ถามมาปนยิ้ม

“ฮือม์ เห็นแล้ว...กะรุ่งกะริ่งเหมือนเดิม นี่แกไม่คิดจะเปลี่ยนชุดเดิมของแกเสียบ้างหรือยังไง กบาลคาดผ้าแดง เสื้อดำ กางเกงครึ่งแข้งดำ ปืนคานเหวี่ยง 44-40 รุ่นเจสสีเจมส์”

“แงซายจะเป็นแงซายได้ก็ต้องอยู่ในชุดนี้แหละ จะให้ผมเปลี่ยนเครื่องทรงยังไง ใส่สูท ผูกไท หรือเดาะทักซีโด้เสียเลยงั้นกระมัง”

“นี่ฉันวิเคราะห์ไม่ถูกเลยนะ ว่าไอ้ที่ฉันเห็นแกมาบ่อย ๆ ในเวลาอยู่คนเดียว ใกล้จะหลับ...ขณะหลับ...หรือขณะไม่สบายนั้นนะ ฉันสร้างภาพของแกขึ้นมาเอง จากจิตใต้สำนึกของฉันหรืออะไรกันแน่”

ยิ้มนั้น กว้างออกไปอีก ในชีวิตของรพินทร์ ไพรวัลย์ ที่ท่องเที่ยวแล้วในโลกกว้างไกล ยอมรับกับตนเองว่า **ยังไม่เคยเห็นบุรุษเพศชาติใด เผ่าพันธุ์ใด สวยสง่าคมคายทั้งสรีระ**

และอากัปกิริยาท่าที เท่ากับเจ้าคนใช้ชาวดงผู้นี้ เขาอยากจะเรียกว่า 'สวย' มากกว่าจะใช้คำว่า 'หล่อ' เพราะเจ้าที่มันสวยจริงๆ เทพบุตรกรีกที่ปั้นไว้บางองค์ ยังดูแล้วไม่ประทับใจเท่า

"การพยายามที่จะวิเคราะห์อะไร ในสิ่งที่มันเป็นไปไม่ได้ เป็นเรื่องของคนบ้า หรือมิฉะนั้นก็จะเป็นต้นเหตุทำให้บ้า เพราะฉะนั้น ยุติการ 'วิเคราะห์' ของผู้กองลงเสียดีกว่า"

"ฮือม์ ดีเหมือนกัน ต่อไปนี้ฉันจะไม่ค้นหาที่มาของแกอีกแล้ว แต่อยากจะถามว่า แกมาทำไมนี่?"

"เห็นผู้กองยังไม่หลับ หรือหลับยังไม่ลง ก็เลยมาเป็นเพื่อนคุยด้วยยังไงล่ะ"

"เป็นเพื่อนคุย หรือเพื่อนยั่วโทสะ"

แงซายยักไหล่

"ก็..."

"สุดแล้วแต่จะคิด ปกติวิสัยของผู้กองก็เป็นคนขี้หงุดหงิดขี้พาโลอยู่แล้ว ยิ่งมายุคนี้ ยิ่งหนักขึ้น เหมือนนกฮูกแก่ๆ ที่อารมณ์บูดอยู่ตลอดเวลายังไงล่ะ!"

"เห็นไหม เริ่มยั่ว เริ่มกวนอารมณ์อีกแล้ว"

แงซายยกมือขึ้นโบก บอกมาโดยเร็วว่า

"โอเค โอเค ไม่พูดอะไรให้กวนบาทาอีกแล้ว...ขอชมหน่อย ผู้กองรักษาสัจจะได้ดีมากนะ คืนนี้"

"ไม่ว่าคืนนี้ หรือคืนไหน ฉันก็จะพยายามรักษาสัจจะนี้ตลอดไป ถ้าหากสติสัมปชัญญะยังเป็นของฉันอยู่"

"ดี! นายหญิงของผมจะได้ไม่เสียใจ"

“นายหญิงของแก...”

เขาทวนคำอย่างขื่น ๆ

“บอกฉันหน่อยได้ไหม ขณะนี้นายหญิงของแกทำอะไร อยู่ที่ไหน?”

เจ้าชาวดงโฉมงามทำเป็นหลับตาลง

“เดี๋ยว ขอ ‘เล็งทิพย์เนตรดูเหตุการณ์’ ก่อน...อ้อ ๆ ๆ เห็นแล้ว...นายหญิงอยู่ในชุดราตรีสีขาวล้วน กำลังเต้นรำอยู่กับใครที่ไหนก็ไม่รู้ เห็นหน้ายังไม่ชัดแฮะ ดูท่าทางเธอมีความสุขมาก ร่าเริง แจ่มใส สุขภาพดี ไม่มีอะไรต้องห่วงหรอก”

แล้วเจ้านั่นก็ลืมตา ยิ้มยิงฟันขาวตามเดิม

“ก็...ควรจะเป็นอย่างนั้น ถูกต้องแล้วนี่”

เขาพูดแผ่วเหมือนรำพึงกับตนเอง

แงซายแหงนมองขึ้นไปบนยอดไม้ ต้นที่เขานอนอยู่

“นกเขาตัวที่มันเคยร้อง จู้ฮูฮุกกรู บนยอดไม้นั่น ป่านนี้คงจะหลับไปแล้วนะ ไม่ได้ยินเสียงของมันเลย”

“ตะวันตก นกมันก็หลับ แกจะไปยุ่งอะไรกับมัน”

“อยากปลุกให้มันตื่นขึ้นมาร้องเพลงขับกล่อมผู้กองอีกนะซิ หรือให้มันละเมอร้องออกมาก็ยังดี...อะไรนะ...**จูฮูฮุกกรู เขาคูคร่ำครวญ จูฮูฮุกกรู เจ้าร้างนวลโศกซวนซบเซา...**”

“หยุดเสียทีเถอะ แงซาย ฉันขอร้อง”

เจ้านักยั่วชั้นเลิศ ไม่สนใจกับคำขอร้องของเขา ป้องปากร้องเพลงแสนไพเราะระคนเศร้านั้นออกไปอีกประโยคหนึ่ง ขึ้นไปบนฟ้ามืดว่า

“ฉันยังรักเธอนะนี่...”

แล้วก็ทำท่าป้องหู รอคอยเสียงร้องสะท้อนตอบข้อความมา เหมือนเมื่อตอนเย็นนี้ แต่ปรากฏว่าเงียบสงบ คราวนี้ไม่มีสำเนียงเสียงใดตอบมาเลย แงซายเบะปากยักไหล่

“โน อานส์เซอร์...ไม่มีเสียงตอบจากสวรรค์!”

“ฉันว่า ฉันไม่ด่าแกแล้วนะ แต่มันก็อดใช้ผรุสวาทังไม่ได้ห่าดง!”

“ตอนนี้เวลาเท่าไรแล้ว ผู้กอง”

“เสือกถามทำไม ก็เห็นแล้วว่ามันดึก”

“ได้ยินเสียงอะไรมั่งไหม นอกจากเสียงกวนประสาทของผมน่ะ”

“จักจั่น จิ้งหรีด เรไร”

“เศร้าไหม?”

“แน่นอน เศร้า!”

“ผมจะร้องเพลงกล่อม”

“ดี”

“ชั้นเป็นสาวขอนแก่น ยังบ่เคยมีแฟน บ้านอยู่แดนอีสาน..”

“ไปเสีย ก่อนที่ฉันจะลุกขึ้น แล้วก็เตะแก!”

เขาพูดช้า ๆ เน้นทีละคำ

แงซายอมยิ้ม ยกมือขึ้นเป็นพระห้ามญาติ แล้วลดลงมากอดอก เปลี่ยนมาเป็นเพลงหนึ่ง ซึ่งรพินทร์สดับเพียงท่อนแรกก็สะอึกอึ้งเหมือนถูกสะกด

*“*ยามดึกนึกเศร้า ให้เหงาใจ*

เสียงเรไร ร้องหริ่ง ๆ ยิ่งเตือนใจให้คิด

โอ้! ชีวิตเรา ช่างเหงา
ม้วเมาละเมอ เฝ้าเพ้อคิด
ถึงชีวิตครั้งก่อนเก่า เมื่อเราแรกเริ่มรัก
แรกรักหวานนัก น้ำคำ ที่พร่ำรำพัน
ชื่นใจกัน
มุ่งหมายมั่น รักพลันมากลับมากลาย
ดูซิดูอนาถ น่าอนาถใจ
คิดไม่วาย...รักกลับกลาย
รักคลาย รักหายสดชื่น
ขมขื่นหมดหวัง เหมือนเมฆบังนภา..”

รพินทร์ ไพรวัลย์หลับไปแล้ว อย่างซึมเซาเงียบเหงา ทรวง...

พี่ชายกลางนอนขนาบอยู่เบื้องขวา พี่ชายใหญ่เบื้องซ้าย และถัดจากพี่ชายใหญ่ไป ก็คือไชยยันต์ ส่วนหล่อน...ดาริน วราฤทธิ์ นอนอยู่ตรงกลาง หล่อนหลับ ๆ ตื่น ๆ สลับกันอยู่เช่นนี้ไม่ทราบว่ากี่ครั้ง มือทั้งสองประสานกันอยู่กลางทรวงอก ภายใต้คลุมของแบล็งเก็ตผืนใหญ่

รอบด้านเงียบ ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงอันเป็นธรรมชาติของพงไพร เพราะแมลงเล็ก ๆ หรือจิ้งหรีดสักตัวก็ไม่ทำเสียงขึ้น

เวลาล่วงผ่านไปสักเท่าใดในขณะนี้หล่อนไม่ทราบเพราะ

---

* เพลง ‘ครวญรัก’ คำร้อง เอิบ ประไพเพลงผสม ทำนอง เอื้อ สุนทรสนาน

อยู่ภาวะมืดตื้อไปหมดทั้งสมอง แขนขาร่างกายหนักอึ้งไปหมด คล้าย ๆ จะกระดิกกระเดี้ยไม่ได้

พี่ชายและเพื่อนที่นอนเรียงขนาบชิดอยู่ ณ บัดนี้ หลับสนิทเป็นตาย ความรู้สึกของหล่อนบอกกับตนเองเช่นนั้น

แรกสุด หล่อนเริ่มภาวนาหัวใจพระเจ้า 5 พระองค์

พอครบ 3 คาบ เริ่มรู้สึกว่าเลือดลมที่กำลังถูกจับเป็นก้อนแข็งคลายลง และกระดิกกระเดี้ยได้บ้าง จึงเปิดเปลือกตาขึ้น สิ่งแรกที่เห็น ก็คือหลังคาพลาสติกที่ขึงกั้นน้ำค้าง สูงจากระดับที่นอนหงายราบอยู่เพียงแค่ไม่เกิน 1 เมตรครึ่ง

แสงไฟในกองที่กำหนดสั่งกันไว้แล้วก่อนหน้าจะเข้านอนมีอยู่ 3-4 กอง ดักอยู่ตามปากทางด่านของหมู่หินแวดล้อมบริเวณแค้มป์ที่พักดูจะโรยหรี่ลง แต่ก็พอเหลือแสงอยู่บ้างเล็กน้อย พวกลูกหาบหลับยามกันหรืออย่างไรนี่จึงไม่เติมเชื้อฟืน

ม.ร.ว.สาวเม้มริมฝีปาก ใช้ศอกดันแรง ๆ ไปยังพี่ชายกลางที่นอนอยู่ด้านขวาก่อน กระทบต้นแขนเข้าแรง ๆ ถึง 3-4 ครั้ง อย่างเจตนาทดสอบความรู้สึก

ปรากฏว่าเขาหลับสนิทจริง ๆ สนิทเกินไปเสียด้วยซ้ำ เพราะการกระแทกแบบนั้นน่าจะรู้สึกแล้วสำหรับอดีตพรานไพรเช่นชด ประชากร

หล่อนทดลองใช้อาการเดียวกัน ไปทางเชษฐาพี่ชายใหญ่ผู้อยู่ทางซ้ายมือก็ไร้ผลเช่นกัน เขาไม่รู้สึกตัวเลย เป็นการหลับลึก หรือมิฉะนั้นก็ขี้เซาผิดปกติไปมาก! ส่วนถัดไป เสียงกรนของไชยยันต์สม่ำเสมอ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ละเมอเรียกนามเมียรักว่า 'มาเรีย' แล้วก็อู้อี้อุบอิบ ฟังไม่ได้ศัพท์

ดารินค่อยๆ ผงกศีรษะ มองพิจารณาออกไปยังบริเวณที่ตั้งแค้มป์ ซึ่งเป็นที่ราบโล่ง แต่แวดล้อมไปด้วยหมู่หินนั้นอย่างพินิจพิเคราะห์

กองไฟโทรมๆ สี่กอง ดักปากทางด่านอยู่ทั้งสี่ด้าน อันเป็นตำแหน่งที่พักนอนของลูกหาบ ที่แยกย้ายกันอยู่เป็นกลุ่มๆ หล่อนเห็นจากเงาสลัวๆ เลือนลางนั้นว่า มีร่างของพวกที่อยู่เวรยามนั่งเป็นเงาตะคุ่มอยู่ตรงตำแหน่งริมกองไฟแต่ละกอง ในมุมต่างๆ กัน แต่นิ่งเหมือนหินหรือมิฉะนั้นก็ตอไม้ ลักษณะดูจะผิดสังเกตไปจากพวกลูกหาบของหล่อนอย่างไรพิกล เพราะอาการของร่างเหล่านั้น คอหรุบๆ เห็นแต่สองไหล่โผล่สูง เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายแลไม่ชัดเพราะแสงสว่างไม่พอ ไม่มีแม้แต่ผ้าขาวม้าที่จะคลุมหัว ทั้งๆ ที่อากาศหนาวเย็นเยือกที่สุด นั่งกันอยู่ตรงกองไฟก็จริง แต่ดันไม่ดูแลสุมไฟเพิ่ม

ตรงพื้นใกล้ๆ กองไฟที่หรี่มอดจะดับมิดับแหล่ นอกจากลมดึกจะพัดวูบผ่านมา ก็แดงโชนขึ้นสักครั้งหนึ่ง ก็เป็นพวกลูกหาบกลุ่มละ 2 ถึง 3 คน ยังนอนคลุมโปงกันอยู่

ไกลออกไปในเงามืด กลางซอกโขดหิน ปีกซ้ายและขวาซึ่งจำได้ว่าหนานอินนอนดักอยู่ทางหนึ่ง และคะหยิ่นก็นอนดักอยู่อีกทางหนึ่ง เป็นเงาที่ค่อนข้างมืด สังเกตอะไรไม่ได้เลย

หล่อนกวาดตาอย่างพินิจถี่ถ้วนไปทีละจุด เท่าที่จะเห็นได้ แล้วมาหยุดจับเขม็งอยู่ที่กองไฟอันใกล้ที่สุดทางด้านปลายเท้า ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 7-8 ก้าว ซึ่งมีร่างหนึ่ง นั่งไหล่ห่อหลังคุ้ม หันหลังให้หล่อนอยู่

ถึงแม้ว่า นั่นจะเป็นการอยู่เวรยามตามคำสั่ง มันก็

ไม่ใช่คนของหล่อนเสียแล้ว! เพราะขนาดรูปร่างมันผิดวิกลไปมาก แม้จะเห็นข้างหลังก็ตาม ดูเหมือนหินหรือท่อนไม้ที่ใครนำมาตั้งไว้เสียมากกว่า

หญิงสาวพยายามสั่นปลุกพี่ชายทั้งสองที่นอนขนาบข้างต่อไป แต่ก็ไม่ให้กระโตกกระตากผิดสังเกต หรือทำเสียงใดๆ ให้เกิดขึ้นเลย เขาทั้งสองก็คงหลับเป็นตาย ไม่ยินยลอะไรทั้งสิ้นอยู่เช่นนั้น ลมหายใจสม่ำเสมอรวยๆ อย่างคนนอนหลับสนิทและเป็นสุขที่สุด

อะไรกันนี่ หล่อนตื่นขึ้นมาเห็นสิ่งผิดปกติประหลาดน่าพิศวงนี้ลำพังคนเดียวหรือ หล่อนฝันกลางดึกหรือเปล่า กัดริมฝีปากดูก็ยังรู้สึกเจ็บ

อย่างศิษย์มีครู (และครูก็คือรพินทร์ ไพรวัลย์นั่นเอง) ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ สำรวมจิตมั่น ทั้งๆ ที่ดวงตาเปิดโพลงเช่นนั้น หล่อนพนมมือขึ้นสวดภาวนามหาคาถา 'ชินบัญชร' ทันที จำได้ทุกบททุกตอน อันยาวเหยียด แล้วใช้ฝ่ามือทั้งสองลูบใบหน้าเส้นผม ตลอดจนลำแขนทั้งสอง จากนั้นก็ตวัดผ้าห่มขนสัตว์ออกโดยแรง...

อาการกระตุกแบล็งเก็ตขึ้นของหล่อน ทำให้อนุชาและเชษฐาผู้อาศัยห่มคลุมกายอยู่ด้วย ถูกผ้ารั้งออกพ้นจากการคลุมตัว พร้อมกับอากาศกลางดึกที่เย็นวาบสัมผัสผิวกาย แต่กระนั้นพี่ชายทั้งสองหารู้สึกตัวไม่

มือซ้ายถือไฟฉาย มือขวาถือไรเฟิล แล้วหล่อนก็ดึงกายขึ้นนั่งทันที กระถดตัวอย่างเบากริบออกมานอกผ้าขึงกั้น

หลังคา พอพ้นบริเวณที่นอน ก็ลุกขึ้นยืนเต็มตัว เดินช้าๆ ตรงปรี่เข้าไปร่างแรก ซึ่งเห็นอยู่ใกล้ที่สุดทันที

อีกสามก้าวจะถึง หล่อนประกบไฟฉายไว้กับกระโจมมือไรเฟิลส่งจี้เตรียมพร้อม แล้วกดสวิตช์ไฟขนาด 8 ท่อนสว่างจ้าจับเข้าไปทันที

ขนาดเตรียมใจเตรียมกายไว้ล่วงหน้าแล้ว ดารินก็ยังแทบผงะหลัง เพราะแสงไฟฉายที่สาดไปกระทบในระยะใกล้นั้น มันฟ้องชัดว่า **ร่างที่นั่งคอหรุบเหมือนอีแร้งทำหน้าที่อันดูผาดๆ เหมือนลูกหาบนั่งคุมผิงกองไฟอยู่นั้น หาใช่ลูกหาบของหล่อนไม่ จะดูยังไงก็ไม่ใช่ไปได้ เพราะเนื้อตัวรูปร่างมันจะเหมือนคน แต่มันเป็นคนอะไรก็สุดที่จะบอกได้ คล้ำ สีน้ำตาลปนดำ แห้งเกราะ ใหญ่โต มีแต่หนังหุ้มกระดูก ดุจใครเอาเหง้าไม้พันปีมาแกะสลักไว้ให้เป็นภาพสำหรับดูในพิพิธภัณฑ์แห่งยุคหินฉะนั้น**

ถ้าเป็นสมัยก่อนนี้ ดารินก็คงช็อคหมดสติไปแล้ว แต่สำหรับคืนนี้ เดี๋ยวนี้ พลังจิตของหล่อนก็เหมือนแบตเตอรี่ที่ชาร์จไฟไว้เต็มเปี่ยมแล้ว หล่อนไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึงกับอะไรทั้งสิ้น อรหันต์ทุกองค์ ประทับสถิตอยู่ตลอดทั้งสรีระทั่วองค์กายของหล่อนแล้ว ด้วยมหาคาถา ‘ชินบัญชร’

และนั่นคือกำลังใจและความเชื่อมั่นของหล่อน!

แทนที่จะถามว่า ‘ใคร’ หล่อนกลับใช้คำพูดเรียบๆ ง่ายๆ ว่า

“เจ้าจะเป็นเปรต อสุรกาย หรือสัตว์ในนรกภูมิใดก็ตาม

ทีเถิด เราก็ยินดีจะแผ่อุทิศส่วนกุศลให้ เพราะฉะนั้นไปเสีย อย่า มานั่งอยู่ตรงนี้!”

ร่างนั้นนิ่งเงียบเฉย...

ดารินใช้ปลายกระบอกไรเฟิล กระแทกที่กลางหลังมัน เบา ๆ เสียงลำกล้องเหล็ก กระทบวัตถุแข็งกระด้างดังกึก เหมือน กระทบตอไม้! ไม่เคลื่อนไหวไม่กระดุกกระดิก

หล่อนจับไฟฉายไว้ตลอดเวลา แล้วเดินอย่างระมัดระวัง เลี่ยงอ้อมไปทางด้านหน้าของมัน อันเป็นบริเวณที่พวกลูกหาบ นอนอยู่ 3 คน ในชุดนั้น ด้วยความกล้าหาญเกินหญิง เกิน สภาพของสามัญปุถุชน เพราะจิตแน่วเสียแล้ว ว่าไม่กลัวและ พร้อมที่จะเผชิญในทุกรูปแบบ

ก็คราวนี้แหละ ที่เห็นโฉมหน้ากันชัด เพราะมันก็กำลัง เหลือกตามองหล่อนอยู่เหมือนกัน...

ใบหน้านั้น เป็นใบหน้าของศพอาบยา ที่คำนวณหาอายุ ไม่ได้ ซึ่งดารินจำได้ดีสุดว่า หล่อนพบเผชิญมาแล้วในปราสาท พันธุมวดีในการเดินทางครั้งนั้น และหล่อนก็มองดูมันอย่าง วัตถุโบราณปราศจากความหมาย เพียงแต่ระวังตัวเท่านั้น ว่า มันเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไปบ้าง

ตาจับอยู่ที่ใบหน้าและร่างนั้น ตัวหล่อนเองทรุดลงวาง ไรเฟิลไว้ก่อน เอามือลูบคลำสำรวจลูกหาบชุดนั้น ก็พบว่า ทุก คนหลับเป็นปกติดี ยังหายใจ ร่างกายมีอุณหภูมิอยู่ เพียงแต่ ไม่มีใครรู้สึกตื่นตัวขึ้นเท่านั้น และแต่ละคนของพวกลูกหาบ หล่อนที่นอนสุมกันอยู่ ก็นอนอยู่เบื้องหน้า ห่างไอ้อมนุษย์ตน นั้นเพียงแค่เอื้อมเท่านั้น

ดารินยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูก หล่อนจะดำเนินการอย่างไรต่อไปดีนี่ แน่ใจที่สุดว่า ภายในบริเวณแค้มป์ทั้ง 15 คน เว้นจากหล่อน ตกอยู่ในภาวะถูกสะกดลงหมดสิ้นแล้ว

"เจ้าพูด หรือทำสัญญาณบอกข่าวอะไรกับเราได้ไหมว่าต้องการอะไร?"

หล่อนฝืนใจพูดขึ้นอีก

ก็เหมือนพูดกับท่อนหินตอไม้นั่นแหละ มันไม่มีคำตอบใดๆ ที่จะให้แก่หล่อนทั้งสิ้น นอกจากดวงตาเท่านั้นที่จะส่อถึงการมีวิญญาณเข้าครองอยู่ เพราะมันกลอกดูหล่อนได้ และกลอกดูตามการเคลื่อนไหวของหล่อนอย่างระมัดระวังเช่นกัน

ดารินลุกขึ้นยืนอีกครั้ง เมื่อมันยังไม่ส่อปฏิกิริยาเช่นไร หล่อนก็สงวนท่าทีเต็มที่ ไม่ผรุสวาทด่าทอ และไม่แสดงอารมณ์ร้ายใดๆ กับมันทั้งสิ้น เดินผละจากไอ้ร่างนั้นไปก่อน แล้วตรงไปยังอีกร่างหนึ่ง ซึ่งราวกับนัดกันไว้ ล้วนเอียงเอาส่วนหลังให้หล่อนทั้งสิ้น

ร่างนี้ น่าเกลียด น่าสะอิดสะเอียนกว่าตัวแรกเสียอีก เพราะริมฝีปากทั้งล่างและบนไม่มี มีแต่ฟันซีกโตๆ 4 ซี่ ล่างบนและกรามบางแห่ง จึงมองดูเหมือนแยกเขี้ยวตลอดกาล นั่งเข่าสูงท่วมหัวอยู่บนก้อนหินเตี้ยๆ ลูกหาบของหล่อนนอนกลิ้งหลับกันระเนระนาด

ดูกับว่ามันจะเชื้อเชิญให้พวกนั้นลงนอน และตัวมันเองเข้ามานั่งเฝ้ายามแทนให้นั่นแหละ

“สวัสดี สหาย ยินดีต้อนรับ เอ้า! มาจับมือกันหน่อยเป็นไร”

หล่อนก็ไม่รู้ตัวเหมือนกัน ว่าเหตุใดจึงพูดหน้าตาเฉยๆ ออกไปเช่นนั้น พร้อมทั้งยื่นมือส่งไปให้

ปรากฏการณ์ประหลาดก็เกิดขึ้นทันที ตัวแรกนั้น หล่อนเอาปากลำกล้องปืนกระทุ้งมันไม่สะดุ้งสะเทือนอะไรเลย ไอ้ตัวที่สอง ที่คุมที่กองไฟมอดอีกกองหนึ่ง **พอหญิงสาวส่งมือไปให้เท่านั้น มันก็ผงะถอยกรูดไปทันที ไม่ยอมให้ฝ่ามือของหล่อนกระทบถึงตัวมันได้**

หญิงสาวก้าวตามไปช้าๆ มันเริ่มพรวดยืนขึ้น สูงเกือบ 7 ฟุต แต่ก้าวถอยหลังหนี พอหล่อนหยุด มันก็หยุด ดารินหัวเราะหึๆ

“ถ้าทายไม่ผิด ก็ไอ้พวกเจ้านี่แหละ ที่เดินตามพวกข้ามาในถ้ำใต้ภูเขา เมื่อบ่ายนี้ บริวารลูกกะโล่ของมันตรัยทั้งนั้น”

เหมือนๆ กับพูดกับคนธรรมดา หล่อนต่อว่ามันแล้วละความสนใจไอ้ตัวนี้ไว้อีก เดินก้าวฉับๆ ตรงไปที่กองไฟสุดท้ายที่เห็นอีกตัวหนึ่งนั่งอยู่ เพียงแต่ใกล้เข้าไปเท่านั้น ร่างของอมนุษย์ตนนั้นก็ยืนขึ้นทันที แล้วก็เดินช้าๆ หนีเข้าไปบังมุมอยู่ที่ก้อนหิน โผล่ให้เห็นเพียงครึ่งตัว หล่อนเอาไฟฉายส่องหน้ามัมมี่ของฟาโรห์ อย่างไรอย่างนั้นไม่มีผิด โหนกแก้มสูง คางเรียว ส่วนปลายของจมูกแหว่งหายไปแล้วเป็นโพรงโหว่ลึกเข้าไป

“ถ้าคนของข้า...เป็นอะไรไปแม้แต่คนเดียว พวกเจ้าอย่าหวังเลยว่าจะได้ผุดได้เกิด”

หล่อนประกาศ พร้อมกับก้มลงตรวจดูลูกหาบที่หลับปุ๋ยเหล่านั้นต่อไป ซึ่งก็พบว่า นอกจากหลับอย่างถูกสะกดแล้ว ไม่มีใครถึงแก่ชีวิตแม้แต่คนเดียว!

บัดนี้ ดาริน วราฤทธิ์ เดินคว้างอยู่คนเดียว ท่ามกลางแค้มป์ ที่ถูกเหล่าอสุรกายยึดไว้หมด แล้ว คงเหลือหล่อนเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่มันยังไม่อาจครอบงำได้

ไอ้สามตน ที่หล่อนเข้าไปส่องไฟดูใกล้ ๆ เหล่านั้น บัดนี้ก็ยังไม่เร้นหายไปไหน ป้วนเปี้ยนเคลื่อนไหวแช่มช้าอยู่ภายในบริเวณแค้มป์ของหล่อนนั่นเอง ราวกับจะเป็นพวกลูกหาบเพียงแต่ว่า ไม่ยอมให้หล่อนเข้าใกล้ชิด หรือว่าตัวมันเองจะไม่บังอาจเข้ามาใกล้ชิดหล่อนเท่านั้น

อันดับต่อไป หล่อนพุ่งไปยังตำแหน่งที่คะหยิ่นนอนอยู่อีก พบร่างของเจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้าง นอนคู้ตะแคงห่มกระสอบป่านอยู่ จับชีพจรดู ก็ปกติ ยังมีชีวิตอยู่ เขย่าปลุกก็อู้อี้เหมือนคนเมา ไม่ยอมตื่น สำหรับทางคะหยิ่นนี้ หล่อนมอง

ไม่เห็นอมนุษย์ตนใดอยู่ใกล้เคียง ขนาดเตะพลั่กเข้าให้ที่สีข้างคะหยิ่นก็ยังไม่ยอมตื่น

คนสุดท้าย หล่อนตรงไปยังปากทางด่านสำคัญตำแหน่งที่นอนของครูพรานผู้เฒ่า คือหนานอิน พอใกล้เข้ามาเท่านั้นก็ได้ยินเสียงอึกอัก...อึกอัก เหมือนจะร้องเรียกอยู่ในลำคอ พอฉายไฟกราดเข้าไป ก็เห็นพรานเฒ่านอนหงาย ลืมตาค้างอยู่ ลักษณะของแกไม่เป็นอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่มีสภาพเหมือนคนเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ ขยับเขยื้อนตัวไม่ได้ถนัด เสียงก็ไม่มี ได้แต่ไหวตัวดบดิบเหมือนหนอน มีอาการเหมือนพยายามจะลุกขึ้น แต่คล้ายมีอะไรหนักๆ มาทับตัวไว้

เหนือศีรษะของแก ห่างออกไปเพียง 5 ก้าว ร่างสูงใหญ่ทะมึน ในเครื่องแต่งกายที่พอจะดูออกว่าเป็นชุดนักรบโบราณยืนตระหง่านคุมเชิงอยู่ และบัดนี้ กำลังแสยะคล้ายจะยิ้มรับหล่อนถลันปราดเข้ามาใกล้ พร้อมกับไฟฉายในมือ

ดารินชะงก...

จำได้ไม่ผิดเลย ติดตาอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ **ไอ้รูปร่างลักษณะหน้าตาอย่างนี้แหละ ที่หล่อนมองเห็นในความฝันที่หลอกล่อรพินทร์ให้ลงไปหล่นเหว ณ ที่ใดที่หนึ่ง**

“มันตรัย”

หล่อนร้องเรียกออกไปด้วยเสียงหนักๆ

“ใช่แล้ว นางผู้โสภิต!..”

เสียงตอบมาด้วยภาษาหนึ่ง ผ่านเข้าดวงจิตของหล่อนและเข้าใจได้ดีที่สุด

“เราคือ มันตรัย ผู้อมตะ เป็นวาสนาของเรานักที่นางยังจำเราได้ แม้เราจะมิได้อยู่ในร่างเดิมของเราแล้ว”

“เจ้าต้องการอะไรนี่ เจ้ายังมาตามราวีพวกเราอีกด้วยประสงค์ใด เราอโหสิกรรมให้เจ้าหมดสิ้นแล้ว”

หล่อนร้องออกไป

จอมผีดิบมันตรัย หัวเราะแหบ ๆ ระยะนั้น ห่างจากหล่อนประมาณ 3 วา

“อโหสิกรรมรึ จะยังประโยชน์อันใดขึ้นมาได้เล่าในเมื่อพวกของนาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าพรานไพรผู้กำแหงหาญผู้นั้น ทำลายล้างอาณาจักรที่เราครอบครองจนพินาศสิ้น ปล่อยพันธุมวดี ให้หลุดพ้นจากอ้อมอกเราไป อะไรเล่า ที่จะมาทดแทนชดเชยได้”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าต้องการอะไร บอกมา ขอให้หมดสิ้นเวร-กรรมกันเสียทีเถิด เราไม่ประสงค์จะก่อเวรภัยใด ๆ กับเจ้าอีกแล้ว ไม่เห็นรึ แม้แต่บริวารของเจ้าที่บังอาจเข้ามายึดครองค่ายพักของเรา เราก็ไม่ได้ทำลายใด ๆ เลย ปล่อยให้พวกมันเข้ามาเพ่นพ่านอยู่นั่น”

“ผิว์ฉะนั้นไซร้ ขออัญเชิญจิตรางคนางค์เทวี จงเสด็จมาสู่อ้อมแขนของมันตรัยผู้ภักดี ผู้รอคอยมานานนับแสนปีเถิด เราจะไปอยู่ด้วยกัน แล้วมันตรัยจะไม่มาปรากฏกายให้มนุษย์โลกได้เห็นอีกเลย

“จิตรางคนางค์เทวี!”

ดารินร้อง งุนงงไปหมด

“ใครกัน!”

“จิตรางคนางค์ ก็คือผู้ที่ประทับยืนอยู่เบื้องหน้ามันตรัย ณ บัดนี้นี่แหละ ในบรรพชาติ นานแสนนานมาแล้ว แต่ในความรู้สึกของมันตรัย เสมือนเมื่อวานที่ผ่านมานี่เอง ใต้ฝ่าพระบาทคือเชษฐภัคคินีของพันธุมวดี ดำรงตำแหน่งมงกุฎราชกุมารีแห่งนิทรานคร ผู้จะสืบราชบัลลังก์สืบแทนพระราชบิดา แต่ใต้ฝ่าพระบาททรงชิงชังมันตรัยราชปุโรหิตผู้แสนจะรักและภักดีต่อเบื้องบาทผู้นี้นัก ชิงดื่มยาพิษสละพระชนม์ชีพผละหนีมันตรัยไปเสียก่อน เมื่อเห็นว่าจะหลีกเลี่ยงไม่พ้น คงทิ้งแต่พระขนิษฐาพันธุมวดีไว้ เมื่อพลาดจากพี่สาว มันตรัยก็ต้องหันเข้าหาน้องสาวที่ยังเหลืออยู่ แม้ว่าความงามนั้น สิบพันธุมวดีก็ยังหาเทียบเท่าหนึ่งจิตรางคนางค์เทวีไม่ บัดนี้ โอกาสที่รอคอยแสนนานของมันตรัยได้มาถึงแล้ว เมื่อใต้ฝ่าพระบาทมาปล่อยพระขนิษฐาให้หลุดรอดจากอ้อมอกของมันตรัยไป ก็ขอจงกลับมาแทนตัวเถิด มันตรัยได้ตั้งสัจวาจาไว้แล้วว่า อีกกี่หมื่นกี่แสนชาติก็จะรอ...รอเพื่อความรัก”

“ไอ้บ้า! นอกจากจะเป็นปีศาจร้าย เจ้ายังเป็นปีศาจที่ตัวบ้าที่สุดด้วย ข้านะหรือ คือจิตรางคนางค์ พี่สาวของพันธุมวดีที่เจ้าหมายปองมาก่อน”

ดารินตวาดลั่น แต่เสียงหล่อนคงดังไม่เกินกระซิบเท่านั้น สมองหมุนคว้างไปหมด สติสัมปชัญญะเริ่มเลือน ๆ ราง ๆ ขาด ๆ หาย ๆ

“ใต้ฝ่าพระบาทเกิดแล้วดับแล้ววนเวียนกันอยู่เช่นนี้หลายร้อยหลายพันชาติ จนลืมชาติเดิมเก่าก่อนในอดีตกาลไกลโพ้น

หมดสิ้น ส่วนมันตรัยซิ ยังคงอยู่ คงรอคอย ด้วยจิตอันภักดี และมั่นคง พบกันในครั้งก่อน ก็ยังไม่มีโอกาสที่จะเตือนให้ระลึกถึงความหลังได้ แต่พบกันครั้งนี้เหมาะนัก ขออัญเชิญเถิดพระเจ้าข้า อัญเชิญกลับสู่มหาปราสาททองของนิทรานคร ซึ่งจะไม่มีผู้ใดพบเห็นเลย”

กล่าวพลาง วงแขนอันกว้างใหญ่นั้นก็อ้าออกเหมือนจะรอรับ

“มันตรัย! แม้ว่าเราคือจิตรางคนางค์ที่เจ้าว่าจริง และเจ้าเฝ้ารอคอยเราอยู่จริง แต่ชาติภพมันก็ได้ผ่านไปหลายกัปหลายกัลป์แล้ว ชาตินี้เราไม่มีอะไรจะผูกพันกับเจ้าเลย เจ้าจงไปตามทิศทางของเจ้า และสู่สุคติภพที่ดีกว่านี้ ปล่อยให้เราไปตามทางของเราดีกว่า”

อมนุษย์ผู้มีฤทธิ์ และมีวิญญาณอันเป็นอมตะ ส่ายหน้าแช่มช้า

“กรรมมะ เป็นสิ่งที่ไม่สูญหายสลายไปจากจักรวาลนี้ สัญญาณเก่าก็ย่อมมีการสืบต่อเนื่อง แม้มิตามทันในชาติใด ก็ย่อมจะชาติหนึ่ง พันธุมวดีตกอยู่ในอำนาจของมันตรัยมานานแสนนาน นี่มิใช่ผลของความผูกพันต่อเนื่องกันมาในฐานะพี่สาวและน้องสาวดอกหรือ มาชาตินี้ ใต้ฝ่าพระบาทและพวก จึงหวนกลับมาทำลายล้างมันตรัย และปลดปล่อยน้องสาวให้หลุดรอดไปได้”

“จะไม่มีการอโหสิกรรมกันเลยหรือนี่?”

“อโหสิกรรมจะหมดสิ้นไป ก็ต่อเมื่อมีการชดใช้ถ่ายบาปเท่านั้น มิใช่ว่าใครทำกรรมไว้แก่ผู้ใด แล้วต้องการจะพ้นกรรม

นั้น ก็เอ่ยเป็นวาจาแต่เพียงถ้อยคำว่าขออโหสิ หาเป็นสิ่งที่ถูกต้องไม่”

“ก็เราไปทำกรรมใดไว้กับเจ้าเล่า?”

“หนึ่ง ผละหนีจากหัวใจที่แสนรักและภักดีของชายหนึ่งสอง ยังติดตามมาปลดปล่อยนางผู้เป็นตัวแทนแห่งความรักนั้นด้วย นี่มิเรียกว่ากรรมหรือ?”

“เราไม่รู้ตัวเลย เราไม่มีเจตนา ถ้ารู้เราก็จะไม่กระทำเจ้านั้นเป็นปีศาจร้ายที่ไม่รู้จักผุดจักเกิด และเต็มไปด้วยความอาฆาตพยาบาท ถ้าสิ่งที่เจ้าพูดนี้เป็นความจริง เรื่องราวมันก็ผ่านมากี่กัปกี่กัลป์มาแล้ว เจ้ายังปรารถนามุ่งมั่นอยู่ ในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ และจะขอถามหน่อยว่า แม้เรามิได้สมัครรักเจ้า แต่บรรพชาติอันยาวไกลนั้น เป็นบาปของเราด้วยหรือ”

“ใต้ฝ่าพระบาทไม่รู้ความนัยที่ลึกซึ้งไปกว่านั้น ใต้ฝ่า-พระบาทผิดสัจจะเอง สมเด็จพระราชบิดาพระชนม์ชีพขาดแล้วถึงคราวที่จะต้องสวรรคต แต่ใต้ฝ่าพระบาทมาขอร้องมันตรัยให้ทำพิธีต่อพระชนม์ชีพให้ ด้วยความรักที่มีต่อมกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ มันตรัยต้องยอมสละ ควักดวงตาข้างหนึ่งออกเข้าพิธีถวายเป็นโอสถต่อพระชนม์ชีพท้าวเธอ จนดำรงชนม์อยู่ต่อมาได้อีกนาน โดยสัญญาว่า จะเข้าพิธีอุปภิเษกกับมันตรัยผู้ช่วยชีวิตพระราชบิดา แต่ครั้นเมื่อมันตรัยสละให้แล้ว พระราชบิดารับรู้ก็ยินยอมยกใต้ฝ่าพระบาทให้แล้ว ใต้ฝ่าพระบาทก็ชิงเปลี่ยนภพหนีไปเสีย! นี่ไม่ใช่ความบาป ความตอแหลหลอกลวงของอิสตรีดอกหรือ?”

“ถ้าเช่นนั้น มันก็แปลว่าเราไม่ได้มีจิตเสน่หาเจ้าเลย”

“ใช่! ใต้ฝ่าพระบาทไม่ได้มีจิตผูกพันพิศวาสมันตรัยผู้ภักดีเลย แต่ไปหลงรักอยู่กับอัคนีรุทร์ กษัตริย์หนุ่มโฉมงามแต่อำมหิตแห่งปัญจาล ศัตรูเก่าของนิทรานคร!”

“อัคนีรุทร์! ใครอีกล่ะ?”

มันตรัยหัวเราะเย้ยหยัน

“ก็จะใครเสียอีกละ ก็ไอ้พรานไพรซอมซ่อพเนจรในปัจจุบัน ที่ใต้ฝ่าพระบาทดั้นด้นหามันแทบเลือดตากระเด็นอยู่นี่น่ะซิ หมื่นกัปแสนกัลป์ไม่เคยได้พานพบกันอีกเลย เพิ่งจะมาพบกันในชาตินี้ กรรมที่มันก่อไว้ในอดีตกาล ทำให้มันต้องมาทุเรศซมซานหลงรักใต้ฝ่าพระบาทอยู่ในชาตินี้ ใต้ฝ่าพระบาทก็ยังอุตส่าห์ผูกสมัครรักใคร่ตอบ ติดตามค้นหามันอยู่อีก มันกำลังเดินทางไปสู่ความหายนะ จะตามมันไปทำไม!”

“รพินทร์!..โธ่...”

ดารินครางออกมา ตกตะลึง

ร่างสูงใหญ่ในชุดนักรบนั้น เริ่มเคลื่อนเข้ามาใกล้ หล่อนอย่างแช่มช้า ในขณะที่หญิงสาวเริ่มตกอยู่ในอาการภวังค์ลืมตัว เสียงมันตรัยแผ่วเบามาอีก กระทบลึกเข้าไปกลางใจของ ม.ร.ว. ดาริน วราฤทธิ์

“ขอให้ใต้ฝ่าพระบาททรงทราบด้วย **มันตรัยต่อพระชนม์ชีพให้แก่พระราชบิดาของพระองค์ แต่อัคนีรุทร์กรีฑาทัพเข้าเหยียบย่ำรบราวี และในที่สุด พระราชบิดาก็สิ้นพระชนม์ในที่รบกลางสมรภูมิ ธนูของอัคนีรุทร์พุ่งเสียบพระศอ**

และนั่นคือสาเหตุที่ฝ่าพระบาทดื่มยาพิษปลงพระชนม์องค์เอง อันเนื่องมาจากหลงรักชายคนหนึ่ง และชายคนนั้นก็ฆ่าพ่อ! มันตรัยต่างหาก ที่มีใจรักอันบริสุทธิ์ต่อใต้ฝ่าพระ-บาท สละหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งดวงตา บัดนี้ จงมาเถิด มาสู่อ้อมแขนที่รอคอยมานานแสนนานของมันตรัย..”

อ้อมแขนนั้นโอบใกล้ร่างที่ยืนสั่นเทิ้มของหล่อนเข้าทุกขณะ...

ดาริน วราฤทธิ์ บัดนี้เสมือนตกอยู่ในภาวะถูกสะกดเสียแล้ว หล่อนยืนประสานดวงตาคู่ประหลาดปานลูกแก้วของพ่อ-มดนั้นไม่กะพริบ สิ้นสภาพความเป็นเจ้าของตัวเองลงชั่วขณะในโสตประสาทส่วนลึก หรือมิฉะนั้นก็ในดวงจิตของหล่อน แว่วแต่เสียงเปล่งกระซิบเรียกนาม **จิตรางคนางค์...จิตรางคนางค์...** สะท้อนก้อง กลับไปกลับมา และภาพที่ซ้อนเป็นเงาอยู่บนใบหน้าอันเหี้ยมหาญของชากนักรบรูปนั้น ก็แลเห็นเป็นภาพเค้าหน้าของนักบวชโล้นมันตรัยซ้อนทับอยู่ มิได้ดูน่าเกลียดน่ากลัวผิดจากภาพศพอาบยาเหมือนที่เคยเห็นในสมัยก่อน แต่เป็นใบหน้าอันสดใสเปล่งปลั่งของราชปุโรหิตหนุ่ม ในเครื่องแต่งกายอันเรืองรองไปด้วยเครื่องหมายแห่งอิสริยยศแห่งมหาอาณาจักรอันใหญ่ยิ่ง ยุคใดยุคหนึ่งของมนุษยชาติที่เคยมีความรุ่งเรืองไพศาลมาแล้วในปฐมกาล

วงแขนอันกว้างใหญ่กำยำนั้น โอบในลักษณะตระกองเกือบจะรอบตัวและห่างไม่เกินองคุลีเดียว ก็จะสัมผัสกายหล่อนอยู่แล้ว **ณ บัดนั้นเอง ราวกับผิวกายของหล่อนจะประกอบขึ้นด้วยกระแสไฟฟ้านับแสนโวลต์อาบไปทั่วทั้งร่าง มันตรัย**

สะดุ้งสุดกาย กระตุกแขนทั้งสองผงะออกไปอย่างแปลบ ปวดกะทันหัน พร้อมกับเสียงอุทานฟังไม่เป็นภาษา

ดารินคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ไร้สำนึกเช่นนั้น!

มันตรัยในซากของนักรบเคลื่อนเข้ามาอีกอย่างหมายมั่นพยายามที่จะเอื้อมมือให้ถึงตัวหล่อน ในระยะที่ยืนประจันหน้ากันอย่างกระชั้นชิดนั้นให้ได้ แต่พอมือนั้นใกล้เข้ามา หวุดหวิดจะถึงตัวก็ต้องกระตุกหดกลับ และมีอาการอยู่เช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

"ใต้ฝ่าพระบาท..."

กระแสเสียงวิงวอน ระคนเร่าร้อนใจนั้นดังมาละล่ำละลัก

"มันตรัยนี้ มิอาจที่จะแตะต้องพระวรกายได้เลย ขอได้โปรดปลดสิ่งเสนียดที่ติดอยู่กับพระอุระออกจากองค์เสียก่อนเถิด"

อย่างเลื่อนลอย หญิงสาวปล่อยไรเฟิล กับไฟฉายที่ถืออยู่ในมือลงกับพื้นโดยไม่รู้สึกตัว ค่อย ๆ ยกมือขึ้นแตะที่อกเสื้อตัวเอง...เสียงกระซิบว่า

"ปลดสิ่งเสนียดนั้นออกเสีย....ปลดออก...เหวี่ยงมันไปให้ไกลที่สุด!"

นั่นเหมือนจะเป็นการออกคำสั่งบังคับอยู่เหนือดวงจิตของหล่อน...

พานท้ายของไรเฟิลที่หลุดมือทิ้งลงนั่นเอง ส่วนปลาย ของมันกระทบเข้ากับศีรษะของหนานอิน ผู้กำลังนอนดิ้นรน

อึกอักอยู่โดยแรง ทำให้พรานครูผู้เฒ่าพ้นจากภาวะที่เหมือนมีอะไรมากดทับนั้นไว้ได้ พลิกตัวนอนคว่ำตะครุบไรเฟิลของหล่อนขึ้นมาได้ พร้อมกับตะโกนสุดเสียง

"นายหญิง อย่าถอดพระ!"

พร้อมกัน .300 เวเธอร์บี ของดาริน ซึ่งบัดนี้อยู่ในมือของหนานอิน ก็ระเบิดกัมปนาทเหมือนฟ้าผ่าในนรกแห่งความเงียบ สะเทือนลั่นไปในท่ามกลางบรรยากาศอันสงบงันนั้น

ดาริน วราฤทธิ์ สะดุ้งสุดตัว สติกลับคืนมาเป็นของหล่อนทันที สิ่งที่เห็น...ร่างของไอ้ผีดิบผงะออกไปอีก 2-3 ก้าว และก่อนที่จะทันไหวกายอย่างใด อมนุษย์ตัวมหึมานั้น ก็พุ่งปราดมาชิดตัวหล่อน มีอาการเหมือนจะโอบช้อนขึ้น แต่ก็อ้าแขนค้างอยู่เช่นนั้น หุบเข้ามาชิดตัวหล่อนไม่ได้ พร้อมกัน ใครคนหนึ่ง ซึ่งก็คงจะเป็นหนานอินนั่นเอง โจนพรวดเข้ามาชิดตัวหล่อนเคียงข้าง กระแทกปากกระบอกปืนเข้าไปที่อกของมันพร้อมกับเหนี่ยวไกกึกก้องขึ้นเป็นนัดที่สองครืนสนั่น

อมนุษย์ถอยด้วยก้าวยาว ๆ ของมัน เข้าไปในหมู่หิน ดวงตาทั้งคู่ลุกโชน เป็นไปไม่ได้ที่ระยะเผาขนแค่นั้น กระสุนทั้งสองนัดของหนานอิน จากไรเฟิลที่หล่อนทำตกไว้จะผิดเป้าหมาย ถ้าเป็นมนุษย์หรือสัตว์ป่า ที่มีเลือดเนื้อวิญญาณปกติ ก็คงหักพับสองท่อนไปแล้วด้วยแรงปะทะมหาศาล แต่นี่มันยังเคลื่อนไหวอยู่เป็นปกติ เพียงแต่ถอยกรูดเท่านั้น หนานอินยิงพร้อมกับเอาตัวกระแทกหล่อนโดยแรง ตะโกนสนั่นไปทั้งแค้มป์ว่า

"นายหญิงเป็นอะไรไป! ยืนนิ่งอยู่ทำไม มันเอาเราแล้ว!"

เมื่อนั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างจึงกลับคืนมาเป็นตัวของตัว ดารินอีกครั้ง แต่หล่อนก็ยังหมุนคว้างทำอะไรไม่ถูก หนานอินยิงเป็นนัดที่สาม ตามไปในเงามืดนั้น เสียงหัวกระสุนความเร็วสูงเจาะผ่านอะไรชนิดหนึ่ง ทะลุออกไปกระทบโขดหินด้านหลังห่างออกไป เกิดประกายไฟแลบวับ แล้วก็ส่งไรเฟิลกระบอกนั้นที่ร้อนฉ่าคืนให้หล่อน ในลักษณะยัดเยียด ตนเองก้มลงคว้า .357 แม็กฯ ประจำมือที่วางอยู่ตรงที่นอนขึ้นมาได้ ก็กระชากแขนหล่อนให้วิ่งเข้ามากลางแค้มป์ ตะโกนโวยวายปลุกทุกคนขึ้น ด้วยเสียงละล่ำละลักดังเอ็ดอึงไปหมด

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา ก็พลันทะลึ่งพรวดขึ้นจากที่นอนพร้อมกันหมด เหมือนคนที่เพิ่งจะพ้นจากภาวะผีอำ

“เฮ้ย! อะไร?”

ดูเหมือนว่า ทั้งสามคนจะตะโกนขึ้นพร้อมกันเป็นเสียงเดียว เผ่นผางออกมาพร้อมกับไรเฟิล และไฟฉายสาดวูบวาบไปมา พวกลูกหาบก็คืนสติตื่นกำลังจะงุ่มง่ามกันขึ้นมา

“ฉายไฟไว้ ระวังจะยิงถูกกันเอง มีอะไรเข้ามาเดินเกะกะอยู่ในปางพักเราอีกสองตัว!”

มีเสียงอยู่เท่าไหร่ หนานอินก็ตะโกนออกไปจนหมด

เนื่องจากก่อนที่จะแยกกันเข้านอน ทุกคนในคณะมีการนัดแนะซักซ้อมเตรียมรับเหตุร้ายที่เกิดขึ้นอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้น แม้จะไม่รู้เหนือรู้ใต้ว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อต่างตื่นขึ้นมาด้วยกัมปนาทเสียงปืนปานฟ้าแตก และเสียงตะโกนเตือนสติจาก

หนานอินเช่นนั้น พวกลูกหาบทิ้งตัวลงนอนราบกับพื้นทันที ส่วนเชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ที่โดดตะลีตะลานกันออกมา ก็ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า ไฟฉายประกบกระโจมมือ กราดไปโดยรอบ

แล้วร่างวิกลวิการ อันผิดไปจากสภาพของลูกหาบทั้งสอง ร่างที่ยืนอยู่กลางปางพักก็ตกอยู่ในเป้าไฟฉายทันที ลักษณะของมันแยกออกไปได้ชัดมากเมื่อเทียบกับลูกหาบ

"ใครนั่น เฮ้ย ทำไมมันรูปร่างใหญ่โตแบบนั้น"

เสียงไชยยันต์ร้อง แต่เชษฐา อนุชาไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่น้อย .458 ทั้งสองกระบอกของสองพี่น้องนักผจญภัย ระเบิดขึ้นทันที เกือบจะพร้อมๆ กัน ตูมแรกเป็นของเชษฐา ตัดเข้าหักก้านคอของไอ้ตัวที่กำลังปรี่เข้ามา ผลก็คือลำคอนั้นพับห้อย ร่องแร่งทันที ทำให้มันชะงัก แล้วเปลี่ยนทิศออกก้าวยาวๆ บ่ายหน้าจะหลบเข้าไปในโขดหิน

ขณะที่อนุชายิงเป่าเข้าไปที่กะโหลกด้านข้างของอีกตัวหนึ่ง ชิ้นส่วน 1 ใน 4 ของทรงใบหน้า กระเด็นแหว่งวิ่นไปในพริบตาเหมือนตอไม้ที่ถูกขวานจาม

ส่วนไชยยันต์นั้น อ้าปากตะลึงค้าง แล้วอึดใจต่อมานั่นเอง เสียงปืนจากพวกลูกหาบ ก็แซ่สนั่นขึ้นแทบทุกทิศทาง สุดแต่ว่าใครจะนอนอยู่ทางด้านไหน และเห็นภาพในมุมใด

ดารินเมื่อสติกลับคืนมาแล้วเช่นนี้ หล่อนก็คือแม่พรานสาวมือดีแห่งคณะนั่นเอง ทิ้งตัวลงนอนราบกับพื้นทันที ในเวลาเดียวกัน ก็รวบเอาขาของหนานอิน ที่กำลังจะแล่นเข้าไป

ให้คะมำหน้าลงด้วย เพราะวิถีกระสุนขณะนี้ สาดมาจากมุมต่างๆ ประสานกันว่อนไปหมด กระทบก้อนหินรอบด้านแตกกระจุยกระจายเป็นสะเก็ดคลุ้ง พร้อมประกายไฟแลบวูบวาบทั่วบริเวณ

ไฟฉายในมือแต่ละคน แต่ละด้าน ก็ส่องจ้าพร้อมกันขึ้นหมด อย่างน้อยก็เป็นการประกาศทิศทางว่า ใครอยู่ทางด้านใดบ้างในขณะนี้ เสียงคะหยิ่นแหกปากโว้กเว้กมาจากด้านที่มันนอนอยู่ และเสียงปืนลูกซองของมัน ก็แตกตูมตามถี่ยิบอยู่ตรงบริเวณนั้น **ตลอดทั้งปางพักขณะนี้ เป็นเหตุการณ์ชลมนชนิดที่ต่างฝ่ายต่างก็ยังไม่สามารถจะรู้แน่ว่ามันได้เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นทำนองไหน หรือจะรู้ก็รู้ประการเดียวว่า ภัยมืดเข้าถึงตัวแล้ว และบุคคลแรกที่ร้องปลุกเตือนทุกคนให้ตื่นขึ้นมา ก็คือหนานอิน**

ดารินนั้น พอกระชากขาพรานผู้เฒ่าล้มคะมำลง เป็นการป้องกันไม่ให้ถูกกระสุนฝ่ายเดียวกันแล้ว หล่อนก็บรรจุกระสุนไรเฟิลของหล่อน ที่หนานอินเป็นคนหยิบไปยิงในเสี้ยวนาทีวิกฤตนั้น ทดแทนเข้าไปทันทีอย่างรีบด่วน ไม่สนใจกับไอ้ผีดิบหมื่นปีสองตัว ซึ่งบัดนี้กำลังตกเป็นเป้าซัลโวของลูกปืนจากรอบทิศ หากแต่พลิกตัวกลับ สาดไฟฉายไปทางด้านที่มันตรัยหลบหายไปนั้น

หล่อนมองไม่เห็นอะไรเสียแล้ว จากลำไฟฉายในมือนอกจากความว่างเปล่า กับรอยแตกขาวเว่อของโขดหิน อันเกิดจากกระสุน .300 เวฯ แม็กฯ ของหล่อนเอง ที่หนานอินเป็นคนฉวยขึ้นมายิงใส่มันตรัย

ทางด้านเพื่อน พี่ชาย และพวกลูกหาบทั้งหลายภายในแค้มป์ ก็ซัดกันอยู่ราวกับประทัดแตก มีเสียงใครคนหนึ่งร้องลั่นแทรกขึ้นมาว่า

“ดูนั่น ยิงยังไงมันก็ไม่ยอมล้ม!”

จริงดังว่า ท่ามกลางลำไฟฉายไม่น้อยกว่า 5 กระบอก ที่สาดจ้าไปจับอยู่ที่ร่างผอมสูง ซึ่งใบหน้าซีกหนึ่ง ถูกกระสุนไรเฟิลแรงฤทธิ์ของอนุชาหรือพรานชด แบะหายไปเสี้ยวหนึ่งแล้ว บัดนี้ยังคงเดินเฉยเหมือนหุ่นยนต์ มิไยที่กระสุนนานาชนิดจะระดมพ่งเข้าไปที่ร่างของมัน ทะลผ่านรอบตัว ไม่ว่าจะเป็นหัวลูกโดดของลูกซอง หรือหัวอันหนักหน่วงอำนาจเจาะทะลวงสูงของไรเฟิล คงเห็นแต่เพียงเศษวัตถุต่างๆ อันประกอบขึ้นเป็นร่างของมันปลิวกระจาย เป็นขุย เป็นสะเก็ด หรือมิฉะนั้นก็เป็นฝุ่นว่อนไปทั่ว ตามแนวทางที่มันกำลังเดินหนีเข้าบังเหลี่ยมหิน ท่ามกลางการจ้องตะลึงค้างของทุกคน

ตัวที่อนุชาเปิดศักราชยิงขึ้นเป็นตัวแรก ของด้านฝ่ายในแค้มป์ หลบบังมุมหินไปแล้ว อดีตพรานชดขยับจะลุกขึ้นติดตามร้องบอกไปทางพรรคพวกให้หยุดยิงทางด้านนั้นก่อน โดยจะแล่นตามยิงให้ถึงที่ ชนิดถึงไหนถึงกัน แต่ไชยยันต์กระชากขาล้มลงตามเดิม กดตัวไว้ ร้องละล่ำละลัก

“อยู่กับที่ กลาง อย่าตามมันออกไปอย่างเด็ดขาด!”

“ฉันจะเอาตัวมันให้ได้ ว่ามันคืออะไร!”

อนุชาแผดเสียง พยายามลุกขึ้นให้ได้ แต่ไชยยันต์ ฉุดตัวไว้แน่น เสียงเชษฐากระหืดกระหอบบอกมาว่า

“ไชยยันต์ เอาตัวกลางไว้ อย่าให้ออกไป”

ยังไม่ทันจบคำพูด เขาก็บ่ายปากกระบอกปืนตามติดร่างที่คอหักพับไปแล้ว แต่ยังเดินลัดเลาะไปตามหมู่โขดหินเหมือนจะหาทางซอกซอนหนีออกไปให้พ้นบริเวณนั้น แล้วด้วยไหวพริบปฏิภาณของราชสกุลพี่ใหญ่ แทนที่เขาจะยิงไปยังจุดสำคัญอื่นใดในร่างกายของมันอีก คราวนี้กดศูนย์แว่บลงมาที่บริเวณข้อเท้าอันใหญ่โตที่ก้าวฉึบ ๆ อยู่นั้น กดตูมเข้าไปให้

ผลทันตาเห็นต่อมาก็คือ ร่างมหึมานั้น เสียการทรงตัวจากสภาพที่ยืนและเดินสองขาของมัน ดังว่ามีมืออันทรงพลังมากระชากขาฉะนั้น มันล้มฟาดลงกับพื้น เหมือนเสาไม้โค่นเสียงกระแทกลงกับพื้นพลั่กได้ยินถนัด แล้วกลิ้งห่างพ้นโขดหินออกมาสองตลบ

แน่นิ่งอยู่ตรงนั้น!

เชษฐากัดริมฝีปากแน่น กระชากลูกเลื่อนเอานัดใหม่เข้ารังเพลิงและจ้องปืนระวังพร้อม ไฟฉายสำหรับเขาไม่จำเป็นแล้ว เพราะใครต่อใครช่วยกันส่องจับไว้รอบด้านเห็นถนัดที่สุด กะว่า ถ้ามันลุกหรือขยับเขยื้อน.เขาจะกระหน่ำต่อไปด้วยหัวกระสุนน้ำหนัก 500 เกรน แรงปะทะกว่า 2 ตัน มันเป็นที่พิสูจน์เห็นชัดกับตาแล้วว่า ขนาดยิงก้านคอกระดูกหัก พับห้อยลงมันยังไม่สะดุ้งสะเทือนอะไร เดินได้เป็นปกติดี โดยทำท่าจะผละหนีไปเมื่อคนในแค้มป์รู้สึกตัว แต่พอเขาเปลี่ยนเป้าหมายใหญ่ โดยยิงตัดไปที่ข้อตีนอันใช้เป็นที่ทรงกาย หักกระดูกส่วนนั้นลง มันก็ล้มทันทีเหมือนกัน เหมือนเสาถูกเลื่อยตัดโคนไม่มีผิด

แต่บัดนี้ มันนิ่งเหมือนท่อนหิน ภายหลังจากล้มลงแล้ว!

เสียงพวกลูกหาบตะโกนกันแซ่ว่า “อยู่แล้ว นาย ไอ้ตัว นั้นอยู่แล้ว!”

เสียงปืนสงบนิ่งลงชั่วขณะ เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ลุกขึ้นมายืน นายช้วนหัวหน้าลูกหาบแล่นเข้ามาที่กลุ่มเขาก่อน พร้อมกับโวยวายพูดอะไรเร็วปรื๋อด้วยความตื่นตกใจฟังไม่ได้ศัพท์ เชษฐาเองขณะนั้นก็งงไปหมด แยกเขี้ยว ดวงตาทั้งค่หรี่ลง ไฟฉายคงจับอยู่เฉพาะร่างนั้น ไชยยันต์กระโดดเข้าไปที่เพิงพักนอน ตะเกียงแบตเตอรี่มีอยู่กี่ดวงที่ตั้งเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ก็เปิดสว่างจ้าขึ้น

อนุชาก็ร้องบอกให้พวกลูกหาบ ที่เพิ่งจะโผล่ขึ้นมาจากซอกกำบังต่าง ๆ รอบด้าน ระหว่างยิงกันหูดับตับไหม้ เร่งให้ใส่ไฟเข้าไปในกอง และโหมขึ้น พร้อมทั้งด่าโขมงโฉงเฉง เขาไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดกองไฟทุกกองจึงมอดดับลงหมด เหลือแต่เชื้อเพลิงเล็กน้อยเท่านั้น

เชษฐานั้นก็ไม่ทราบว่าขณะนี้น้องสาวไปอยู่ที่ไหน ตะโกนเรียกขึ้น พร้อมกับถามไปยังบรรดาลูกหาบทั้งหลาย แต่อึดใจเดียว ก็ได้ยินเสียงตอบมาด้วยเสียงแหบพร่าว่า

“น้อยอยู่นี่คะ พี่ใหญ่ อย่าห่วง ปลอดภัยเรียบร้อยดีทุกอย่าง”

พร้อมกับเสียงนั้น ร่างของราชสกุลสาวก็เดินจ้ำเข้ามาพร้อมกับครูพรานผู้เฒ่า ซึ่ง**บัดนี้หน้าของแกซีดจนเขียว กาย**

สั่นเทิ้มไปหมด แม้แต่นายชด ประชากร เองก็ยังไม่เคยเห็นหนานอินมีลักษณะอย่างนี้มาก่อน พอเข้าถึงก็ตรงเข้าไปจับแขนเจ้านายโดยตรงของแกไว้ คือ 'พรานชด' พูดอะไรกันเร็วปรื๋อชนิดคนอื่นจับฟังไม่ถนัด

ไชยยันต์สั่งให้หัวหน้าลูกหาบสำรวจบรรดาลูกน้องทันทีว่า ทุกคนยังอยู่ครบหน้ากันหรือไม่ ส่วนดารินนั้น พอเข้ามาถึงเชษฐาก็ตะครุบตัวไว้เขย่าโดยแรง

"น้อย! อะไรกันนี่ เกิดอะไรขึ้น แล้วเมื่อกี้นี้ ก่อนที่พวกเราทกคนจะตื่นขึ้นมา น้อยไปอยู่ที่ไหน"

ดารินตอบไม่ถูก ริมฝีปากสั่น หล่อนเองก็ตกใจแทบจะควบคุมสติไว้ไม่ได้เช่นกัน ขณะที่เสียงปืนเริ่มระเบิดขึ้นเป็นนัดแรก แล้วก็กลายเป็นระดมยิงกันสนั่นหวั่นไหวไปหมดทั้งบริเวณแค้มป์

ลูกหาบอยู่ครบหมดทุกคน แต่ไม่ต้องพูดถึงอาการและสีหน้าของคนเหล่านั้น ที่มีลักษณะเหมือนเพิ่งตื่นขึ้นมาจากฝันร้าย ทันใดนั้น ก่อนคำซักถามใดๆ จะได้เรื่องได้ราว เสียงคะหยิ่นก็ตะโกนโหวกๆ มาว่า

"นาย มาดูไอ้ตัวอะไรนี่ มันถูกปืนนายใหญ่นอนเป็นท่อนไม้อยู่ตรงนี้!"

ทุกคนไหวตัวพรึบอีกครั้ง และหันไปทางด้านนั้นเป็นจุดเดียว ก็เห็นคะหยิ่นกำลังยืนอยู่ตรงร่างประหลาด ที่เชษฐายิงตัดข้อตีนของมันล้มกลิ้งอยู่ให้เห็นเป็นพยานหลักฐานอยู่ริมปางพักตำแหน่งใกล้เคียงกับที่คะหยิ่นไปนอนดักปากทางด่านด้านนั้นอยู่มากที่สุด

โดยไม่ต้องชักชวนอะไรกันอีกเลย ทุกสิ่งทุกอย่างยังปล่อยให้เป็นปัญหาตกค้าง แต่เชษฐาก้าวพรวดตรงเข้าไปก่อนแล้วและทั้งหมดก็พรูตามหลังเข้ามาด้วยกันทั้งหมด...

ท่ามกลางดวงไฟฉาย และตะเกียงแบตเตอรี่ ที่ส่องจ้าอยู่โดยรอบ สิ่งนั้นนอนแข็งทื่อในลักษณะที่เห็นชัดๆ ว่า น่าจะเป็นวัตถุ มากกว่าศพของมนุษย์หรือสัตว์ชนิดใดที่เพิ่งจะเสียชีวิตลง แม้ว่าโดยลักษณะรปร่าง จะดเหมือนว่าครั้งหนึ่ง นานมาสักเท่าใดแล้วก็สุดที่จะคำนวณได้ มันอาจเคยเป็นมนุษยชาติมาก่อน หรือมิฉะนั้น ก็ซากเหง้าไม้ที่ใครมีเจตนาจะแสร้งแกะสลักขึ้นให้มีรูปร่างเหมือนมนุษย์ฉะนั้น

พวกลูกหาบที่เข้ามารุมล้อมอยู่ด้วยร้องลั่นเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ไม้ซุง แกะไว้เป็นรูปร่างเหมือนคน!”

อนุชาใช้เท้าทดลองเตะสะกิดอยู่ตรงบริเวณศีรษะของมัน เสียงปลายรองเท้ากระทบสิ่งนั้นดังกึกๆ และไหวขยับได้เพียงเล็กน้อยเพราะน้ำหนักอันมากมาย รอยกระสุนไรเฟิลขนาดหนัก แบบฟูลแพ็ชท์ หรือหัวแข็ง สำหรับเจาะกะโหลกช้างของเชษฐา ทะลุจากด้านหน้า มีรอยผ่านออกทางด้านหลังเป็นรูขนาดใกล้เคียงกับหน้าตัดของกระสุนนั่นเอง ไม่ได้สำแดงอาการจะเปิดปากแผลให้เหวอะเว้อออกไปมากมาย ผิดกับสภาพของเนื้อสัตว์มีชีวิตที่ถูกปืน มองดูคล้ายๆ ยิงผ่านทะลุยางรถแทร็กเตอร์อันเหนียวแน่น และไม่มีแม้แต่เลือดสักหยด

อาจมีลักษณะที่ผิดไปจากยางรถบ้างตรงบริเวณที่กระสุนเจาะผ่านออก โดยเฉพาะตรงบริเวณข้อเท้า ก็คือมีเศษคล้าย ๆ กระดูกแตกอ้า ทิ่มโผล่ออกมาจากรอยทางออกของบาดแผลตรงข้อตีน อันเป็นตำแหน่งที่บางที่สุด

เชษฐาคงหรี่ตายืนจ้องดูอยู่เช่นนั้น ระหว่างที่อนุชากับหนานอิน ก้มลงไปตรวจอยู่คนละด้าน คนหนึ่งด้านหัว อีกคนด้านปลายตีน

สาหรับดารินเงยบกรับ ขนตามผวกายลุกชัน

ก่อนที่ทุกคนในแค้มป์จะตื่นขึ้นมาพบกับเหตุการณ์ จนกระทั่งเกิดยิงกันสนั่นไปหมดนี้ หล่อนเป็นเพียงคนเดียวของคณะซึ่งตื่นขึ้นมาพบกับไอ้ซากของอมนุษย์เหล่านี้ก่อนแล้ว ซ้ำยังได้เดินเข้าไปดู และพยายามพูดกับมันใกล้ ๆ เหมือนคนธรรมดา ซึ่งมันก็ไม่แสดงอาการยินดียินร้ายอะไรกับหล่อน นอกจากเสือกเข้ามานั่งเฉยในบริเวณแค้มป์ที่พัก คอยแต่เหลือบมองดูหล่อนอย่างจับสังเกตท่าทีอยู่เหมือนกันว่าหล่อนจะดำเนินการอย่างไรกับมัน ครั้นพอจะเข้าใกล้ มันก็ลุกขึ้นเดินออกเลี่ยงห่างหนีให้พ้นระยะการเอื้อมมือถึง

การเคลื่อนไหว การดูเชิง ดูท่าทีมันยามนั้นที่มีต่อหล่อน ส่อชัดว่าน่าจะเป็นสิ่งที่มีวิญญาณเข้าครองสิงอยู่ ทว่าในขณะนี้ หล่อนยังไม่อยู่ในฐานะที่จะเอ่ยปากเล่าบอกความใดแก่คณะพรรคฯ ทุกคนได้เท่านั้น เพราะอ้าปากไม่ออกด้วยความงุนงงสับสนต่อเหตุการณ์อันเกิดขึ้นเหมือนภาพฝัน

และตัวหล่อนเอง แรกก็คิดว่าตนเองได้ฝันร้ายไป ถ้าไม่ใช่เพราะพยานหลักฐานที่พี่ชายใหญ่จับตัวมันได้คาหนังคาเขา โดยยิงคว่ำโค่โล่ทิ้งไว้ให้เข้ามารมล้อมดกันอย่ขณะนี้ ท่าม-กลางทุกสายตา

ไชยยันต์เป็นอีกบุคคลหนึ่งที่จ้องตะลึงอ้าปากค้าง และยังพูดอะไรไม่ออกขณะนั้น นอกจากจ้องตาไม่กะพริบ

เสียงพวกลูกหาบพูดกันจ้อกแจ้ก ขรมถมเถไปหมด

ความหมายของทกคนก็คือ นี่มันตัวอะไร เพราะขณะที่มันเริ่มเคลื่อนไหวจะผละหนี จนกระทั่งวินาทีสุดท้าย ที่เห็นนายใหญ่ซัดถูกข้อตีนของมันหักพับล้มกลิ้งลงนั้น ทุกคนก็มองเห็นอยู่คาตา ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ หรือสัมผัสแตะต้องมัน นอกจากจะล้อมดูอยู่เช่นนั้น คงมีแต่อนุชาและหนานอินเท่านั้น แล้วอดีตบ่าวนายคู่ยากในสมัยก่อน ก็ร้องบอกกันเป็นความหมายคนหนึ่งจับทางด้านหัวไหล่ อีกคนหนึ่งจับด้านปลายเท้า ซึ่งแข็งโปกเท่าๆ กับท่อนไม้ พลิกร่างของมันนอนหงายขึ้นทันที เสียงร่างที่จับพลิก กระทบพื้นหินบริเวณนั้นดังกึก

เห็นทรงใบหน้า และร่างกายส่วนหน้าได้ถนัดเช่นนั้นพวกลูกหาบก็ฮือกันลั่น ผงะหลังออกไปด้วยความตกใจ เพราะความน่าสะพรึงกลัวของทรวดทรงเค้าหน้าศพอาบยา คาดคิดวาดภาพไม่ถูกมาก่อนว่า มันจะน่าเกลียดน่ากลัวถึงขนาดนั้น

อนุชากับหนานอินเองก็ถึงกับผงะไปเล็กน้อยเช่นกัน เว้นแต่เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ กับคะหยิ่นเท่านั้นที่ยืนนิ่งสงบอยู่กับที่ จ้องเขม็ง โดยเฉพาะไชยยันต์ร้องออกมาหนักๆ ว่า

“นึกออกแล้ว จำได้ติดตาเลย ไอ้ตัวอย่างนี้เองที่ฉันกับเมย์เห็นมาเสียนับไม่ถ้วน ในสุสานใต้ภูเขาที่เข้าไปติดอยู่ด้วยกันตอนหลงกลมันตรัย เข้าไปติดขังอยู่ในนั้น จนกระทั่งรพินทร์นำพวกเราไปพบช่องทาง และระเบิดปากโพรงหินด้านหนึ่งช่วยเอาตัวเราสองคนขึ้นมาได้ มันละ! ใช่แล้วมัมมี่ ในสุสานของนิทรานคร!...”

“ก็น่าจะใช่ !...”

เชษฐาป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดละอองน้ำค้างบนใบหน้า พูดแหบๆ

“และมันก็คือไอ้พวกผีดิบหมื่นปี ที่บุกเข้าประจัญบานกับเราชนิดเอาเป็นเอาตาย ตรงปราสาทพันธุมวดี ซึ่งพวกเราในครั้งนั้นปะทะกับมันอย่างตะลุมบอน จะยิงจะฟันแทง ทุบตีอย่างใดก็ไม่ยอมล้ม เต็มไปด้วยพลังงานลึกลับที่ปรี่เข้ารุมล้อมจะฉีกเนื้อพวกเราทั้งชุด จนกระทั่งวินาทีสุดท้าย น้อยบุกเข้าไปกระชากกริช ที่ปักตรึงมหาคัมภีร์มายาวินใต้แท่นบรรทมของพันธุมวดีออก เจ้าพวกนี้จึงล้มเป็นไม้ท่อนหมดฤทธิ์ลงทั้งหมดเหมือนตุ๊กตาไขลาน หรือบังคับด้วยคลื่นวิทยุถูกตัดออกจากความควบคุมบงการ!”

เชษฐาและทุกคนที่ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ครั้งนั้นแม้คะหยิ่นจำได้ดีไปจนตลอดชีวิต ในคณะยามนี้ จึงมีเพียงอนุชา หรืออดีต ‘พานชด’ หนานอิน และพวกลูกหาบชุดใหม่ที่ร่วมเดินทางมาด้วยเท่านั้น ที่ไม่เคยผ่านผจญกับสิ่งประหลาดน่ากลัวชนิดนี้มาก่อน โดยเฉพาะอนุชากับหนานอิน ได้รับฟังจากคำบอกเล่ามาบ้างเท่านั้น ภายหลังจากมาพบปะกันแล้ว ต่างฝ่าย

ต่างก็เล่ากันให้ฟังว่า ต่างผ่านพบเห็นกับ ‘อะไร’ กันมาบ้างอย่างไร

“พี่ใหญ่แน่ใจหรือครับ ว่าไอ้ตัวอย่างนี้แหละ ที่พบกันมาแล้ว ตอนผ่านนิทรานคร?”

อนุชาถามขึ้นโดยเร็ว หน้าคงตื่นงง จับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่เช่นนั้น

“ถามไชยยันต์ ถามน้อย ถามคะหยิ่น ว่าเราพบกันมาแล้วเช่นไรบ้าง และถ้ารพินทร์ กับพรานของเราทั้งสี่คน รวมทั้งเมย์ และส่างปา หากมายืนอยู่ที่นี่ด้วยในขณะนี้ ทกคนก็จะยืนยันเป็นเสียงเดียวกันหมด เราฟาดกับไอ้ตัวพวกนั้นมาก่อนแล้ว ด้วยอำนาจอิทธิฤทธิ์ของเจ้าผีดิบมันตรัย”

“นาย มัน...มันมากันอีกแล้ว มากันยังไงนี่?”

คะหยิ่นคราง เงยหน้าอันซีดเผือดมองดูเชษฐา เห็นแต่ตาขาวกลอกอยู่ลอกแลก คะหยิ่นนั้นขวัญหนีดีฝ่อไปหมดแล้ว

“นิทรานคร...”

อนุชาพึมพำ มองดูหน้าหนานอิน พลางกัดริมฝีปากแน่น

“ก็น่าแปลกอยู่ ตอนที่ผมกับลุงอินด้นดั้นบุกป่าลึกกันมาเพียงสองคน เราไม่ผ่านพบสิ่งมหัศจรรย์ของนครที่สูญหายไปแล้วอย่างคณะของพี่ใหญ่เล่าในคราวนั้นเลย และไม่อยากจะเชื่อ ถ้าไม่ใช่เพราะมาเห็นกับตาอยู่อย่างเดี๋ยวนี้ นี่มันพวกศพอาบยาในแดนนิทรานครแน่หรือครับ?”

“ไม่มีปัญหาหรอก กลาง ก็ฉันยืนยันอยู่นี่ยังไงละ ไม่

มีใครใกล้ชิดกับไอ้ศพอาบยาชนิดนี้มากไปกว่าฉันและเมย์ที่เข้าไปติดอยู่ใต้ภูเขาทั้งคืน เห็นที่เก็บซากของพวกมันเต็มไปหมด เคราะห์ดีอย่บ้างที่ขณะที่ติดขังอย่ในนั้น ไอ้ตัวชนิดนี้ ไม่ได้มีฤทธิ์เดชอะไรขึ้นมาเลย นอกจากนั่งบ้างยืนบ้าง นอนบ้าง เต็มซอกคูหาไปหมด มีสภาพเป็นของโบราณทางประวัติศาสตร์เท่านั้น ถ้ามันดันเสือกเคลื่อนไหวขึ้นมาได้ในตอนนั้น ฉันกับเมย์ก็คงถูกมันฉีกเนื้อเป็นผงไปแล้ว คงไม่รอดออกมาได้หรอก มันแปลว่าตอนนั้น มันตรัยยังไม่ได้ใช้เวทมนตร์เข้ามาบังคับให้มันมีอิทธิฤทธิ์ขึ้นมา”

“เท่าที่ตื่นพรวดพราดขึ้นมาเห็น ก็เห็นมันเดินเกะกะอยู่สองตัว พยายามจะหลบเข้าบังหลังก้อนหิน...”

อนุชาพูดด้วยน้ำเสียงพยายามข่มความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก

“ผมยิงไปที่ไอ้ตัวหนึ่ง ทางด้านขวามือ แต่เอามันไม่อยู่เห็นชัดๆ ว่าหัวซีกหนึ่งของมันหลุดกระเด็นหายไป แต่มันก็ไม่ยอมล้ม แล้วตัวนี้พี่ใหญ่ยิงยังไงครับ มันถึงนอนแอ้งแม้ง เหลือเป็นหลักฐานให้เราเห็นได้อยู่นี่”

“พี่ก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน...”

พี่ชายใหญ่บอกด้วยอาการใช้ความคิดหนัก

“นัดแรก ตามปกติ พี่ก็ยิงไปที่อกมันก่อน ก็เห็นชัดๆ ว่ากระสุนทะลุผ่านอกมันไปเฉยๆ ตัวมันยังเดินเฉย นัดสองเลยกะหมายไปที่จุดอ่อน คือก้านคอ พอตูม–เห็นก้านคอมันหักพับลงแสดงว่ากระดูกคอหักหรือแตกละเอียด ทำให้ส่วนหัวอันมีน้ำหนัก แต่ไม่มีแกนใน คือกระดูกดามเอาไว้ มันก็เลยหัก

ห้อย ถึงอย่างนั้น มันก็ยังพยายามจะเดินเลี่ยงอ้อมหลบเข้าหลังหิน ดูที่รอยลูกปืนที่เจาะผ่านตัวของมันทั่วไปหมดนั่น ซึ่งมันแปลว่าพวกเราทั้งหมดช่วยกันระดมยิง แต่จุดใหญ่ล้วนยิงไปที่อก หรือกลางลำตัวทั้งนั้น ลูกปืนทะลุผ่านตัวมันไปเฉยๆ ไร้ผล นัดที่สามพี่นึกยังไงไม่รู้ บอกไม่ถูกเหมือนกัน ทดลองยิงไปที่ขาของมัน กระสุนตัดเข้าที่กระดูกเหนือข้อตีนเล็กน้อย ก็นัดนั้นแหละที่ทำให้มันโค่นล้มลงเพราะโครงกระดูกที่ใช้ยันร่างหนักของมันเสียดุลทรงตัว จึงทำให้คว่ำลงไปได้”

“วะ อะไรกันนี่ มันไปยังไง มายังไงกันนี่!...”

‘พรานชด’ ขยี้จมูกแรงๆ พูดน้ำเสียงหนักๆ พลางบอกต่อมาว่า

“ถ้าจำไม่ผิด น้อยเป็นคนบอกเตือนเราทุกคนให้ระวังในคืนนี้ให้มากที่สุด และระหว่างที่พวกเราทั้งหมดเดินลอดถ้ำ ลัดทางออกโป่งน้ำร้อนเมื่อบ่ายที่แล้ว พวกเดินหลังได้ยินเสียงคล้ายๆ มีอะไรเดินย่องตามอยู่ ก็เห็นจะเป็นไอ้พวกนี้เอง”

“ใช่แล้ว นายชด...ไม่มีอะไรสงสัยอีกเลย ก็ไอ้ตัวพวกนี้แหละ ที่มันตามดูเรามาตลอด ประเดี๋ยวหนานอินจะเล่าให้ฟังว่า หนานอินเห็นอะไรบ้าง แต่อย่าให้บอกก่อนตอนนี้เลย เราไปดูตรงที่อีกตัวหนึ่งมันถูกปืนของนายชดหน้าแหว่งไปซีกหนึ่งนั่นก่อนดีกว่า”

ครูพรานผู้เฒ่าเอ่ยขึ้น แล้วผละออกจากตรงนั้น ฉายไฟก้าวพรวดๆ ตรงเข้าไปที่ตำแหน่งซึ่งแกมองเห็นอีกตัวหนึ่ง เดินอยู่ระหว่างที่ตกเป็นเป้ากระสุนของอนุชา และพวกลูกหาบอีกชุดหนึ่ง อันระดมยิงไปยังตัวนั้น ทุกคนก็พรูตามกันเข้าไป

ไม่กี่อึดใจ ของการช่วยกันตรวจร่องรอย คะหยิ่นผู้ส่องไฟดูตามพื้นเหมือน ๆ กับคนหนึ่งก็ร้องจ๊าก ๆ ออกมาอีก **ใช้**ปากกระบอกปืนลูกซองประจำมือของมัน ปัดเอาวัตถุอะไรชนิดหนึ่ง ให้กระเด็นกลิ้งมาตกอยู่กลางกลุ่มของนายจ้าง ความหวาดผวา สยดสยองต่อเหตุการณ์อยู่ก่อนแล้ว ทำให้ทุกคนแทบกระโดดโหยง เพราะเสียงของเจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างและสิ่งที่กลิ้งเข้ามานั้น

ไชยยันต์ใช้รองเท้าที่สวมติดเท้าอยู่ สกัดไว้ได้เหมือนจับลูกฟุตบอล พร้อมทั้งเขี่ยในขณะที่พรรคพวกเข้ามารุมดูกันอีกอย่างเร่าร้อนใจ

“ฮี้อย์!...”

เสียงใครต่อใครอุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกันอย่างขยะ-แขยง

วัตถุนั้นเหมือนกะลามะพร้าวผ่าซีกแบบเฉียง ๆ ประมาณ 1 ใน 4 ของลูก แต่เป็นลักษณะของกะลามะพร้าวห้าวขนาดใหญ่โตมโหฬารทีเดียว ขณะที่มันคว่ำอยู่ จึงมองเห็นส่วนกระดูกติดหนังแห้งเกราะของบริเวณโหนกแก้มและซีกกราม ที่หลุดออกมาข้างหนึ่ง ราวกับใครเอาขวานไปจามผ่าไว้

“นี่ยังไง ชิ้นส่วนของกะโหลก และกระดูกส่วนหน้า ที่กลางยิงแหว่งขาดตกไว้!”

ไชยยันต์พูดเสียงดังลั่น

ดารินหลับตาลง กลั้กลืนอะไรชนิดหนึ่งลงลำคออย่างสยดสยองขีดสุด ชิ้นส่วนที่มองเห็นอยู่นี้ หล่อนจำได้ดีคือไอ้ตัวที่สอง ซึ่งหล่อนพยายามจะส่งมือไปให้มันจับ (อย่างใจดีสู้ผี)

นั่นเอง แต่มันก็พยายามถอยหนีหล่อน โดยไม่ยอมเข้าใกล้ ระหว่างที่หล่อนตื่นขึ้นมาพบเห็นคนเดียว ขณะที่คนอื่นหลับหมดในลักษณะถูกสะกด หล่อนจำฟันกรามซีกด้านนั้นของมันได้ หัวกระสุน คาลิเบอร์ .458 วินฯ แม็กฯ จากพี่ชายกลาง ผ่าแล่งมันหลุดออกจากส่วนหัว กระเด็นตกอยู่กับพื้นทั้งกระบิและคะหยิ่นเดินหาจนพบ

จากสภาพของชิ้นส่วนกะโหลก ที่ถูกแยกออกเช่นนี้ ถ้าสัตว์หรือคนที่มีเลือดเนื้อ ก็ไม่มีปัญหา มันต้องกองนิ่งอยู่กับที่ขาดใจตายก่อนร่างจะล้มถึงพื้นเสียด้วยซ้ำไป แต่ไอ้ตัวนี้ยังเดินตัวปลิวหลบหนีไปได้ ทิ้งส่วนของร่างกายที่ขาดวิ่นจากร่างส่วนใหญ่ หล่นทิ้งไว้ให้ดูเล่น

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา ทรุดตัวลงนั่งล้อมวง ดูชิ้นส่วนของกะโหลกนั้น ในแสงไฟสว่างจ้า ไชยยันต์เป็นคนดึงมีดโบวี่ที่ติดเอวอยู่ ค่อยๆ เขี่ยงัดเบาๆ พลิกอีกด้านให้หงายขึ้นมา ส่วนด้านใน ดำเป็นขุยแห้งๆ กึ่งแข็งกึ่งอ่อนเหมือนถ่านที่นำมาตำเป็นผง แล้วอัดยัดไว้โดยเฉพาะตรงบริเวณที่เป็นส่วนกะโหลก อันถูกตัดเสี้ยวเฉียงกระบอกตาขึ้นไปเล็กน้อย

สามชายกะพริบตาปริบๆ มองตากันเองโดยไม่นัดแนะ เชษฐาแบมือขอมีดไปจากไชยยันต์ แล้วใช้พื้นบู๊ทเดินป่าข้างหนึ่งยันชิ้นส่วนนั้นไว้ ใช้ปลายมีดแซะงัดมันหลุดร่วงออกมาเป็นหย่อมๆ

บัดนี้ทุกคนเงียบกริบ ดารินมีอาการขยักขย้อนเหมือนจะอาเจียน ถอยห่างออกมาเล็กน้อย **ตั้งแต่เกิดเรื่องยิงกันขึ้นอุตลุดในแค้มป์ หล่อนเก็บทุกสิ่งทุกอย่างไว้คนเดียว โดย**

ไม่ได้ปริปากคำใดเลย เพราะความมึนงงต่อเหตุการณ์ ยังไม่ทราบจะบอกเล่าเก้าสิบกับพรรคพวกได้อย่างไรว่าหล่อนพบเห็นอะไรบ้าง ขณะที่พวกนั้นยังหลับสนิทกันอยู่

“เอ...ผ่านผจญกับอะไรมาก็มาก แต่ผมก็ยังไม่เคยเห็นอะไรที่มันชวนขนลุกเท่าที่เห็นอยู่นี่ ตัวของพี่ใหญ่ที่ถูกยิงล้ม นอนแหง่แก่อยู่นั่นยังไม่เท่าไหร่ ไอ้ตัวที่ผมยิงกะโหลกแบะชิ้นส่วนของกะโหลกส่วนหนึ่งทิ้งเหลือไว้ให้เราด แล้วตัวมันก็เดินตัวปลิวหายไปได้อย่างสบายนี่ซิ จะมีอะไรพิลึกกึกกือมากไปกว่านี้”

อนุชาสารภาพขึ้นตามตรง ทำหน้าเหยเก

“ลุงอิน...”

เชษฐาเรียกเสียงหนักๆ ครูพรานผู้เฒ่ายืนหน้าเขียวอยู่ตรงหน้า ตัวแข็ง

“พอจะอธิบายได้ไหม ลุงเองก็ปราดเปรื่องเรื่องวิชาในด้านนี้อยู่มาก”

“นายใหญ่ หนานอินเองก็เกือบเสียท่า หมดชื่อตายไปแล้ว ถ้าไม่ไช่เพราะนายหญิงตื่นขึ้นมาทัน”

พรานใหญ่อาวุโสที่สุดในลุ่มสาละวิน พูดแทบไม่มีเสียงริมฝีปากของแกขมุบขมิบ

“น้อยตื่นขึ้นมาก่อนทุกคนหรือ?”

พี่ชายใหญ่หันขวับไปถามทันที ดารินยังตอบอะไรไม่ได้ในขณะนั้น หลับตาแน่น เอามือทั้งสองกดขมับส่ายหน้าอยู่ไป

มาอย่างยังไม่รู้จะเอ่ยอะไรถูก ขณะนี้ ไชยยันต์และอนุชา ก็มองมาที่หล่อนเป็นตาเดียว ความเงียบปกคลุมอยู่ชั่วอึดใจ เชษฐาก็เอ่ยขึ้นต่อไปว่า

“พี่คิดว่า พี่พอจะอธิบายได้นะ ส่วนจะถูกต้องแค่ไหนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง...กลางและพวกเราทุกคนงุนงงสงสัยว่า โดยบาดแผลถูกปืนที่กลางยิงไว้ จนกะโหลก และตรงหน้าซีกหนึ่งของไอ้ร่างอัปรีย์นี่หล่นตกอยู่ให้เห็น อันเป็นบาดแผลฉกรรจ์ที่สุด เหตุใดมันจึงไม่ล้มอยู่กับที่ นั่นเป็นการวินิจฉัยกันในสภาพของชีววิทยาที่คิดว่า ไอ้เจ้าของชิ้นส่วนนี้มันเป็นสัตว์หรือมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ แต่ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า มันไม่ใช่ทั้งสัตว์และมนุษย์ เป็นแต่เพียงซากโบราณซึ่งอดีตนานมาเท่าไหร่แล้วก็ไม่ทราบ มันได้เคยเป็นมนุษย์มาก่อนเท่านั้น แต่ที่มันเคลื่อนไหว ปรากฏตัวขึ้นได้ก็มาจากทฤษฎี ความเชื่อถือของน้อยในข้อที่ว่า เมื่อมีเวทมนตร์กาลีเข้าสิง มันก็เคลื่อนไหว หรือกระทำการใดๆ ได้อย่างหุ่นยนต์อันไขลานหรือใช้คลื่นวิทยุบังคับ ไม่มีความรู้สึก ไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีความตาย เพราะมันตายมาแล้วกี่หมื่นกี่แสนปีก็ไม่รู้...

ลูกปืนของกลาง ผ่าแล่งกะโหลกมันแบะออก ส่วนใหญ่อันเป็นกลไกที่จะเคลื่อนไหวได้ของมันยังเหลืออยู่ มันก็พาตัวเคลื่อนไหวไปได้ แบบเดียวกับรถยนต์ที่ถูกยิงโคมไฟแตก ถ้าเครื่องยังไม่ดับ มันก็ยังแล่นได้ นี่คือเหตุผลที่ว่า เหตุใดโดนปืนตำแหน่งที่เราคิดว่าสำคัญที่สุดของมนุษย์หรือสัตว์ทั่วไปแล้วทำไมถึงยังไม่หยุด ลักษณะของมันเป็นแค่เครื่องจักรกลเท่านั้น ขนาดตัวโน้นที่พี่ยิงเอาไว้ คอหักพับ มันก็ยังเดินได้เหมือนกัน

แต่พอยิงข้อเท้ากระดูกแหลก ทรงตัวไม่ได้ มันก็ล้มเป็นไม้ท่อน เหมือนรถยนต์ที่ถูกยิงยางแตก ย่อมไปไม่ได้ ฉันใดฉันนั้น และพอมันล้ม หนีต่อไปไม่ได้ เจ้าวิญญาณร้าย ที่ควบคุมบงการอยู่ก็ถอนออกทันที ทิ้งซากให้เป็นซากไว้ตามเดิมของมัน สมมติ-ฐานของพี่ข้อนี้ พอจะตรงกับความรู้สึกของเธอบ้างไหม น้อย?"

ประโยคหลังเขาหันไปถามน้องสาว

ดารินทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ ส่ายศีรษะอยู่ไปมา เสียงของหล่อนสั่นเครือแทบฟังไม่รู้เรื่อง เพราะสับสน ลิ้นพันกันไปหมด

"น้อย...น้อยบอกไม่ถูกค่ะ พี่ใหญ่ คนจะบอกได้ดีที่สุดก็คือ รพินทร์! แต่เขาก็ไม่ได้ร่วมอยู่คณะเราในขณะนี้ ไม่ทราบไปเป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน ขาดคนคนนั้นเสียคนเดียว เราไม่มีหลักประกันอะไรได้เลย ในป่าลี้ลับน่าสยองกลัวนี้"

แล้วหล่อนก็ยกมือปิดหน้า ร้องไห้ออกมาดังๆ อย่างสุดที่จะระงับความรู้สึกอันแสนทรมานอยู่ได้ต่อไป สามชายลุกขึ้นทันที พี่ชายใหญ่เข้ามารวบต้นแขนทั้งสองไว้ เขย่าเบาๆ ถามว่า

"เอาละ น้อย! ไหนบอกพี่ซิ หนานอินบอกเราว่าน้อยตื่นขึ้นมาก่อนทุกคน น้อยเห็นอะไรในลักษณะไหนบ้าง? ทำใจดีๆ ไว้! ไหนบอกไว้ก่อนออกเดินทางแล้วยังไงว่า น้อยจะไม่หวั่นไหวต่ออะไรทั้งสิ้น"

น้องสาวเล็ก ซึ่งตื่นขึ้นมาเผชิญพบเห็นกับสิ่งอันน่าสยองขนเหนือกว่าทุกคนในคณะ กัดริมฝีปากแน่น จนแทบ

ห้อเลือด พยายามระงับอารมณ์อันกระเจิดกระเจิงนั้นให้คืนสู่ปกติ

“เดี๋ยวค่ะ เดี๋ยวน้อยจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดที่สดว่าน้อยพบเห็นอะไรบ้าง ในขณะที่ตื่นขึ้นมาเพียงคนเดียวขณะที่ทุกคนในแค้มป์นี้ เหมือนตกอยู่ในภาวะถูกให้หลับไหลไปหมด ...แต่ขอให้น้อยพบเจ้าด้วนเสียก่อน ไม่รู้มันหายไปไหน มันควรจะเป็นยามบอกเหตุให้แก่เรา ก่อนที่อะไรต่ออะไรมันจะเกิดขึ้น...”

ว่าแล้ว หล่อนก็ผละออกจากทุกคน ไปยืนอยู่บริเวณที่โล่งกลางแค้มป์ ภายในวงล้อมของป่าหินนั้น ป้องปากตะโกนก้องขึ้นกลางความเงียบว่า

“ด้วน! อยู่ไหน...ฉันเรียกเธอ ได้ยินไหมด้วน มานี่ซิ !!”

เสียงแผดกึกก้องของดารินดังแหลมไปทั่ว

มีเสียงแปร่นตอบมาจากโขดหินบัง ของเส้นทางด่านใหญ่ที่จะเข้าสู่ที่ตั้งแค้มป์ อันเป็นบริเวณที่กว้างที่สุด แต่สำเนียงมันดูจะดังผิดไปจากอาการร้องรับเช่นเคยของเจ้าด้วนของหล่อน ทุกคนฟังแล้วเกรี้ยวกราดดุร้ายผิดหูไป แต่ดารินไม่รู้สึก พอได้ยินเสียง ก็วิ่งเหยาะๆ สวนเข้าไปทันที พร้อมกับตะโกนเรียกอยู่เช่นนั้น

แผ่นดินเริ่มสะเทือนรอบด้าน แล้วเงามหึมาของภูเขาเคลื่อนที่ ก็วิ่งโผล่ออกมาทางนั้น ไฟฉายทุกกระบอกก็สาดจับออกไป ทันทีที่ไฟจับได้ถนัด เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา ก็ร้องตะโกนสุดเสียง ราวกับนัดกันไว้

“น้อย! หยุด!! นั่นไม่ใช่ไอ้ด้วน”

ห่างไม่เกิน 20 เมตร **ดารินแล่นเข้าไปหาอย่างหลงผิด ส่วนเจ้ายักษ์ใหญ่นั่นก็ม้วนงวง พุ่งรี่หูกางผึ่งเข้ามา จากลำแสงไฟฉาย... งาทั้งสองข้างของมันดำสนิทราวกับนิล!**

เกือบจะเป็นเวลาเดียวกัน ทั้งสามชาย รวมทั้งหนาน-อิน ตวัดไรเฟิลขึ้น อีกแค่ไม่กี่ก้าวเท่านั้น ระหว่างที่ดารินหยุดชะงักเพราะการตะโกนเรียกเสียงหลง และภาพของช้างใหญ่อันปรี่เข้ามาที่หล่อนซึ่งผิดไปจากเจ้าด้วน เสียงไรเฟิลสี่กระบอกแผดประสานขึ้นแทบจะพร้อมกันเป็นเสียงเดียว ดังเหมือนปืนใหญ่

คชสารลึกลับตัวมหึมาถล่มฮวบลงจากอาการที่วิ่งเข้ามาชนิดขาทั้งสี่ข้างกางแผ่กับพื้น ฝุ่นตลบเพราะแรงที่ตัวมันหล่นครืนลงกับพื้น แรงส่งจากการวิ่ง ทำให้ร่างที่พังพาบลงแล้ว ยังไถลลื่นมาเบื้องหน้าอีกร่วมเมตรเหมือนถูกทุบด้วยพะเนินเหล็กขนาดยักษ์ จากอำนาจแรงปะทะของกระสุนไรเฟิ
3 นัด และ .375 แม็กฯ 1 นัด ซึ่งพุ่งรวม
ส่วนหน้า

และบัดนั้นเอง งร้องประสานกันขึ้นอย่าง ง
ช้างอันไม่อาจจำแนก ทิศทางใดบ้าง แต่มันใกล้เหลือเกิน แวดล้อมรอบ ด ก็แซ่ขึ้นปานว่าแผ่นดินบริเวณนั้นจะ หินพลิก เสียงฝีเท้าเหยียบย่ำหนักๆ สับสนอื้ออึงไปหมด

"มันล้อมเราไว้หมดแล้ว กำลังพยายามบุกเข้ามาทุกด้าน!"

เชษฐามีเสียงเท่าไหร่ ก็ตะโกนขึ้นอีกครั้ง กระชากปลอกเก่าทิ้ง ยัดนัดที่สองกร้วมเข้ารังเพลิงเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

"กระจายเข้ายึดหินที่กำบัง ยิงทุกตัวที่โผล่ให้เห็น!"

แหวกสรรพสำเนียงอันอลหม่านไปหมดนั้น อนุชาประกาศก้อง แล้วออกแล่นถลาปราดเข้าไปหาน้องสาว ผู้ยังยืนจังงังนิ่งอยู่เบื้องหน้าซากช้างใหญ่งาสีดำสนิท ที่ล้มคร่อมดิน ห่างจากเบื้องหน้าหล่อนออกไปเพียงแค่ 3 วาเท่านั้น ตามหลังเข้ามาติดๆ อีกเป็นพรวน แบบแถวเรียงหนึ่ง คือเจ้าภูเขากลิ้งได้ทั้งสิ้น ยังไม่ทันที่เขาจะถึงตัว ดารินผู้ยังยืนนิ่งอยู่นั้นก็กระหน่ำนัดที่สองออกไป ในที่อันทึบไปด้วยป่าหิน และเวลาวิกาลเช่นนี้ฟ้าผ่าอย่างใดอย่างนั้น เปลวปืนแลบยาวเป็นศอก แรงอัดของอากาศ แทบจะทำให้น้องสาวผู้ตะลึงอย่างทำอะไรไม่ถูกต้องคะมำหน้าหูทางด้านซ้ายของหล่อนอันใกล้เคียงกับปากลำกล้องไรเฟิลของพี่ชายที่วิ่งตามเข้ามาลั่นหวิ่ง ปานแก้วหูจะแตก

จากดวงตาทั้งสองข้างที่เบิ[illegible]ลง หล่อนเห็นไอ้ตัวที่สองตามหลังตัวหน้า ซึ่งร่วงผล็อยลงไปก่อนแล้ว บัดนี้เบรกเสียงโอ๊กยาว ยืนซวนเซด้วยอาการเกร็งอยู่ แต่มันก็ถูกผลักดันโดยตัวหลังๆ ที่หนุนเนื่องเข้ามาอย่างบ้าคลั่ง ดุนหลังให้ส่วนหัวปักทิ่มลงกับพื้น งาแทงเสยพื้นดินปนหินบริเวณนั้นงัดกระจุยขึ้นมา ขาหน้างอคู้ลงก่อน แล้วขาหลังก็หงิกพับตามลงไป แต่ร่างของมันก็ยังคงถูกดุนให้เลื่อนเข้ามาครูดกับพื้นได้ยินถนัด

เมื่อนั้นเอง สติจึงกลับคืนมาเป็นของหล่อน ยกไรเฟิลขึ้น แต่หล่อนไม่ทันยิงหรอก อุ้งมือแข็งกร้าวของอดีตพรานชดก็กระชากมาที่ไหล่ ดึงเหวี่ยงจนเซพร้อมกับเสียงตวาดกรอกหู

“ถอยเร็ว ไปรวมกับพวกนั้น!”

แล้วพี่ชายกลางกระโดดเข้าไปยืนแทนที่หล่อน ยึดซากช้างงาดำอันน่าจะเป็นจ่าฝูงตัวนั้นใช้เป็นบังเกอร์ที่หลบซ่อนปาดปากกระบอกไรเฟิลเข้าใส่เป้าหมายต่อไป ดารินวิ่งหันหน้าหันหลัง หล่อนเพียงแต่ถอยหนีออกมาได้ไม่กี่ก้าวเท่านั้น ก็หันกลับไปทางเก่าอีก แต่เบื้องหลังของหล่อนเองยามนี้ ชลมนไปหมดแล้ว ด้วยเสียงปืนที่ดังถี่ยิบไม่เป็นจังหวะ จากมุมต่างๆ ของบริเวณที่พัก พร้อมทั้งเสียงตะโกนสั่งการ พูดจากันของพรรคพวกฟังไม่ได้ศัพท์โวยวายอึงคะนึงไปหมด ระคนไปกับเสียงโขลงช้างซึ่งล้อมบุกเข้ามาทุกเส้นทางด่าน

ตอนนี้ไม่ทราบแล้วว่าใครเป็นใคร และอยู่ตำแหน่งไหนบ้าง เพราะแต่ละคนก็เผ่นเข้าหาที่กำบัง หรือคิดว่าตนเองจะต้องพยายามทำให้ดีที่สุด เพื่อป้องกันชีวิตตนเองเป็นอันดับแรก และช่วยเหลือพรรคพวกคนอื่นๆ เป็นอันดับต่อไป สุดแต่จะมีโอกาส เส้นทางด่านที่จะเข้ามาสู่แค้มป์พักนั้น มันมีรอบด้านไปหมด เพียงว่า เส้นทางใหญ่ๆ ขนาดที่ช้างจะผ่านเข้ามาได้แบบเรียงเดี่ยว มีอยู่แค่ 4 ด้าน นอกนั้นเป็นช่องทางแคบๆ ซึ่งเห็นชัดว่า โขดหินก้อนย่อมๆ กำลังสั่นโยกอยู่ไปมาด้วยแรงงัดหรือแรงดันอย่างบ้าเลือด

ภาวะนี้ คือสงครามแบบประจัญบาน และบุกเข้าประชิดตัวอย่างรวดเร็วที่สุด โดยช้างป่าจำนวนคะเนไม่ถูกอันเป็นที่

ประจักษ์ชัดกันออกไปแล้วว่า **พวกมันได้ระบายพลซุ่มเงียบเข้ามาแอบรอคอยจังหวะอยู่ใกล้ๆ ก่อนแล้ว เมื่อไอ้ตัวจ่าโขลงแผดเสียงร้องเหมือนจะให้สัญญาณโจมตี มันก็บีบรุกเข้ามาพร้อมกันหมดทุกด้าน**

จะเสียเปรียบฝ่ายมนุษย์อยู่บ้างก็แต่เพียงว่า การบุกตะลุยเข้ามาของมัน ไม่สามารถจะเข้าถึงตัวได้รวดเร็วนักเท่านั้น เพราะหนทางระบายพลมันแคบจำกัด ต้องเรียงหน้ากันเข้ามาทีละตัว

หนานอินผละไปทางหนึ่งแล้ว และวิ่งเข้ายิงสวนหน้าเจ้าตัวหนึ่ง ที่กวดไล่นายช้วนหัวหน้าลูกหาบเข้ามาจนแทบจะถึงบริเวณที่ก่อไฟไว้ เพราะเนื่องจากกระสุนลูกซองแม้จะลูกโดดก็จริง แต่ยิงแล้วยังไม่ล้ม กลับทวีความเกรี้ยวกราดดุร้ายยิ่งขึ้น กวดไล่เหยียบ พรานครูผู้เฒ่าวิ่งเข้าใส่ และยิงในระดับเอวที่ถืออยู่โดยไม่ต้องประทับ เนื่องจากเผชิญหน้ากันแบบจ้ำจี้จ้ำไชห่างแค่งวงมันริมๆ จะเอื้อมถึงหลังนายช้วนเท่านั้น

โครมเดียว! ถูกเข้าที่ไหนไม่ทราบได้ แต่มันเสียหลักปัดเป๋ จากนั้น จะโดยมือของไชยยันต์หรือเชษฐาก็แยกไม่ถูกแล้ว ซัดผางมาด้วย .458 เข้าซอกเขาหน้าที่มันเบี่ยงเบนหันข้างให้ ไอ้ช้างนรกตัวนั้นจึงล้มตะแคงตึงพาดคาก้อนหิน เกือบจะทับคะหยิ่น ผู้กำลังกระชากรางเลื่อนปืนลูกซองปั๊มแอ็คชั่นของมันชนิดที่เจ้านักเลงโตหล่มช้างร้องว้าก เผ่นหลบไปได้อย่างหวุดหวิด ก่อนคชสารใหญ่จะล้มทับแบนเป็นกล้วยปิ้ง

ลูกหาบทุกคนความจริงก็ล้วนลูกบ้านของรพินทร์ ไพรวัลย์ และแต่ละคนก่อนจะมาก็คัดเลือกมาอย่างดีแล้วทั้งสิ้น

เกือบจะเรียกได้ว่า 'มือพราน' ทั้งหมด แม้จะอาวุโสไม่ถึงอันดับหนึ่ง อย่างเช่นพวก บุญคำ จัน เกิดหรือเส่ย เจ้าสี่ทหารเอกนั่นก็จริง ทว่าแต่ละคนก็ไม่ใช่มือใหม่ หรือแค่ชาวบ้านป่าธรรมดาเลย พร้อมที่จะเผชิญกับสถานการณ์ร้ายในป่าได้ทั้งสิ้น ดังนั้นทุกคนจึงรู้ว่า ควรหลบหรือเคลื่อนไหวอย่างไร และควรยิงอย่างไร ตัวไหนก่อน

เสียงกระสุน ทั้งลูกซอง และไรเฟิล ดังประสานกันกลบเสียงแผดร้องอย่างขู่คำรามสำทับขวัญของมันหมดสิ้น ช้างร้องดังก็จริง และถ้ามากๆ ตัว เข้ามาช่วยกันโกญจนาทเหมือนกองทัพโห่อยู่ใกล้ๆ ในขณะนี้ มันก็หาดังไปกว่ากัมปนาทของปืนรวมแล้ว 16 กระบอกไม่ สะเทือนตับและหูดับในไพรพฤกษ์ยามดึกสงัด ไอ้โขดหินรอบด้านก็ลั่นอยู่คึกๆ บ้างก็เริ่มเคลื่อนไหวโยกคลอน ดูราวกับว่าพวกมัน ซึ่งยังคะเนจำนวนไม่ได้ จะช่วยกันโกยหินใหญ่ๆ เท่านั้นเข้ามาทับฉะนั้น

สภาพโดยแท้จริงเป็นความมืด มีแต่แสงไฟฉายเท่านั้นที่สาดอยู่ไปมา สลับไปกับกระสุนแตก เสียงร้องของเหล่าคชสารมีอยู่สองประเภท คือร้องด้วยความเจ็บปวดเพราะถูกปืนกับร้องแบบขู่คำรามของไอ้ตัวหลังๆ ที่พยายามจะพรูกันเข้ามาทว่าร่างกายของพวกมันกันเอง ที่ถูกยิงล้มไปก่อนแล้ว จุกคาขวางปากทางเข้าอยู่ เป็นอุปสรรคไม่ให้มันวิ่งพรวดพราดเข้ามาถึงบริเวณปางพักโดยง่าย หรือเร็วเกินไปนัก

กระนั้น มันก็พยายามไต่ซากของพรรคพวก ตะกายเข้าให้ได้ ผิดกับสภาพของช้างป่าโดยทั่วๆ ไป เหมือนจะมีอำนาจลี้ลับชนิดหนึ่ง สั่งบังคับบงการผลักไสอยู่ ล้มก็ล้มไป ไอ้ที่ยัง

ไม่ถูกปืนก็ตะลุยต่อ **จุดมุ่งหมายประกาศโจ่งชัดว่า จะประชิดตัวและขยี้ให้หมดทั้ง 16 ชีวิตของฝ่ายมนุษย์ อันตกอยู่ในวงล้อมของพวกมันแล้ว**

ทั้งสี่ด้านของปากทางเข้ากองเป็นภูเขาเลากา เลือดสาดกระจาย ทุกคนยิง และ...ยิง...ทุกตัวเท่าที่จะเห็น และยิงด้วยมืออันฉมังยิ่ง ส่วนมากตัดเข้ากลางกะโหลกผ่านสมองทั้งสิ้น ตูม ทรุด...ตูม ทรุด แทบทุกตัว ยกเว้นกระสุนลูกโดดจากปืนลูกซองของฝ่ายลูกหาบ ซึ่งอาจทำให้ล้มช้าไปบ้าง และมีโอกาสที่จะล้ำเข้ามาจนถึงบริเวณลานพักได้ แต่ก็กวดไล่เหยียบขยี้ใครไม่ได้เลยแม้แต่คนเดียว แม้จะหวุดหวิดบ้างก็ตาม และไอ้ตัวนั้นก็จะพรุนไปหมด ด้วยการเจาะทะลวงผ่านของกระสุนที่พุ่งมาจากทิศทางต่าง ๆ

ไชยยันต์ถอยหลังเข้าหาผนังโขดหินลูกใหญ่ที่สุด น้ำหนัก 20 ตันขึ้นไป เพื่อไม่เปิดโอกาสไอ้ตัวไหนมันจะเข้าทางด้านหลังเขาได้ แล้วก็คอยจ้องยิงไอ้ตัวที่จะผ่านแนวยิงของคนอื่น ๆ เข้ามาได้ จากทิศทางด้านต่าง ๆ

กระสุนไรเฟิลสำรอง 20 นัด ที่ดารินขอร้องให้ทุกคนบรรจุใส่กระเป๋าเสื้อ หรือกระเป๋ากางเกงไว้ก่อนแล้ว เมื่อก่อนจะเข้านอน เพิ่งจะมาปรากฏเห็นคุณประโยชน์ชัดเจนเอาเดี๋ยวนี้เอง หาไม่เช่นนั้นแล้ว ก็คงจะต้องวิ่งเข้าไปรื้อกล่องกระสุนหรือค้นหาตามเป้หลังที่บรรจุไว้ อันจะทำให้ล่าช้าไม่ทันการ แต่นี่พอยิงหมดแม็กกาซีน ก็เปิดลูกเลื่อน ล้วงกระเป๋าออกมาบรรจุชุดใหม่ได้ทันที

และการรวมกลุ่มกันอยู่ถึง 16 คน เช่นนี้ ทำให้แต่ละคนที่กระสุนหมด ยังพอมีโอกาสที่จะบรรจุชุดใหม่ได้ทันการ เนื่องจากพรรคพวกคอยช่วยยิงสกัดแทนไว้ให้ก่อน ในระหว่างที่ตนเองหมดกระสุน

ภาวะนี้ การบรรจุกระสุนก็ดี การกระชากลูกเลื่อนขึ้นลำก็ดี การวาดปืนยิงในระยะที่เรียกกันว่าตะลุมบอนใกล้ๆ และการคายปลอกกระสุนเก่าทิ้งบรรจุนัดใหม่ขึ้นก็ดีทุกคนต้องอาศัยจากประสบการณ์ความชำนาญที่เคยผ่านมาก่อนแล้ว ทุกคนแม้จะตกใจ แต่ก็ไม่ถึงกับเสียขวัญ เพราะในอดีตนั้น สภาพเดียวกันนี้ได้พบมาก่อนแล้ว เมื่อตอนโขลงของ ‘ไอ้แหว่ง’ เข้าโจมตี

เชษฐาปักหลักอยู่ใจกลางแค้มป์ ทางด้านอื่นเขาไม่ระวังนัก เพราะเชื่อมือไชยยันต์และหนานอินดีว่า คงจะรับหน้าที่ไป ตนเองทำหน้าที่เป็นปืนสาม คอยระวังหลังให้แก่น้องชายกลาง และน้องสาวเล็ก ซึ่งดักอยู่ทางด่านใหญ่ที่สุด เพื่อเปิดโอกาสให้ทั้งสองบรรจุกระสุนชุดใหม่ทัน หากว่าชุดที่บรรจุอยู่ในปืนหมดลง ระหว่างที่มีตัวไหนชาร์จใกล้เข้ามา

ขณะเดียวกันก็คอยระวังว่า ถ้าไอ้ตัวไหนมันโผล่พ้นแนวยิงปะทะต้านทานเข้ามาถึงบริเวณที่ตั้งแค้มป์ได้ก็จะเก็บอย่างเฉียบขาด แบบโครมเดียวทรุดฮวบ ปากก็ตะโกนไม่ขาดเสียงให้น้องสาวคนเล็กถอยเข้ามารวมกลุ่มกับเขา แต่ดารินยังยืนปักหลักอยู่ตรงนั้น ชนิดไม่ฟังเสียงใคร หล่อนช่วยพี่ชายกลางตอกกะโหลกของไอ้โขลงช้างผี ที่หนุนเนื่องกันเข้ามาไม่ขาด

ระยะ ทั้งๆ ที่ตัวแล้วตัวเล่าถูกปืนทรุดหมอบลงและกลายเป็นเครื่องกีดขวางพวกมันเอง ไม่ให้ย่ำมาได้เร็วเกินไปนัก

"นายใหญ่ ระวังหลัง!"

เสียงใครคนหนึ่ง จำได้ว่าหนานอินแน่ๆ ร้องเสียงหลงเชษฐาหันขวับมา เขาก็เห็นอย่างใจหายใจคว่ำ ตัวครูพรานผู้เฒ่า มือถือไรเฟิลก็จริง แต่ตัวแกเองวิ่งแจ้นมาจากปากทางด่านด้านหนึ่ง กระโดดข้ามกองไฟ โดยมีไอ้สีดอตัวขนาดกำลังคล่องแคล่วว่องไว กวดไล่หลัง เอางวงคว้ามาติดๆ แกวิ่งซิก-แซกหลบอยู่ในระหว่างโขดหินเตี้ยๆ ไม่ได้หันกลับไปยิง เข้าใจว่ากระสุนในแม็กกาซีนคงหมดและยังไม่มีโอกาสบรรจุ และไอ้ที่แกตะโกนร้องเตือนเขา ก็เพราะว่ามันเปลี่ยนเป้าหมายแล้วควบรี่เข้าใส่เขา

เงาของคะหยิ่นวิ่งล่อตัดหน้าอย่างกล้าหาญที่สุด แล้วยิงตูมด้วยลูกซองของตน แต่ไร้ผล มันแผดเสียงร้องก้องอย่างโกรธแค้น และไม่ยอมเปลี่ยนที่หมาย คือตรงมายังเขา อันบัดนี้ ห่างแค่ไม่กี่ก้าวเท่านั้น

พี่ชายใหญ่ของคณะทีมปาดกระบอกไรเฟิลเข้าใส่เหนี่ยวไก แทนที่มันจะดังครืนขึ้น กลับได้ยินเสียงเข็มแทงชนวนดีดแชะลงไปในรังเพลิงที่ว่างเปล่า

แต่เชษฐาก็คือเชษฐา แม้จะเรื้อป่าไปเป็นปี เขากระโจนลอยทั้งตัว หลบปลายงวงที่ฟาดตูมลงมาอย่างฉิวเฉียด แล้วสะดุดแง่หินล้มกลิ้ง รวมทั้งเจตนาที่จะกลิ้งตัวเองหลบหนีมฤตยู เข้าหาซอกหินตำแหน่งหนึ่ง โดยมีเจ้าสีดอตัวนั้น จี้วงตามยะยิกเข้าใส่

ดารินได้ยินเสียงนั้น หล่อนเอี้ยวตัวกลับ .300 เวฯ แม็กฯ แผดแหลมกึกก้อง หล่อนยิงโดยไม่เล็ง เพราะระยะมันก็อยู่ในแวดวงไม่เกิน 20 เมตร รอบตัวนั่นเอง

กระสุนหน้าตัดเล็กแต่ไดนามิคช้อคสูงปะทะเข้าตรงโคนขาหน้า ซึ่งกระดูกขาแตกทันที มันเสียหลักทรุดร้องออกมาเหมือนกัน ไม่ใช่จะร้องไม่เป็น หรือร้องได้แต่เฉพาะขู่คุกคามเท่านั้น กายสั่นเทิ้มเห็นชัด หล่อนตบลูกเลื่อนกระชากปลอกเก่าทิ้งกระเด็นแผล็ว แล้วผลักกระสุนหัวแข็งนัดใหม่เข้ารังเพลิงคราวนี้วูบขึ้นไหล่กะไปที่ขมับข้างดวงตาซ้าย แล้วตอกซ้ำเป็นนัดที่สอง บึมม์เดียว แม้จะอยู่ในความสลัวของกลางแค้มป์ กระดูกขมับอันเป็นกระดูกอ่อนที่สุด ส่วนหนึ่งของมันกระเด็นแหกออกมาทางปากแผลทางออกชิ้นขนาดฝ่ามือ จะมีอะไรเหลือ

มันล้มตะแคงผาง ขาดใจก่อนร่างกายจะกระทบพื้นเสียด้วยซ้ำ

หันกลับมาทางพี่ชายกลาง ใจหล่อนหล่นลงไปที่ตา-ตุ่ม เพราะ 'พรานชด' ตอนนี้ก็ใส่ตีนหมา โกยอ้าวบ่ายหน้าไปทางกระโจมพัก ขณะที่วิ่งเฉียดหล่อน ร้องตะโกนบอกอะไรหล่อนไม่ได้ยิน ทว่าที่เห็นแน่ๆ ก็คือ ไอ้ช้างอำมหิตผิดธรรมชาติช้างป่า พุ่งงาติดหลังมาเช่นนั้น แม้จะไม่กระชั้นชิดนัก แต่มันก็กวดไล่อนุชาชนิดเอาเป็นเอาตาย นั่นแปลว่าเขาบรรจุกระสุนแบบลูกเลื่อนไม่ทันอีก ทั้งที่กำกระสุนสำรองไว้ในมือแล้ว เพราะ

วิ่งพลางบรรจุพลางอย่างลุกลี้ลุกลน มันไม่สามารถจะทำได้ถนัดนัก

หล่อนแว้งตัวกลับอีกครั้ง ราวกับนักยิงสกี๊ท แต่ 'สกี๊ท' ของหล่อนนั้น แทนที่จะเป็น เคลย์เบิร์ด หรือเป้าอันเป็นนกกระเบื้องเปราะ ๆ มันกลายเป็นช้างตัวเท่าตึก!

ดารินขบฟันแน่น เมื่อมันไล่กวดอนุชา มันก็ต้องผ่านหล่อนนั่นแหละ **คนแรกที่จะถูกกระทืบ หรือทิ่มด้วยงาคง ไม่ใช่อนุชาที่แล่นอ้าวไปด้วยฝีเท้าปานลมกรดแล้วหรอก หากแต่จะต้องเป็นหล่อนนั่นแหละ**

ไม่ได้คิดหวาดหวั่นพรั่นพรึงอะไรอีกแล้วแม้แต่นิดหนึ่ง นอกจากสัญชาตญาณแห่งการฆ่าอย่างเดียว ดารินโดดออกไปขวางหน้าไว้ ชนิดใครดีใครอยู่ มันก็ปักหัวดิ่งพุ่งงาขนาดกะทัดรัดแหลมงอนพองามนั้นเข้าใส่

นัดสุดท้ายของชุดนั้น ก็กัมปนาทออกไปสะเทือนเลื่อนลั่น ความจริงแล้วกระสุนขนาด .300 เวฯ แม็กฯ เล็กไปหน่อยสำหรับสัตว์ดุร้ายอันตราย น้ำหนักตัวมากขนาดช้าง ในลักษณะประชิดตัวแบบนี้ แต่เสมือนกระแสจิตของ รพินทร์ ไพรวัลย์จะเข้ามาสิงอยู่ในกระสุนนัดนั้น เนินน้ำเต้าพอดี

นัดนั้น จึงเป็นนัดสั่ง หรือประกาศิต!

มันล้มเหมือนปั้นจั่น ที่สายชักรอกขาด ขาทั้งสี่กางแผ่เหมือนตัวแรก ที่ถูกประเคนเข้ากะโหลกพร้อมกันทั้ง 4 นัด แต่ของหล่อนนั้น แค่นัดเดียว...ก็เจ้าไรเฟิลประวัติศาสตร์กระบอกเดียวกันนี่แหละ

กระบอกที่ปลิดชีพ 'ไอ้แหว่ง' มาแล้วในครั้งกระนั้น

ทุกคนเขาวิ่งหลบย้ายที่ยิงอยู่ไปมา ราชสกุลสาวคน เดียวเท่านั้น ปักหลักอยู่กับที่ กระสุนที่ล้วงขึ้นมากำอยู่ในมือยัดเข้ารังเพลิงอย่างเยือกเย็นที่สุด ระหว่างที่คนอื่นๆ อยู่ในภาวะวิ่งเหมือนมดแตกรัง และใจร้อนราวไฟเผา ทุกคนยิงไปด้วยตะโกนร้องพูดอะไรกันวุ่นไปหมด มีหล่อนคนเดียวเท่านั้นไม่ร้อง ไม่พูด หรือไม่สั่งการใดๆ กับใครทั้งสิ้น นอกจากจะบอกอยู่ภายในใจตนเองว่า

'เข้ามา เชิญพวกเอ็งเรียงหน้าเข้ามา!'

ราวกับพวกมันจะรับรู้การท้าทายของหล่อน มันเรียงหน้าเข้ามาจริง เหมือนจะไม่มีการสิ้นสุด กำลังเหยียบย่ำไต่ขึ้นมาตามซากของเพื่อนๆ ที่นอนตะแคงบ้าง พังพาบกับพื้นอยู่บ้าง ชนิดไม่ละความพยายาม เหมือนทหารเผ่าซูลู ที่บุกเข้าโจมตีที่มั่นทหารอังกฤษในประวัติศาสตร์ ผิดกันแต่เพียงว่า มันเป็นกองทหารช้างเท่านั้น ถ้าตายก็รู้แล้วรู้รอดไป ถ้าเพียงแค่เจ็บ ก็อย่านึกว่าจะถอย เหมือนจะวิ่งเข้ามาเพื่อให้ฝ่ายมนุษย์ฆ่าเสียให้หมด แต่ถ้าฆ่ามันไม่ทันก็จะเป็นฝ่ายถูกฆ่าบ้างละ

ดารินนั้นยิงเร็วป้อนกระสุนนัดใหม่เร็วก็จริง แต่ตอนบรรจุกระสุน หล่อนช้ากว่าคนอื่นเพราะมองไม่เห็นปากแม็ก-กาซีนได้ถนัด และกระสุนที่กำสำรองเอาไว้ก็ไม่ได้เรียงเป็นระเบียบ เอาหัวหรือท้ายไปทางเดียวกัน หากแต่สลับกัน บางนัดก็เอาส่วนปลายขึ้น บางนัดก็เอาจานท้ายขึ้น ซึ่งหล่อนก็ต้องมัวแต่พลิกกลับอยู่

ในภาวะเช่นนี้เป็นคนอื่นย่อมจะต้องวิ่งก่อนแล้ว

แต่หล่อนกลับก้มหน้าก้มตาบรรจุต่อไป และปักหลักอยู่

กับที่เหมือนคนไม่มีวิญญาณอยู่เช่นนั้น มิไยเสียงร้องสนั่นหวั่นไหวจะดังเตือนมาจากพรรคพวกเช่นไร

แล้วหล่อนก็บรรจุกระสุนชุดนั้นไม่ทันจริงๆ เมื่ออีกตัวหนึ่ง ก้าวเหยียบพ้นซากของไอ้ตัวแรกเข้ามาได้พร้อมทั้งแล่นเหย่าๆ เข้ามาเหมือนช้างศึก ที่มีควาญไสอยู่บนคอบังคับ เพียงแต่มองไม่เห็นตัวผู้บังคับไสมันเท่านั้น

“นายหญิง หลบ!”

ใครคนหนึ่งร้องดังกว่าช้างเสียอีก เป็นภาษากะเหรี่ยง แล้วงูบนั้นเองร่างสูงใหญ่ก็ปะทะหล่อนเต็มแรง ร่างของดารินผู้กำลังบรรจุนัดสุดท้ายลงไปบนปากลิ้นแม็กกาซีนที่ลูกเลื่อนเปิดค้างอยู่

หล่อนปลิวทั้งตัว กระเด็นแล้วล้มกลิ้งเข้าไปที่โคนของชะง่อนหิน ที่ยื่นล้ำออกมาในลักษณะนอน ตรงฐานเป็นโพรงแคบๆ ผู้แล่นเข้าโถมชนหล่อนก็คือคะหยิ่นนั่นเอง ไรเฟิลของหญิงสาวหลุดจากมือ ขณะที่พลิกคว่ำคะมำหงายนั้น ซึ่งไอ้ช้าง ‘ผีลง’ ตัวนั้นก็เข้าถึงตำแหน่งเดิมที่หล่อนยืนอยู่พอดี

คะหยิ่นได้พิสูจน์ตัวเองเอาเดี๋ยวนี้เองว่า เมื่อภาวะจำเป็นขีดสุดมาถึง มันก็พร้อมที่จะสละชีพแทน ‘นายหญิง’ ได้ อดีตนักเลงโตหล่มช้างจ่อลูกซองเข้าไปที่โคนงวง อันห่างจากปากลำกล้องปืนของมันแค่ไม่เกิน 3 วา กดตึงเข้าไปให้ พร้อมๆ กับกระสุนระเบิด งวงที่ม้วนจุกปากอยู่นั้น ก็สะบัดเสียขึ้น ทุกคนเห็นด้วยตาอันเหลือกลานว่า ร่างของเจ้าอดีตองคุลีมาลแห่งหล่มช้างลอยจากพื้นทั้งตัว เหมือนถูกแรงระเบิดดัน มือกางตีนกาง สูงขึ้นจากพื้น 7 หรือ 8 ฟุต แล้วก็หล่นแวบพ้นจากหิน

ก้อนนั้น หายลับไปในพริบตา ซึ่งไม่ทราบว่าออกหัวออกก้อย คอเหนียง แขนขาแหลกเหลวในสภาพใดบ้าง

เชษฐากวดตามเข้ามาอย่างไม่คิดชีวิต ปากก็ตะโกนเรียกน้องสาวอย่างใจหายใจคว่ำ ขณะนี้ เขาเองก็ขาดสติเหมือนกัน แต่อนุชา ไชยยันต์ และหนานอิน กับพวกลูกหาบอีก 2-3 คน ที่อยู่ในทิศทางนั้น ระดมกระสุนเข้ามารวมจุดอีกครั้ง ประสานเป็นเสียงเดียวกัน แนวกระสุนกระทบในตำแหน่งต่างๆ ของส่วนหัวอันใหญ่โตของมันรวมทั้งร่างกายส่วนอื่นๆ

ไม่ทันจะสิ้นกังวานปืนที่ยิงเข้ามารวมจดหลายกระบอก ช้างพลายบ้าเลือดตัวนั้นก็ล้มทั้งยืนลงอีกครั้ง และการล้มของมัน ก็เป็นการล้มทับลงไปตรงตำแหน่งชะง่อนโขดหินที่ดารินนอนกลิ้งอยู่นั่นเอง ภาพของหญิงสาวหายวับไปกับตา เช่นเดียวกับคะหยิ่นเมื่อครู่นี้ เห็นแต่ซากช้างกองเป็นภูเขาเลากาแทนที่...

ท่ามกลางความชุลมุนคับขันขีดสุดซึ่งโขลงช้างลึกลับ กำลังระบายพลหนุนเนื่องเข้ามายังใจกลางแค้มป์ที่พักของฝ่ายมนุษย์ชนิดไม่มีอะไรจะมายุติมันได้ และบัดนี้ฝ่ายมนุษย์ก็ตกอยู่ในภาวะเกือบจะเรียกว่าขวัญเสีย พะว้าพะวังเต็มที่ เพราะมองเห็นวี่แววของอันตรายที่เกิดขึ้นกับคนของฝ่ายตนอย่างถนัดตา คือ ดารินและคะหยิ่น อันยังไม่รู้แน่นอนว่า ทั้งสองตกอยู่ในสภาพใด จากภาพหวาดเสียวที่มองเห็นกันชั่ววูบวาบนั้น ไชยยันต์ก็ตัดสินใจแบบทหารทันที

พลุที่จะให้แสงสว่างด้วยพลังราว 5 หมื่นแรงเทียนที่ถือพร้อมอยู่ในมือ ยิงปังขึ้นไปบนอากาศดำมืดเบื้องบนวิบตาเดียว มันก็แตกเป็นสะเก็ดลูกไฟเบื้องสูง แล้วขยายวูบกลายเป็นลูกไฟดวงมหึมา ส่องแสงสว่างไสวราวกับกลางวัน มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในละแวกนั้นอย่างกระจ่างแจ้งชัดเจนที่สุด ความสลัวราง เงาตะคุ่มๆ ทั้งมวล บัดนี้ถูกขจัดออกไปหมดสิ้น และก็ยิ่งสว่างเพิ่มขึ้นทุกทีที่ตัวพลุอันมีลักษณะเหมือนร่มชูชีพนั้นค่อยๆ หย่อนตัวต่ำลงมาอย่างช้าๆ

“ทุกคนหมอบกับพื้น ยึดที่กำบังก่อน จะถล่มมันด้วยระเบิดมือ!”

ไชยยันต์ตะโกนก้อง

พร้อมกัน เขาก็กระชากสลักนิรภัย ของระเบิดมือชนิดทำลายสถานที่มากกว่าที่จะมีสะเก็ดสังหารบรรจุอยู่มากเกินไปนัก เป็นระเบิดน้อยหน่าอันมีรัศมีของสะเก็ดเฉียงขึ้น 45 องศา โดยไม่เลียดไปกับพื้น ขว้างโด่งออกไปจากบริเวณที่พักอันถูกโจมตีนั้น กะให้ลอยไปไกลพอสมควรแล้วตนเองก็ทรุดลงนั่ง

ไม่ถึงอึดใจเท่านั้น เสียงระเบิดเอ็มเค.2ก็สะเทือนแผ่นดินขึ้นเหมือนกระสุนปืนใหญ่ตก ภูมิประเทศแวดล้อมอันเป็นป่าหินสูงๆ ต่ำๆ ใหญ่น้อย ที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้มันสะท้านหวั่นไหวยิ่งกว่าฟ้าผ่าเสียอีก